orange
fantasy

re O á ¿T

r„Această poveste fantastică
reinventează basmul şi explorează puterea
mitică imaginilor de poveste, a eroismului, a

rolurilor de gen, oferind în acelaşi timp un spectacol splendid.”

classic
yellow
’ BuffaloNews

Agatha şi Sophie sunt din nou acasă în Gavaldon, trăindu-şi Fericirea până la Adânci Bătrâneţi. În ciuda aşteptărilor celor două prietene, viaţa nu e chiar de basm. Agatha îşi doreşte să ti ales alt final fericit pentru ea şi

Tedros. Findcă dorinţele au putere, chiar şi nerostite, porţile spre Şcoala pentru Bine şi Rău se redeschid. Dar lumea bine cunoscută celor două prietene s-a schimbat. Răul şi Binele nu mai sunt adversari, iar prinţii şi

prințesele nu mai sunt ce par. Se formează noi
alianțe, iar vechile prietenii sunt rupte. Un
război stă să înceapă și apare un inamic
periculos. Magia și dragostea se înfruntă. Într-
o lume extraordinară ca aceasta, singurul

mod de a ieşi dintr-o poveste este să trăieşti una.

111111

La AfÎ^HUR cărţile fantasy sunt
întotdeauna portocalii
funny
green
Soman Chain ani crede în poveşti chiar mai tare decât copiii din Gavaldon.

Când studia la Harvard, și-a creat propriul domeniu de cercetare legat de „povești” și și-a scris teza de licență despre de ce sunt femeile personaje negative atât de irezistibile în povești.

Primele sale două romane *The School for Good and Evil (Școala pentru Bine și Rău)* și *The School for Good and Evil: A World without Princes (Școala pentru Bine și Rău: O lume fără prinți)* și-au făcut

debutul pe lista de bestselleruri a *New York Times.* Seria a fost tradusă pe șase continente și va fi transpusă într-un film de amploare produs de Universal Studios.

Chainani este totodată un scenarist apreciat de critică, un absolvent al MFA Film Program de la Columbia University. A primit cel mai de seamă premiu oferit de şcoală, şi anume FMI Fellowship. Filmele lui

au rulat la mai mult de 150 de festivaluri de profil din întreaga lume, câştigând peste 30 de premii ale juriului şi publicului. Pentru scenariile sale, a primit distincţii de la Big Bare Lake, New Draft, Cape

Foundation, Sun Valley Writers' Conference şi mult râvnitul Shasha Grant, oferit de un juriu internaţional din industria filmului. Când nu spune poveşti sau nu predă la New York, Soman e un jucător

pătimaș de tenis – vreme de zece ani nu a pierdut niciun meci în prima rundă a unui turneu. Apoi a început să scrie *Școala pentru Bine și Rău*. Acum pierde tot timpul.
SOMAN CHAINANI

Ilustrații de Iacopo Bruno

Traducere din
engleză de

Mihaela Sofone

a

Redactori: Anamaria Omer, Felicia Irimia
Tehnoredactor: Cristian Vlad DTP
copertă: Anca Chiriță
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României CHAINANI, SOMAN

Școala pentru Bine și Rău II: O lume fără prinți /
Soman Chainani; ii de Iacopo Bruno;
trad. din engleză de Mihaela Sofonea. –
București: Editura Arthur, 2020
ISBN 978-606-788-658-0

I. Bruno, Iacopo (il.)
II. Sofonea, Mihaela (trad.)
821.111
Soman Chainani
The School for Good, and Evil II: A World Without Princes
Text copyright © 2014 by Soman Chainani

Illustrations copyright © 2014 by Iacopo Bruno
Published by arrangement with HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Publishers

© Editura
Arthur, 2020,

pentru
prezenta ediţie

Editura Arthur
este un imprint

al Grupului
Editorial AR
TPentru Maria Gonzalez

ÎN PĂDUREA SECULARĂ PENTRU
BINE ȘI RĂU E-O ȘCOALĂ DOUĂ
TURNURI ASEMĂNĂTOARE UNUL
PENTRU PURI UNUL PENTRU MIȘEI

DEGEABA ÎNCERCI SĂ SCAPI CĂ N-O
SĂ REUȘEȘTI DOAR PRINTR-0
POVESTE POȚI SĂ IZBUTEȘTI

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1 *Sophie își pune o dorință*

Rămâi cu o neliniște după ce prietena ta cea mai bună încearcă să te ucidă.

Dar când se uită la statuile aurii, a ei și a Sophiei, care străjuiau piața scăldată în soare, Agatha alungă sentimentul.

— Nu știu de ce trebuie să fie un musical, spuse ea, strănutând din pricina garoafelor de pe rochia roz.

— Să nu transpirați în costume! strigă Sophie la un băiat care se zbătea într-un cap feroce de câine, din ghips,

în vreme ce fata legată de el umbla poticnindu-se, cu un cap de câine drăgălaș tras peste ochi.

Sophie prinse doi băieți botezați Chaddick și Ravan, care încercau să facă schimb de costume.
— Nu aveți voie nici să schimbați școlile!

— Dar vreau să fiu Fericit! bombăni Ravan, trăgându-se de tunica neagră ponosită.

— Peruca îmi dă mâncărimi, scânci Beatrix,

înfigân- du-și unghiile în meșa blondă.

— Mama nu va ști că sunt eu, se smiorcăi un băiat care purta masca argintie și

strălucitoare a Directorului Școlii.

— ȘI SĂ NU AUD CĂ VĂ BOSUMFLAȚI DIN PRICINA ROLURILOR! tună Sophie,

distribuind-o pe fiica potco-
varului în rolul lui Dot, înainte
de a-i îndesa în mâini două
înghețate de ciocolată, pe băț.
Trebuie să te îngrași zece

kilograme până săptămâna viitoare.

— Ai spus că va fi ceva restrâns, zise Agatha, ui- tându-se la un băiat care se clătina pe

o scară, pictând doi ochi verzi cunoscuți pe cortul imens al teatrului. Ceva de bun-gust pentru aniversare.

— ***Toți*** **băieții din orașul ăsta sunt tenori? zbieră Sophie, scrutând băieții cu aceiași ochi. Trebuie să i se fi schimbat *cuiva* vocea! Trebuie**

să îl poată juca *cineva* pe Tedros, cel mai chipeș și fermecător prinț din...

Se întoarse și îl văzu pe Radley, roșcovanul cu dinți de

iepure în pantaloni strâmți, umflându-și pieptul. Sophie pufni și îl alese să joace rolul lui Hort.

— Nu pare că va fi ceva restrâns, spuse Agatha mai tare, uitându-se la două fete care trăgeau pânza de pe un ghișeu de bilete, cu douăzeci de

exemplare în neon ale feței Sophiei. Și nu pare de bun-gu...

— ***Lumini!*** **strigă Sophie către doi băieți atârnați de frânghii...**

Agatha se răsuci pe călcâie auzind explozia asurzitoare. Printre degete, se uită la cortina de catifea din spatele lor, pe care erau presărate o mie de

becuri incandescente, alcătuind mesajul:
Musicalul BLESTEME!
Rol principal, scenariu, regie, producție: Sophie

— Este prea ștearsă pentru gala finală? întrebă Sophie, răsucindu-se spre Agatha într-o rochie de bal indigo, cu frunze aurii delicate,

un pandantiv de rubin în jurul gâtului și o tiară din orhidee albastre. Asta-mi amintește de... Poți cânta în cor?

Agatha se umflă ca o căpușă.

— Ți-ai pierdut mințile? Ai spus că va fi un tribut adus copiilor răpiți, nu o farsă

jalnică! Nu știu să joc, nu știu să cânt și iată-ne făcând o repetiție generală pentru un spectacol de bâlci care nici măcar nu are scenar... Ce-i AIA?

Arătă spre șiragul de cristale roșii de pe rochia Sophiei.

Sophie o privi țintă.

— Doar nu te aştepţi să spun povestea noastră aşa cum s-a întâmplat, nu?

Agatha se încruntă.

— O, Agatha, dacă nu ne sărbătorim singure, cine o va face? spuse Sophie exasperată, uitându-se spre amfiteatrul gigantic. Suntem

Distrugătoarele din Gavaldon ale Blestemului! Cele care îl vor ucide pe Directorul Școlii! De neoprit! Mai legendare decât legendele! Așadar, unde este

palatul nostru? Unde sunt sclavii noştri? La aniversarea răpirii noastre din acest orăşel odios ar trebui să

ne adore! Ar trebui să se închine
în loc să bănănăie de colo-colo
cu văduve grase și prost
îmbrăcate!

Vocea ei răsuna pe deasupra scaunelor goale de lemn. Se întoarse şi văzu că prietena ei o studiază.

— Bătrânii i-au acordat permisiunea, nu-i așa? spuse Agatha.

Chipul Sophiei se întunecă. Se răsuci iute pe călcâie și-începu să le dea actorilor partituri.

— Când este? întrebă Agatha.

Sophie nu răspunse.

— Sophie, când este?

— A doua zi după spectacol, spuse ea, aranjând ghirlandele pe un altar gigantic. Dar s-ar

putea să se schimbe când vor vedea bisul.

— De ce? Ce este la bis?

— Sunt împăcată, Aggie. Am făcut pace.

— Sophie. Ce este la bis?
— Este bărbat în toată firea. Liber să ia propriile decizii.
— Iar spectacolul ăsta nu are nimic de-a face cu în-

cercarea de a opri nunta tatălui tău.
Sophie se învârti.
— **De ce ai crede așa ceva?**

Agatha se uită încruntată spre babornița grasă și iară căpătâi, gârbovită sub un văl, la altar, pe care era însemnat numele Honora.

Sophie îi întinse Agathei partitura.
— Dacă aș fi în locul tău, aș învăța să cânt.

Când se întorseseră din Pădure,
în urmă cu nouă luni, avusese
loc o hărmălaie înfricoşătoare.
De două sute de

ani, Directorul Școlii răpea copii din Gavaldon pe care îi aducea la Școala sa pentru Bine și Rău. Dar, după ce atâția copii fuseseră pierduți pentru

totdeauna, lăsând în urmă
nenumărate familii devastate,
două fete găsiseră calea înapoi.
Oamenii doreau să le sărute, să
le atingă, să le înalțe statui, de

parcă ar fi fost niște zeițe căzute din ceruri. Pentru a satisface cererea, Consiliul Bătrânilor sugerase ca la biserică, după slujba de duminică, să se

organizeze o sesiune de
autografe sub supraveghere.
întrebările erau mereu aceleaşi:
„V-au torturat?”, „Sunteți sigure

că blestemul a fost rupt?”, „L-ați văzut pe fiul meu?”

Sophie s-a oferit să îndure toate acestea de una singură, dar, spre surprinderea ei,

Agatha se înființa de fiecare dată. într-adevăr, în primele luni, Agatha dădea zilnic interviuri pentru pergamentul orașului, o lăsa pe Sophie să o

gătească şi să o acopere cu un strat gros de machiaj, îndurând politicoasă copilaşii pe care prietena ei îi ura.

— Purtători de boli, mormăia Sophie, tamponându-și nările cu eucalipt înainte să semneze o nouă carte.

Observă că Agatha îi zâmbise unui băiat în timp ce semna exemplarul din *Regele Arthur.*

— De când îți plac copiii? mârâi Sophie.

— De când imploră să o vadă pe mama, acum că sunt bolnavi, spuse Agatha, dându-și

la iveală petele de ruj de pe dinți. N-a mai avut atâția pacienți în viața ei.

Dar odată cu venirea verii, mulțimea se rărise. Fusese ideea Sophiei să facă afișe.

Agatha căscă ochii mari la semnul de pe ușa bisericii.

r c\

') sărit &R*nrr fo ^

AUT06HAF

— Sărai gratuit?

— Pe cărțile lor de povești, răspunse Sophie, ștuguin- du-și buzele de un roșu țipător într-o oglindă de buzunar.

— Nu așa sună, spuse Agatha, trăgând de rochia strâmtă pe care i-o împrumutase Sophie.

Rozul era vizibil absent din garderoba prietenei sale după ce se întorseseră, căci îi amintea pare-se de vremea când fusese o vrăjitoare cheală şi fără dinţi.

— **Ascultă, suntem răsuflate, zise Agatha, trăgând din nou de bretelele rochiei. E timpul să revenim la normal ca toți ceilalți.**

— Poate că ar trebui să mă ocup doar eu de treabă săptămâna asta, spuse Sophie, ridicând ochii din oglindă. Poate

că îţi vor simţi lipsa de entuziasm.
însă nimeni, în afară de puturosul de Radley, nu apăru în duminica aceea şi nici

săptămâna următoare, când afișele Sophiei anunțau că fiecare autograf avea să fie însoțit de un „dar intim”, nici săptămâna de după, când

promitea și o „cină privată”. La venirea toamnei, indicatoarele cu „Dispărut” din piață fuseseră date jos, copiii își aruncaseră cărțile de povești în dulapuri, iar

domnul Deauville pusese un afiș
cu „Ultimele zile” în vitrina
magazinului, căci nu mai primise
nicio poveste nouă din Pădure
pe care să o pună în vânzare.

Acum fetele nu erau decât două fosile ale blestemului. Până și tatăl Sophiei încetase să mai calce ca pe ouă. De Halloween, i-a spus fiicei sale că primise

permisiunea Bătrânilor de a se căsători cu Honora. Sophiei nu i-o ceruse niciodată.

în timp ce înainta grăbită prin rafalele apăsătoare de

ploaie, Sophie privi încruntată spre statuia ei cândva strălucitoare, pătată de găinaţ care acum începuse să se scurgă. Se spetise pentru ea. O

săptămână își pusese măști cu
ouă de melc și făcuse cure cu
suc de castravete, astfel încât
sculptorul să o surprindă exact

cum trebuia. Iar acum, iat-o,
devenise closetul porumbeilor.
Privi înapoi la chipul ei
pictat care radia în depărtare pe
cortul teatrului şi scrâşni din

dinți. Spectacolul îi va aminti tatălui ei cine avea întâietate. Avea să le reamintească asta tuturor.

**Sophie lăsă în urmă piața,
îndreptându-se spre străduțele
cu case spălate de ploaie, din
ale căror coșuri se răsfirau
fuioare de fum, și știu ce mânca**

fiecare familie la cină: șnițel de porc cu sos de ciuperci în casa lui Wilhelm, carne de vită și supă cremă de cartofi în casa lui Belle, linte cu bacon și igname

murate la Sabrina... Mâncarea pe care tatăl ei o îndrăgea, dar nu o putea mânca niciodată. „Bun.” N-avea decât să moară de foame din partea ei.

înaintând pe stradă spre casă, Sophie căută să inspire mirosul bucătăriei reci și goale, miros care îi amintea tatălui ei de ce pierduse.

Doar că bucătăria nu mai mirosea deloc a gol. Sophie inspiră din nou, simți miros de carne și lapte și se trezi

alergând spre uşă. O dădu de perete...
Honora ciopârţea coaste de porc proaspete.

— Sophie, gâfâi ea, ștergându-și mâinile grăsuțe. A trebuit să închid la Bartleby... Mi-ar prinde bine puțin ajutor...

Sophie o privi țintă, fără să o vadă.

— Unde-i tata?

Honora încercă să-și aranjeze părul înfoiat și pudrat cu făină.

— Ăă, înalță cortul cu băieții. S-a gândit că ar fi plăcut dacă am lua cina împre...

— Cort? întrebă Sophie şi dădu fuga spre uşa din dos. Acum?
Ieşi în goană în grădină. În rafalele ploii, cei doi băieţi ai

văduvei înfigeau câte un țăruș
prins cu sfoară în pământ, în
vreme ce Ștefan încerca să
prindă cortul alb umflat de vânt
în jurul unui al treilea țăruș. însă

exact când reuși, cortul se rupse, îngropându-l laolaltă cu cei doi băieți sub el. Sophie îi auzi râzând, apoi tatăl ei scoase capul de sub pânză.

— Exact de ce-aveam nevoie. Al patrulea om!

— De ce înălțați cortul? întrebă Sophie cu un ton glacial. Nunta este săptămâna viitoare.

Ştefan se îndreptă şi îşi drese glasul.

— **Este mâine.**

— Mâine? făcu Sophie şi se albi. Mâinele *ăsta*? Cel de după azi?

— Honora a spus că ar trebui să o facem înainte de

spectacolul tău, răspunse
Ștefan, trecându-și mâna prin
barba care începea să-i crească.
Nu vrem să distragem atenția.
Sophie simți că i se face rău.

— Dar... cum puteți...

— Nu îți face griji pentru noi. Am anunțat schimbarea datei la biserică, iar Jacob și Adam, iată-

i, vor înălța cortul într-o clipită.
Cum a fost repetiția?
îl îmbrățișă pe băiatul de șase
ani, lipindu-l de piciorul
musculos.

— Jacob a spus că se vedeau luminile de pe verandă.
— Le-am văzut și eu! spuse Adam, care avea opt ani,

îmbrățișându-l din partea cealaltă.
Ștefan îi sărută pe creștet.
— Cine ar fi crezut că voi avea doi prinți? șopti el.

Sophie îşi privi tatăl, cu inima în gât.

— Haide, spune-ne despre ce e vorba în spectacolul tău, zise el zâmbindu-i.

însă, deodată, Sophiei nu-i mai păsa deloc de spectacolul ei. La cină aveau o friptură delicioasă, cu broccoli perfect gătit, salată de castraveți și o

tartă cu afine, fără fainã, dar ea nu se atinse de nimic. Stătu țeapănă, ui- tându-se încruntată la Honora, peste masa plină ochi, în sunetul tacâmurilor.

— **Mănâncă, o îndemnă Ştefan.**
Lângă el, Honora se freca pe
guşă, evitând încruntaturile
Sophiei.
— **Dacă nu îi place...**

— **Ai făcut ce îi place, spuse Ştefan cu ochii la Sophie. Mănâncă.**
Fata nu mâncă. Peste clinchete se aşternu tăcerea.

— Pot să mănânc eu friptura ei? întrebă Adam.

— Tu și mama ați fost prietene, nu-i așa? îi spuse Sophie Honorei.

Dumicatul de carne îi rămase văduvei în gât. Ștefan se încruntă la Sophie și deschise gura să răspundă, dar Honora îl prinse de încheietură. își

tamponă buzele uscate cu un şervet murdar.

— A fost prietena mea cea mai bună, îngăimă ea zâmbind şi

înghițind din nou. Vreme
îndelungată.
Sophie îngheță.
— Mă întreb ce s-a întâmplat
între voi.

Zâmbetul Honorei dispăru şi plecă fruntea spre farfurie. Sophie nu-şi desprinse privirea de la ea.

Furculița lui Ștefan zdrăngăni pe masă.

— De ce nu o eyuți pe Honora la magazin după școală?

Sophie aşteptă ca Adam să îi răspundă, apoi văzu că tatăl ei o privea în continuare pe ea.

— Eu? se albi Sophie. Să... o ajut?

— Bartleby a spus că soției mele i-ar prinde bine o mână de ajutor, continuă Ștefan.

Soția. **Asta fu tot ce auzi Sophie. Nu hoață. Nu va- gaboandă.**
Soția.
— **După nuntă și după ce se termină spectacolul, adăugă el.**

Te vei întoarce la o viață normală.
Sophie se răsuci spre Honora, așteptându-se să fie la fel de șocată ca ea, dar nu făcea decât

să-şi strecoare castraveţii printre buzele uscate.

— Tată, vrei să... să – Sophie îşi găsea greu cuvintele – să fac *u-u-unt!*

— **Pune puțină carne pe vrejurile alea de brațe, răspunse tatăl ei între îmbucături, în vreme ce Jacob și Adam își comparau bicepșii.**

— **Dar sunt faimoasă! țipă Sophie. Am admiratori... am o *statuie*! Nu pot să muncesc! Nu cu *eal***

— Atunci poate-ar trebui să-ți cauți altă casă, zise Ștefan curățând carnea de pe un os. Atâta timp cât faci parte din familia aceasta, vei contribui.

Sau băieții vor fi fericiți să îți preia camera.
Sophie icni.
— Acum *mănâncă*, o repezi el, rostind cuvintele cu atâta

asprime că fu nevoită să se supună.
Uitându-se la Agatha care își îmbrăca vechea rochie neagră și lălâie, Verdeș mârâi suspicios,

sugând câteva oase de păstrăv
în colțul încăperii umede.
— Vezi? Aceeași Agatha de
demult.

Trânti capacul cufărului peste hainele împrumutate de la Sophie, îl împinse lângă uşă şi îngenunche să mângâie pisica cheală şi zbârcită.

— Așa că acum poți să fii drăguț din nou.
Verdeș sâsâi enervat.

— Eu sunt, spuse Agatha, încercând să îl mângâie. Nu m-am schimbat deloc.
Verdeș o zgârie și o luă din loc.

Agatha își frecă urma proaspătă de pe mână, ivită printre altele care nu apucaseră să se vindece. Se așeză pe pat, iar Verdeș se ghemui într-un colț

verde și igrasios, cât de departe putu de ea.

Se rostogoli și își îmbrățișă perna.

„Sunt fericită.”

Ascultă ploaia revărsându-se pe acoperișul de paie și scurgându-se printr-o gaură în cazanul cel negru al mamei sale.

„Casă dulce casă.”

Cline, eline, cline, **se auzea ploaia.**

„Eu şi Sophie.”

Se holbă la peretele gol și crăpat. *Cline, eline, eline...* Ca o sabie într-o teacă, frecându-se de catarama curelei. *Cline, cline, eline.* Inima începu să-i bubuie

în piept, sângele să i se încingă ca lava și știu că se întâmpla din nou. *Cline, eline, eline.* Negrul cazanului deveni negrul cizmelor lui. Paiele din tavan, auriul

părului său. Cerul de dincolo de fereastră, albastrul ochilor lui. în brațele ei, perna se preschimbă în mușchi și carne bronzată...

— O mână de ajutor, dragă! se auzi trilul unei voci.

Agatha tresări şi se trezi, strângând perna pătată de

transpirație. Coborî cu greu din pat și, când deschise ușa, o văzu pe mama ei cărând două coșuri, unul ticsit cu rădăcini și frunze puturoase, celălalt cu

mormoloci, gândaci și șopârle moarte.

— Ce Dumnezeu...

— Ca să mă înveți, în sfârșit, cum se fac niște poțiuni

de la şcoală! ciripi Callis, cu ochii ieşindu-i din orbite şi trântind un coş în mâinile Agathei. Nu am aşa mulţi

pacienți astăzi. Avem timp de fierturi!

— Ți-am spus că nu mai pot face vrăji, o repezi fata, închizând ușa în urma lor.

Degetele noastre nu mai străfulgeră aici.

— De ce nu-mi spui nimic din ce s-a întâmplat? întrebă mama, ridicându-şi claia uleioasă de păr

negru. Ai putea măcar să îmi arăți cum se prepară o poțiune pentru negi.

— Uite ce e, am lăsat totul în urmă.

— Șopârlele sunt mai bune proaspete, draga mea. Ce putem face cu astea?
— Am uitat toate chestiile...
— Se vor strica...

— ***încetează!***
Mama ei înțepeni.
— **Te rog, o imploră Agatha.**
Nu vreau să vorbesc despre
școală.

Callis îi luă cu blândețe coșul.
— Când ai venit acasă am fost mai fericită ca niciodată. îşi privi fiica în ochi. Dar o parte din

mine își face griji pentru
lucrurile la care ai renunțat.
Agatha privi țintă la saboții ei
negri în timp ce mama cără
coșurile în bucătărie.

— Știi că nu-mi place să fac risipă, suspină Callis. Să sperăm că stomacurile noastre vor răbda o tocană de șopârle.

în vreme ce Agatha tăia ceapă la lumina torței, o asculta pe mama ei fredonând cam afon, cum făcea în fiecare seară. Cândva îi

plăcuseră enorm sălaşul lor din
cimitir şi obiceiurile lor solitare.
Puse cuţitul jos.

— Mamă, cum știi că ai găsit
Fericirea până la Adânci
BătrânețI?

— Hmmm? făcu Callis, aruncând câțiva gândaci în ceaun cu mâinile ei osoase.

Oamenii dintr-o
poveste, vreau

să spun

— .Ar trebui să scrie acolo, draga mea.
Mama ei făcu semn din cap înspre o carte de poveşti care se ițea de sub patul Agathei.
Fata se uită la ultima pagină – un prinț blond și o prințesă cu păr ca pana corbului, sărutându-se la nuntă, pe fundalul unui castel fermecat...
SFÂRȘIT.
— Dar dacă doi oameni nu-şi pot vedea cartea cu poveşti? (Se uită lung la prințesă, în brațele prințului ei.) De unde știu dacă sunt fericiți?
— Dacă trebuie să întrebe, probabil că nu sunt, spuse mama ei, împungând un gândac care refuza să se înece.
Ochii Agathei zăboviră încă o clipă asupra prințului, închise cartea şi o aruncă în focul de sub ceaun.
— Era cazul să ne descotorosim de ea ca toți ceilalți.
Reîncepu să taie ceapa în colț, meu repede decât înainte.
— Eşti bine, draga mea? întrebă Callis, auzind-o cum îşi trăgea nasul.
Agatha se şterse la ochi.
— Ceapa.
Ploaia stătuse, dar cimitirul, luminat de două torțe aşezate deasupra porților învăluite în strălucirea flăcărilor săltărețe, era măturat de vântul necruțător de toamnă. Când se apropie de mormânt, gambele îi înțepeniră şi pulsul îi răsuna în urechi, implorând-o să stea deoparte. Pe şira spinării i se scurgea transpirația când îngenunche printre buruieni, în noroi, cu ochii închişi. Nu se uitase niciodată.
Niciodată.
Trăgând aer adânc în piept, Sophie deschise ochii. Abia întrezărea fluturele ros de vreme de pe piatra funerară, deasupra cuvintelor:

SOŢIE & MAMĂ IUBITOARE

Două pietre funerare mai mici, ambele nemarcate, o încadrau pe cea a mamei sale ca nişte aripi. Cu degetele acoperite de mănuşi albe, scoase muşchiul care crescuse în crăpăturile uneia dintre ele, de-a lungul anilor de uitare. în timp ce smulgea

vegetația, mănușile ei murdare se adânciră mai tare în piatra netedă. Era ceva cioplit acolo. Se uită cu mai multă atenție...

— Sophie?

Se întoarse și o văzu pe Agatha apropiindu-se, într-o haină neagră zdrențuită, ținând în echilibru o lumânare din care picura ceară pe o farfurioară.

— Te-a văzut mama de la fereastră.

Agatha se ghemui lângă ea și așeză flacăra în fața mormintelor. Sophie nu spuse nimic vreme îndelungată.

— El a crezut că a fost vina ei, spuse ea în cele din urmă, uitându-se lung la cele două pietre funerare nemarcate. Doi băieți, amândoi născuți morți. Cum altfel să-și explice?

Se uită la un fluture albastru care bătu întunericul cu aripile, adăpostindu-se în canelura de pe piatra funerară mâncată de timp, de la căpătâiul mamei sale.

SOMAN CHAINANI

— Toți doctorii au spus că nu mai putea avea copii. Chiar și mama ta.

Sophie se opri și zâmbi vag spre fluturele albastru.

— într-o zi s-a întâmplat. I-a fost atât de rău, încât nimeni nu a crezut că va rezista, dar burta a continuat să-i crească. Copilul Miraculos, l-au numit Bătrânii. Tata a zis că îl va boteza Filip.

Sophie se întoarse spre Agatha.

— Doar că nu poți numi o fată Filip.

Se opri, iar pomeții ei împietriră.

— M-a iubit, oricât de slăbită am lăsat-o. Chiar dacă l-a văzut mergând de nenumărate ori acasă la prietena ei și dispărând înăuntru.

Sophie se luptă cu lacrimile cât de mult putu.

— Prietena ei, Agatha. Prietena ei cea mai bună. Cum a putut? zise și plânse amarnic în mănușile murdare.

Agatha privi în pământ și nu suflă niciun cuvânt.

— S-a stins sub ochii mei, Aggie. Distrusă și trădată. (Sophie se întoarse de la mormânt, cu fața roșie.) Acum va avea tot ce și-a dorit.

— Nu îl poți opri, spuse Agatha, atingând-o.
Sophie tresări.
— Și să-l las să *scape* nepedepsit?
— Ai de ales?
— Crezi că nunta aia va avea loc? rosti Sophie înciudată. O să *vezi.*
— Sophie...
— *El* ar trebui să fie cel mort! adăugă Sophie și se înroși de furie. El și prințișorii săi! Atunci aș fi fericită în închisoarea asta!
Avea o figură atât de oribilă, că Agatha îngheță. Pentru prima oară de când se întorseseră, o întrezărea pe vrăjitoarea înverșunată din interiorul prietenei sale, tânjind să se dezlănțuie.

Sophie citi teama din ochii Agathei.

— îmi pare r-r-r-rău, se bâlbâi ea, întorcându-se într-o parte. Nu... nu știu ce s-a întâmplat...

Pe chipul ei nu se citea decât rușinea.
Vrăjitoarea dispăruse.

— Mi-e dor de ea, Aggie, șopti Sophie, tremurând. Știu că avem finalul nostru fericit. Dar cu toate astea îmi este dor de mama mea.

Agatha ezită, apoi își atinse prietena pe umăr. Sophie ceda, iar Agatha o ținu în brațe în timp ce suspina.

— Aș vrea să o pot vedea din nou, spuse Sophie plângând. Aș face orice. Orice.

Orologiul din turnul strâmb bătu de zece ori la poalele dealului, dar după fiecare bătaie răsunară scârțâieli lugubre. Ținându-se în brațe, cele două fete priviră la silueta gârbovită a bătrânului domn Deauville, care împingea o cotigă pe lângă orologiu, cu ce mai rămăsese din prăvălia sa închisă. La câțiva pași se oprea, opin- tindu-se sub greutatea cărților sale de povești uitate, până când umbra îi dispăru după colț, iar scârțâielile se pierdură în vânt.

— Nu vreau să sfârșesc ca ea, singură și... uitată, îngăimă Sophie.

Se întoarse spre Agatha, încercând să zâmbească.

— Dar mama nu avea o prietenă ca tine, nu-i așa? Ai renunțat la un prinț doar ca să fim noi două

împreună. Când mă gândesc că pot aduce cuiva atâta fericire... (Ochii i se umezesc.) Nu te merit, Agatha. Chiar nu. După toate câte am făcut.

— Agatha continua să tacă.Cineva Bun ar lăsa această căsătorie să fie dusă la bun sfârşit, nu-i aşa? o întrebă Sophie. Cineva Bun ca tine.

— S-a făcut târziu, spuse Agatha ridicându-se în picioare.

întinse mâna. Sophie i-o luă fără vlagă.

— Şi trebuie să găsesc o rochie pentru nuntă.

Agatha reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Vezi? Eşti Bună până la urmă.

— Pot măcar să arăt mai bine decât mireasa, răspunse Sophie, ridicându-se.

Agatha pufni şi luă torţa de pe poartă.

— Aşteaptă. Te conduc acasă.

— Ce drăguţ, zise Sophie fără să se oprească. Pot să miros în continuare supa de ceapă pe care ai mâncat-o la cină.

— Supă de şopârle şi ceapă, mai exact.

— Chiar nu înţeleg cum de suntem prietene.

Ieşiră pe poarta scârţâitoare umăr la umăr, iar torţele le luminau umbrele prelungi printre buruienile înalte, în timp ce coborau dealul de smarald, pierzându-se în zare, cimitirul fu traversat de o pală de vânt, care aprinse flacăra lumânării picurând pe farfurioara pătată de noroi. Flacăra cuprinse fluturele albastru care poposise curios pe mormânt, apoi prinse putere, îndeajuns încât să lumineze ciopliturile de pe cele două morminte nemarcate de lângă. O lebădă pe fiecare.

Una albă.

Cealaltă neagră.

Şuierând, vântul se năpusti între ele şi stinse lumânarea.

Capitolul 2 *Agatha îşi pune şi ea o dorinţă*

Sânge. Mirosea a sânge.

„Mănâncă.”

Doborând copacii din cale, Fiara le amuşina mirosul, grohăind, cu botul plin de bale, în patru labe. Ghearele şi picioarele izbeau pământul mai repede, mai repede, retezând vrejurile şi ramurile, săltând peste

pietre, până când în cele din urmă le auzi răsuflările şi văzu dâra roşie. Unul dintre ei era rănit.

„Mănâncă.”

Se strecură printr-un trunchi lung, întunecat şi găunos, lingând sângele, mirosindu-le groaza. Fiara nu se grăbea, căci nu aveau unde să fugă şi în scurt timp le auzi scâncetele. Încet-încet, siluetele lor ieşiră la iveală în lumina lunii, prinse între capătul buşteanului şi un desiş de măceşi. Băiatul mai mare, rănit şi palid, îl strângea la piept pe cel mic.

Fiara îi ridică în aer şi îi ţinu în braţe pe cei doi băieţi care plângeau. Ascunşi printre măceşi, îi legănă încet până când băieţii se opriră din plâns şi ştiură că Fiara era Bună. în curând, băieţii începură să respire regulat, lipiţi de pieptul negru al Fiarei, cuibărin- du-se mai bine în braţele acesteia, care îi îmbrăţişa mai strâns... mai tare... mai bine... până când băieţii se treziră icnind...

Şi văzură zâmbetul însângerat al Sophiei.

Sophie sări din pat şi se izbi de lumânarea de pe noptieră, împroşcând ceară de lavandă pe tot peretele. Se răsuci spre oglindă şi se văzu cheală, fără dinţi, plină de negi...

— Ajutor...

Se sufocă şi închise ochii...

îi deschise şi vrăjitoarea dispăruse. îşi văzu chipul frumos privind-o din oglindă.

Panicată, Sophie îşi cercetă pielea albă şi tremurătoare, să vadă dacă avea negi, ştergând pelicula de sudoare rece.

„Sunt Bună”, se calmă ea când nu găsi niciunul.

Dar mâinile nu i se mai opreau din tremurat, mintea îi trepida, neputând să scape de gândul la Fiara aceea, Fiara pe care o omorâse într-o lume îndepărtată, Fiara care încă îi bântuia visele. Se gândi la furia ei din cimitir... la fața împietrită a Agathei...

„Nu vei fi niciodată Bună", o avertizase Directorul Școlii.

Sophie simți că i se usucă gura. Va zâmbi la nuntă. Va lucra la Bartleby's. Va înghiți carnea văduvei și va cumpăra jucării pentru fiii acesteia. Va fi fericită aici. La fel ca Agatha.

Orice, numai să nu mai fie vrăjitoare din nou.

— Sunt Bună, repetă ea în liniștea din jur.

Directorul Școlii trebuie să se fi înșelat. îi salvase viața Agathei, iar Agatha i-o salvase pe a ei. Erau acasă împreună. Ghicitoarea era dezlegată. Directorul Școlii, mort.

Cartea de povești era închisă.

„Cu siguranță Bună", se liniști Sophie, cuibărindu-se în pernă.

Dar simțea încă gustul sângelui.

Ceața și vânturile de peste noapte lăsaseră loc unui soare orbitor, atât de puternic pentru noiembrie, că ziua aceea părea binecuvântată pentru dragoste. Toate nunțile din Gavaldon erau sărbători publice, dar în vinerea aceea, magazinele erau închise până la unul, iar piața pustie, căci Ștefan era un bărbat popular. într-un cort alb, în grădina din spatele casei sale, întregul oraș se strânsese în jurul punciului de cireșe și a vinului de prune, în vreme ce într-un colț cântau trei cobzari epuizați, întrucât cu o noapte înainte cântaseră la o înmormântare.

Agatha nu știa sigur dacă sarafanul ei negru și ponosit era o ținută adecvată pentru nuntă, dar era pe potriva dispoziției sale. Se trezise mohorâtă și nu își dădea seama de ce. „Sophie are nevoie să fiu fericită", își spuse ea coborând dealul, dar când se alătură mulțimii din grădină, privirea abătută i se transformă într-o încruntă- tură. Trebuia să se scuture de starea aceasta, ori Sophie va fi și mai deprimată...

Mulțimea fu traversată de o pală roz, care o îmbrățișă cu putere, cuprinzând-o în faldurile pufoase și înfoiate ale rochiei.

— Mulțumesc că ești aici în această zi specială pentru noi, îngăimă Sophie.

Agatha tuși.

— Sunt foarte *fericită* pentru ei, tu nu? rosti Sophie, ștergându-și niște lacrimi inexistente. Va fi atât de încântător. Să am o nouă mamă, doi frați și să merg în fiecare dimineață la prăvălie să fac – înghiți cu greu – unt.

Agatha se uita cu ochii mari la Sophie, care își îmbrăcase din nou rochia preferată.

— Ești roz... din nou.

— Ca inima mea Bună și iubitoare, spuse prietena ei suav, mângâindu-și cozile împodobite cu funde roz.

Agatha clipi.

— Au pus ciuperci otrăvitoare în punci?

— Sophie!

Fetele se întoarseră amândouă și îi văzură pe Jacob, Adam și Ștefan care încercau să aranjeze ghirlandele strâmbe din lalele albastre deasupra altarului, în partea din față a cortului. Cățărați pe dovleci pentru a ajunge, băieții îi făcură cu mâna.

— Sunt niște năpârstoci drăgălași, nu? Sophie zâmbi, îmi vine să-i mănânc pe amândoi...

Agatha văzu că ochii verzi ai prietenei sale se înfiorară de teamă. Apoi teama dispăru și singurele urme rămase erau cearcănele de sub ei. Urmele coșmarurilor. Le mai văzuse la Sophie.

— Sophie, sunt eu, spuse Agatha încet. Nu trebuie să te prefaci.

Sophie clătină din cap.

— Tu și cu mine, Aggie. Doar de asta am nevoie pentru a fi bună, spuse ea cu voce tremurătoare.

O prinse pe Agatha de braț și privi adânc în ochii întunecați ai prietenei sale.

— Atâta timp cât ținem vrăjitoarea din mine moartă. Pot îndura orice altceva dacă încerc.

O strânse mai tare pe Agatha și se întoarse spre altar.

— Vin, băieți! strigă ea și, cu un zâmbet căznit, dădu fuga să își ajute noua familie.

În loc să fie înduioșată, Agatha se simțea și mai mizerabil: „Ce este în neregulă cu mine?”

Mama ei apăru lângă ea și îi dădu un pahar de punci, pe care îl dădu peste cap dintr-o înghițitură.

— Am adăugat niște licurici, spuse Callis. Să îți înlăture fața asta acră.

Agatha scuipă un jet roșu.

— Ascultă-mă, draga mea. Știu că nunțile sunt niște evenimente respingătoare, dar încearcă să nu pari ostilă. Mama ei făcu semn din cap: Bătrânii ne disprețuiesc deja. Nu le da noi motive.

Agatha privi spre trei bărbați ofiliți și bărboși, cu joben negru și mantii gri lungi până la genunchi, mișcându-se printre scaune și strângând mâini. Lungimea bărbilor părea să sugereze cam ce vârstă aveau, barba celui mai bătrân dintre ei ajungând până sub piept.

— De ce trebuie să aprobe fiecare căsătorie? întrebă Agatha.

— Deoarece când aveau loc răpiri, bătrânii le învinovățeau pe femeile ca mine, spuse mama ei, scuturându-și mătreața din păr. Pe atunci, dacă nu te căsătoreai când terminai școala, oamenii credeau că ești vrăjitoare. Astfel că bătrânii forțau căsătoriile pentru cei necăsătoriți, spuse ea zâmbind cu amărăciune. Dar nici măcar forța nu a făcut un bărbat să mă ia de nevastă.

Agatha își aminti cum niciun băiat de la școală nu voise să o invite nici pe ea la bal. Până când...

Deodată, se simți și mai posomorâtă.

— Când răpirile au continuat, bătrânii s-au înmuiat și-au hotărât doar să „aprobe” căsătoriile. Dar încă îmi amintesc aranjamentele lor îngrozitoare, spuse mama ei, înfigându-și unghiile în scalp. Ștefan a suferit cel mai tare dintre toți.

— De ce? Ce i s-a întâmplat?

Callis lăsă mâna să-i cadă, ca și când ar fi uitat că fiica ei asculta.

— Nimic, dragă. Nimic care să mai conteze acum.
— Dar ai spus...
Agatha se auzi strigată și se întoarse, văzând-o pe Sophie făcându-i semn cu mâna să se așeze pe un loc de pe rândurile din față.
— Aggie, începem!
Una lângă alta în prima stranã, la câțiva pași de altar, Agatha aștepta ca Sophie să cedeze din clipă-n clipă. Dar zâmbetul nu se șterse de pe buzele prietenei sale, nici măcar când tatăl ei se așeză lângă preot la altar, scrip- carii începură procesiunea, iar Jacob și Adam aruncară trandafiri pe culoar, îmbrăcați în costume albe identice.
După luni întregi în care se luptase cu tatăl ei, se zbătuse să atragă atenția și înfruntase viața... Sophie se schimbase.
„Tu și cu mine, Aggie.”
Tot ce își dorise vreodată Agatha fusese să fie îndeajuns pentru Sophie. Ca aceasta să aibă nevoie de ea la fel de mult pe cât avea nevoie Agatha de Sophie. Iar acum, în sfârșit, își câștigase finalul fericit.
Dar, pe scaunul ei, Agatha nu era fericită deloc. O deranja ceva la nunta asta. Ceva care o rodea pe dinăuntru. înainte să apuce să își dea seama ce era, scripcarii se apucaseră să cânte mai lent, toată lumea din cort se ridică în picioare, iar Honora înaintă printre strane. Agatha o privi pe Sophie cu atenție, așteptându-se ca prietena ei să se trădeze în cele din urmă, dar aceasta nu se clinti, nici măcar când se uită la coafura ca o pătlăgică a proaspetei sale mame vitregi, la fundul ei durduliu și la rochia pătată de ceea ce părea a fi glazură de tort.
— Dragi prieteni și membri ai familiei, începu preotul, ne-am adunat aici pentru a fi martorii unirii acestor două suflete...
Ștefan luă mâna Honorei, iar Agatha se simți și mai mohorâtă. Cu spatele gârbovit, bosumflată...
De partea cealaltă a culoarului, mama ei o privea încruntată. Agatha se îndreptă și se căzni să zâmbească.

— în dragoste, fericirea vine din sinceritate, din a ne devota celui de care avem *nevoie,* continuă preotul.

Agatha simți că Sophie îi ia mâna cu blândețe, ca și când ar fi avut amândouă tot ce aveau nevoie, exact acolo.

— Fie ca dragostea voastră să crească și să vă aducă împlinire, fie ca dragostea voastră să dăinuiască până la adânci bătrâneți...

Agatha simți că începe să-i transpire palma.

— Căci ați ales această dragoste. Ați ales acest final pentru povestea voastră.

Mâna îi era udă leoarcă acum, dar Sophie nu îi dădu drumul.

— Iar acum, acest sfârșit este al vostru pentru vecie.

Agatha avu senzația că inima i se zbate în piept. Pielea o ardea.

— Și dacă nimeni nu are nimic de obiectat, atunci această uniune este pecetluită pentru totdeauna...

Agatha se ridică, simțind că i se face rău...

— Vă declar...

Atunci văzu.

— Soț și...

Degetul îi strălucea, auriu intens. Scoase un strigăt, șocată. Sophie se întoarse surprinsă...

Ceva zbură între ele, aruncându-le pe amândouă la pământ. Agatha se mișcă și simți o altă săgeată zgâriindu-i gâtul, înainte de a se feri. Auzea plânsetele copiilor, scaunele cădeau, iar picioarele se poticneau, căci mulțimea se bulucea să se retragă din calea zecilor de săgeți aurii care vâjâiau prin aer, înfigându-se în cort.

Agatha se răsuci după Sophie, dar cortul se smulse din țărușii cu care era priponit, prăbușindu-se peste mulțimea care țipa, acoperind-o, până când nu meu văzu decât umbre vagi în spatele pânzei. Gâfâind, Agatha se târî în patru labe peste altarul sfărâmat, palmele cufun- dându-i-se în noroi, peste ghirlandele călcate în picioare, în vreme ce săgețile șuierătoare se

înfigeau în stânga și în dreapta. Cine făcea asta? Cine ar fi distrus o nun...
Agatha îngheță. Acum degetul ei stălucea și mai puternic decât până atunci.
„Nu se poate."

Auzi țipetele unei fete în față. Țipete pe care le cunoștea. Asudând, tremurând, Agatha se strecură pe sub scaunele răsturnate, îndepărtând ultima bucată de cort de pe ea, până când simți o rază de soare izbind-o și ieși în grădina din față, așteptându-se la un masacru...

Dar oamenii nu făceau decât să stea acolo, în tăcere, nemișcați, privind cerul acoperit de săgeți care năvăleau din toate direcțiile.

Săgeți din Pădure.

Agatha se feri îngrozită, apoi își dădu seama că săgețile nu erau îndreptate spre ea. Nu erau îndreptate spre niciunul din săteni. De oriunde ar fi venit din Pădure, vârfurile lor se arcuiau în ultimul moment, apucând-o spre o singură țintă.

— ***Aaaaa!***

Sophie fugi pe după casa ei, ferindu-se și respingând săgețile cu tocurile de cleștar.

— **Agatha! Agatha, *ajutori***

Dar nu era timp, căci un vârf aproape îi nimeri capul, iar Sophie coborî dealul în fugă, cât de repede putu, cu săgețile pe urmele ei.

— **Cine ar vrea să mă *omoare*? se tângui Sophie către martirii de pe vitralii și către statuile sfinților.**

Agatha stătea lângă ea, printre streinele goale. Trecuseră două săptămâni de când Sophie se ascunsese prima oară în biserică, singurul loc în care săgețile nu o urmăreau. încercase să iasă în repetate rânduri, dar săgețile se întorceau și mai înverșunate, dând năvală din Pădure, urmate de sulițe, securi, pumnale și țepușe.

A treia zi, era limpede că nu avea scăpare. Oricine ar fi fost cel care dorea să o ucidă avea să aştepte oricât ar fi fost necesar.

La început, Sophie nu văzu niciun motiv să se pani- cheze. Oamenii din orăşel îi aduceau mâncare (fiind atenţi la „alergiile ei fatale" la gluten, zahăr, lactate şi carne roşie), Agatha îi aducea ierburile şi rădăcinile de care avea nevoie pentru a-şi face cremele, iar Ştefan o asigura că nu se va recăsători până când fiica sa nu avea să fie adusă acasă în siguranţă. Dat fiind că oamenii patrulaseră în zadar în căutarea asasinilor, pergamentul târgului o numise pe Sophie „Mica prinţesă curajoasă", căci îndepărtase povara încă unui blestem, iar bătrânii porunciseră ca statuia ei să fie revopsită. în curând, copiii se adunau din nou să-i ceară autografe, imnul satului fusese schimbat în ***Binecuvântată este Sophie a noastră***, iar târgoveţii supravegheau cu rândul biserica. Se vorbea chiar să se organizeze un spectacol la teatru, jucat doar de ea, după ce avea să scape de primejdie.

— ***La Reine Sophie,*** o celebrare extraordinară, de trei ore, a înfăptuirilor mele, delira Sophie, mirosind buchetele admiratorilor care umpleau culoarul. Puţin cabaret, să pună sângele în mişcare, un număr de circ, cu lei şi un trapez şi, în încheiere, ***Sunt doar o simplă femeie,*** într-o interpretare captivantă. O, Agatha, cât am tânjit să-mi găsesc locul în acest târg stătut şi monoton! Nu aveam nevoie decât de un rol pe măsura mea! (Brusc, păru îngrijorată.) Nu crezi că vor înceta să încerce să mă omoare, nu-i aşa? Ăsta-i cel mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată!

Dar apoi atacurile se înrăutăţiră.

în prima noapte, din Pădure fură lansate proiectile incendiare care distruseră casa lui Belle, lăsându-i în- treaga familie pe drumuri. în a doua noapte, din copaci începură să curgă şuvoaie de ulei încins, scufundând o întreagă uliţă de case. în ruinele fumegânde, asasinii lăsară acelaşi mesaj, înscris pe pământul pâijolit.

datî-ne-o
pesophîe

A doua zi dimineaţa, când Bătrânii porniră spre piaţă pentru a calma sătenii revoltaţi, Ştefan ajunsese deja la biserică.

— Este singurul fel în care eu şi Bătrânii te putem proteja, îi spuse el fiicei sale, cu un ciocan în mână şi lacăte.

Agatha nu vru să plece, aşa că o încuie şi pe ea înăuntru.

— Credeam că povestea noastră s-a terminat! strigă Sophie, ascultând gloata de săteni de afară care scanda:

— Trimiteţi-o înapoi! Trimiteţi-o înapoi! Trimiteţi-o înapoi!

Se prăbuşi pe scaun.

— De ce nu te vor pe *tine*? De ce sunt eu mereu ticăloasa? Şi de ce sunt eu mereu cea *întemniţată?*

Lângă ea, Agatha privea la un sfânt de marmură dintr-o friză de deasupra altarului, tânjind după un înger, îşi întindea braţul puternic, îşi răsucea pieptul, ca şi când ar fi urmat îngerul oriunde ar fi mers..

— .Aggie?
Agatha se smulse din transă şi se întoarse.
— Ai darul de a-ţi face duşmani.
— Am încercat să fiu bună! exclamă Sophie. Am încercat să fiu ca tine!
Agatha simţi din nou că i se face rău. Senzaţia aceea pe care încercase să o stăpânească.
— Aggie, fa ceva! zise Sophie şi o prinse de braţ. întotdeauna repari lucrurile!
— Poate că nu sunt atât de bună pe cât crezi, murmură Agatha şi se trase, prefacându-se că îşi lustruieşte saboţii.
în liniştea care se aşternuse, simţi că Sophie o privea.
— Aggie.
— Da.
— De ce ţi-a strălucit degetul?
Agathei i se încleştară muşchii.
— Ce?
— Am văzut, spuse Sophie încet. La nuntă.
Agatha îi aruncă o privire.
— Probabil a fost o iluzie de la lumină. Magia nu funcţionează aici.
— Mda.
Agatha îşi ţinu răsuflarea. Simţea că Sophie se gândeşte.
— Dar profesorii nu ne-au pecetluit niciodată degetele din nou, nu-i aşa? zise prietena ei. Iar magia urmează emoţia. Aşa ne-au spus.
Agatha se mişcă.

— -Și?Nu ai părut fericită la nuntă, spuse Sophie.

— Ești sigură că nu te-a supărat ceva? Te-a supărat într-atât încât să faci o vrajă?

Agatha îi întâlni privirea. Sophie îi scrută chipul, citind-o până în adâncul sufletului.

— Te cunosc, Agatha.

Agatha strânse strana.

— Știu de ce erai tristă.

— Sophie, nu am vrut! îi scăpă Agathei...

— Erai supărată pe tata, continuă Sophie. Pentru că m-a făcut să trec prin toate astea.

Agatha o privi cu ochii cât cepele. își reveni și încuviință din cap.

— Așa e. A-aham. M-ai prins.

— La început am crezut că ai făcut vraja pentru a opri nunta. Dar nu mai are sens acum, nu? rosti Sophie pufnind. Ar însemna că ai trimis săgețile spre *mine.*

Agatha scoase un râset chinuit, încercând să nu o privească.

— O iluzie de la lumină, suspină Sophie. După cum spuneai.

Rămaseră în tăcere, ascultând scandările.

— Nu îți face griji în privința tatălui meu. Vom fi bine amândoi, zise Sophie. Vrăjitoarea nu se va întoarce, Aggie. Nu atâta timp cât suntem prietene.

Vocea ei era mai sinceră decât o auzise Agatha vreodată.

Agatha ridică privirea, surprinsă.

— Mă faci fericită, Agatha, spuse Sophie. Doar că mi-a trebuit prea mult să îmi dau seama de asta.

Agatha încercă să îi susțină privirea, dar tot ce putea vedea era sfântul de deasupra altarului, cu mâna spre ea, ca un prinț care se întinde după prințesa lui.

— Vei vedea. Vom găsi un plan, ca întotdeauna, rosti Sophie, împrospătându-și rujul roz între căscaturi. Dar poate mi-ar prinde bine un mic somn de frumusețe mai întâi...

Se ghemui pe stradă ca o pisică, cu perna așezată pe burtă, iar Agatha văzu că era preferata prietenei sale, cu o prințesă și un prinț, blonzi, îmbrățișați sub cuvintele „Până la Adânci Bătrâneți”. Dar Sophie modificase prințul cu trusa ei de cusut. Acum acesta avea părul întunecat și înfoiat, ochi negri mari, cu o privire ucigătoare... și o rochie neagră.

Agatha își privi prietena care adormi cât ai zice pește, ocolită de coșmaruri pentru prima oară de săptămâni întregi.

Scandările de afară se auziră mai tare – „Trimiteți-o înapoi! Trimiteți-o înapoi! Trimiteți-o înapoi!” –, în vreme ce Agatha se uita țintă la perna Sophiei, simțind că i se strânge stomacul din nou.

Același sentiment pe care îl avea și când se uita la prințul din cartea de povești din bucătăria ei. Același sentiment pe care îl avea când privea un bărbat și pe soția sa schimbând jurăminte. Același sentiment ca atunci când o ținea pe Sophie de mână, din ce în ce mai puternic, până când degetul ei începuse să strălucească, ascunzând o taină. O taină atât de îngrozitoare, că distrusese o poveste.Căci, în acel moment unic în care asistase la nunta de care n-avea să aibă parte niciodată, Agatha își dorise ceva ce nu crezuse niciodată că va fi posibil, își dorise ca povestea ei să aibă un final diferit. Un final cu altcineva. Atunci năvăliseră săgețile asupra Sophiei. Săgețile care nu se mai opreau, oricât de mult încerca să își retragă dorința.

—^ Capitolul 3 ^ *Firimituri*

În noaptea aceea striviră casa lui Radley mai întâi, cu un bolovan aruncat pe deasupra copacilor, apoi turla strâmbă, cu orologiu, care gemea scoasă din țâțâni, în timp ce sătenii traversau piața în goană, țipând. în curând, uliție întregi fură aruncate în aer, iar părinții își strângeau copiii în brațe, în fântâni și șanțuri, uitându-se la pietrele care zburau prin dreptul lunii ca meteorii.

Când atacul fulgerător se încheie la patru dimineața, mai rămăsese doar jumătate din oraș. Tremurând, sătenii se uitau la teatrul iluminat din depărtare, pe a cărui cortină roșie luminile fuseseră rearanjate: SOPHIE SAU MURIȚI.

în acest răstimp Sophie dormea liniștită, iar Agatha rămase prizonieră în biserică, ascultând țipetele și bufnetele.

Dacă le-o dădea pe Sophie, prietena ei cea mai bună avea să moară. Dacă nu le-o dădea pe Sophie, întregul târg avea să moară. Ruşinea îi ardea gâtul. Cumva, redeschisese porţile între lumi. Dar pentru cine? Cine ii dorea moartea Sophiei?

Trebuia să existe o cale de a rezolva toate acestea. Dacă redeschisese porţile, sigur avea să le poată închide!

Mai întâi încercă să îşi facă degetul să strălucească din nou, concentrându-se asupra furiei pe care o simţea, până când i se umflară obrajii – furie faţă de asasini, furie faţă de sine, furie faţă de degetul ei stupid, care nu se aprindea, părând şi mai palid decât până atunci. Apoi încercă să facă vrăji oricum pentru a-i alunga pe atacatori, iar rezultatul fu cel la care se aştepta. încercă să se roage la sfinţii de pe vitralii, să-şi pună o dorinţă la vederea unei stele, să frece toate lămpile din biserică, poate, poate va ieşi un duh, iar când totul dădu greş lamentabil, extrase rujul roz din pumnul Sophiei şi scrise „LUAŢI-MĂ PE MINE” pe fereastra luminată de zori. Spre surprinderea ei, primi un răspuns.

„NU”, apăru scris deasupra lizierei pădurii.

Pentru o clipă, Agatha zări printre copaci un licăr roşu.

Apoi dispăru.

„CINE EŞTI?” scrise ea.

„DĂ-NE-0 PE SOPHIE”, răspunseră flăcările.

„ARATĂ-TE”, ceru ea.

„DĂ-NE-0 PE SOPHIE.”

„NU O PUTEȚI AVEA”, mâzgăli Agatha.

Un obuz strivi statuia Sophiei drept răspuns.

Sophie se foi în spatele ei, mormăind despre legătura dintre somnul prost şi coşuri. Bâjbâind prin întuneric, aprinse o lumânare care aruncă umbre tivite cu argintiu asupra grinzilor de brad. Apoi făcu câteva mişcări de
yoga căznite, ronţăi o migdală, îşi frecă faţa cu seminţe de grepfrut, solzi de păstrăv şi cremă de cacao şi se răsuci spre Agatha cu un zâmbet somnoros.

— Neaţa, draga mea, care ţi-e planul?

Dar, aplecată peste pervaz, Agatha se uita prin sticla spartă, urmată de Sophie, la târgul făcut una cu pământul, la gloata rămasă fără adăpost care înainta printre dărâmături şi la capul retezat al statuii ei, holbându-se la ea de pe treptele bisericii.

Zâmbetul Sophiei dispăru treptat.

— Nu avem niciun plan, nu-i aşa?

POC!

Uşile de stejar se cutremurară sub ciocanul care izbea un lacăt.

POC! POC!

— Asasinii! strigă Sophie.

Agatha sări îngrozită.

— Biserica este pe pământ sacru!

Scândurile pocniră; şuruburile se slăbiră şi căzură la podea.

Fetele se retraseră spre altar.

— Ascunde-te! îngăimă Agatha, iar Sophie alergă pe după amvon, ca un pui decapitat...

Ceva de metal se înfipse în uşă.

— Cheie! scânci Agatha. Au o cheie.

Auzi lacătul poticnindu-se. în spatele ei, Sophie se agita pierdută între draperii.

— Ascunde-te acum! strigă Agatha.

Uşa se deschise cu un bufnet, iar ea se răsuci spre pragul întunecat. în

lumina slabă a lumânării,
o umbră neagră gârbovită
se strecură în biserică

.Agathei îi stătu inima în loc.
„Nu...”
Umbra strâmbă alunecă de-a lungul culoarului, pâlpâind la lumina lumânării. Agatha căzu în genunchi, lipită de altar.
Inima îi duduia atât de tare că nu putea respira.
„Este mort!” Sfâșiat în bucăți de o lebădă albă și aruncat în vânt! Penele lui de lebădă neagră pluteau deasupra unei școli aflate la mare, mare depărtare! Dar acum Directorul Școlii se furișa spre ea, cât se poate de viu, iar Agatha se lipi tremurând de amvon și scoase un țipăt...
— Situația a devenit insuportabilă, spuse o voce.
Nu a Directorului Școlii.
Agatha se uită printre degete la bătrânul cu cea mai lungă barbă, care stătea în picioare lângă ea.
— Sophie trebuie dusă la adăpost, spuse bătrânul mai tânăr din spatele lui, scoțându-și jobenul negru.
— Și trebuie dusă astă-seară, zise mezinul dintre bătrâni, mângâindu-și barba rară.
— Unde? șopti o voce.
Bătrânii ridicară privirea și o văzură pe Sophie în friza de marmură de deasupra altarului, lipită de un sfânt gol.
— *ACOLO* te-ai ascuns? o repezi Agatha.
— Unde vreți să mă duceți? îl întrebă Sophie pe cel mai bătrân, încercând în van să se desprindă de statuia goală.
— Este aranjat, răspunse el, punându-și pălăria din nou pe cap și îndreptându-se spre ușă. Ne vom întoarce astă-seară.
— Dar atacurile! strigă Agatha. Cum le veți opri?
— Este aranjat, spuse al doilea bătrân, urmându-l pe cel mai vârstnic.
— La ora opt fix, spuse mezinul, călcând pe urmele confratelui său.
— Doar Sophie.
— De unde știți că va fi în siguranță? se panică Agatha.
— Totul este aranjat, strigă cel mai vârstnic și încuie ușa în urma sa.

Cele două fete rămaseră mute, până când Sophie scoase un scâncet.

— Vezi? Ți-am spus!

Coborî de pe frizăși o strivi pe Agatha într-o îmbrățișare.

— Nimic nu ne poate distruge finalul fericit.

Fredonând ușurată, își împachetă cremele și castraveții în valijoara ei roz drăgălașă, căci cine știe cât avea să treacă până când îi vor îngădui prietenei sale să vină în vizită și să îi aducă altele noi. Se întoarse spre ochii mari și negri ai Agathei, care privea spre fereastră.

— Nu te agita, Aggie. Totul este aranjat.

Dar în timp ce Agatha se uita la sătenii care se târau printre ruine, aruncând priviri înverșunate spre biserică, își aminti de ultima dată când mama ei spusese că bătrânii „aranjaseră" lucrurile... și spera ca de data aceasta să aibă rezultate mai bune.

înainte de apus, bătrânii îi permiseră lui Ștefan să vină, căci Sophie nu îl mai văzuse de când o zăvorâse în biserică. Nu arăta la fel. îi crescuse barba, avea hainele murdare, era pământiu și subnutrit. îi lipseau doi dinți și avea ochiul stâng vânăt. Fiica lui fiind protejată de bătrâni, era clar că sătenii își vărsaseră frustrările asupra lui.

Sophie se străduisă îi arunce o privire consolatoare, dar inima îi tresăltă de bucurie. Oricât de Bună încerca să fie, vrăjitoarea din ea voia în continuare ca tatăl ei să sufere. Privi spre Agatha, care își rodea unghiile în colț, prefacându-se că nu asculta.

— Bătrânii au spus că nu va dura mult, spuse Ștefan. După ce lașii aceia din pădure își vor da seama că ai fost ascunsă, mai devreme sau mai târziu vor veni să te caute. Iar eu voi fi pregătit.

Se scărpină pe pielea înnegrită și observă că fiica lui tresări.

— Știu, arăt ca o sperietoare.

— Ai nevoie de un gomeo bun cu miere, spuse Sophie, scotocind prin geanta cu produse cosmetice până când găsi punguța din piele de șarpe.

Dar tatăl ei nu făcea decât să privească țintă la orășelul demolat, cu ochii umezi.

— Tată?

— Satul vrea să renunțe la tine. Dar bătrânii ar face orice să te protejeze, chiar dacă se apropie Crăciunul. Sunt mai buni decât noi toți, spuse el încet. Nimeni din oraș nu îmi va mai vinde nimic acum. Cum vom supraviețui... spuse el ștergându-și ochii.

Sophie nu îl mai văzuse niciodată pe tatăl ei plângând.

— Ei bine, nu este vina mea, răspunse ea, luând-o gura pe dinainte.

Ștefan oftă.

— Sophie, tot ce contează este să ajungi acasă în siguranță.

Sophie răsucea săculețul cu cremă de miere.

— Unde stai?

— Un alt motiv pentru care nu sunt bine văzut, spuse tatăl ei, frecându-se la ochiul vânăt. Cel care te urmărește a distrus casele de pe străduța noastră, lăsând-o doar pe a noastră în picioare. Prăvălia cu alimente s-a dus, dar Honora reușește cumva să ne hrănească în fiecare seară.

Sophie strânse punga mai tare.

— Ne?

— Băieții s-au mutat în camera ta până când va fi totul sigur și vom putea încheia nunta.

Sophie turnă cremă pe el. Ștefan mirosi crema de miere și începu imediat să scotocească prin geanta ei...

— Ai ceva ce ar putea mânca băieții?

Agatha văzu că Sophie era pe cale să leșine și interveni.

— Ștefan, știi unde o vor ascunde bătrânii?

El clătină din cap.

— Dar m-au asigurat că nu o vor găsi nici sătenii, spuse el, uitându-se la Sophie care își îndepărtă geanta cât putu de mult de el, îndreptându-se spre partea cea-laltă a bisericii.

Ștefan așteptă până când era suficient de departe încât să nu îi audă.

— Nu doar de asasini trebuie să o protejăm, șopti el.

— Dar nu poate rezista prea mult singură, insistă Agatha.

Ștefan se uită pe fereastră la pădurile care împresurau orașul Gavaldon, întunecate și nesfârșite în lumina care se împuțina.

— Ce s-a întâmplat când ați fost acolo, Agatha? Cine vrea ca fiica mea să moară?

Agatha tot n-avea un răspuns.

— Să presupunem că planul nu funcționează, spuse ea.

— Trebuie să avem încredere în bătrâni, răspunse Ștefan, evitându-i privirea. Ei știu ce este mai bine.

Agatha văzu durerea înnegurându-i chipul.

„Ștefan a suferit cel mai mult dintre toți.” Asta spusese mama ei.

— Voi rezolva cumva, spuse Agatha, iar vinovăția îi gâtui vocea. O voi proteja. Promit.

Ștefan se aplecă și îi luă chipul în mâini.

— Și este o promisiune pe care am nevoie să o păstrezi.

Agatha se uită în ochii lui speriați.

— O, Doamne.

Se întoarseră și o văzură pe Sophie la altar, strângând geanta la piept.

— Voi veni acasă până la sfârșitul săptămânii, se încruntă ea. Și ar fi bine ca pe patul meu să fie așternuturi curate.

Ora opt se apropia, iar Sophie stătea pe masa altarului, înconjurată de lumânări care se topeau, ascultându-și stomacul chiorăind. îl lăsase pe tatăl ei să îi ia ultimii biscuiți de ovăz, fără unt, ca să li-i ducă băieților, căci Agatha o forțase. Puștii se vor îneca mâncându-i, fără îndoială. Asta o făcu să se simtă mai bine.

Sophie oftă. „Directorul Școlii avea dreptate. Sunt Rea.” însă cu toate puterile și vrăjitoria lui, nu știuse că exista un leac. O prietenă care o făcea bună. Atâta timp cât o avea pe Agatha, nu va mai fi niciodată vrăjitoarea aceea urâtă și oribilă. Când în biserică se făcu întuneric, Agatha refuzase să o lase singură, dar Ștefan o forțase. Bătrânii spuseseră clar: „Numai Sophie” și nu era momentul să nu se supună poruncilor. Nu când erau pe cale să îi salveze viața.

Rămasă fără Agatha, Sophie simți că o cuprinde brusc neliniștea. Asta simțise Agatha în privința ei? Sophie o •tratase cu atâta cruzime pe atunci, pierdută cum era în fanteziile ei de prințesă. Acum nu-și mai putea imagina viitorul fără ea. Oricât de rău avea să fie, va îndura zilele care vor urma în ascunzătoare –, dar doar pentru că știa că o va avea pe prietena ei la final. Prietena care devenise adevărata ei familie.

Dar de ce se purtase Agatha atât de straniu în ultima vreme?

în ultima lună, Sophie observase că se îndepărta tot meu tare. Agatha nu mai râdea atât de mult în timpul plimbărilor lor, era adesea rece când o atingea și părea preocupată de gândurile ei. Pentru prima oară de când se întâlniseră, Sophie începuse să simtă că ea investise meu mult în această prietenie.

Apoi venise nunta. Se prefăcuse că nu observase mâna Agathei, udă leoarcă, tremurând în a ei, ca și când ar fi vrut să se desprindă. Ca și când ar fi ascuns un secret teribil.

„Poate că nu sunt atât de Bună pe cât crezi."

Sophie simți că îi duduie inima în urechi. Nu se putea ca degetul Agathei să fi strălucit în ziua aceea.

Sau se putea?

Se gândi la mama ei, care avusese și ea frumusețe, spirit și farmec... avusese și ea o prietenă în care se încredea de multă vreme... doar că aceasta o trădase și murise singură și îndurerată.

Sophie alungă gândul. Agatha renunțase la un prinț pentru ea. Fusese pe cale să-și dea viața pentru ea. Agatha găsise un final fericit pentru ele, în ciuda tuturor celor întâmplate.

în biserica rece și întunecată, inima Sophiei începu să bată neregulat.

„Atunci de ce ar distruge povestea noastră?"

în spatele ei, se întredeschiseră ușile bisericii. Sophie se întoarse ușurată și văzu umbrele așteptând în mantiile lor cenușii, cu pălăriile în mână.

Doar cel mai bătrân ținea altceva între degete.

Ceva mai ascuțit.

Problema atunci când locuiești într-un cimitir este că morții nu au nevoie de lumină. în afară de torțele pâlpâitoare de deasupra porților, cimitirul zăcea în beznă la miezul nopții și tot ce se întindea dincolo de el era doar o umbră indigo. Privind prin obloanele stricate de la fe- restra ei, Agatha întrezări strălucirea corturilor albe de pe deal, ridicate să îi adăpostească pe cei care rămăseseră iară casă în urma atacurilor. Undeva acolo, bătrânii se pregăteau să o ducă pe Sophie într-un loc sigur. Tot ce putea face era să aștepte.

— Ar fi trebuit să mă fi ascuns lângă biserică, spuse Agatha și își linse o zgârietură proaspătă făcută de Verdeș, care continua să se poarte cu ea de parcă ar fi fost o străină.

— Nu poți să nu te supui bătrânilor, răspunse mama ei, care stătea țeapănă pe pat, cu ochii la un ceas de pe poliţa şemineului, cu limbile din os. S-au purtat cuviincios de când ați oprit răpirile. Să rămână așa.

— O, te rog, zise Agatha pe un ton zeflemitor. Ce-ar putea să-mi facă trei moși?

— Ce fac toți oamenii când le este frică.

Callis rămase cu ochii pe ceas.

— Dau vina pe vrăjitoare.

— Mmhmm. Și ne vor arde pe rug, pufni Agatha, trântindu-se pe patul ei.

Tensiunea aspri liniștea. Se ridică în capul oaselor și văzu fața încordată a mamei sale, continuând să privească țintă înainte.

— Doar nu vorbești serios, mamă.

Deasupra buzei lui Callis se iviră broboane de sudoare.

— Au avut nevoie de un țap ispășitor când nu se opreau răpirile.

— Au ars femei? rosti Agatha șocată.

— Dacă nu ne măritam. Asta i-a învățat cartea de povești să facă.

— Dar tu nu te-ai căsătorit niciodată, bâigui Agatha. Cum ai supraviețuit...

— Pentru că mi-a luat cineva apărarea, spuse mama ei, uitându-se la oasele care băteau ora opt. Și a plătit prețul.

— Tata? Ai spus că a fost un nenorocit blestemat care a murit într-un accident la moară.

Callis nu răspunse, uitându-se înainte.

Agatha simți un fior traversându-i șira spinării. Privi spre mama sa.

— Ce ai vrut să spui când ai zis că Ștefan a suferit cel mai mult dintre toți? Când i-au aranjat bătrânii căsătoria?

Callis nu-și desprinse ochii de la ceas.

— Problema cu Ștefan este că are încredere în cine nu trebuie. întotdeauna crede că oamenii sunt buni.

Osul lung trecu de opt. Umerii i se lăsară în jos de ușurare.

— Dar nimeni nu este atât de Bun pe cât pare, draga mea, spuse Callis încet, întorcându-se spre fiica ei. Sigur știi asta.

Pentru întâia oară, Agatha văzu ochii mamei sale. Erau lacrimi în ei.

— *Nu...* îngăimă Agatha și simți o mâncărime înro- șindu-i și arzându-i gâtul.

— Vor spune că a fost alegerea ei, rosti Callis cu o șoaptă răgușită.

— *Știai...* abia putu Agatha să spună, țâșnind spre ușă. Știai că nu o mutau...

Mama îi tăie calea.

— Știau că o vei aduce înapoi! Au promis că te vor cruța dacă te voi ține aici până când...

Agatha o împinse în perete. Mama se repezi după ea, dar nu apucă să o prindă.

— *Te vor ucide!* țipă Callis pe fereastră, dar întunericul îi înghiți fiica.

Fără torță, Agatha se împiedică și căzu coborând dealul, rostogolindu-se prin iarba rece și udă, până când dădu buzna într-un cort de la poale. Mormăind frenetic, se scuză în fața familiei care crezuse că era un obuz, dădu fuga spre biserică, printre zeci de oameni iară adăpost care fierbeau gândaci și șopârle deasupra focurilor, învelindu-și copiii în pături zdrențuite și pregătindu-se pentru următorul atac care nu avea să meu vină niciodată. Mâine bătrânii vor deplânge curajosul „sacrificiu” al Sophiei, statuia sa va fi reconstruită, iar

sătenii vor petrece un nou Crăciun, uşuraţi de încă un blestem...

Cu un strigăt, Agatha dădu în lături uşile de stejar.

Biserica era goală. Zgârieturi lungi şi adânci erau scrijelite de-a lungul culoarului.

Sophie îşi târâse condurii de cleştar până la ieşire.

Agatha căzu în genunchi în noroi.

„Ştefan."

îi promisese. îi promisese că o va proteja pe fiica lui.

Se îndoi de mijloc, cu faţa în mâini. Era vina ei. Mereu avea să fie vina ei. Avea tot ce dorea. Avea o prietenă, avea dragoste, o avea pe ***Sophie.*** Şi o târguise pe o dorinţă. Era Rea. Mai mult decât Rea. Ea era cea care merita să moară.

— Te rog... O voi aduce acasă... rosti ea chinuit. Te rog... Promit... Voi face orice...

Dar nu era nimic de făcut. Sophie dispăruse. Fusese încredinţată unor ucigaşi invizibili, pentru a răscumpăra pacea.

— îmi pare rău... nu am vrut...

Agatha hohotea, iar saliva îi curgea din gură. Cum îi putea spune unui tată că fiica sa murise? Cum putea trăi vreunul din ei, acum că ea încălcase promisiunea? Suspinele i se potoliră încet, lăsând loc groazei. Nu se mişcă vreme îndelungată.

în cele din urmă, se ridică cu greu, năucă şi îngreţoşată, şi se îndreptă clătinându-se spre casa lui Ştefan. Cu fiecare pas pe care îl făcea, îndepărtându-se de biserică, se simţea tot mai rău. Şchiopătând pe uliţa de pământ, simţi vag ceva lipicios şi umed pe picioare. Fără să se gândească, şterse urma de pe genunchi cu degetul şi îl duse la nas.

„Cremă de miere."

Agatha îngheţă, cu inima bătându-i nebuneşte. Pe pământ, înaintea ei, văzu mai multă cremă, împroşcată într-o dâră disperată spre lac. Adrenalina îi explodă în sânge.

Ronțăindu-și unghiile de la picioare în cortul său, Radley auzi pocnete în spate și se întoarse exact la timp pentru a vedea o umbră fluturându-și pumnalul și torța.

— Asasin! scânci el.

Agatha întoarse capul și văzu bărbații dând năvală din corturi și apucând-o pe urmele ei, în timp ce se ținea după dâra de cremă de miere, presărată ca firimiturile până la lac. Alergă mai iute, urmând dâra, dar în scurt timp micile cocoloașe se făcură mai mici și mai mici, apoi fură înlocuite de picături pulverizate în toate direcțiile. Agatha ezită, căutând un alt semn care să o călăuzească, iar bărbații ajunseră la lac, gonind spre răsărit, dând ocol malului și venind spre ea. Dar peste lac se vedeau trei siluete, care o încolțeau dinspre apus. în lumina torțelor, văzu umbrele a trei mantii lungi și bărbile...

Bătrânii.

Aveau s-o ucidă.

Agatha se răsuci, fluturând torța în fața ei, când cele două părți se reuniră. „Sophie, unde ești...”

— *Ucideți-l!* auzi vocea unui bărbat strigând din mulțime.

Agatha se răsuci șocată. Cunoștea acea voce.

— Ucideți asasinul! țipă bărbatul din nou, iar gloata o luă la fugă spre ea.

Panicată, Agatha se poticni înainte, fluturând torța spre copaci. Ceva greu îi șuieră pe lângă ureche, altceva pe lângă coaste...

Apoi o scânteie licări înainte și fata ațintí flacăra spre ea.

Săculețul gol de cremă de miere zăcea la marginea pădurii, iar solzii de șarpe licăreau.

Simți o lovitură puternică și rece în spinare. Agatha căzu în genunchi și văzu o piatră cu crestături pe pământ, lângă ea. Se întoarse și zări mai mulți bărbați îndreptând pietre spre ea, la mai puțin de douăzeci de pași de răsărit. Dând fuga dinspre apus, bătrânii ridicară torțele, gata să îi vadă fața...

Agatha își aruncă torța în lac, cufundându-se în beznă.

Cu strigăte confuze, bărbaţii fluturară torţele disperaţi să găsească asasinul. Văzură o umbră sprintând pe lângă ei, îndreptându-se spre copaci. Precum leii care se năpustesc asupra prăzii, gloata răzbunătoare sări mor- măind, gonind din ce în ce mai tare şi exact când bărbatul care ţipase, cerând vărsare de sânge, prinse asasinul de gât, umbra se răsuci spre el... Ştefan icni şocat, îndeajuns cât Agatha să apuce să îşi lipească buzele de urechea lui.

— Promit.

Apoi dispăru în labirint, ca un trandafir alb

într-un mormânt. * **CAPITOLUL 4** ***Glugile roşii***

Agatha auzi strigătele bărbaţilor îndepărtându-se odată cu lumina torţelor. îngenunchind în întuneric lângă un trunchi de copac ud, gata să cadă, îşi înfăşură braţele tremurânde în rochia neagră.
Cele câteva huiduieli şi paşii grăbiţi fură acoperite de tăcere.
Nu se clinti, iar coloana îi zvâcnea unde o lovise piatra. în tot acest timp se concentrase să-şi salveze prietena şi să se întoarcă. Să se întoarcă la ce? La bătrânii ucigaşi? La noi atacuri ale asasinilor? La satul care voia ca Sophie să dispară?

Se gândi la femei nevinovate arse în public, în piaţa publică, nu cu multă vreme în urmă şi i se întoarse stomacul. „Cum vom putea merge acasă vreodată?” Viitorul lor în Gavaldon era la fel de întunecat ca pădurea din jurul ei acum. Pentru a merge

acasă nu era de qjuns să o salveze pe Sophie. Trebuia să îi înfrângă pe aceşti asasini – oricine ar fi fost – şi să pună capăt atacurilor odată pentru totdeauna.

Dar habar nu avea de unde să înceapă să o caute pe prietena ei. De sute de ani, sătenii dădeau buzna în pădure, căutând copiii dispăruţi, ca să iasă pe partea cealaltă, exact de unde plecaseră. Ca toţi copiii lipsă, ea şi Sophie văzuseră ce se afla dincolo de pădure: o lume periculoasă a Binelui şi Răului care nu avea sfârşit. Fuseseră norocoase că reuşiseră să se întoarcă, pecetluind porţile dintre realitate şi fantezie pentru totdeauna. .. sau aşa crezuse. O singură dorinţă şi porţile se redeschiseseră.

Oriunde se afla Sophie, era într-o mare primejdie.

Ridicându-se, Agatha păşi în Pădurea Nesfârşită, strivind frunzele moarte sub saboţi. înainta, orbecăind cu mâinile prin beznă, simţind aşchii de scoarţă, ramuri acoperite de pânze de păianjen... Se izbi cu capul de un copac şi o umbră o zbughi afară, îi scuipă ceva umed în faţă şi dispăru sâsâind. Drept răspuns se auzi un cor de mormăieli şi mârâituri prin toată pădurea, ca un duşman chemat la arme. Năucă, Agatha îşi şterse mâzga de pe faţă şi scoase pumnalul lui Radley din buzunar. Auzi foşnete sub picioare.

Prin frunzele moarte, văzu pupile deschizându-se şi închizându-se în stratul de vegetaţie, galbene şi verzi, licărind într-un loc şi reapărând în altul. Se făcu mică lângă copac, încercând să nu clipească. încetul cu încetul, ochii i se obişnuiră, exact la timp cât să vadă opt umbre alunecoase desprinzându-se de pământ şi încercuind-o, ca nişte dâre de fum unduitoare.

Şerpi.

Doar că erau mai groşi decât şerpii, negri ca cenuşa, cu capete teşite şi ţepi ascuţiţi ca nişte ace ieşind din flecare solz. Se ridicau din ce în ce mai sus împrejurul ei, arcuindu-se sprea ea cu şuierături suprapuse, deschizându-şi larg fălcile pline de colţi...

Deodată, scuipară cu toţii.

Balele lor o ţintuiră de copac şi scăpă pumnalul, încercă să se elibereze, dar o peliculă acră o izbi peste gură şi peste ochi şi nu mai văzu decât un inel de siluete

încețoșate și țepoase. Țînteau flecare spre diferite părți ale corpului său, apoi își înfășurară trupurile în jurul ei, iar țepii îi pătrunseră în piele. Zbătându-se în tăcere, Agatha văzu în cele din urmă unul, mai mare decât restul, coborând de pe o ramură și încolăcindu-și coada rece și neagră împrejurul gâtului ei. Țepii i se înfigeau în gât și se căznea să respire, dar capul monstrului aluneca spre fața ei acum. își lipi nasul borcănat de pelicula de pe obrajii ei, privind-o feroce prin pupilele înguste, verde acid... și începu să strângă. Agatha se înecă și închise ochii.

Nu simțea nicio durere, doar sufletul căutând o amintire... Stătea pe malul unui lac, cu capul pe umărul cuiva. Stăteau braț la braț, cu pielea scăldată de soare și respirând în tandem. Agatha asculta liniștea fericirii, până la Adânci Bătrâneți, doar un moment... Apoi o durere ascuțită și pătrunzătoare îi inundă corpul și știu că venise sfârșitul. Strângând brațul de lângă ea, privi la reflexia lor din lac, dorindu-și să vadă chipul finalului ei fericit, pentru ultima oară...

Nu era al Sophiei.

Lumina săgetă întunericul. Șerpii se retraseră țipând și se furișară la loc sub frunzele moarte.

Agatha deschise ochii. Năucă, privi în jur pentru a vedea de unde venea lumina. Prin vălul de mâzgă, observă că vârful degetului ei era auriu incandescent, pentru întâia oară de la nuntă. Se simțea ușurată și totodată i se făcu rău. De fiecare dată se întâmplase când se gândise la *el.*

„Magia urmează emoția", avertizase Yuba. Pierduse controlul asupra amândurora.

însă, de data aceasta, degetul nu se stinse. îl ridică, confuză. Se concentră asupra nevoii de a se desprinde de copacul acela și deodată licărul se aprinse mai tare, ca și când ar fi așteptat instrucțiuni. Inima începu să îi bată cu putere. Trecuse în lumea poveștilor. își recăpătase magia.

Asaltată de durere și țintuită de copac, Agatha nu era în stare să își amintească vrăjile de la școală. Dar când i se liniști respirația, reuși să invoce o imprecație simplă de topire, iar mucozitățile se spălară, laolaltă cu

sângele, lăsându-i rochia neagră lipicioasă și udă leoarcă. Totuși, cum-necum, era vie și, cu un icnet chinuit, ridică pumnalul lui Radley și tăie scoarța udă.

Cu degetul aprins, îl clătină ca pe o torță printre copacii învălmășiți, căutând o potecă, cum îi învățase Yuba. Ca toți conducătorii de grupă de la Școala pentru Bine și Rău, bătrânul gnom folosise Pădurea Albastră, un teren de instrucție luxuriant și liniștit, pentru a imita Pădurea Nesfârșită și a pregăti învățăceii pentru ce aveau să înfrunte. Agatha se strecură cu greu printre două trunchiuri putrede de copaci, încercând să ignore tăieturile care o ardeau pe tot corpul. Acum Pădurea Albastră părea a fi o glumă crudă a Directorului Școlii.

Agatha înaintă cu chiu cu vai printre alți arbori acoperiți cu pânze de păianjen, îndreptându-se spre un luminiș din desiș, sperând că va da peste potecă. Nu îndrăznea să strige numele Sophiei ca să nu le dea de veste asasinilor că era pe urmele lor. Cu fiecare pas, simțea tot mai mult că este sortită pierzaniei. Mai fusese în Pădurea Nesfârșită de două ori, dar de data aceasta era diferit. Nu era nicio școală care să o salveze. Nici Tedros nu era acolo.

Degetul începu să-i pulseze mai aprins.

Tedros din Camelot.

în cele din urmă îi rosti numele în sinea ei, aici, singură în Pădure. Ultima oară își văzuse prințul după sărutul ei și al Sophiei, sărut care el crezuse că va fi al său. Văzând-o dispărând sub ochii lui, întinsese mâna, înăbușindu-și țipătul: „Așteaptă!”

Avusese șansa să îi ia mâna. Avusese șansa să rămână, ca prințesa lui. O simțise când începuse să îi strălucească corpul, prins între două lumi.

Dar o alesese pe Sophie, apoi dispăruse.

Era foarte sigură că făcuse alegerea potrivită. Era singurul final pe care îl dorise vreodată. Dar cu cât se străduia mai mult să îl uite, cu atât venea mai des prințul ei. în vise, ziua și noaptea... ochii lui albaștri mâhniți... corpul lui aplecat în față... mâna lui mare, puternică, întinzându-se după a ei...

Până când într-o zi întinse și ea mâna.

„Găsește-o pe Sophie”, rosti ea printre dinți, amintin- du-și promisiunea făcută lui Ștefan. Tot ce dorea era să o vadă pe Sophie acasă, vie – Sophie cea fermecătoare, maniacă și ridicolă. Nu se va mai îndoi niciodată de finalul ei fericit.

Croindu-și drum prin devălmășia de ramuri căzute spre luminișul dintre copaci, Agatha își ridică degetul aprins și văzu că nu era nicio potecă. Era o imensă baltă cu mocirlă ruginie, întinzându-se spre răsărit și spre apus, cât vedea cu ochii. Luă o piatră și o aruncă în baltă. Pleoscăitul sugeră că nu era tocmai lipsită de adâncime.

Deodată Agatha observă două umbre pe mal, sondând noroiul roșu cu copite întunecate: un cerb cu căprioara sa. După alte câteva încercări, cerbul păru satisfăcut și se strecurară amândoi în mocirlă, unul lângă altul, înotând spre malul îndepărtat. Ușurată, Agatha își răs- frânse rochia, gata să îi urmeze...

Ceva o înșfacă pe căprioară și Agatha se trase înapoi șocată. Din mocirlă se înălțară trei boturi albe, lungi și spinoase, de crocodil, cu nișteri rotunde enorme și dinți negri de rechin, înfigându-se în animalul care se zbătea. O traseră sub apă, ignorând total cerbul masiv, care bătea dezordonat din picioare, grăbindu-se spre malul îndepărtat cu un muget tânguitor.

Agatha nu încercă să traverseze.

Cu lacrimi în ochi, se întoarse împleticindu-se înapoi de unde venise, legănându-și degetul luminos prin labirintul de copaci. Unde era prietena ei? Ce făcuseră cu ea? încercând să își înăbușe suspinele, se îndreptă șchiopătând spre marginea pădurii, nevăzând altceva decât umbrele ramurilor scheletice... frânturi de nori negri... un petic roz incandescent...

Se opri cu degetul pe el, pulsând ca un semnalizator de avertizare. Oricine altcineva ar fi crezut că era un ochi de animal. Dar Agatha știa.

Un singur animal de pe pământ avea o asemenea nuanță de roz.

Țâșni printre copaci, luptându-se cu durerea, urmând licărul roz care se estompa în depărtare. Când se apropie, începu să vadă pete de sânge pe copaci, ca

dâra unei fiare rănite. înaintă grăbită printre ramurile rupte, smulgând vrejuri, prinzându-şi părul în urzici, până când simţi un iz de parfum de lavandă. Sări peste un buştean, cu inima gata să-i sară din piept şi dădu buzna în poieniţă...

— Sophie!

Sophie nu răspunse. Cu faţa întoarsă, era prăbuşită în genunchi în spatele unui copac îndepărtat, cu braţele deasupra capului. Arătătorul de la mâna dreaptă pulsă cu rozul tipic ei încă de câteva ori şi apoi păli.

— Sophie? spuse Agatha.

Degetul ei auriu se răci şi el.

Sophie rămase nemişcată.

Agatha se apropie de copac, cuprinsă de groază. Auzea respiraţia precipitată a prietenei sale. întinse mâna încet şi atinse umărul Sophiei prin rochia sfâşiată.

Era pătată de sânge.

Agatha se răsuci pe călcâie. Mâinile Sophiei erau legate de o creangă cu frâie de cal împletite. Avea împunsături de cuţit în palme, din care bătrânii luaseră sânge şi îi mâzgăliseră un mesaj stacojiu pe piept.

LUA TI-MĂ

înnebunită, Agatha tăie legăturile Sophiei cu cuţitul, încercând în van să se gândească la o vr^jă pentru a îndepărta sângele. Frecă pielea prietenei sale cu palme tremurătoare.

— îmi pare rău... spuse ea gâtuită, retezând ultimul frâu. Ne întoarcem acasă... Promit...

în clipa în care fu liberă, Sophie acoperi gura Agathei cu mâini de gheaţă. Agatha îi urmă ochii roşii ii\jectaţi...

Era ceva în toţi copacii din faţă, fluturând alb-lăp- tos în întuneric. Agatha îşi ridică degetul incandescent.

Suluri de pergament foşneau în vânt precum frunzele moarte, ţintuite de trunchiuri. Toate erau la fel.

URMĂRITĂ

VRĂJITOARE: MOARTĂ sau VIE

Din *ordinul* **V DL RECTORULUI ŞCOLII** Comoară drept recompensa

Chipul de pe afişe era al Sophiei.

— Este imposibil! strigă Agatha. E mo... îngheţă.

Printre copaci, zări licăriri roşiatice. Se apropia ceva.

Agatha o apucă pe Sophie de încheietură şi o trase după un trunchi. Acoperindu-i gemetele cu mâna, aruncă cu grijă o privire în jur.

Prin încâlceala crengilor, văzu bărbaţi cu glugi roşii de piele, în care tăiaseră fante pentru ochi. Aveau săgeţi cu vârf de foc, care le luminau uniformele negre de piele fără mâneci şi braţele goale, musculoase. încercă să numere câţi erau – 10, 15, 20, 25... până când ajunse la unul ai cărui ochi violeţi îi aruncară o privire cruntă. Rânjind, ridică arcul.

— La pământ! scânci Agatha.

Prima săgeată îi arse gâtul Sophiei când se aruncară amândouă la pământ. Niciuna nu spuse nimic în timp ce se strecurau printre nuielele spinoase de măceş negru, urmărite de zeci de săgeţi aprinse care şuierau pe lângă ele, incendiind copacii din stânga şi dreapta. Ţinându-se de mână, fetele se avântară în adâncurile Pădurii, căutând un loc în care să se ascundă, cu glugile roşii pe urmele lor, până când ajunseră la un luminiş şi în cele din urmă zăriră poteca din pădure, scăldată în lumina lunii. Gâfâind uşurate, alergară spre ea, dar deodată se opriră.

Poteca se bifurca. Ambele cărări erau înguste şi negricioase, şerpuind în direcţii opuse. Niciuna nu părea mai încurajatoare decât cealaltă, dar, din cărţile de poveşti, fetele ştiau.

Una singură era cea bună.

— încotro? îngăimă Sophie.

Agatha vedea cât de slăbită și de zguduită era prietena sa. Trebuia să o ducă la adăpost. Auzind din nou șuieratul săgeților, se uită când la o potecă, când la cea-laltă, în vreme ce căldura emanată de copacii în flăcări se apropia tot mai tare... tot mai tare...

— Aggie, în ce *direcție* ? repetă Sophie.

Agatha se uita când într-o parte, când în alta, așteptând un semn...

Sophie icni.

— Uite!

Agatha se întoarse spre poteca dinspre răsărit. în în-tuneric zburătăcea un fluture albastru strălucitor, sus, deasupra cărării. Bătea mai iute din aripi și tot înainte, ca și când le-ar fi îndemnat să îl urmeze.

— Haide, spuse Sophie, prinzând deodată puteri și luând-o la goană.

— Urmăm un *fluture*? replică Agatha, alergând după Sophie pe lângă afișele cu URMĂRITĂ de pe copacii din față.

— Nu-ți face griji. Ne va scoate de aici!

— De unde știi?

— Grăbește-te! îl vom pierde!

— Nu știi prin ce-am trecut... rosti Agatha cu greu, gâfâind în urma ei.

— Hai să nu ne jucăm de-a cui i-a fost mai rău, bine?

Fluturele zboară mai iute, ca și când s-ar fi apropiat de destinație, și o apucă pe după o cotitură, cu aripile aprinzându-i-se într-un albastru orbitor.

Sophie o apucă pe Agatha de încheietură, o trase mai repede după colț...

Și se trezi într-o fundătură cu copaci doborâți la pământ.

Fluturele dispăruse.

— Nu! scânci Sophie. Dar credeam... credeam...

— Era un fluture *speciali*

Sophie clătină din cap, cu ochii umplându-i-se de lacrimi, ca și când prietena sa nu putea înțelege. Apoi, peste umărul Agathei, văzu o umbră luminată de o torță

înaintând peste copaci, apoi încă două... Glugile le găsiseră cărarea.

— Am avut finalul nostru fericit... spuse Sophie lipindu-se cu spatele de un trunchi. Este doar vina mea...

— Nu... răspunse Agatha privind în jos. Este a mea.

Inima Sophiei începu să bată cu putere. Era același sentiment pe care îl avusese în biserică, gândindu-se cum se schimbase prietena ei. Sentiment care îi spusese că nimic din ce se întâmplase în ultima lună nu fusese un accident.

— Agatha... de ce se întâmplă toate astea? Agatha privi umbrele care se apropiau de cotitură. O înțepau ochii de la lacrimi.

— Sophie... Am... am... am făcut o... greșeală...

— Aggie, încetișor.

Agatha nu se putea uita la ea.

— Am deschis-o... am deschis povestea noastră...

— Nu înțeleg...

— O d-d-d-orință! se bâlbâi Agatha, înroșindu-se. Mi-am pus o dorință...

Sophie clătină din cap.

— O dorință?

— Nu am vrut... s-a întâmplat atât de repede...

— Ce dorință?

Agatha trase aer adânc în piept. Se uită în ochii speriați ai prietenei sale.

— Sophie, mi-am dorit să fiu cu...

— Biletele, spuse o voce.

Fetele se întoarseră și văzură o omidă îngrijorător de subțire cu un joben, o mustață răsucită și un frac mov, care se ițea din scorbura unui copac.

— Vă mulțumesc că ați apelat Grădina cu Flori. Este interzis să scuipați, să strănutați, să cântați, să mirosiți, să vă legănați, să vorbiți urât, să pocniți, să dormiți sau să urinați pe straturile de flori. încălcarea regulamentului va atrage confiscarea hainelor. Biletele?

Sophie și Agatha se uitau cu gura căscată una la alta. Niciuna nu avea habar cum să apeleze Grădina cu Flori.

— Uite, domnule, spuse Agatha, privind în urmă la umbrele care se apropiau de cotitură, trebuie să intrăm chiar acum și nu avem...

— Lasă-mă pe mine, șopti Sophie și făcu o piruetă. Este o mare plăcere să te revăd, conductore! îți amintești de mine? Ne-am întâlnit când ai avut amabilitatea de a însoți clasa noastră în Grădina Binelui și a Răului. Și uite ce mustață încântătoare! îmi *place teribil* o mustață reușită...

— Nu aveți bilet, nu intrați, i-o reteză omida și se retrase.

— Dar ne vor omorî! strigă Agatha, văzând glugile roșii apărând...

— Pot fi prezentate împrejurări speciale în scris, completând Formularul Cod 77, la Biroul de înregistrare al Grădinii cu Flori, deschis lunea, o dată la două săptămâni, de la 3:00 până la 3:30 după-amiaza...

Agatha îl înșfacă din copac.

— Lasă-ne să intrăm sau te *mănânc.*

— NEFERICIȚI! strigă el.

Vrejurile țâșniră și le traseră pe Agatha și pe Sophie în scorbură, iar săgețile aprinseră copacul.

Fetele căzură într-o groapă cu un vârtej de culori pastelate, până când vrejurile le aruncară pe deasupra unei plante carnivore, într-un tunel cu o ceață fierbinte orbitoare. Acoperindu-și ochii, simțiră că vrejurile li se încolăcesc în jurul pieptului ca niște cămăși de forță, prinzându-se de ceva de deasupra lor. Privind printre degete, văzură că se legănau în aer, atârnând de un trunchi verde luminescent, pe care era gravat:

LINIA ARBOREA

— Fluturele a chemat trenul cumva! strigă Sophie, din chingile care o strângeau, în timp ce șinele le propulsau înainte. Vezi, fluturele încerca să ne ajute!

După ce ieșiră din ceață, Agatha făcu ochii mari văzând Grădina cu Flori pentru întâia oară și rămase fără cuvinte. Dinaintea ei se afla un sistem de transport subteran spectaculos, mare cât jumătate din Gavaldon, alcătuit în întregime din plante. Trunchiuri de copaci marcate cu un cod de culori se intersectau ca șinele de cale ferată într-o genune fără fund, ducând pasagerii care atârnau de vrejuri spre destinațiile dorite din Pădurea Nesfârșită. Conductorul, cocoțat într-un compartiment cu ferestre de sticlă, în interiorul trunchiului

verde al liniei ARBOREA, anunța morocănos opririle, la un microfon, în timp ce trenurile din Grădina cu Flori, treceau în viteză prin fața lui:

— Fecioreşti! Turnurile Avalon! Aleea Runyon! Ginnymill!

Când pasagerii îşi auzeau staţia, trăgeau tare de chinga vegetală; aceasta, înfăşurată în jurul încheieturii, se desprindea de pe şină şi îi propulsa în aer spre una din ieşirile morilor de vânt care îi scoteau din Grădina cu Flori şi îi depuneau la sol.

Agatha observă că trunchiul lor de pe linia verde era ticsit cu femei care sporovăiau cu însufleţire, unele bine îmbrăcate şi vesele, altele, în mod ciudat, nişte babornițe neatrăgătoare pentru Fericiţi, în vreme ce pe LINIA ROSALINDA, care era roşie, aşezată perpendicular, se aflau doar câţiva bărbaţi mohorâţi şi neîngrijiţi. Sub acele două linii arboricole, LINIA DALIA, care era galbenă, era plină de grupuri de femei frumoase şi agreabile, în timp ce pe linia roz cu care se intersecta, LINIA BUJORULUI, se aflau doar trei pitici murdari. Agatha nu îşi amintea ca omida să fi spus ceva despre faptul că femeile şi bărbaţii stăteau separat, dar, pe de altă parte, nu îşi amintea nici măcar jumătate din regulile sale stupide.

Fu distrasă de doi peruşi, cu penele de culoarea pădurii tropicale, care zburară spre ele, oferindu-le două pahare cu suc de ţelină şi castravete şi brioşe cu fistic. Pe trunchiul de copac iluminat de deasupra capului ei, o orchestră de şopârle bine îmbrăcate interpreta un vals baroc la viori şi flaute, în acompaniamentul unui cor voios de broaşte verzi. Pentru întâia oară de săptămâni întregi, Agatha reuşi să zâmbească. înfulecă brioşa dulce cu fistic dintr-o înghiţitură şi dădu pe gât sucul verde acrişor.

în hamurile de lângă ea, Sophie amuşina şi împungea brioşa.

— Ai de gând s-o mănânci? întrebă Agatha.

Sophie i-o întinse, mormăind ceva despre unt şi lucrarea diavolului.

— Este uşor de ajuns acasă, spuse ea, uitându-se la Agatha care o înghiţi numaidecât. Nu

trebuie decât să mergem pe linia asta în direcția opusă...

Agatha se opri din mestecat. Sophie urmări încet privirea prietenei sale care se îndreptă spre palmele ei străpunse... apoi spre urmele roșii din jurul încheieturilor, lăsate de frâiele bătrânilor... și spre literele stacojii care începeau să i se șteargă de pe piept...

— Nu putem merge acasă, nu-i așa? șopti Sophie.

— Chiar dacă dovedim că bătrânii au mințit, Directorul Școlii va continua să te vâneze, spuse Agatha mâhnită.

— Nu are cum să fie viu. L-am văzut murind, Aggie.

Sophie ridică privirea spre prietena ei.

— Nu-i așa?

Agatha nu avea un răspuns.

— Cum l-am pierdut, Aggie? întrebă Sophie, părând foarte confuză. Cum am pierdut finalul nostru fericit?

Agatha știa că era momentul să termine ce începuse la scorbură. Dar privind în ochii mari de căprioară ai Sophiei, nu putu să-i frângă inima. Trebuia să existe o cale de a repara lucrurile, iară ca prietena ei să știe vreodată ce își dorise. Dorința ei nu era decât o greșeală. O greșeală pe care nu va mai trebui să o înfrunte niciodată.

— Trebuie să existe o cale de a ne lua finalul înapoi, spuse Agatha cu hotărâre. Trebuie doar să sigilăm porțile...

Dar Sophie privea țintă pe lângă ea, cu capul înclinat. Agatha se întoarse.

Grădina cu Flori era pustie în urma lor. Toți pasagerii dispăruseră.

— Aggie... gâfâi Sophie, scrutând ceața cu ochii mijiți.

Acum îi văzu și Agatha. Glugile roșii săltau pe deasupra șinelor, îndreptându-se spre trenul lor.

Fetele traseră de hamuri, dar vrejurile le înlănțuiră mai strâns. Agatha încercă să își facă degetul să lucească, dar nu voia să se aprindă...

— Aggie, vin! țipă Sophie, văzând că glugile săreau pe linia roșie, două șine mai sus.

— Trage de vrej! strigă Agatha, căci așa văzuse că făceau ceilalți când voiau să coboare.

Dar oricât de tare ar fi tras ele, cursa continua.

Agatha căută pumnalul lui Radley și se eliberă, uitându-se la glugile roșii care se apropiau.

— Stai aici! țipă ea la Sophie, măsurând distanța spre vrejul prietenei sale.

Atârnată în chinga ei, Agatha se cutremură văzând plantele carnivore gigantice care se închideau și se deschideau în genunea pastelată fără fund, de dedesubt. Cu un țipăt, lovi din picioare și se avântă în vârtejul din tunel după prietena ei...

Mâinile Agathei ratară chinga și se izbi de Sophie, cu- prinzând-o ca pe trunchiul unui copac. Trunchiul verde al copacului se făcu portocaliu intens și începu să licărească.

— CONTRAVENȚIE, tună o voce morocănoasă în difuzor. LEGĂNAREA INTERZISĂ. CONTRAVENȚIE. LEGĂNAREA INTERZISĂ. CONTRAVENȚIE...

Un stol de peruși verzi zburară spre ele și începură să ciugulească rochia Agathei, încercând să i-o smulgă. Scăpă cuțitul.

— Ce...

— Dați-i drumul! țipă Sophie, alungând păsările cu palmele.

— CONTRAVENȚIE, urlă vocea morocănoasă. PĂLMUIREA INTERZISĂ. CONTRAVENȚIE. PĂLMUIREA INTERZISĂ. Șopârlele și broaștele cățărate pe șinele lor cobo- râră în grabă pe vrejurile verzi înflorate și începură să tragă de hainele Sophiei. îngrozită, aceasta le pocnea, iar șopârlele și florile zburau în toate părțile. Agatha inhală polenul și strănută.

— CONTRAVENȚIE. STRĂNUTUL ESTE INTERZIS. CONTRAVENȚIE.

Păsări, șopârle și broaște de pe alte linii coborâră să dezbrace fetele drept pedeapsă...

— Trebuie să coborâm! strigă Agatha.

— Știu! Nu mai am decât doi nasturi! scânci Sophie, pocnind o broască.

— **Nu! Trebuie să coborâm *acum*!**

Agatha arătă spre glugile roşii care se legănau spre linia lor...

— **Urmează-mă! strigă ea spre Sophie, scuturându-se de un curcubeu de şopârle şi legănându-se până ajunse la următoarea chingă.**

Se întoarse şi o văzu pe Sophie care încă se lupta să alunge un canar de pe guler.

— **Hâş! E croit manual!**

— **ACUM! urlă Agatha.**

Sophie icni şi se aruncă spre următorul vrej. îl rată şi plonjă ţipând spre o plantă carnivoră care scrâşnea. Agatha se albi de groază...

Sophie aterizâ pe burtă pe LINIA HIBISCUS, albastră, de dedesubt, care înainta paralel cu o mare viteză. Cu mâinile şi picioarele înfăşurate împrejurul trunchiului incandescent, ridică privirea spre Agatha, care răsuflă . uşurată.

— **Aggie, ai grijă! ţipă Sophie.**

Agatha se îndreptă spre o glugă, dusă de vrej. Omul o înşfacă de gât.

Auzind bolboroselile Agathei care se sufoca deasupra ei, Sophie încercă să se ridice în picioare pe trunchiul său, apoi văzu un tunel cu ghimpi în faţă, gata să o decapiteze, şi se lăsă la pământ exact când trenul traversă tunelul în goană. Auzi un fâlfâit şi întoarse capul în tunel, văzând fluturele albastru care licărea, plutind pe loc deasupra şinei.

— **Ajută-ne, îl imploră Sophie...**

Fluturele bătu din aripi şi zburătăci înainte. Când trenul ei ieşi din tunel, Sophie o zbughi pe trunchiul copacului pentru a-l urma, iar umbra glugii care o strangula pe Agatha întunecă şina din faţă. înnebunită, Sophie încercă să ţină pasul cu fluturele, dar două glugi roşii apărură dinaintea ei, cu arcuri şi săgeţi în mâini. Exact când ţinteau, se uită înapoi îngrozită şi văzu că gluga era pe cale să îi rupă gâtul Agathei...

Fluturele se lăsă în jos şi trase vrejul sub mâna So- phiei. într-o clipită, vrejul îi înlănţui încheietura, o smulse de pe şină şi prinse mâna Agathei ca într-un lasou, urcând spre înalturi. Glugile se răsuciră şocate,

aruncând frenetic cuțite și săgeți înspre ele, dar vrejul se încolăci ca un bici și le lansă în văzduh, într-un vârtej albastru de lumină. Rafala de aer le sorbi, ducându-le spre portalul de lumină, într-o furtună de petale, ridicându-le sus, sus, tot meu sus...

Până ajunseră într-un câmp plin de verdeață.

îngenunchind pe un pat de crini înalți, roșii și galbeni, Agatha și Sophie își traseră sufletul, cu fețele zgâriate, petale în păr și cu rochiile abia mai ținându-se pe ele. Se uitau amândouă la gaura din pământ din care tocmeli se iviseră, asaltată de săgeți de dedesubt.

— Unde suntem? întrebă Sophie, căutând fluturele albastru.

Agatha căltină din cap.

— Nu șt...

Apoi văzu un crin roșu și un crin galben șoptind și aruncându-i priviri ciudate.

Mai văzuse flori vorbind despre ea, se gândi. într-un câmp exact ca acesta, până când o traseră de încheietură și o duseră la...

Agatha sări în picioare.

Școala pentru Bine se înălța deasupra lor, strălucind în lumina roșiatică și portocalie a răsăritului, deasupra orizontului senin precum cristalul ce mărginea o latură a Golfului de Mijloc. Cele patru turnuri de cleștar, cândva împărțite între roz și albastru, erau acum doar albastre, iar în minaretele lor ascuțite fluturau stindarde pe care se vedeau fluturi de aceeași culoare.

— Ne-am întors, icni Sophie.

Agatha păli.

Se întorseseră în singurul loc pe care încercase să îl uite. Reveniseră în locul care putea distruge totul.

în fața lor, pe un deal, se zăreau ușile închise ale castelului Binelui. Porți aurite, cu țepi, barau calea spre Marele Gazon, iar deasupra lor se arcuiau cuvinte scrise în oglindă:

ȘCOALA PENTRU EDUCAREA ȘI LUMINAREA FETELOR

Agatha închise ochii încețoșați și îi redeschise, căci nu văzuse bine.

Scria la fel: „FETE”.

— Ce?

Sophie stătea alături de ea.

— E ciudat.

— Păi „Bine” și „Fete” nu sunt atât de îndepărtate, spuse Agatha. Poate că una din nimfe s-a zăpăcit.

Dar apoi văzu la ce se uita Sophie. La jumătatea golfului, lacul Binelui se contopea cu șanțul murdar al Răului. Doar că șanțul nu era negru, cum fusese în trecut. Era ruginiu, culoarea bălții din Pădure, și păzit de crocodilii albi și spinoși pe care îi văzuse mâncând căprioara – cel puțin douăzeci, stând la pândă în mocirlă, cu dinții negri de rechin lucind.

încet, Agatha ridică privirea spre Școala pentru Rău care se întrezărea deasupra șanțului. Trei turnuri sângerii, zimțate, cu țepușe, flancau un turn argintiu drept, de două ori mai mare decât celelalte. Deasupra celor patru turnuri, în ceață, foșneau steaguri negre, împodobite cu blazonul șerpilor stacojii.

— Erau *trei* turnuri ale Răului, spuse Sophie, mijindu-și privirea. Nu patru...

Deasupra golfului se auziră voci, iar cele două fete se ascunseră printre crini.

Din Pădure năvăliră bărbați în negru, țâșnind pe porțile castelului Răului.

Purtau glugi roșii de piele.

— Oamenii Directorului Școlii! strigă Sophie, iar aceștia se pierdură în ceață.

Agatha se albi.

— Dar asta înseamnă...

Se răsuci spre golf.

— A... *dispărut,* îngăimă Agatha, căci turnul argintiu al Directorului Școlii, înalt până la cer, care străjuia cândva punctul aflat la jumătatea distanței dintre șanț și lac, pur și simplu... dispăruse.

— Nu, n-a dispărut, spuse Sophie, cu ochii încă țintă la Școala pentru Rău.

Acum Agatha înțelese de ce erau patru turnuri acolo în loc de trei.

Turnul Directorului Școlii se mutase la Rău.

—*Trăiește!* strigă Agatha, privind cu ochii cât cepele spre turla argintie.

— Dar cum...

Sophie îi făcu semn.

— Uite!

în singura fereastră a turnului, ascunsă de vălul ceții, o umbră privea țintă în jos spre ele. Tot ce vedeau din fața lui era o mască argintie scânteietoare.

— El este! șuieră Sophie. Conduce Răul!

— Agatha! Sophie!

Fetele se răsuciră între crini și o văzură pe profesoara Dovey alergând de la castelul Binelui în rochia ei verde, cu guler înalt.

— Veniți repede!

în timp ce se grăbeau în urma ei să intre pe porțile aurite ale Binelui, Agatha privi înapoi spre turnul Directorului Școlii și spre umbra mascată din fereas- . tră. Tot ce aveau de făcut era să îl ucidă din nou, iar greșeala ei va rămâne ascunsă pentru totdeauna. Se vor întoarce acasă în siguranță, ținându-și promisiunea pe care i-o făcuse lui Ștefan, iar Sophie nu va ști niciodată ce își dorise. Ridicând privirea spre umbra aceea care stăpânea Răul, Agatha așteptă ca în inimă să îi răsune hotărârea, să o îmboldească în luptă... dar în schimb inima ei făcu altceva.

Tresări.

Așa cum făcea inima unei prințese în cărțile de povești.

*Când îşi zărea prinţul.*CAPITOLUL 5 *Cealaltă şcoală*

În timp ce ea şi Sophie sprintau în spatele profesoarei Dovey pe coridorul cu oglinzi, Agatha încercă să îşi recapete suflarea. Profesoara Dovey era o bine cunoscută naşă-zână, care avusese întotdeauna grijă de ea. Trebuia să le ofere răspunsuri.

— Cine sunt acele glugi roşii? întrebă Agatha.

— Cum de a supravieţuit Directorul Şcolii? întrebă Sophie.

— De ce sunt Nefericiţii de partea lui? spuse Agatha.

— Linişte! le repezi profesoara Dovey, ştergându-le paşii cu bagheta ei magică. Nu avem prea mult timp!

— Nu păreţi surprinsă să ne vedeţi, şopti Agatha, dar naşa-zână nu răspunse şi le îndemnă să intre în foaierul pustiu al Binelui, încuind uşile în urma lor printr-o magie.

Cu doar câteva luni în urmă, Sophie distrusese holul în răzbunarea sa de vrăjitoare împotriva Agathei şi a lui Tedros, făcând ţăndări vitraliile, scările în spirală şi duşumelele de marmură. Dar acum celor două prietene li se acceleră respiraţia aflându-se lângă faţada renovată. Unde înainte erau două scări roz şi două albastre, acum toate cele patru scări aveau acelaşi albastru regal precum castelul.

Luminate de vitralii, scările şerpuiau până sus în dormitoarele din turnuri, cu numele inscripţionat pe balustradele bogat ornamentate: ONOARE, DĂRZENIE, PURITATE şi CARITATE. Agatha urâse rozul preţios, de

prințese, al turnurilor Purității și Carității, dar când le văzu preschimbate în aceeași culoare ca turnurile prinților o cuprinse neliniștea.

Sophie o înghionti, iar Agatha se întoarse și o văzu uitându-se curioasă la Obeliscul Legendelor din centrul foaierului, o coloană înaltă de cristal, acoperită de portrete înrămate. în interiorul fiecărei rame se afla o pictură cu un fost student, lângă o ilustrație dintr-o carte de povești cu ce devenise copilul acela după absolvire. Dar, uitându-se în sus la Fericitele din ramele aurite care deveniseră prințese și regine, la cele din ramele de argint din mijloc care deveniseră ajutoare și aghiotanți și la rândul celor de jos, care ajunseseră coșari și servitoare, cele două fete observară ceva ciudat...

— Unde sunt băieții? întrebă Sophie, căci toate portretele lor dispăruseră.

Agatha întoarse capul spre scara Onoarei: friza cu cavaleri și regi fusese înlocuită cu o friză în care apăreau prințese cu săbii și cămăși de zale. Sophie se răsuci spre scara Dârzeniei, cândva împodobită cu vânători zdraveni și ogarii lor de încredere – acum erau vânătorese îmbrăcate în piele și, în mod vădit, însoțite de cățele. Se întoarseră amândouă spre literele inscripționate pe pereți, unde cândva scria F-E-R-I-C-I-Ț-I... iar acum, F-E-T-E.

— E o Școală pentru Fete! spuse Agatha, năucă. Ce s-a întâmplat cu Binele?

— Nu putem lupta cu Directorul Școlii fără *băieții* strigă Sophie.

— Șșșt! șuieră profesoara Dovey, îndemnându-le să urce pe scara Dârzeniei. Nu trebuie să știe nimeni că sunteți aici!

în timp ce alergau pe urmele elegantului coc argintiu printre arcadele și picturile murale ale Dârzeniei, zugrăvite în albastru princiar, se uitau cu ochi mari la imaginile întruchipând cândva virilitatea, cu prinți care nimiceau demoni și salvau prințese neajutorate, în care acum finalul era cu totul altul: Albă-ca-Zăpada spărgea sicriul de sticlă cu pumnii, Scufița Roșie tăia gâtul lupului, Frumoasa-Adormită punea fusul

pe foc... Prinții însângerați, vânătorii, bărbații care le salvaseră viața... dispăruseră.

— E ca și cum băieții Fericiți n-ar fi existat niciodată! șopti Agatha.

— Poate că Directorul Școlii i-a omorât pe toți! șopti Sophie.

Deodată auzi un fâlfâit sfios și când se întoarse văzu trei fluturi albaștri scânteietori ițindu-se de după un perete. O surprinseră privindu-i și, scoțând un sunet înalt, se retraseră și dispărură.

— Ce este? întrebă Agatha, privind în urmă.

— Grăbiți-vă! spuse profesoara Dovey pe un ton mustrător, iar cele două fete dădură fuga pe urmele ei.

Se aplecară pe lângă Spălătorie, unde două nimfe plutitoare, de doi metri, frecau corsaje albastre acoperite de clăbuci, traversară Sala pentru Cină, unde oalele fermecate fierbeau orez cu șofran și supă de linte și trecură pe lângă Sala Dârzeniei, spre scara din dos. Epuizate și suferind de pe urma chinurilor îndurate în Pădure, Sophie și Agatha încercară să țină pasul, dar profesoara Dovey era mai sprintenă decât părea.

— Unde *mergem*? gâfâi Agatha.

— La singura persoană care vă poate ține în viață, replică nașa-zână, urcând scările grăbită.

Sophie și Agatha începură imediat să alerge meu repede, urcând cele cinci șiruri lungi de trepte, până la ușa albă singuratică de la etajul al șaselea...

— Biroul profesorului Sader? pufai Agatha. Dar a murit!

Profesoara Dovey își trecu degetele peste punctele albastre, în relief, de pe ușa fostului profesor de istorie. Se deschise fără niciun zgomot, iar Sophie și Agatha intrară după ea.

La fereastră stătea o femeie slabă, cu părul negru împletit într-o coadă lungă, care îi atârna peste umerii ascuțiți ai rochiei mov.

— V-a văzut cineva?

— Nu, spuse profesoara Dovey.

Lady Lesso se răsuci spre Sophie și Agatha, iar ochii ei violeți scânteiară.

— Atunci e timpul să afle ce-au făcut. *Noi* am făcut sista? îi scăpă Agathei.

— Dar nici măcar nu eram aici! spuse Sophie, întorcându-se de la Decana Școlii pentru Rău aflată la fereastră la Decana Școlii pentru Bine, care stătea la vechiul birou al profesorului Sader, ticsit de cărți deschise.

Lady Lesso se uita încruntată la fețele lor murdare de praf.

— în lumea aceasta, acțiunile au consecințe. *Finalurile* au consecințe.

— Dar povestea noastră a avut un final fericit! spuse Sophie.

Profesoara Dovey lăsă să-i scape un suspin.

— De ce nu ne spuneți cum s-a terminat? izbucni lady Lesso, cu venele albastre zvâcnindu-i.

— L-am ucis pe Directorul Școlii și i-am dezlegat ghicitoarea! spuse Sophie.

— Așa am reușit să mergem acasă eu și Sophie! adăugă Agatha.

— Clarissa, arată-le cum se termină, de fapt, mormăi lady Lesso.

Profesoara Dovey aruncă o carte peste birou. Era grea și groasă, legată în piele maro de oaie și pătată cu noroi. Agatha deschise la prima pagină îmbibată în apă. Caligrafia neagră, ușor întinsă, se revărsă pe pergamentul proaspăt.

***Q?o vedea ¿ophieic $ a 3l(jatbei*Sophie întoarse pagina şi văzu o imagine în culori vii în care apăreau ea şi Agatha, stând în faţa Directorului Şcolii.**

„Au fost odată ca niciodată", scria dedesubt, „două fete."

Agatha îşi aminti rândul. Povestaşul îl scrisese pentru a începe povestea lor când pătrunseseră în turnul Directorului Şcolii. întorcând paginile cărţii, Agatha văzu povestea ei şi a Sophiei desfaşurându-se într-un şir de imagini scânteietoare: Sophie încercând să câştige sărutul lui Tedros... Agatha salvându-i viaţa lui Tedros într-un atac brutal... Agatha şi Tedros îndrăgostindu-se... Sophie transformându-se într-o vrăjitoare războinică... Directorul Şcolii înjunghiind-o pe Sophie... Agatha reînsufleţind-o cu sărutul iubirii... iar apoi, pe ultima pagină... o imagine uluitoare în care Tedros întindea mâna disperat după Agatha, în vreme ce ea şi Sophie dispăreau, iar dedesubt apăreau patru cuvinte în încheierea poveştii...

„Şi duse au fost."

Agatha simţi că i se umplu ochii de lacrimi, absorbind toată durerea şi dragostea pe care le împărtăşise cu Sophie pentru a ajunge acasă.

— Este o poveste perfectă, spuse Sophie întâlnind privirea Agathei care îşi înghiţi zâmbetul.

Se întoarseră spre profesoare, care păreau cum nu se poate mai posomorâte.

— Nu s-a terminat, spuse lady Lesso.

Fetele se uitară la carte, confuze. întoarseră ultima pagină cu mâinile murdare şi văzură că mai era ceva pe partea cealaltă.

O imagine cu Tedros, cu spatele întors, pierzându-se într-o ceaţă întunecată, complet singur.

„Iar Sophie şi Agatha au trăit fericite până la adânci bătrâneţi, căci fetele nu au nevoie de prinţi pentru a cunoaşte iubirea...

Nu, prinţii sunt de-a dreptul de prisos în poveştile lor."

— Aceasta este din Fecioreşti. Dar se găseşte peste tot, de fapt. Este povestită chiar şi în Pădurea de Jos.

Sophie și Agatha ridicară capul spre profesoara Dovey, încruntându-se deasupra biroului dezordonat.

— Este singura poveste pe care toată lumea vrea să o audă.

Acum fetele văzură că toate cărțile acelea deschise nu erau acolo întâmplător. Erau deschise la ultima pagină. Unele erau desenate cu vopsele în ulei, altele cu acuarele, unele în cărbune și tuș; unele într-o limbă pe care fetele o cunoșteau, altele într-un alfabet care le era străin. Dar toate își încheiau versiunea ***Poveștii Sophiei și a Agathei*** în același fel: Tedros singur și inutil, pierzându-se în întuneric.

— Dumnezeule, atâta tristețe pentru că suntem *populare*i spuse Sophie. Nu puteți fi surprinse. Albă-ca-Zăpada și Cenușăreasa sunt suave și toate celelalte. Dar cine le dorește când mă pot avea pe *minei*

Se întoarse spre Agatha cerându-i sprijinul, dar prietena ei privea țintă pe fereastră.

— Aggie?

Agatha nu răspunse. Se apropie încet de fereastră, iar lady Lesso se dădu deoparte fără niciun cuvânt. La biroul lui Sader, profesoara Dovey își ținu respirația.

De la fereastra înaltă, Agatha privi în jos spre Pădurea Albastră, la terenul de instrucție fermecat pentru Bine și Rău, care se întindea într-o suită de nuanțe în spatele școlii. Era la fel ca întotdeauna, tăcut și înfloritor în ciuda aerului rece de toamnă, încadrat cu grijă de porțile aurii cu țepușe.

Sunetele veneau de dincolo de porți.

La început crezu că erau frunze moarte, îmbrăcând Pădurea Nesfârșită în arămiu și portocaliu, sub copacii golași și gârboviți. Apoi se uită mai bine și văzu că erau bărbați.

Mii de bărbații se înghesuiau la porțile Pădurii Albastre, într-o tabără murdară a celor iară adăpost, strângându-se în jurul focurilor ca niște țărani nefericiți. Nu le vedea fețele, dar întrezări bărbi neîngrijite, obregi înnegriți, pantaloni pătați și picioare slăbănoage, haine rupte și centuri scânteietoare cu...

Blazoane.

Nu erau țărani. Erau...

— Prinți, îngăimă Sophie, uitându-se pe fereastră, lângă ea.

— Ea este! țipă o voce din mulțime.

Capetele se întoarseră spre fereastra din turn.

— Este vrăjitoarea!

Deodată, gloata sălbatică luă cu asalt porțile Pădurii...

— Moarte Sophiei!

— Omorâți-o!

Omorâți vrăjitoarea!Bărbații traseră săgeți și catapultară pietre spre turn, dar armele se evaporară instantaneu într-un scut fermecat, strălucitor și tivit cu violet, care apăru deasupra porților școlii. în timp ce mulțimea huiduia și agita țăruși în vârful cărora erau prinse aceleași pancarte cu URMĂRITĂ pe care fetele le văzuseră în pădure, un prinț îndrăzneț sări pe porțile cu țepușe. Metalul aurit începu să sfârâie magic, iar el se desprinse electrocutat, împlântându-se în țepușele de dedesubt. Sophie se răsuci îngrozită...

— Cum pot fi aceia prinții? strigă ea.

— *Cum pot fi prinți ?* o imită lady Lesso.

— Prinții aceia sunt acolo din pricina *voastră.*

Agatha și Sophie se uitară una la alta cu ochi mari.

— Nu înțelegem... îngăimă Agatha.

Profesoara Dovey scrâșni din dinți. Singura dată când Agatha o mai văzuse pe naşa ei zână atât de furioasă fusese atunci când nu ascultase un profesor în primul an și fusese cât pe-aici să incendieze castelul.

— *Gândește-te,* Agatha. Odată ca niciodată te credeai o vrăjitoare urâtă. Dar, în schimb, destinul tău a fost să devii *prințesă.* Să găsești Fericirea până la Adânci Bătrâneți cu cel mai râvnit prinț din ținutul nostru. Ar fi fost cea mai mare victorie a Binelui! Recuperarea tuturor valorilor pe care le-am pierdut! îl omorai pe Directorul Școlii, îți trimiteai prietena cea Rea acasă, în siguranță, și stăteai aici cu Tedros pentru totdeauna, ca viitoarea lui regină. Nu trebuia decât să îi iei mâna înainte de a dispărea. Aceasta ar fi fost povestea *corectă.* Dar, în schimb...

O săgetă pe Sophie cu privirea.

— Ai ales-o pe ea.

— Şi pe bună dreptate, ripostă Sophie. Dacă aţi cu- noaşte-o câtuşi de puţin pe Agatha, aţi şti că nu ar renunţa niciodată la mine pentru un *băiat.*

Se răsuci către prietena sa, ştiind că de data aceasta Agatha avea să o apere. Dar, din nou, nu o făcu. Nu făcu decât să înghită cu greu şi să-şi privească ţintă saboţii murdari.

— Ce s-a întâmplat după ce-am plecat? întrebă Agatha.

— Evacuarea.

Fetele se întoarseră spre lady Lesso, care se cutre- •mură amintindu-şi.

— După sărutul vostru, elevii au încercat să se întoarcă la şcolile lor, dar turnurile Răului le-au respins pe Nefericite. Şaizeci de fete au zburat pe ferestre, căzând în golf – de pe scări, săli de clasă, paturi, toalete, din camerele de zi... Au încercat să se întoarcă, dar porţile Răului le-au împiedicat să intre. Toate Nefericitele au fugit să se adăpostească la Bine, iar Fericitele le-au primit cu braţele deschise, inspirate de finalul vostru fericit.

— Şi, de îndată ce au sosit, turnurile Binelui i-au evacuat pe Fericiţi la fel de repede şi iară menajamente, continuă profesoara Dovey. în momentul în care au dispărut toţi băieţii, castelul s-a prefăcut în mod magic în ce este acum – portretele lor au fost îndepărtate, picturile murale refăcute, frizele sculptate din nou, ca şi când ar fi oglindit povestea voastră. Şcoala pentru Bine a devenit Şcoale pentru *Fete.*

Şi, într-adevăr, blazoanele scânteietoare de deasupra inimii ei şi a lui lady Lesso, cândva lebede argintii, erau acum nişte fluturi albaştri sclipitori. Agatha clătină din cap, confuză.

— Dar aceia nu sunt Fericiţii de la şcoală!

Arătă spre fereastră.

— Aceia sunt prinţi adevăraţi!

— Ce s-a întâmplat aici s-a întâmplat peste tot în Pădurea Nesfârşită, spuse profesoara Dovey cu gravitate. Povestea voastră s-a răspândit ca ciuma, iar prinţesele şi-au imaginat o lume fără prinţi, astfel că bărbaţii au fost alungaţi în mod magic din castelele lor

și au rămas pe drumuri. Au apelat la vrăjitoare pentru a distruge blestemul, dar și acestea auziseră *Povestea Sophiei și a Agathei.* însuflețite de puterea legăturii voastre, vrăjitoarele și-au unit forțele cu prințesele și au preluat controlul regatelor.

— Vrăjitoarele și prințesele sunt *prietenei* spuse Sophie nevenindu-i să creadă.

— Nimeni nu a crezut că este posibil până la povestea voastră, spuse profesoara Dovey. Iar acum dușmănia este între bărbați și femei.

Agatha se întoarse cu gândul la Grădina cu Flori – femeile care sporovăiau în grupuri, unele drăguțe și voioase, altele obișnuite și stranii... cei câțiva bărbați neîngrijiți și singuratici...

— Dar nu vrem ca prinții să rămână pe drumuri! strigă Agatha. Nu vrem să ne fie inamici!

— În niciun caz nu dorim să miroasă, murmură Sophie.

— Ați făcut prinții neînsemnați, replică lady Lesso. I-ați făcut lipsiți de putere. I-ați făcut să fie *inutili.* Iar acum i-ați făcut să apeleze la un nou conducător pentru a se răzbuna.

Fetele îi urmară privirea spre marea de pancarte pe care scria URMĂRITĂ, care se ridicau deasupra porților, cerând capul Sophiei din porunca acestui conducător.

— Directorul Școlii! izbucni Sophie. L-am văzut...
— Zău? făcu lady Lesso disprețuitor.
— Este în castelul Răului! Trebuie să îl ucidem!
Sophie se răsuci spre Agatha.
— Spune-i!
Agatha ignoră palpitațiile din stomac.
— Dar nu avea cum să trăiască, spuse ea, aproape ca pentru sine.
Ridică privirea.
— Erați acolo, doamnelor. L-am văzut cu toții murind.
— într-adevăr, spuse profesoara Dovey. Dar asta nu înseamnă că nu este înlocuit.
— *înlocuit?* izbucniră fetele.

— Firește, eu și lady Lesso credeam că suntem cele mai bune candidate, spuse profesoara Dovey, netezind aripile de cărăbuș ale rochiei.

— Rămași pe drumuri și urâți, prinții aveau nevoie de conducători în care să poată avea încredere. I-am asigurat că ***Povestea Sophiei și a Agathei*** era închisă pentru totdeauna. Sub protecția noastră, Povestașul avea să readucă echilibrul între băieți și fete, așa cum se întâmplă cu Binele și Răul. Dar exact când încercam să aducem pacea între băieți și fete...

Fața i se întunecă.

— S-a întâmplat ceva straniu.

Făcu semn spre ultima pagină din povestea lor și așteptă ca fetele să spună ceva.

— L-au desenat pe Tedros meu înalt decât este, sugeră Sophie.

— Nu ***lipsește*** ceva? suspină Decana.

Agatha își aminti de cartea de povești de sub patul ei... nunta prințesei și a prințului...

— Finalul, spuse ea. De ce nu scrie „Sfârșit”?

Profesoara Dovey îi aruncă o privire cruntă și ridică încet cartea spre lumină. Sub ultimul rând al poveștii lor, fetele văzură cuvântul acela scris cu cerneală care abia se mai vedea...

Căci fusese șters.

— Ce s-a întâmplat? șopti Sophie.

— Pare că s-a redeschis cartea voastră, spuse profesoara Dovey, călăuzindu-le privirea spre toate celelalte versiuni ale poveștii lor, întinse pe birou.

Cuvântul „Sfârșit” dispăruse din toate.

Sophie scotoci prin teancurile de cărți.

— Dar cum putem să pierdem un final fericit?!

— Pentru că una dintre voi și-a dorit un ***alt*** final, o repezi lady Lesso, fără să se uite la ea. Una dintre voi a vrut un ***nou*** Până la Adânci Bătrâneți. Iar acum, una din voi a adus școala noastră în pragul războiului.

— E ridicol, pufni Sophie. Știu că am vrut să fiu prințesă – dar nu pot, nu-i așa? Am văzut ce mi-a făcut locul ăsta și nu doresc să mai petrec nicio clipă aici, chiar dacă la Gavaldon miroase a dos de cal și nu sunt bărbați

pe care să îi poți suferi. Așa că, dacă nu eu mi-am pus dorința, atunci sigur este o gre...
Dar acum văzu la cine se uita țintă lady Lesso și se făcu albă ca hârtia.
Sophie se întoarse încet spre prietena ei, ascunsă în umbrele din colț.
— Aggie, la scorbură ai spus... ai spus că ți-ai pus... Nu asta ai vrut să spui, nu-i așa?
Agatha nu o putea privi.
Sophiei îi tremurau mâinile.
— Aggie, spune-mi că nu asta ai vrut.
Agatha încercă să găsească cuvintele potrivite... ceva care să o răscumpere...
— Toate astea, îngăimă Sophie. Tot ce s-a întâmplat... e din pricina *tal*
Agatha ardea de rușine. Se răsuci spre lady Lesso.
— Cum rezolv lucrurile? Cum o duc pe Sophie acasă . în siguranță?
Profesoara Școlii pentru Rău lăsă întrebarea să atârne în aer și își cercetă unghiile roșii ascuțite.
— E simplu, spuse ea în cele din urmă, ridicând privirea. Trebuie să vă doriți să sfârșiți una cu cealaltă, în același timp. Să vă doriți una pe cealaltă și pe nimeni altcineva, iar Povestașul va scrie din nou „Sfârșit".
— Și vom părăsi Pădurea? insistă Agatha.
— Și nu veți mai fi urmărite niciodată – atâta timp cât dorința voastră este *adevărată.*
Agatha răsuflă zgomotos.
— Putem rezolva.
Se întoarse spre Sophie.
— Ne putem recăpăta finalul! Satul nu ne va face rău!
Sophie se dădu înapoi.
— Ce final ai vrut?
— Nu face asta, spuse Agatha.
— Ce altceva ți-ai fi putut dori? întrebă Sophie poruncitor.
— A fost o greșeală, Sophie...
— Răspunde-mi...
— Sophie, te rog...
Sophie nu-și desprinse privirea de la ea.

— Ce ți-ai dorit?
— O putem rezolva acum, o imploră Agatha.
— Mă tem că nu puteți.
Fetele se întoarseră.
— Povestașul trebuie să scrie „Sfârșit” pentru a vă pecetlui dorința, spuse profesoara Dovey. Iar în momentul acesta nu o poate face.
— Ce vreți să spuneți? Agatha roși furioasă. Unde este?
— Unde este întotdeauna, spuse lady Lesso, întorcându-i privirea cruntă. La *Directorul Școlii.*
— Poftim? făcu Agatha. Dar ați spus că a fost înlocui...
Palpitația din inimă.
Fața pe care nu o putea vedea.
Agatha ridică încet privirea.
— Cine *nu* dorește ca finalul vostru să fie pecetluit? toarse lady Lesso. Cine vrea un *nou* final pentru povestea voastră?
Ridică ultima pagină din povestea lor... un băiat care se pierdea în ceață complet singur...
— Cine a auzit *dorința* prințesei sale?
Agatha se răsuci spre fereastră. Fulgerul explodă peste turnul Directorului Școlii, deasupra golfului, urmat de duduitul tunetului, și în lumina aceea văzu umbra cu mască argintie...
Păr auriu, corp musculos, sabia scânteietoare scoasă din teacă...
Cerul se întunecă, iar el dispăru.
Agatha simți că o cuprinde leșinul. Toate atacurile... toate distrugerile...
— El, șopti Sophie, prăbușindu-se la perete. L-ai dorit pe... *el.*
Agatha căută să spună ceva, dar o singură privire spre Sophie, care zăcea prăbușită într-o grămadă roz jalnică, fu suficientă pentru a ști. Nu era nimic de spus.
— Cum? șopti Agatha. Cum a putut auzi?
— Pentru că *ai vrut* să audă, strigă lady Lesso, repe- zindu-se spre Agatha. Din ziua în care ai plecat, Tedros a crezut că într-o zi îl vei striga. Din ziua în care ai plecat, el și băieții săi ți-au atacat satul, încercând să

pătrundă în Pădurea îndepărtată – până când dorința ta a deschis în cele din urmă porțile.

Agatha păli, uitându-se la lady Lesso care îi dădea târcoale.

— Dar prințul tău trebuie să se asigure că prințesa lui îl alege *pe el* de data aceasta. Are nevoie să fie sigur că nu vei mai face aceleași greșeli. Așa că Tedros a furat Povestașul de sub nasurile noastre, știind că turnul Directorului Școlii urmează condeiul oriunde merge. Acum îl va opri pe Povestaș să scrie „Sfârșit" în povestea voastră – până când nu va avea un *nou* final.

Agatha simți un ghem de gheață în stomac.

— Care este noul final? îngăimă ea.

Lady Lesso se uită țintă prin ea.

— Uciderea Sophiei.

Sophie ridică ochii încet, roșii și disperați.

— Tedros crede că uciderea Sophiei va schimba povestea, făcând-o așa cum ar fi trebuit să fie, spuse profesoara Dovey. Vrăjitoarea moare. Prințesa este liberă să meargă la prințul ei. Finalul este rescris, exact cum și-a dorit Agatha.

Agatha nu putea respira sub privirea incendiară a Sophiei.

— De ce nu îl scuturi pe Tedros de efort? șuieră Sophie. Ucide chiar tu această vrăjitoare.

— Asta ar rezolva totul, oftă profesoara Dovey.

Fetele se întoarseră amândouă.

— Vai mie, spuse profesoara. Am spus-o cu voce tare?

— Va muri îndeajuns de curând, mârâi lady Lesso. Tedros a contat pe faptul că Sophie va veni aici în căutarea protecției. Acum el și armata sa vor veni s-o omoare.

— Armată? Agatha se albi. Are o armată?

— Ai uitat de școala *lui,* spuse lady Lesso.

Agatha întoarse capul spre fereastră. Prin rafalele de ploaie, vedea glugile roșii stând la pândă pe lângă turnurile Răului, în uniforme negre de piele cu blazoane cu șerpi stacojii și cizme întunecate, lucioase. încet, își lăsă ochii spre poarta de la intrarea în castel, deasupra căreia se arcuiau cuvintele din fier ruginit:

ȘCOALA PLNTRU RĂZBUNAREA ȘI REINSTAURAREA BĂIEȚILOR

— O dorință are atât de multe consecințe, nu-i așa? spuse lady Lesso, uitându-se chiorâș la Agatha. Tedros a promis că îi va da celui care o va ucide pe Sophie jumătate din comoara tatălui său drept răsplată. Se înțelege de la sine, atât băieții din tabăra Fericiților, cât și cei din cea a Nefericiților au acceptat provocarea.

— La fel ca toți acei prinți de afară, zise profesoara Dovey uitându-se la gloata murdară care se înghesuia la porți. Tedros știe că nu ne poate ataca doar cu școala sa. Profesorii noștri nu ar renunța la Sophie fără luptă.

— Așadar, se folosește de prinți pentru a ne forța mâna, mormăi lady Lesso. Am ridicat un scut împrejurul celor două școli să-i ținem la distanță. Dar dacă prinții reușesc să treacă de el, Tedros va avea destui oameni să ia cu asalt castelul și să o ucidă pe Sophie.

Agatha privi țintă spre fortăreața roșie, încă năucă.

— Povestașul este într-o *școală de băieții*

— Fie îl eliberezi și o duci pe Sophie acasă vie... fie îl săruți pe Tedros înainte de a o ucide.

Profesoara Dovey întâlni privirea șocată a Agathei.

— Dacă îți săruți prințul din suflet, vei rămâne aici cu el Până la Adânci Bătrâneți. Sophie va dispărea din povestea ta pentru totdeauna... și va pleca acasă singură.

— *Singură* acasă? icni Sophie ca și când ar fi fost împușcată. *Singură* în Gavaldon? în timp ce ea îl va avea... *peell*

— Acestea sunt singurele două finaluri care pot preveni războiul, spuse profesoara Dovey.

în încăpere nu se auzea decât ecoul prinților ucigași. Sophie îi aruncă Agathei o privire oribilă și se făcu din nou ghem.

„Tedros", scrâșni Agatha. Cum putea dori un băiat care ducea iubirea atât de departe? Cum putea dori un băiat care ar ucide-o pe cea mai bună prietenă a ei?

Vrăjitoarea care fusese odată nu ar fi lăsat să se întâmple așa ceva.

— O a treia variantă, spuse ea dând fuga la ușă. Spuneți-i lui Tedros că-i un măgar închipuit.

— *Nu.*

Agatha se întoarse.

— Ți l-ai dorit, rosti Sophie înciudată, roșie de furie. Și vrei să am încredere să vă las *singurii*

Agatha ezită. Sophie semăna și mai mult cu o vrăjitoare decât în cimitir.

— Nu voi interveni în cearta voastră de îndrăgostiți, dar sugerez ca Agatha să aleagă curând, izbucni lady Lesso. După ce Tedros va pătrunde cu prinții prin scutul meu, viețile noastre, ale tuturor, vor fi în pericol.

— Vă vom ascunde pe tine și pe Sophie în Pădurea Albastră până când vei avea un plan, îi spuse profesoara Dovey Agathei, scoțând o legătură de chei. Nu trebuie să știe niciuna din fete că ați venit.

Agatha ridică privirea, confuză.

— De ce nu?

— Pentru că, spre deosebire de cele două profesoare ale voastre, cred că este cel mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată, spuse o voce mieroasă.

Profesoarele și fetele se întoarseră și văzură intrând pe ușă o femeie înaltă, seducătoare, cu piele albă și piept impresionant, îmbrăcată în rochia de un albastru electric a profesoarelor, împodobită cu un model de fluturi. Părul castaniu cu bucle unduitoare îi ajungea până la mijlocul spatelui, pe sub sprâncenele negre și groase se vedeau niște ochi verzi ca frunzele pădurii și între cei doi dinți strălucitori din față avea o strungăreață.

— Biroul fratelui meu? spuse ea mușcându-și buzele roșii. Nu știam că aici se țin întâlniri secrete.

— Este singurul loc în care nu putem fi auzite, replică lady Lesso cu o voce ciudat de ezitantă.

— Ei bine, cred că ar fi trebuit să fiu anunțată de prezența onoraților noștri oaspeți, spuse femeia precipitat, întorcându-se spre Sophie și Agatha. La urma urmelor, sunt motivul pentru care există această școală magnifică.

Cele două fete se uitau cu gura căscată la ea.

— Ne-am pregătit cu meticulozitate pentru sosirea voastră, spuse străina, ridicând din sprâncene. Și era cât pe-aci să o ratăm.

Le aruncă o privire cruntă celor două profesoare.

Agatha clătină din cap.
— Dar de unde ai ştiut că ve...
— Dumnezeule, arătaţi groaznic, spuse femeia, curăţându-le rochiile şi feţele printr-o mişcare magică a degetului.
Doar că rochia Sophiei îşi pierdu ca prin magie şi culoarea roz, devenind complet albă.
Sophie apucă tivul între degete.
— Ce s-a întâmplat cu...
— Veniţi, fetelor, spuse femeia, alunecând spre uşă. V-am pus cărţile şi orarul în cameră.
— Orarul!
Profesoara Dovey sări în picioare.
— Doar nu te gândeşti să meargă la ore, Evelyn!
Femeia se răsuci.
— Atâta timp cât sunt în şcoala *mea,* vor lua parte la cursuri şi vor respecta regulile. Printre care şi aceea de a *nu părăsi* şcoala sub nicio formă. Doar nu aveţi obiecţii legate de *reguli?*

Sophie şi Agatha aşteptară ca profesoarele să obiecteze, dar Dovey şi Lesso erau ciudat de tăcute, cu ochii la cei doi fluturi albaştri care li se aşezaseră pe vârful nasurilor

— .Văd că *fostele* noastre decane au neglijat să vă informeze despre cea mai importantă schimbare de la noua voastră şcoală, spuse străina, zâmbind spre cele două fete. Evelyn Sader. Decana Şcolii de Fete. îmi pare rău pentru grabă. Nu vreau să ţin^pe toată lumea în aşteptare. Urmaţi-mă, vă rog.

Când se întoarse şi ieşi pe uşă, Sophie văzu cei doi fluturi aterizând pe rochia ei de aceeaşi culoare şi dispărând magic în modelul acesteia. Răsuflă surprinsă.
— Cine ne aşteaptă?
Alți fluturi aterizară şi fură absorbiți de rochie, însă frumoasa femeie nu se întoarse.

Armata *voastră*, spuse ea, ca şi când le-ar fi ascultat întreaga conversaţie

.CAPITOLUL 6 *Numele ei este Yara*

O armată al cărei scop este să producă povești exact ca a voastră, spuse Decana Sader, iar pantofii ei cu tocuri din cleștar albastru răsunară pe holul scăldat în soare care unea Dârzenia și Onoarea. Povestea voastră le-a făcut să întrezărească ce pot face prințesele și vrăjitoarele împreună. Aici veți conduce o întreagă școală!

— O şcoală, se înecă Agatha, gră- bindu-se să coboare pe urmele ei pe scările Onoarei. Noi trebuie să mergem acasă!

Vezi tu, eu şi *fostele* decane avem păreri diferite, spuse Decana Sader, niră z în timp ce fluturii ve burând din toate direcţiile şi dispărură în rochia ei. Ele cred că trebuie să părăsiţi lumea noastră şi să vă găsiţi un final fericit împreună. Iar eu cred că trebuie să *rămâneţi*

— .Dar băieții mă vor ucide! spuse Sophie, izbindu-se cu putere în Agatha când trecu pe lângă ea.

— Mmmm, să zicem că reușiți să pătrundeți într-un castel plin de bărbați însetați de sânge, spuse Decana, legănându-și formele generoase prin foaier. Să zicem că reușiți să îl eliberați pe Povestaș, în ciuda tuturor greutăților.

Se opri în fața ușilor înghețate ale Galeriei Binelui.

— Dorința nu va funcționa decât dacă credeți cu adevărat în ea.

O privi lung pe Sophie.

— Cum ți-o poți dori pe Agatha dacă știi că ea îl dorește pe prințul ei?

Decana se întoarse spre Agatha.

— Cum o poți dori pe Sophie dacă te temi de vrăjitoarea dinăuntru?

Se aplecă atât de tare spre ele, încât fetele îi putură simți pielea fără cusur mirosind a cremă de miere.

— Cum îți poți dori pe cineva *in care nu ai încredere?*

Privirile Sophiei și Agathei se întâlniră șovăielnic, sperând că cealaltă se va împotrivi. Nu a făcut-o niciuna.

— Prietenia voastră trebuie reparată înainte de a vă putea întoarce acasă, spuse Decana Sader, cu un ultim fluture dispărând în rochia ei. Poveștile ne-au obișnuit să credem că o legătură frumoasă ca a voastră nu poate dura. De ce? Pentru că între voi trebuie să intervină un băiat. Un băiat atât de amenințat de povestea voastră că este dispus să ucidă pentru a o distruge. Dar la școala mea, vă învățăm adevărul.

Deschise ușa dincolo de care era întuneric beznă.

— Că o femeie fără un bărbat este *cel mai fericit final dintre toate.*

Aprinse o torță cu degetul, printr-o magie, iar flacăra se umflă prinzând putere într-un ropot de tobe. Agatha și Sophie săriră înapoi...

Douăzeci de rânduri de fete stăteau nemișcate, cu capetele plecate, fiecare dintre ele purtând un văl alb, șalvari azurii și un corset bleu, pe care era cusut un blazon cu fluture, deasupra inimii. Erau peste o sută, răspândite printre exponatele muzeului, dincolo de ușile din dos deschise, până în imensa sală de bal din Sala Binelui. Cu fețele umbrite, stăteau într-o stranie neclintire, cu brațele ridicate și mâinile lipite de cotul opus, ca și când ar fi invocat duhurile. Plutind deasupra lor, exact sub tavan, alte două fete acoperite cu văluri, așezate pe covoare magice, băteau în tobe într-un ritm din ce în ce mai alert.

În fața acestei parade se afla o singură fată, pe rândul căreia nu mai era nimeni. Avea vălul albastru, nu alb, părul roșcat aprins, iar pielea albă de pe brațele subțiri îi era acoperită cu pistrui rozalii. Ridică brațele încet...

Tobele se opriră.

Țipând din toți rărunchii, fata aruncă o rafală de foc care incendie covoarele magice și le făcu pe Agatha și pe Sophie să se retragă speriate din calea flăcărilor. Tobele mai bătură o dată, iar fata se lasă într-un dans unduitor din buric, punctându-și fiecare mișcare cu un fluierat sau un tril sălbatic.

— Nu trebuie să îi arunce decât o privire și Tedros va uita de cea care îl dorește, spuse Sophie cu răceală.

— Sophie, îmi pare rău.

Agatha se apropie de prietena ei.

— îmi pare foarte rău.

Sophie se retrase.

— Nu te-aș pierde niciodată pentru un băiat, continuă Agatha.

Dar, privind-o pe fata care dansa, simți cum o împunge ghimpele geloziei... O văzuse Tedros?

Alungă gândul. Tedros voia să o ucidă pe prietena ei cea mai bună și continua să se gândească la el? „El e inamicul, idioato!”

Chipul lui Ștefan o bântuia, implorând-o să o aducă pe Sophie acasă teafără și nevătămată. Unde era Agatha care ar face orice pentru a-și proteja prietena cea mai bună? Cea care deținea controlul asupra sentimentelor ei? Cea care era Bună?

între timp, rândurile din spate începuseră să imite dansul căpeteniei, executând mișcări unduitoare cu mâinile. Apoi, în mod neașteptat, fetele se întoarseră unele spre celelalte și dansară câte două. Mâinile li se atingeau, se înlănțuiau și stăteau spate în spate, înainte de a ridica brațele și de a-și schimba locurile, fără să-și desprindă palmele. Cu șalvarii albaștri scânteietori și vălurile albe, semănau cu niște anemone de mare unduitoare. în ciuda furtunii din sufletul ei, Sophie reuși să zâmbească. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos. Pe de altă parte, era prima oară când avea în fața ochilor fete dansând fără băieți.

Agathei nu îi plăcea expresia Sophiei.

— Sophie, trebuie să vorbesc cu Tedros.

— Nu.

Am spus că îmi pare rău. Trebuie să mă lași să repar lucrurile...SOMAN CHAINANI

— Nu.

— Nesăbuitul crede că eu vreau să fii ucisă! izbucni Agatha, îndepărtând un fluture albastru de pe umăr. Simt singura care îl poate face să înțeleagă de vorbă bună.

— Un prinț care se crede Directorul Școlii și și-a pus la bătaie jumătate din avere pentru capul meu crezi că va înțelege de vorbă bună? spuse Sophie, lăsând fluturele să se așeze pe ea. Sunt surprinsă că Binele mai și învinge dacă este atât de naiv.

Agatha privi spre Decana care stătea cu spatele la ele. Nu avea cum să tragă cu urechea în ropotul acela de tobe și țipetele de hienă ale fetei, dar Agatha avea sentimentul ciudat că putea auzi totul.

— Sophie, m-am pierdut cu firea pentru un moment, șopti ea. A fost o greșeală.

Sophie se uită la fata care conducea grupul scuipând un nou șuvoi de flăcări.

— Poate că Decana are dreptate, spuse ea câtuși de puțin în șoaptă. Poate-ar trebui să stau aici.

— *Ce?* Nici măcar nu știm de unde *a venit,* ca să nu mai spun cum a devenit Decană! Ai văzut expresia de pe chipul profesoarei Dovey. Nu poți avea încredere în ea...

— în clipa asta am încredere în ea mai mult decât în tine.

Agatha ar fi putut jura că o văzuse pe Decană rânjind.

— Nu ești în siguranță aici, Sophie! Tedros te va căuta!

— Să mă caute. Asta vrei, nu-i așa?

— Vreau să vii acasă, vie! o imploră Agatha. Vreau să uităm că am venit vreodată la Școala pentru Bine și Rău! Nu îl *vreau* pe Tedros!

Sophie se întoarse spre ea, izbucnind.

— Atunci de ce *ți l-ai dorit?*

Agatha îngheță.

— Să înceapă darurile! decretă Decana.

— Daruri!

Sophie se răsuci dinspre Agatha, radiind.

— în sfârşit, nişte veşti bune.

Se îndreptă spre Decană, în vreme ce fetele acoperite de văluri se retraseră fluturând spre perete, ca o scoică deschisă, lăsând un culoar larg în mijloc.

Agatha o urmă ezitant, amintindu-şi ce le făcuse această lume ei şi prietenei sale dragi. Cu cât stăteau med mult aici, cu atât erau mai mult în pericol. Trebuia să o ducă pe Sophie acasă *acum.*

Oprindu-se în lumina care pătrundea printr-o mică fereastră, observă că exponatele din muzeu se schimbaseră. Dovezile isprăvilor băieţilor fuseseră înlăturate şi înlocuite cu rămăşiţe din povestea ei şi a Sophiei: uniforma şcolară a Fericitelor pe care o purtase Agatha, pancarta Sophiei pentru conferinţele de la prânz, biletul Agathei către Sophie de la Proba Poveştii, bucla de păr tăiată în timpul pedepsei Sophiei în Camera de Asuprire şi multe altele, fiecare dintre ele aşezată cu grijă într-o cutie albăstruie de cleştar. Pe peretele principal, fresca celor Fericiţi până la Adânci Bătrâneţi, care celebra cândva căsătoria dintre un prinţ şi o prinţesă, era acum acoperită cu o pânză bleumarin, brodată cu fluturi. într-adevăr, singurul lucru care fusese păstrat era vechiul ungher cu picturi al profesorului Sader din colţul îndepărtat. Fiind clarvăzător şi putând vedea viitorul, fostul profesor de istorie îi pictase cândva pe toţi Cititorii care veniseră din Gavaldon la Şcoala pentru Bine şi Rău. Ori de câte ori avea nevoie de răspunsuri, Agatha se întorcea mereu la aceste picturi, găsind noi indicii. Tot ce îşi dorea acum era să le cerceteze din nou, dar două fete acoperite cu văluri înaintau spre ea pe culoar, ducând un vas mov enorm.

— Din Fecioreşti, spuse Decana Sader, iar vocea ei mieroasă devenise acum profundă şi poruncitoare. O urnă de la prinţesa Riselda, care, la fel ca sute altele, a auzit povestea voastră şi şi-a dat seama că ar fi mai fericită fără prinţul ei. I-a ars tronul şi vă oferă cenuşa.

Fetele ridicară urna spre Sophie şi Agatha, care se uitară la sculptura în care un prinţ era aruncat în mod magic pe fereastrea unui castel, la crocodilii de dedesubt.

— Nu o vrem, spuse Agatha trăgându-se înapoi.

— Să o punem în camera mea? zâmbi Sophie, întor- cându-se către Decană.

— *Cameră*? o repezi Agatha. Sophie, *nu* rămâi...

Dar acum două fete înaintau pe culoar cu draperii orientale de bambus.

— De pe Dealurile Trăncăturuitoare, tună Decana. O perdea din copac pictată de mână, de la prinţesa Sayuri, care a citit povestea voastră şi şi-a dat seama că fără prinţi, prinţesele şi vrăjitoarele sunt mai fericite.

Pe tulpinile de bambus pictate cu mare fineţe se vedeau o prinţesă şi o vrăjitoare care se îmbrăţişau într-o ilustraţie, în vreme ce în cealaltă, un prinţ care semăna mult cu Tedros era biciuit până la sânge de o fiară.

— E oribil, răbufni Agatha.

— Atârnaţi-le lângă patul meu, ciripi Sophie către cele două fete acoperite cu văluri. Ce urmează?

Decana arătă cu unghia lăcuită cu auriu spre culoar.

— Din Pădurea de Jos, o tapiserie cu prinţi rămaşi iară adăpost...

— îmi doresc ca profesoara Dovey și lady Lesso să poată aprecia pe cineva atât de șic ca tine, îi spuse Sophie pe un ton lingușitor Decanei, în timp ce procesiunea de daruri cu prinți abuzați continua, printre acestea nu- mărându-se păpuși voodoo în chip de prinți, săbii prădate de la prinți și un covor făcut din păr de prinț. Orele încep astăzi?

Decana zâmbi larg, îndepărtându-se cu mișcări unduitoare.

— *Ale mele* inclusiv.

— Nu vorbești serios, șuieră Agatha către Sophie. Acum vrei să mergi la ore?

— Să sperăm că au renovat acele încăperi făcute din dulciuri.

Sophie își trecu mâna prin păr, pregătindu-se pentru ziua ce avea să urmeze.

— Sunt alergică la miros.

— Sophie, s-a pus o recompensă pe capul tău...

— Și, în cele din urmă, un cadou de la mine, declară Decerna Sader, stând în fața frescei celor Fericiți până la Adânci Bătrâneți, care era acoperită.

— Elevelor, la vechea voastră școală ați învățat că echilibrul apare atunci când învinge Binele sau Răul. Dar cum poate să existe echilibru între Fericiți și Nefericiți, atâta timp cât nu există echilibru între Băieți și Fete? Nu-i de mirare că Cititoarele s-au întors să se alăture școlii noastre, căci povestea lor rămâne neterminată.

Se uită țintă la cele două fete.

— Iar bătălia pentru finalul său tocmai a început.

Lăsă pânza să cadă. Agatha și Sophie traseră aer în piept.

Cuvintele PÂNĂ LA ADÂNCI BĂTRÂNEŢI, gigantice şi scânteietoare, scrise cu majuscule aurii, continuau să se ivească printre norii pictaţi din partea de sus a frescei. Restul fusese modificat.

Acum se vedeau două castele mari de cleştar albastru, în jurul unui lac; grupuri de fete în uniforme azurii se adunaseră în balcoanele din turnuri, stăteau la soare pe malurile lacului şi se plimbau prin curţile împrejmuite. Unele fete erau frumoase, altele erau urâte, dar lucrau, trăiau şi leneveau împreună fără a fi despărţite unele de altele, ca şi când vrăjitoarele şi prinţesele fuseseră menite să fie prietene dintotdeauna.

Erau şi băieţi în pictură, dacă se puteau numi astfel, îmbrăcaţi în zdrenţe negre ca nişte ţărani şi cu figuri deformate, curăţau bălegar, greblau în Pădurea Albastră din spatele castelului şi ridicau mohorâţi turnurile, legaţi unii de alţii cu lanţuri, pentru ca apoi să se retragă în mahalaua murdară în care erau întemniţaţi, în preajma porţilor. Supraveghetoarele îi mânau ca pe vite, iar băieţii nu opuneau nicio rezistenţă, ca nişte sclavi resemnaţi la o servitute eternă. Agatha ridică privirea spre partea de sus a picturii, unde două femei scăldate în soare, cu diademe de cristal, îşi scrutau regatul de la cel mai înalt balcon...

— Noi suntem, îngăimă Sophie.

— Este... această şcoală, se încruntă Agatha.

— Adevăratul vostru PÂNĂ LA ADÂNCI BĂTRÂNEŢI, spuse Decana, aşezându-se între ele. Stăpânele acestor săli sacre, conducând fetele spre un viitor fără prinţi.

Agatha se strâmbă gândindu-se la cum erau priviţi băieţii Fericiţi şi cei Nefericiţi: cu ură şi dorinţa de a fi ţinuţi în sclavie.

— Nu vom sfârşi în această şcoală, spuse ea întorcându-se spre Sophie. Spune-i că trebuie să plecăm!

Dar Sophie se uita la pictură cu ochi mari.
— Cum o facem să devină adevărată?
Agatha înțepeni.
— Așa cum își dobândesc toți eroii finalul fericit, draga mea, spuse Decana, atingându-le umerii amândurora. înfruntând inamicul.
Zâmbi larg spre fereastră, spre turnul lui Tedros.
— Și *ucigându-l.*
Agatha și Sophie se uitară una la cealaltă surprinse.
— Mult iubitele mele eleve! zise Decana și flutură mâna pe deasupra mulțimii. Urați-le bun venit din nou la școală Cititoarelor noastre!
Răcnind, mulțimea își smulse vălurile și năvăli asupra celor două fete.
— Sunteți acasă! rosti Reena dintr-o suflare, îmbrățișând-o pe Agatha împreună cu pistruiata Millicent, în vreme ce Mona cea cu piele verde și Arachne cu un singur ochi o striviră pe Sophie într-o îmbrățișare...
— Nu știam că suntem prietene... bombăni Sophie, sufocată.
— Suntem de partea voastră împotriva lui Tedros, strigă Arachne voioasă, cu Millicent la braț, de parcă Fericiții și Nefericiții ar fi fost brusc prieteni la cataramă. Noi toate!
— Voi sunteți eroinele noastre, îi spuse Reena Agathei, care observă că dosul prințesei arabe părea să fi căpătat proporții.
— Tu și Sophie ne-ați învățat adevărul despre băieți!
Agatha căuta cu disperare un răspuns, când o umbră
țipătoare le îmbrățișă cu putere atât pe ea, cât și pe Sophie.
— Colegele mele de cameră! chiui Beatrix. Nu sunteți entuziasmate? Decana v-a pus pe amândouă cu *mine* în cameră!

Nici Sophie, nici Agatha nu avură timp să proceseze acest cataclism, căci făcură ochii cât cepele la ceva mai alarmant...

— Părul tău! strigă Sophie.

— Dacă nu mai sunt băieți înseamnă că nu mai trebuie să arătăm ca niște prințese stupide, răspunse Beatrix, frecându-se cu mândrie pe capul ras. Gândiți-vă cât timp am pierdut anul trecut cu Tedros și balurile, dichisindu-mă toată ziua. Și pentru ce? Acum citesc, studiez, am învățat să vorbesc limba elfilor... în sfârșit știu ce se întâmplă în lumea noastră!

— Dar cum rămâne cu înfrumusețarea? întrebă Sophie precipitat.

— Nu meii contează de mult. Nu *există* frumusețe sau urâțenie la Școala pentru Fete! spuse Reena, care, observă Sophie îngrozită, nu purta nici urmă de machiaj.

— Purtăm pantaloni, nu ne facem unghiile... ba chiar mâncăm și brânză!

Sophie rămase cu gura căscată și se uită după Decană, dar fluturii zburătăceau pe urmele ei în timp ce părăsea galeria.

— Dar cu siguranță este îngăduit puțin ruj de buze...

— Poți să faci orice vrei! spuse Arachne, etalându-și fardul hidos de pe obraji. Nefericiții se pot îngriji. Fericiții nu sunt obligați s-o facă. Este absolut alegerea noastră!

Millicent se aplecă spre ele zâmbind larg.

— Nu mi-am spălat părul de o *lună.*

Sophie și Agatha tresăriră dezgustate, când cea din urmă fu asaltată de un ghemotoc care scânci:

— *Ieeeeeeiiiiiiiii* Ești aici! Prietena mea cea mai bună din întreaga lume!

Kiko îi aruncă Sophiei un zâmbet fals.

— Și tu.
Apoi o îmbrățișă pe Agatha din nou, iar ochii căprui și migdalați i se umeziră.
— Nu știi cât de mult m-am rugat să te întorci! Parcă ai fi în rai aici! Stai să vezi când vei începe orele de istorie – Decana le predă și vorbim despre povești –, și facem lecții de dans, avem un ziar al școlii și un club de lectură. Punem în scenă o piesă în loc să organizăm un bal și putem să dormim una în camera celeilalte și...
Kiko nu apucă să termine, căci între timp Sophie și Agatha au fost asaltate de cârduri de fete și toate se purtau de parcă ar fi fost și ele prietenele lor cele mai bune.
Agatha încercă să se apere de hoarda care o lua pe sus și se întinse spre Sophie peste mulțime.
— Trebuie să scăpăm de-aici chiar acu...
Se împiedică și căzu în nas.
— îmi dai, te rog, un autograf pe cartea de povești? întrebă Giselle, din al cărei păr negru nu mai rămăsese decât o creastă vopsită albastru.
Agatha se trase înapoi ca un crab, însă se lovi de noi admiratoare care vociferau.
în vreme ce fetele îi întindeau Sophiei cărți, felicitări și părți ale corpului pe care să le semneze, Beatrix le forță să formeze o coadă și le lăsă să își aducă omagiile una câte una.

Sophie nu-și meii dădea seama cine era de partea Binelui și cine era de partea Răului, pentru că o parte din Fericite își ciopârțiseră părul și luaseră în greutate, în timp ce multe din Nefericite făcuseră cunoștință cu machiajul și țineau cură de slăbire.

Agatha reuși în cele din urmă să se smulgă din mijlocul cârdului. Dar exact când o prinse pe Sophie de braț pentru a pune capăt acestei idioțenii, îngheță.

Fata care dansa înaintă spre ele cu vălul ei azuriu, înaltă și subțire ca o egretă, părea mai degrabă să umble

pe vârfuri decât să meargă de-a dreptul, călcâiele condurilor ei albi neatingând pământul.

înaintă grăbită pe culoar, pe lângă fetele care rămăseseră cu gurile căscate, până când se opri brusc în fața celor două Cititoare. își înălță capul cu păr roșcat și unduitor și își ridică vălul de pe față.

Sophie și Agatha erau amândouă foarte confuze.

Nu semăna cu nicio fată pe care o văzuseră vreodată și totuși părea aproape cunoscută. Avea un nas lung, ascuțit, o bărbie proeminentă și ochi albaștri apropiați. Avea un gât neobișnuit de lung, iar bluza scurtă lăsa la iveală mușchii abdomenului perfect conturați pe sub pielea albă și acoperită de pistrui. Zâmbi suav, le privi în ochi și scoase un țipăt gutural care le făcu pe Sophie și pe Agatha să tresară. Apoi le trimise o bezea, își repuse vălul și ieși din sală.

Toate fetele o priviră năuce în tăcere, până când mulțimea începu să se împingă din nou spre Sophie și Agatha, iar Beatrix suflă în fluier...

— Ce-a fost *asta*? o întrebă Agatha pe Kiko, semnând îmbufnată un autograf.Numele ei este Yara, şopti Kiko. Nimeni nu ştie cum a intrat! Nu vorbeşte, nu mănâncă, asta din câte ştim noi, şi dispare mereu. Probabil nu are unde să locuiască, biata de ea. Unii oameni cred că este pe jumătate ştimfă.
Agatha se încruntă gândindu-se la păsările slăbă- noage şi carnivore care îi urau pe Nefericiţi. „Cum poate cineva să fie pe jumătate ştim…”
îşi pierdu şirul gândurilor, căci Sophie atrăsese toate fetele spre ea, zâmbind cu gura până la urechi, semnând autografe şi pupând obraji, ca şi când şi-ar fi găsit în cele din urmă drumul spre casă.
— Pot să vă ajut să luptaţi cu băieţii? răcni Arachne.
— Pot să fiu secundul căpitanului? ţipă Giselle.
— Pot să fiu secundul secundului căpitanului? se auzi Flavia ca un ecou.
— Stai cu grupul meu la masa de prânz! strigă Millicent.
— Nu, stai cu noi! contracară Mona…
— Ce splendoare să ai *admiratori* din nou, spuse Sophie, ignorând privirea îngrozită a Agathei şi încon- jurând un autograf cu inimioare. Iată-mă dorindu-mi să ajung acasă, unde nu mă vrea nimeni şi, în schimb, dau peste paradis, unde *toată lumea* mă doreşte.
— Dacă eşti nefericită cu Beatrix, nu îţi face griji, spuse Kiko, observând chipul mohorât al Agathei. Poţi să stai cu mine ori…
Agatha se întoarse spre ea, iar Kiko înţelese brusc.
— Nu rămâneţi, nu-i aşa? îngăimă Kiko.
Se aşternu tăcerea peste mulţimea din jurul ei.
— Acum, spune-mi despre piesa asta de teatru de la şcoală, zise Sophie tare către Reena. A fost distribuit rolul prind…

Se opri, fiindcă toate elevele urmaseră privirea Agathei, care se uita pe fereastră. Dincolo de golf, ceața se îndesea în jurul sinistrului castel roșu.

— Dacă rămânem, începe un război, le spuse Agatha fetelor. Ați fi toate în pericol.

Se întoarse spre Sophie.

— Le-ai auzit pe profesoare. Putem repara ce-am făcut fără să moară cineva. Nici tu. Nici Tedros. Nimeni de aici. Ne dorim una pe cealaltă și putem uita că a existat vreodată școala asta.

își atinse prietena pe umăr.

— E Rău dacă stăm, Sophie. Iar tu nu ești Rea.

Sophie ridică încet privirea spre o mare de fete inocente, care aveau să moară cu siguranță, dacă încăpeau pe mâinile lui Tedros și ale glugilor sale roșii. Doar că Agatha uitase avertismentul Decanei.

Se puteau întoarce acasă numai dacă dorința amândurora era *adevărată.* Dar Sophie știa că Agatha nu o dorea cu adevărat pe prietena ei. Agatha nu putea uita această școală.

Căci pentru Agatha nu mai era îndeajuns o prietenă. Agatha voia un prinț.

— Ne vom ascunde în Pădurea Albastră și vom face un plan, îi spuse Agatha încet, neîndemânatoare să scape înainte ca Decana să se întoarcă. Poate că ne putem mogrifica în școala Băieților.

Abătută, Sophie nu zise nimic...

Până când își întâlni propriii ochi în pictura de pe perete. Deasupra castelului, cu coroana ei de cristal, arăta ca cineva cunoscut, cu același păr blond strălucitor, aceeași ochi de smarald și piele albă. Cineva care își pierduse finalul fericit din pricina unui băiat. Cineva care murise în singurătate din această pricină.

„Ești prea frumoasă pentru lumea asta, Sophie.”

Fusese ultimul lucru pe care îl rostise mama sa.

„A vrut să o găsesc”, se gândi Sophie, această lume în care nu avea să sfârșească precum mama ei.
O lume în care ea și Agatha vor fi fericite pentru tot-deauna.
O lume în care între ele nu putea interveni niciodată un băiat.
O lume fără prinți.
Și doar un singur prinț îi stătea în cale, scrâșni Sophie din dinți, cu lacrimile scânteindu-i în ochi.
Un prinț pe care Agatha îl va uita cu siguranță după ce va muri.
— Nu e Rău, Aggie, spuse Sophie cu hotărâre. Școala este singura noastră speranță.
Agatha se încordă.
— Sophie, ce...
— Spune că *mă vreai* strigă Sophie către armata care o aștepta și își dezveli dinții înspre castelul lui Tedros. Atunci *să vină după mine.*
Fetele o aclamară, strigând din toți rărunchii, și se strânseră în jurul noii lor conducătoare.
— *Moarte lui Tedros!*
— *Moarte Băieților!*
Agatha păli când Sophie îi întâlni privirea și dispăru în mulțime.

O singură dorinţă şi declanşase un război. Un război între două tabere care se luptau pentru inima ei. Un război între doi oameni pe care îi iubea. Un război între prietena ei cea mai bună şi un prinţ.Sufletul Agathei ardea de vinovăţie, căci promisiunea făcută unui tată se mistuise în flăcări.

„Am nevoie de ajutor", se rugă ea, uitându-se la Sophie care le trimitea bezele soldaţilor. Cineva care putea citi printre rânduri. Cineva care să îi spună cine era Bun de data aceasta şi cine era Rău.

în timp ce se retrăgea din faţa gloatei, observă o scânteiere stranie din colţ, planând în apropierea duşumelei, în ungherul întunecat în care se aflau picturile lui Sader. încet, doi ochi galbeni mici plutiră spre ea, ca nişte bile suspendate. Deodată, lângă ei licăriră încă doi, apoi încă doi, în timp ce de după o coloană de marmură apărură umbre încovoiate.

Cei trei şobolani negri îi aruncau priviri fioroase Agathei, de parcă spusese cuvintele magice. Apoi dispărură grăbiţi pe uşile negre, conducând-o la stăpâna lor.

• Capitolul 7 *Vrăjitoarele ticluiesc un plan*

™ «fV şadar, stai să mă asigur că am înţeles, se încruntă Hester, încălecând o chiuvetă aurită şi aşezându-se lângă Anadil, amândouă îmbrăcate în tunicile negre şi lălâi ale Nefericiţilor. Tedros vrea să o omoare pe Sophie. Sophie vrea să îl omoare pe Tedros. Şi dacă nu găseşti un sfârşit pentru unul din ei *acum,* toată lumea din această şcoală moare.

€ SPERIOTA?

4BUNAV **Agatha încuviință din cap fără tragere de inimă, sprijinin- du-se de o cabină de fildeș din Turnul Onoarei, în care se aflau o toaletă și o cadă de safir. Nu crezuze niciodată că va fi atât de fericită să vadă două vrăjitoare. Spre deosebire de restul fetelor, niciuna dintre ele nu se schimbase. Părul lui Hester, în șuvițe roșii și negre, era mai slinos decât fusese vreodată, iar tatuajul cu demon roșu cu corn de cerb pe care îl avea în jurul gâtului își recăpătase în întregime culoarea, după ce o vrajă eșuată îl făcuse să devină mai șters cu un an în urmă. Anadil, pe de altă parte, părea și mai palidă decât fusese înainte, dacă așa ceva era posibil pentru o albinoasă, cu pielea și părul albe ca o stafie. Călare pe chiuvetă, lângă Hester, flutura o șopârlă vie pe sub nasul celor trei șobolani ai ei, care arătau exact ca aceia uciși în războiul dintre Bine și Rău de anul trecut.**

— Un prinț și-o vrăjitoare, gata să se omoare pentru tine, hârâi ea cu vocea guturală. Dacă aș fi în locul tău, m-aș simți flatată.

Se uită la șobolanii care eviscerară șopârla și își ridică ochii roșii acoperiți de glugă.

— Din fericire, nu am sentimente:

— îndoielnic. Cine înlocuiește animalele de companie moarte cu unele exact la fel? murmură Hester.

— Uitați, mi-e foame, sunt murdară, nu am dormit și o armată de băieți încearcă să o omoare pe prietena mea cea mai bună, spuse Agatha, cu vocea spartă de încordare. Nu vreau decât să ne întoarcem vii acasă.

— Și totuși, ți l-ai dorit pe Tedros, replică Hester cu sarcasmul ei obișnuit. Ceea ce petre să sugereze că nu vrei să mergi *acasă* deloc.

Agatha nu zise nimic un moment.

— Ascultați, spuneți-mi ce să fac ca să nu fie nimeni rănit..

— De parcă noi am fi zâne-naşe, Ani, pufni Hester, su- flând cerculețe de fum din buricul degetului, care mocnea incandescent.

Anadil schiță un graffiti cu un craniu în chiuvetă, fo- losindu-și degetul verde strălucitor.

— Doar că nu atât de străvechi sau umile.

— *Vă rog,* le imploră Agatha Sunteți vrăjitoare. Trebuie să știți o altă cale prin care se poate retrage o dorință...

— Ce zeloasă ești! zise Hester și se răsuci, iar cu degetul aprins, contură o cutie în jurul feței Agathei din oglindă. Ia uită-te la sufletelul ăsta neajutorat și pierdut. Poartă încă negru și o caută pe *vechea* Agatha... Agatha care arunca cu păsări decapitate, trăgea pârțuri în fața Fericitelor și o iubea pe Sophie, odorul ei, mai mult decât viața.

Hester întâlni privirea reflectată a Agathei și rânji larg.

— Dar a dispărut, prințesă.

— Nu-i adevărat, ripostă Agatha, dar zgârieturile lui Verdeș îi ardeau mâna de parcă ar fi fost proaspete.

— Și când te gândești că te voiam cândva în grupul nostru de vrăjitoare, spuse Anadil. Iar acum, iată-te, te temi să nu îți rănești cea mai bună prietenă din pricina unui *băiat.*

— E plăcut să văd că nu v-ați schimbat, mormăi Agatha, apucând-o către ușă. îmi amintește de ce nu eram prietene.

— în cele din urmă, doar unul singur te poate face fericită, toarse Hester în urma ei. întrebarea este *cinei* Agatha se întoarse și văzu vrăjitoarele coborând de pe chiuvete și dându-i târcoale ca rechinii.

— Sophie sau Tedros? o ațâță Hester.

— Tedros sau Sophie? o împunse Anadil.

Cele două vrăjitoare se sprijiniră de chiuvete cot la cot.

— E un lucru la care trebuie să cugeți adânc, spuse Hester, aruncându-i o privire lui Anadil.

întoarseră amândouă capul spre Agatha.

— TEDROS, rostiră ele în cor.

Agathei îi tresări inima și ripostă șocată.

— Vă înșelați! Nu vreau un prinț!

Hester sări de pe chiuvetă dintr-o mișcare

— .Ascultă-mă, vagaboando cu ochi de gândac. Dacă nu îl săruți pe Tedros, școlile rămân așa cum sunt, șuieră ea, arătând ca vrăjitoarea periculoasă pe care o cunoștea. Sărută-l și totul se va rezolva. Prințul cu Prințesa sa, iar Vrăjitoarea va dispărea pentru totdeauna. Fericiții aici, Nefericiții acolo. Școala pentru Bine și Rău va reveni exact la timp ca eu să devin căpitan în emul trei.

Agatha își încrucișă brațele.

— înțeleg. Eu îmi fac griji pentru viața celei mai bune prietene, iar voi duceți grija *școlii.*

— Știi ce i-ai făcut acestui loc, flușturatico? o repezi Hester, săgetând-o cu ochii negri. Știi prin ce ne-ai făcut să trecem?

Azvârli un ghemotoc de pergament pe care îl scosese din buzunar.

Agatha îl desfăcu și văzu un orar, pe care îl desluși cu greu, căci era acoperit de grafîiti.

4.ISTORIA EROINELţtR
5. PRÂNZ
6. TALENTE FE.\
7. CUM SĂ SUPRAVIEŢUIEŞTI TOV'K^Tni

(GRUPA DE
Ato&T rjs&fcjbâei
HESTER DE TYRŢWMMTKWOTWHOTW
® FATA, ANUL II
I'R^ ONOARE, 4 2 FS\ '
U^buaH^ *[Knil&M&fâRI* '
. DESFRUMUSEŢ) *f* *Prof. Emina Anenume & PoUux*

ţtajfop ' i^A r ajProf. Clarissa Dovcy **^Agatha se uita la el cu ochi mari.**

— Dar, astea sunt despre...

— Fete, idioato ce eşti! *Totul* la şcoala asta are legătură cu fetele! ţipă Hester. Ştii cât de mult m-am chinuit să dovedesc că sunt mai mult decât o fată, iar acum trebuie să locuiesc într-un castel plin cu ele! Nu se poate să ai o şcoală fără băieţi! Până şi *noi* ştim asta, deşi mai degrabă ne-am sinucide decât să atingem unul!

— Am dansat totuşi cu ei la Balul Răului, o corectă Anadil...

— Ţine-ţi gura, tună Hester întorcându-se din nou spre Agatha. Nimănui nu-i plac băieţii! Nici măcar fetele cărora le *plac* băieţii nu îi pot suporta! Miros, vorbesc prea mult, strică totul şi sunt mereu cu mâinile în pantaloni, dar asta nu înseamnă că putem merge la şcoală fără ei! E ca şi când ştimfele nu ar avea oase! Ca vrăjitoarele fără negi! Fără băieţi, VIAŢA NU ARE NICIUN SENS!

Ecourile făcură oglinda să trepideze.

Agatha ridică orarul.

— Ăă, iar profesorii sunt *de acord* cu asta?

— De ce crezi că nu au fost la Ceremonia voastră de Primire?

Hester se bosumflă, liniştindu-se puţin.

— Sunt la fel de fericiţi ca noi în privinţa asta. Dar nu au de ales. Dacă opun rezistenţă, vor avea parte de aceeaşi soartă ca Prinţesa Uma.

Agatha văzu că profesoara de Comunicare cu Animalele nu era pe orar.

— Unde este?

— Decana i-a schimbat cursul în Vânarea Animalelor, dat fiind că fetele trebuie să fie autosuficiente şi nu pot depinde de băieţi pentru a-şi procura hrana. Face parte din cele Cinci *Reguli,* pufni Anadil, deschizând robinetul

pentru a-şi teroriza şobolanii. Uma a refuzat să țină cursul, desigur, pe motiv că nu avea de gând să omoare animale cu care își petrecuse întreaga viață, încercând să se împrietenească.

își mângâie şobolanii uzi care tremurau şi ridică privirea.

— A doua zi dimineața, o scară a evacuat-o în Pădure.

— Probabil îi e mai bine aşa, spuse Agatha, vag uşurată că nu va mai trebui să o asculte pe prețioasa prințesă roz învățându-i cum fac bufnițele şi cum se cheamă câinii.

Apoi văzu că Anadil continua să îi arunce priviri crunte.

— îți amintești ce-i *în* Pădure?

Agathei i se strânse inima. *Prinți.* Prinți răzbunători şi însetați de sânge.

— De ce nu a salvat-o Decana? întrebă cu voce răguşită. O vor ucide...

— Crezi că asta-i rău? izbucni Hester, cu venele um- flându-i-se din nou. Ştii cât de tare urăsc Nefericiții băile? Ai idee cât de tare ni se întoarce stomacul când ne aflăm lângă o baie, ca să nu mai zic când ne ascundem într-una cu *toalete de safir*? Atât de tare nu dorim să mergem la cursuri aici.

O privi cu atâta ură, încât Agatha îşi înghiți apărarea cu privire la soarta nefericită a Umei.

— Vrei ca Sophie să rămână în viață? Vrei să eviți războiul dintre băieți şi fete? Vrei să ai parte de un final fericit? Hester o pironi pe Agatha cu o privire arzătoare. Sărută-l pe Tedros.

Agatha simți că inima i se răzvrătește, împotrivin- du-se ghimpilor pe care îi simțea. *Finalul corect,* spusese profesoara Dovey.

Obregii i se îmbujorară. Să o trădeze pe prietena ei cea mai bună? Să o abandoneze pe Sophie *pentru totodeauna?* După toate prin câte trecuseră?

— Nu pot, îngăimă ea, prăbușindu-se pe ușa cabinei de toaletă.

Din spatele uşii se auzi deodată cineva tuşind.

Hester îşi încleştă dinţii ascuţiţi.

— *Ce?*

— Pot să ies acum? se auzi o voce familiară.

— Vei rămâne acolo până când recunoşti că eşti o trădătoare pe care nu o place nimeni şi care mai bine îşi taie singură beregata decât să-şi mai arate *vreodată* faţa în lume, izbucni Hester.

Tăcere.

— Agatha, pot să ies?

Agatha oftă.

— Bună, Dot.

Uşa cabinei se deschise încet şi prin ea se strecură mai întâi o Fericită pe care nu o mai văzuse niciodată, cu talie subţire şi bucle arămii. Agatha o privi năucă şi se uită în cabină după Dot.

Cabina era goală.

Agatha se întoarse încet spre străină.

— Dar eşti... eşti...

— Flămândă *tot timpul,* răspunse Dot şi o trase într-o îmbrăţişare lungă, înainte ca Agatha să se retragă, privind-o cu ochii mari.

Dot slăbise cincisprezece kilograme, se dăduse discret cu fond de ten, ruj roşu şi rimei cu sclipici. Părul ei, şaten cu şuviţe blonde, era plin de bucle şi prins cu agrafe galbene strălucitoare. Ba chiar îşi ridicase bluza albastră a uniformei, astfel că i se vedea abdomenul plat.

— Nu te vei descotorosi de această şcoală, nu-i aşa? spuse Dot agitată, ronţăind ceea ce părea a fi un buchet veştejit de salată.

— O luăm de la capăt, icni Anadil.

— Tati mi-a spus mereu că voi sfârşi o ticăloasă grasă şi singură, aşa ca el, zise Dot, cu ochii umezi. Dar locul ăsta mă lasă să fiu cine doresc să fiu, Agatha. Mă simt bine aici pentru prima oară în viaţa mea. Iar ele două mă fac să mă simt foarte prost din pricina asta. M-au luat atâta peste picior pentru că eram grasă, iar acum mă insultă că sunt slabă.

— Poţi să şi *mori* din partea mea, spuse Hester.

— Sunteţi geloase pentru că am prietene noi, i-o retează Dot.

Demonul tatuat se desprinse de pe gâtul lui Hester, prinse viaţă şi ţâşni fulgerător spre capul lui Dot. Fata se ascunse într-o cadă, iar demonul se izbi de peretele de marmură, lăsând în urmă o gaură.

Prin ea se zărea o fetiţă aşezată pe pat, care citea *De ce bărbaţii nu contează-,* fetiţa făcu ochii cât cepele spre gaură şi o zbughi din cameră.

Mormăind, Hester îşi chemă demonul înapoi pe gât. Dot se uită pe furiş la Agatha din cadă, ronţăind de data aceasta ceea ce părea a fi un morcov în formă de stea.

— Este furioasă pentru că tuturor le place Decana.

— îmi place că nu ne poate face să purtăm caraghioslâcul ăla, răspunse Hester, încruntându-se la bluza albastră a lui Dot. Profesoara Sheeks ne-a învăţat în secret o vrajă care ne face să avem erupţii de furunculi contagioşi de fiecare dată când îmbrăcăm uniforma. După două zile în care fetele au ţipat întruna, Decana a renunţat.

— Cum de a preluat pur şi simplu conducerea? întrebă Agatha uimită.

— Sigur îţi aminteşti cât de rău stăteau lucrurile între băieţi şi fete când ai plecat, spuse Hester. Cel mai căutat prinţ din şcoală şi-a pierdut prinţesa în

fața unei *vrăjitoare* chele și știrbe. Băieții au început deodată să vadă în fete inamicul, iar fetele au început să privească băieții drept agresori. Când școlile s-au transformat în școli pentru Băieți și Fete, deja părea să existe o prăpastie la fel de mare ca între Bine și Rău. Decana nu a făcut decât să înrăutățească lucrurile.

— Dar de unde *a venit*? întrebă Agatha. Spune că este sora lui Sader...

— Tot ce știm e că în noaptea în care școlile au devenit una pentru Băieți și cealaltă pentru Fete, profesoara Dovey nu a mai putut intra în biroul ei, spuse Anadil. Ea și Lesso au încercat să îl deschidă ore în șir, dar când au reușit în cele din urmă... la masă stătea Decana Sader.

— Dar cum a intrat? întrebă Agatha, încruntându-se. Și de ce nu se luptă cu ea?

— Profesorii, bărbații cel puțin, au încercat, spuse Anadil. Și nu au mai fost văzuți de atunci.

Agatha o privi țintă.

— Atâta timp cât Dovey și Lesso au avut Povestașul, am avut o șansă la pace, insistă Hester. Dar acum singura speranță este ca tu să îl săruți pe Tedros. Căci *nu* există nicio cale de a o înfrunta pe Decană.

O țintui pe Agatha.

— Castelul este de partea *ei.*

În timp ce Sophie o urma pe Decană de-a lungul pasarelei albastre care unea Turnul Onoarei cu Turnul Dârzeniei, în cale le ieșeau întruna fete, salutând-o pe Sophie ca pe un căpitan de navă.

— Moarte prințului! chițăi o fată cu coșuri.

— Trăiască Sophie și Agatha! se auzi trilul unei Fericite care semăna cu un spiriduș.

Sophie se căzni să zâmbească, încercând să țină pasul cu Decana Sader, traversând tunelul de cleștar de deasupra lacului. În timp ce mergea, Decana își mijea privirea spre prinții din depărtare care vociferau dincolo de

porțile școlii, testând scutul lui lady Lesso cu pietre și bețe. își țuguie ușor buzele cărnoase și roșii și iuți pasul, legănându-și șoldurile în rochia care părea mult mai strâmtă decât a oricărei alte profesoare.

Grăbindu-se în urma ei, Sophie trase cu ochiul la reflexia Decanei în sticla pasarelei. Nu mai văzuse pe nimeni atât de frumos – o întrecea chiar și pe mama ei. Cu proporții desprinse parcă dintr-o carte de povești, buze ca niște petale de trandafir, păr strălucitor și des, ca și când Decana ar fi fost desenată pe o pagină și adusă la viață. Ce fel de cremă folosea? „Nici măcar rădăcina de ciulin nu poate face porii atât de mici", se gândi Sophie, comparându-i în sticla lustruită cu ai săi...

Imaginea ei chelă și știrbă, acoperită de negi, se zgâia la ea.

Sophie se sufocă de groază și închise ochii: „Nu... Sunt Bună... Sunt Bună acum..."

Deschise ochii și își văzu din nou chipul neted și mătăsos.

— Sophie?

Cu inima bătându-i nebunește, Sophie se întoarse și o văzu pe Decană încruntându-se la capătul pasarelei. Sophie se grăbi să o prindă din urmă, cu picioarele tremurând, în timp ce pe lângă ea continuară să treacă fete care o salutau.

— Moarte lui Tedros!

— Moarte prințului!

— Ăă, când ați spus că Tedros va fi ucis, se bâlbâi Sophie agitată, nu ați vrut să spuneți că eu... *eu... eu... îl voi* ucide... sau că voi fi implicată în ceva... *Rău...*

— Ținând cont de trecutul tău, am crezut că vei aștepta cu nerăbdare acest lucru, spuse gânditoare Decana.

Sophie își șterse transpirația.

— Doar că, ăăă... Știu că am o reputație înspăimântătoare... Dar m-am schimbat, vedeți...

— Așa să fie? zise Decana și îi aruncă o privire pătrunzătoare. în galerie păreai gata să conduci un război.

— Ei bine, trebuie să îți închipui cum este la cârmă, spuse Sophie, cu apele deja curgând pe ea. Dar, de fapt, zilele mele de vrăjitoare sunt demult apuse, astfel că ar fi mai bine dacă cineva care este Rău *în momentul de față* l-ar ucide pe Tedros – aș sugera-o pe Hester sau Anadil, amândouă niște ticăloase detestabile...

— Băiatul ăla vrea să îți *fure* singura prietenă și ție ți-e teamă de o luptă?

Sophie ridică încet privirea spre Decană, zâmbind larg în fața intrării în Turnul Dârzeniei.

— Poate pentru că nu știi pentru ce lupți.

Ușile se deschiseră ca prin magie, iar Sophie rămase fără suflare.

Pereții de pe ambele laturi ale scării aglomerate, care urca până sus, parcurgând toate cele cinci etaje, erau acoperiți cu desene – stenciluri stilizate colosale –, în care apărea chipul ei zâmbitor, alături de cel al Agathei, încununate cu diademe de stele, deasupra unui slogan albastru scânteietor:

SPERANȚĂ ÎNTR-C) LUME M«AI BUNĂ

în locul mirosului și al pieilor de animale din vechiul Turn al Dârzeniei, acum erau grădini suspendate, luxuriante, care înfășurau scara albastră de cleștar și coloanele de marmură, cu trandafiri de culoare azurie, ale căror petale se revărsau asupra mulțimii de eleve care se îndreptau spre cursuri, înainte de a fi ridicate în văzduh de liane lungi. Sophie o urma pe Decană pe scări, iar fetele se retrăgeau imediat în stânga, într-un singur șir, făcându-le loc și salutându-le cu zâmbete calde în timp

ce treceau. Prin balustrada în spirală, Sophie văzu un stol de fluturi albaştri urcând de la un etaj la altul, aranjându-se sub formă de imagini pentru a le amuza pe fetele care coborau – o ştimfa, o nimfa, o lebădă... Decana le aruncă o privire şi, cu un mic zgomot precipitat, dădură năvală şi dispărură din nou în rochia ei.

Coti spre al treilea etaj, iar Sophie o urmă, eyungând într-o sală care fremăta de activitate. Lipite de perete, Fericitele şi Nefericitele stăteau în grupuri, cot la cot, uitându-se la o scenă fantomatică care se derula pe paginile *Istoriei revizuite a Pădurii scrise de un elev,* pentru a termina o temă. Deasupra capetelor lor, pe întreaga suprafaţă a pereţilor lungi, se întindeau fresce cu o şcoală idilică de fete care stăpâneau peste băieţi transformaţi în sclavi. Reena dădu fuga spre ele, oferindu-le farfurii cu ochiuri şi pâine neagră prăjită, în vreme ce Arachne le împărţea căni cu ciocolată caldă, într-un colţ, un grup de fete exersau la oboi, vioară şi trompetă, deşi Sophie nu putea spune care erau din tagma Fericiţilor şi care din cea a Nefericiţilor, dat fiind că toate aveau părul răvăşit şi nici urmă de machiaj. Stând în picioare pe trepte deasupra scării centrale, Mona şi Millicent terminau de pictat trandafiri roz pe balustradele de un albastru intens, picurând vopsea pe două fete care se întreceau în luptă cu săbii de lemn, în vreme ce Kiko trecu săltând pe lângă ele, fiuturându-şi foile de pergament – „întâlnire la Clubul de Lectură astă-seară! Veniţi la Clubul de Lectură!" – înainte de a fi acoperită de Giselle şi Flavia care repetau un cântec zgomotos, urmărind o partitură. Peste tot în jur, uşile se deschideau şi se închideau la unison, iar fetele intrau grăbite în camerele lor, întorcându-se de la Ceremonia de Primire, apoi ieşeau valvârtej cu cărţile în mână, gata de cursuri, iară să se agite din pricină că transpiraseră între timp.

Sophie se gândi la vechile şcoli – Nefericiţii se pocneau în drum spre cursuri, Fericiţii se dichiseau ore în şir, toată lumea era prinsă într-o competiţie acerbă între şcoli, în interiorul şcolilor, *tot timpul.* Iar acum, iată-le, cu toată sudoarea, zdrenţele şi mirosul satanic al cremei de unt, fericite şi înfloritoare, laolaltă... fără picior de băiat în jur.

— Cum poate Agatha să nu vrea asta? şopti ea.

— Unii se vor opune mereu schimbării, spuse Decana care stătea alături de ea. Agatha este prinţesă şi încă crede că are nevoie de un prinţ. Cu siguranţă cunoşti puterea acelei fantezii.

Sophie se gândi la toată speranţa, toată energia şi tot timpul pe care îl investise în visurile ei despre prinţi. Convingerea că un băiat superb, de familie nobilă, o va duce la castelul său alb şi împreună vor fi veşnic fericiţi. Agatha o tachinase nemilos înainte ca Directorul Şcolii să le răpească.

— Ca şi când acest zeu cu muşchi te va *înţelege* măcar, pufnise Agatha. Ne-ar fi mai bine împreună.

Grohăise ca de obicei ca să se asigure că suna a glumă. Dar Sophie ştia că vorbea serios. Agatha crezuse mereu că îşi erau suficiente una celeilalte pentru a fi Fericite până la Adânci Bătrâneţi.

Dar căzuse pradă vrăjii prietena sa? Ajunsese să creadă în aceeaşi fantezie pe care cândva o batjocorea?

Sophiei i se strânse stomacul. Ea şi Agatha *făcuseră schimb ele locuri?*

— Vrea să îl vadă, spuse Sophie încet.

Chipul Decanei se încordă şi o opri pe Sophie în spatele scării, în timp ce fetele roiau pe lângă ele.

— Dacă îl sărută, totul este pierdut.

— Nu îl va săruta niciodată – nu dacă asta înseamnă să mă piardă...

— Şi *l-a dorit,* Sophie, insistă Decana, trăgând-o pe Sophie aproape. Dorinţele se nasc din suflet. Dacă „le negi, nu vor face decât să se aprindă mai tare.
Sophie simţi că îi îngheaţă sângele în vine.
Aplecându-se, Decana îi cuprinse obrajii între unghiile aurite.
— Nu mai este fata pe care o cunoşteai, Sophie. Are un ghimpe în inimă. Şi trebuie *smuls.*
Sophie se cuibări la pieptul Decanei.
— Nu vreau decât să îmi recapăt prietena, şopti ea.
— Şi aşa va fi, când prinţul ei va fi mort.
Decana îi mângâie părul.
— Veţi rămâne mereu împreună. Nu va mai fi niciun băiat între voi, niciodată.
Sophiei i se umeziră ochii. Voia să se ascundă în braţele Decanei pentru totdeauna.
— Spuneţi-mi ce să fac.
— Ţine-i departe unul de celălalt, spuse Decana, îndepărtându-se brusc. Fă-l pe Tedros să se lupte cu noi. Când o va face, tu şi armata ta veţi fi pregătite.
— Dar nu... nu vreau să lupt... se bâlbâi Sophie, simţind negii arzând-o, ca şi când ar fi fost acolo. Vreau... vreau să fiu Bună acum...
— Şi să îţi laşi prietena să îşi sărute prinţul? întrebă Decana, aruncându-i o căutătură cruntă. Să o laşi să te condamne la o viaţă banală, într-o lume neînsemnată? (Se apropie.) Fără prieteni... fără dragoste... uitată?
Sophie rămase fără glas.
— Nu aşa a sfârşit mama ta? întrebă Decana, apropiindu-se şi mai mult.
Buzele ei atinseră urechea Sophiei.
— Şi ce s-a ales de ea?
Sophie deveni lividă.
O mână o apucă pe a ei şi ţipă surprinsă...

— Nu vă faceți griji! ciripi Beatrix către Decană, tră- gând-o pe Sophie după ea. îi voi arăta camera, uniforma și orarul!

O cuprinse pe Sophie cu brațul și o trase pe hol.

— îți vine să crezi că ne băteam cândva din pricina unui *băiat?*

Fără să sufle o vorbă, Sophie se uită înapoi la Decana care rămăsese lipită de fresca de pe perete, zâmbindu-i precum o mamă unui copil. Decana dispărea treptat în întunericul holului, iar ultimul lucru pe care Sophie îl văzu fură ochii ei verzi, topindu-se în propria-i față pictată pe perete, domnind deasupra unei lumi fără prinți.

O lume în care prietena ei cea mai bună nu avea s-o mai trădeze niciodată.

Sophie scrâșni din dinți.

Atâta timp cât Agatha nu îl săruta pe Tedros, aveau o șansă.

Agatha stătea pe marginea căzii, tăcută și confuză. Nu se putea gândi decât unde ar fi în clipa aceasta dacă nu și-ar fi pus dorința.

Mama ei ar pregăti prânzul... usturoi și ficat, iar mirosul din ceaun s-ar amesteca cu cel al vântului aspru care s-ar strecura prin ferestrele sparte. Stând pe pat, s-ar grăbi să-și termine tema la gramatică, pe care o avea de făcut pentru lecția de după-amiază. Ghemuit într-un colț, Verdeș tir șuiera la ea, dar ceva mai puțin decât cu o zi în urmă. în timp ar înghiți ultima lingură de tocană, ar auzi buruienile foșnind, glasul fredonând încet... tocurile de cleștar pe verandă... „Mergem pe jos spre școală?" ar spune Sophie. Ar coborî dealul în hainele lor de iarnă negru cu roz, glumind pe seama băieților din clasa lor care miroseau a grajd. „N-au decât să încerce să se însoare cu noi", ar spune Sophie, râzând, căci,

odată ca niciodată, era adevărat. Se aveau una pe cealaltă și niciodată n-ar fi avut nevoie de mai mult.

— Cum am putut să distrug totul? spuse ea cu voce tremurătoare, apoi ridică privirea spre cele trei fete. Cum am putut să mi-l doresc pe el?

— Pentru că ești prințesă, Agatha.

Chipul lui Hester se îndulci pentru întâia oară.

— Și, oricât de mult te-ai împotrivi... vrei un prinț.

Agatha înghiți în sec. Se uită spre Anadil, care încuviință din cap alături de Hester și aștepta ca Dot să îi calce pe urme.

Nu o făcu.

Cele două vrăjitoare o săgetară cu privirea.

— Bine, *fie*| spuse Dot morocănoasă, molfaind o țelină în formă de stea. Chiar dacă asta înseamnă să mă întorc la Rău, să fiu grasă și să nu mai am niciun prieten din nou!

Agatha scutură din cap.

— Uitați, Sophie nu trebuie decât să mă ierte și totul va fi...

— ***Să te ierte***? râse pe înfundate Hester. Credincioasa ei Agatha, pângărită de băiatul care a fost cândva ***al său...*** și te aștepți ca Vrăjitoarea din Pădurea îndepărtată ***să ierte***? O, te rog. în sufletul ei, Sophie vrea să fii făcută bucățele.

— Nu înțelegi, spuse Agatha aprinsă. Sophie s-a schimbat – este Bună...

Până și șobolanii lui Anadil chicotiră.

— Face parte din tabăra Nefericiților, Agatha, spuse Dot. Oricât de mult o iubești, oricât de mult încerci să o schimbi, Sophie va sfârși Rea și singură.

— Și nu căpitanul clasei, mormăi Hester.

Anadil îngenunche în fața Agathei.

— Niciodată nu o vei dori cu adevărat pe Sophie, Agatha.

Pentru că tu și Sophie nu veți fi niciodată fericite în lumea voastră. Pentru prima oară ochii roșii ai lui Anadil păreau umani.

— întotdeauna te vei întoarce aici în cele din urmă, dorindu-l pe prințul tău. Și Sophie va fi mereu vrăjitoarea care vă va ține departe unul de altul... până când îl vei săruta pe Tedros.

Cu mâna ei albă și rece, o cuprinse pe Agatha de încheietură.

— Nu înțelegi? Dorința ta a fost *corectă.*

Agatha stătea pe cadă în tăcere. Era ca și când ar fi fost prinsă într-o altă dilemă. Și din nou doar Directorul Școlii avea răspunsul. De data aceasta Sophie nu putea veni cu ea.

— Trebuie să îl văd pe Tedros singură, spuse ea încet.

Dot încuviință din cap.

— E singura cale pentru a afla dacă ești menită să fii cu el.

— Și dacă nu sunt? întrebă Agatha, gândindu-se la toate motivele pentru care îl ura pe prințul ei în clipa aceea. Dacă vreau în continuare să merg acasă cu Sophie?

— Atunci te vom ajuta, bombăni Anadil.

Agatha se gândi la chipul Sophiei în biroul lui Sader, letal și rece ca gheața.

— Dar cum îl văd fără ca ea să știe? Stăm în aceeași *cameră.*

— Las-o în seama noastră, spuse Hester, ronțăindu-și vârfurile părului roșu și negru. Dar trebuie să fie în seara asta. Nu mai suport încă o zi de școală.

Agatha simți o ușurare stranie, ca și când ar fi fost prinsă într-o furtună cumplită care ar fi început brusc să se risipească. După toate acestea, avea să îl vadă pe Tedros. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, va exista speranță, la urma urmelor. O cale spre fericire. O alegere făcută.

Aplecată deasupra căzii, se concentră deodată asupra săpunului în formă de stea de pe podea. Ridică privirea spre castravetele în formă de stea din mâna lui Dot.

— Ai crede că va fi mai uşor decât cu ciocolata, oftă Dot, transformând încă un săpun într-un nap. Dar o vreme, totul se transforma în brânză goud...

Anadil îi acoperi gura.

Fetele îi urmăriră ochii larg deschişi şi văzură un fluture albastru, care intrase prin gaura făcută în zid.

Agatha pufni.

— Este doar un flutu...

Hester trimise scântei spre ea din deget şi Agatha icni de durere. Vrăjitoarea tatuată îi arunca priviri crunte şi, cu degetul roşu incandescent, desenă cuvinte din fum în aer...

„Ne ascultă."

Agatha scutură din cap, confuză.

Hester şi Anadil numărară în ordine descrescătoare pe degete... 5... 4... 3... 2...

— Uşa băii scârţâi, se deschise şi prin ea apăru un cap.Aici erai, Agatha, spuse Decana, iar fluturele dispăru în modelul de pe rochia ei. Ora începe în cinci minute şi nu ţi-ai îmbrăcat uniforma? Nu este cea mai bună cale de a-ţi începe prima zi.

Le aruncă o privire cruntă lui Hester şi Anadil, ca şi când asta ar fi inclus şi compania lor. Ochii îi alunecară spre gaura din peretele din spatele lor, care se umplu instantaneu şi se repară singură.

— Distrugerea proprietăţii este o trăsătură mai degrabă *masculină,* li se adresă ea celor două vrăjitoare, pe un ton glacial, apoi zâmbi aprobator spre Dot. Vă sugerez să învăţaţi de la colega voastră de cameră cum să vă comportaţi ca nişte femei. Sau nu se ştie niciodată. Castelul s-ar putea să vă dea aceeaşi lecţie pe care le-a dat-o *băieţilor.*

Hester și Anadil plecară capetele agitate, ceea ce îi întări Agathei suspiciunile față de Decană. își aminti de sentimentul ciudat că trăgea cu urechea în timpul Ceremoniei de Primire...

Un fluture albastru se așezase pe umărul Sophiei.

Agatha trase aer în piept. Fluturele din Pădure... cel din Grădina cu Flori...

Decana fusese prezentă tot timpul, conducându-le aici.

Și auzise fiecare cuvânt.

— Mergem, draga mea?

Decana deschise ușa și o ținu cu unghii lungi și ascuțite.

Cu mușchii încordați, Agatha o urmă, dar rămase cu ochii țintă la oglindă, exact la timp pentru a vedea reflexia lui Hester ridicând ochii negri furioși și rostind din buze un ultim ordin.

„Astă-seară."

CAPITOLUL 8 *Neiertată*

_ 1 / om întârzia la prima ta probă! se încruntă Bea- 1L trix din ușă, cu două ghiozdane cu cărți în mână.

Sophie nu se clinti, aruncându-i priviri crunte Agathei.

Cu spatele întors, Agatha se holba la pictura care acoperea peretele, cândva o imagine roz cu prinți chipeși care își sărutau prințesele – acum o frescă în care ea, în mărime naturală, o săruta pe Sophie, rea- ducând-o la viață, înconjurate de o puzderie de

— Acum vrei *să rămâi*? spuse ea uitându-se chiorâş, cocoţată pe patul din mijloc în uniforma şcolară, cu o diademă de cleştar scânteietoare pe cap. Ai spus că-i *Rău* să rămânem

.scântei albastre. „Nu fac decât să mă văd cu el. Nu îl aleg pe el. Nu fac decât... să mă văd cu el.”

— Te vezi cu Tedros? o repezi Sophie, amintindu-și avertizarea Decanei. Te vei vedea cu *prințul* tău?

Agatha nu răspunse.

— Ei bine? insistă Sophie.

Agatha se întoarse, cu membrele palide ițindu-i-se pe sub uniformă și diadema alunecându-i din păr.

— Sunt încă aici, nu-i așa?

Sophie pufai exasperată, iar ecoul Decanei se risipi. La fel ca Directorul Școlii, Decana nu putea înțelege puterea prieteniei lor. Agatha nu se va duce niciodată la Tedros. Trecuseră prin prea multe împreună.

— Mă ierți? întrebă Agatha, surprinsă de tăcerea Sophiei.

Sophie ridică privirea, zâmbind la auzul răspunsului, însă deodată nu o meu vedea deloc pe Agatha. Deodată, Sophie nu o meu vedea decât pe fata care își dorise un băiat. Fata care o înjunghiase pe la spate. Fata care le distrusese Fericirea până la Adânci Bătrâneți.

Vechea flacără a neîncrederii se reaprinse în interiorul ei.

„Iart-o”, se gândi Sophie, luptându-se cu ea.

Dar mușchii i se încordau... pumnii i se încleștau...

„Cei Buni iartă!”

însă acum în inima ei clocotea o furie de vrăjitoare...

Cu răsuflarea tăiată, Sophie sări de pe pat și o îmbrățișă pe Agatha, împingând tiara prietenei sale.

— O, Aggie, te iert! Te iert pentru tot! Știu că nu te-ai duce niciodată la el!

Agatha se înroși și își feri privirea.

— Ce-i blestemăția asta? murmură ea, căci diadema îi ajunsese cumva în gură.

— Cum ce? Coroana de căpitan, mormăi Beatrix, bătând neră bdătoare din picior. Ai fost cea mai bună dintre

Fericiți când ai plecat, iar Sophie a fost cea mai bună dintre Nefericiți.

— Ei bine, suntem de aceeași parte acum, spuse Sophie radioasă și o strânse pe Agatha de mână.

Agatha simți că îi transpiră palma și îi dădu drumul, luând un ghiozdan cu cărți de la Beatrix.

— însă competiția reîncepe de la zero astăzi, spuse Beatrix. Dacă apucăm *să ajungem* la prima probă.

Sophie o luă pe urmele capului chel al lui Beatrix care ieșea din încăpere și se întoarse spre Agatha, care se încruntă la cotoarele cărților din ghiozdan:

Bărbații: cursa sălbatică

Fericirea fără băieți

Ghidul prințeselor într-o lume fără prinți

— Ești pregătită pentru noua noastră școală? întrebă Sophie, ținând ușa deschisă.

Agatha ridică privirea și se strădui să îi răspundă cu un zâmbet.

Profesoara Anemone îi aruncă Agathei o privire crâncenă când intră fără tragere de inimă în sala ei de clasă îmbrăcată în caramel albastru, pentru cursul de Desfrumusețare, fără obișnuitul său elan efervescent. Douăzeci de fete luară poziția de drepți, în rânduri ordonate.

— Săptămâna aceasta continuăm să desfrumusețăm tot ce *se așteaptă* un prinț de la prințesa sa.

Profesoara Anemone pufai, îmbrăcată cu o rochie de un galben strălucitor, care nu mai era asortată cu bijuteriile de metal, corsetele cu pene, pălăriile flamboiante și colecția ei de blănuri pe care obișnuia să le etaleze în trecut. Și din sala de clasă fuseseră înlăturate toate podoabele de înfrumusețare, printre care mesele ei de toaletă cu oglindă, antice, de la Putzi, portretele înainte și după ale elevilor care făcuseră cele

mai mari progrese şi rafturi peste rafturi de accesorii de îngrijire. Acum nu mai rămăseseră decât pupitrele din ciocolată albă, tabla din lemn dulce şi pereţii din caramel albastru, pe care era imprimat conturul feţei zâmbitoare a Sophiei şi o bulă din bezea, în care scria: „Frumuseţea este o stare de spirit!”

— Recapitulând, bombăni profesoara Anemone, arun- cându-i Agathei o nouă privire cruntă, plină de reproş, în primul rând am desfrumuseţat dietele, care sunt o pacoste perfidă, şi am încurajat fetele să mănânce tot ce le poftește inima… chiar şi dulciuri.

Agatha tuşi. Profesoara Anemone ura dulciurile atât de tare că o dată o pedepsise să spele vasele două săptămâni după ce mâncase bomboane. Cu toate acestea, Fericitele nu păreau câtuşi de puţin confuze din pricina acestei schimbări radicale. într-adevăr, Agatha observă câteva găuri în pupitrul de ciocolată albă al Reenei şi deodată înfăţişarea ei rotofeie încetă să mai fie un mister.

— în al doilea rând, am desfrumuseţat părul şi preferinţele prinţilor pentru buclele lungi şi strălucitoare, continuă profesoara, îndemnând toate fetele să experimenteze şi să îşi găsească stilul *potrivit*.

Agatha îi văzu grimasa când se uită la creasta albastră de mohican a lui Giselle, la chelia lui Beatrix şi la ciuful roşcat şi murdar al lui Millicent – păr pe care în vechiul ei curs profesoara Anemone petrecuse luni în şir aranjându-l, în aşa fel încât să arate impecabil.

— în al treilea rând, am desfrumuseţat machiajul care este unealta patriarhatului, fiind menit exclusiv să atragă bărbaţii, continuă profesoara, tresărind la vederea mulţimii de chipuri nespălate, cususuri etalate cu mândrie şi de Nefericite care îl aplicaseră din curiozitate, ca nişte copilaşi de doi ani

care erau liberi să se joace cu culori. Iar astăzi continuăm cu cel de-al patrulea capitol...

Se întoarse către tablă, iar de sub degetul ei care se mișca fără chef apărură cuvintele...

DESFRU/WUSEȚAR£A R02ULUI

Ultima literă fu însoțită de un scrijelit de unghii pe tablă, iar fetele își puseră mâinile la urechi.

— Din ce-am citit aseară, mormăi profesoara, care sunt cele trei motive pentru care rozul trebuie exterminat?

Agatha se încruntă. Doamna profesoară Anemone *adora* rozul.

— Da, Beatrix, spuse profesoara, căci Beatrix își flutura brațul de parcă ar fi avut nevoie să meargă de urgență la baie.

— Deoarece rozul este o culoare asociată cu slăbiciunea, neputința și anxietatea. Dar, doamnă profesoară Anemone...

— Un alt motiv, Dot?

— Deoarece rozul este opusul albastrului, o culoare a forței și a seninătății, pe care băieții au confiscat-o, fără a le lăsa fetelor de ales, spuse Dot cu mândrie, ceea ce le făcu pe Fericitele din gașca ei să bată palma cu ea.

Hester trase cu praștia un proiectil din caramel, iar Dot scânci.

— Doamnă profesoară Anemone, o întrerupse Beatrix...

— Ai avut șansa să răspunzi, Beatrix! Arachne, ultimul motiv?

— Deoarece rozul este semnul unei infecții în jurul unei tăieturi. Și ochi roz înseamnă că ai ciupercă la ochi...

— **Să îți fie învățătură de minte *să citești* înainte să răspunzi, Arachne, o repezi profesoara Anemone, adăugând printre dinți, și să nu uitați vreodată de ce Fericiții și Nefericiții ar trebui să fie în școli diferi.... CE ESTE, BEATRIX?**

— **Doamnă profesoară Anemone, *dumneavoastră* de ce purtați roz?**

Profesoara îi urmări privirea ațintită spre agrafa roz în formă de inimioară din propriul ei păr blond răvășit. Obrajii i se umflară și se împurpurară, gata să explodeze...

Apoi văzu un fluture pe pervaz.

— **Vai mie. Chiar așa?**

Cu o mișcare magică a degetului, transformă agrafa în albastru.

— **Nu mai distingi prea bine culorile după o vârstă. Acum, vă rog să îmi înmânați temele cu pașii pe care i-ați parcurs *voi* pentru a vă desfrumuseța.**

înaintă printre rândurile de fete pentru a le strânge, aruncând o privire încruntată fluturelui care se îndepărtă, probabil pentru că nu putea decât să audă, nu să și vadă. Agatha cercetă pereții albaștri de lut, care cândva aveau aceeași culoare ca rochia preferată a Sophiei înainte ca Decana să își impună voința. Agathei nu îi plăcuse niciodată rozul (îi amintea de vomă de bebeluș), dar de ce să nu își decoreze doamna profesoară Anemone clasa așa cum dorea?

Se uită spre Sophie care stătea în banca alăturată, zgâindu-se la conturul chipului ei imprimat pe pereții îmbrăcați în caramel. Alergia la dulciuri era vindecată de celebritate, se pare.

— **Aggie, m-am gândit, spuse Sophie, întorcându-se spre ea. De ce crezi că Tedros nu a încercat să te vadă?**

— **Ce?**

— **Eşti aici de azi-dimineaţă. Nu s-a furişat niciun Romeo pe fereastra ta. Nu v-aţi îmbrăţişat ca îndrăgostiţii… nici măcar nu ţi-a trimis un *bilet.***

Agatha înlemni.

— **Nu contează, nu? răspunse ea, prefacându-se că asculta ce spunea profesoara.**

— **Ei bine, încă un motiv în plus pentru a nu încerca să îl vezi tu pe *el,* oftă Sophie, lustruindu-şi coroana de căpitan. Cine ştie dacă vrea să te vadă măcar? în orice caz, avem primele trei ore împreună, apoi orarul este diferit. Mă întreb de ce ne-a separat Decana. Nici măcar nu cred că suntem în aceeaşi grupă de pădure…**

Se întrerupse când Agatha privi pe fereastră spre Podul de Mijloc, ascuns sub rotocoale cenuşii de ceaţă, încă se gândea la ce spusese Sophie cu o clipă înainte.

„De ce nu a încercat Tedros să mă vadă?"

O agrafa albastră căzu pe pupitrul ei şi se rostogoli zdrăngănind pe podea. Când se întinse să o ridice, o mână o prinse de braţ…

— **Clarissa clocoteşte de furie, îi şuieră profesoara Anemone la ureche. Trebuie să pecetluieşti finalul cu Sophie sau Tedros imediat…**

Tăcu, căci uşa se deschise şi Pollux, câinele, intră clă- tinându-se – sau mai degrabă *capul* i se clătina, bălăbănindu-se deasupra unui corp de antilopă pe care era limpede că nu ştia cum să îl folosească.

— **îmi pare rău c-am întârziat, spuse el, ridicându-şi nasul îngâmfat. Am avut o consfătuire între patru ochi cu Decana despre nevoia de a înlătura mai agresiv rozul, într-adevăr, am găsit un fir roz în covorul de la etajul patru şi am cerut să fie exterminat numaidecât.**

Agatha și Sophie schimbară priviri speriate, căci, neîndoielnic, amândouă se gândeau la același lucru. Fiind jumătate dintr-un câine cu două capete, Pollux pierdea frecvent bătălia de a folosi corpul, pe care o purta cu fratele său, Castor, care preda la Rău. Dat fiind că acesta din urmă era un mascul fioros, Agatha nu era surprinsă că fusese evacuat din castel odată cu băieții. Dar până acum fusese cât se poate de sigură că Pollux era...

— Tot mascul? îi șopti lui Hester care stătea în spatele ei.

Hester se uită la falca moale a lui Pollux, blana rară și nările rozalii.

— Aș zice că-i atâta masculinitate în el pe cât roz a mai rămas în covorul ăla.

— Draga mea profesoară Anemone, spuse Pollux cu vocea lui stridentă. Cred că a avut loc un incident nefericit legat de o agrafă roz în această dimineață. Poate că ar trebui să mă ocup eu de proba zilei, dacă tu nu ești în formă maximă?

Profesoara Anemone îi aruncă o privire întunecată.

— Dar cu *nasul* tău roz cum rămâne?

Pollux arăta de parcă ar fi fost plesnit.

— Este... este o trăsătură moștenită...

— Dat fiind că alegerea unei probe este *singura* libertate care îmi este încă îngăduită, le spuse profesoara Anemone elevelor, competiția de astăzi va fi...

Ușa se deschise din nou.

— CE MAI ESTE ACUM?

Decana se strecură cu un zâmbet cald.

— Dat fiind că este prima zi a căpitanilor noștri, Emma, poate că ar fi mai adecvat să aleg *eu* proba?

Profesoarea Anemone mormăi mohorâtă și se trânti pe scaunul de la catedra din bomboane gumate.

— Pollux dragă, spuse Decana, legănându-şi şoldurile în faţa catedrei profesoarei Anemone, am putea să le amintim căpitanilor noştri cum se stabileşte clasamentul?

— Desigur, doamnă Decan, pufni Pollux. Toate elevele de la Şcoala pentru Fete sunt clasate în funcţie de probele de la clasă, de la prima la ultima. Dat fiind că sunt douăzeci de eleve în fiecare clasă, celei mai bune într-o anumită probă i se va acorda locul întâi, iar celei mai slabe locul douăzeci. Acest clasament va stabili dacă sunteţi Conducători, Discipoli sau Mogrifi, ultima categorie referindu-se la acele fete care se vor transforma în animale sau plante.

Elevele murmurară, poate pentru că uitaseră că în această lume în care nu mai exista Bine şi Rău, unele dintre ele aveau să sfârşească totuşi drept tritoni sau ferigi.

— Dat fiind că avem o şcoală nouă şi îmbunătăţită, continuă Pollux, Decana a ales să aştepte până când va începe anul trei pentru a stabili categoriile. Astfel că vă sugerez să vă îngrijiţi numaidecât de clasament...

— Şi poate, Pollux, gânguri Decana de îndată ce se aşeză pe catedră, cu spatele la faţa profesoarei Anemone, mai există un motiv pentru care este un moment potrivit ca fetele să se îngrijească de clasament?

— Camera de Dichisire, mormăi Agatha, amintindu-şi de spa-ul medieval pentru îngrijire ce le răsplătea cândva pe fetele care se clasau printre primele.

Hester clătină din cap.

— Incinerată. Ca parte din Desfrumuseţare.

— Desigur, doamnă Decan, răspunse Pollux. După cum ştiţi, prinţi murdari şi sărăcăcios îmbrăcaţi

strâng rândurile la poarta Pădurii, gata să ucidă pe una dintre noi. Dat fiind că astăzi ne-au sosit căpitanii, își vor dubla fără îndoială eforturile. Deși vrăjile castelului i-au ținut pe prinți la distanță până acum, trebuie să fim în alertă în cazul în care nu își vor mai face efectul. Astfel, începând de astă-seară, două eleve clasate pe ultimele locuri la finalul zilei vor sta de strajă la poarta Pădurii din amurg până în zori.

Agatha se strâmbă, în vreme ce fetele șușoteau în jurul ei. Anul trecut, dacă pierdeai în întrecerea dintre Bine și Rău însemna că vei fi transformat în paznic pentru tabăra opusă. Anul acesta, fetele care dădeau greș la lecțiile împotriva băieților aveau să fie ucise de către ei. Aceasta era „noutatea și îmbunătățirea".

— Prima probă se numește Necruțătoarea, spuse Decana.

— Pentru a vă proteja unele pe celelalte în războiul care va veni, trebuie să învățați să rezistați atracției exercitate de bărbați. Fiecare dintre voi va înfrunta un băiat fantomă din trecutul vostru, pentru care ați avut sentimente. Ucideți-l fără milă, chiar dacă vreți să iertați. Este *dușmanul* acum și vă consideră la fel. Cu cât îl ucideți cu mai multă sălbăticie, cu atât veți ocupa un loc mai bun în clasament.

Agatha se încordă. Ea și Sophie vor înfrunta același băiat.

Beatrix fu prima. Decana îndreptă o unghie ascuțită spre inima ei și, ca și când ar fi tăiat cu un cuțit, desenă un fir de fum albastru incandescent care se solidifică într-o fantomă și se desprinse de corpul lui Beatrix ca propria ei umbră. Chaddick, băiatul voinic cu ochi cenușii din tabăra Fericiților, care o invitase cândva la bal, se așeză într-un genunchi în fața ei, într-un halou

de ceață albastră, și îi întinse un trandafir afișând un zâmbet irezistibil...

Beatrix îl împunse cu degetul aprins, făcându-l praf și pulbere.

— A făcut mari progrese, nu-i așa? le spuse Anadil gânditoare șobolanilor ei speriați, care i se iți din buzunar.

Profesoara Anemone sălta de furie.

— Evelyn, această probă este crudă, abjectă și nu are nici cea mai mică legătură cu Desfrumusețarea, o repezi ea, ridicându-se de la catedră, astfel că îți sugerez să...

Se opri, căci din catedră începuseră să iasă în mod magic gheare de bomboane și o prinseră de umeri, pregătindu-se să o evacueze.

— îmi sugerezi ce? întrebă Decana.

— Să continui, îngăimă profesoara Anemone, iar ghearele din bomboane dispărură în catedră.

Fetele reîncepură să murmure așteptându-și rândul, fiind în mod vădit de partea Decanei. între timp, Hester îi aruncă priviri crunte Agathei, care spuneau „ți-am zis eu".

în vreme ce elevele continuară să își înfrunte fantomele albastre ale inimii lor – Kiko se luptă să îl înfrângă pe roșcatul Tristan, Giselle îl făcu pe Nicholas cel măsliniu să îi crească părul în cozi cu care îl strangulă, Dot eșuă când nu putu să-i dea lui Hort cel cu față de nevăs- tuică decât un coș –, gândurile Agathei se îndreptară spre Tedros. Nu prea putea să recunoască, dar Sophie avea dreptate. Prințul ei ar fi venit cumva dacă ar fi dorit să o vadă. Oare să fi ratat biletul lui? Sau să îl fi interceptat Decana? Ar trebui să dea curs planului vrăjitoarelor din seara aceea...

Agatha își înăbuși un strigăt. „Am înnebunit?” Să rişte viaţa celei mai bune prietene pentru un băiat pe care de-abia îl cunoştea? Se gândi la faţa radioasă a Sophiei, în camera lor, atât de uşurată că făcuseră pace. Nu era vorba despre Fericiţi şi Nefericiţi. Nu era o bătălie dintre un prinţ şi o vrăjitoare.

Era vorba despre ea și Sophie, străduindu-se să își ierte greșelile una alteia, luptându-se să își salveze prietenia.Agatha tresări la această ironie. Uitase lecția din cauza căreia Sophie aproape că murise învățând-o. Prințul ei era o fantezie. Prietena sa cea mai bună era adevărată. Trase aer adânc în piept.

— Sophie?

— Mmmm? făcu Sophie, semnând pe furiș autografe pentru două fete din tabăra Fericiților.

— Ești sigură că m-ai iertat?

Sophie ridică privirea, intensă și sinceră.

— Aggie, ți-ai retras dorința. Este tot ce voiam, întinse mâna și își strânse prietena de încheietură.

— Haide să acordăm o șansă acestui loc, bine? Agatha privi în ochii plini de speranță ai Sophiei, aceeași speranță pe care o vedea în toate celelalte fete de la această școală.

— Există viață după băieți, spuse Sophie, cu un zâmbet la fel de strălucitor ca diadema ei. Vei vedea.

Pentru întâia oară, Agatha acceptă gândul.

— Urmează Sophie, amușină Pollux în spatele ei.

Sophie se întoarse și văzu că întreaga clasă se uita cu ochii cât cepele la ea.

— Parcurgem o probă? întrebă Sophie uimită. Când se deschide Camera de Dichisire?

Abia desluși regulile înainte ca Pollux să o împungă cu copita sa de antilopă...

— Omoară-l repede și gata! șuieră Agatha spre ea. Nu te poți apropia deloc de prinții ăia astă-seară!

— Dar nu vreau să ucid pe nimeni! scânci Sophie, în timp ce Pollux o împinse pe lângă profesoara Anemone, care mocnea de furie la catedră.

153 tSophie își ocupă locul în fața Decanei, încercând să se calmeze. Nu trebuia decât să ucidă o fantomă și va fi. în siguranță cu Agatha, cel puțin pentru noaptea aceea.
„Vrăjitoarea a dispărut.”
Sophie încuviință din cap, gata să îl înfrunte pe băiatul pe care îl dorise prietena sa, renunțând la ea.
„Vrăjitoarea a dispărut.”
Decana ridică unghia lungă, acoperită cu ojă aurie și trase fuioare de fum albastru din Sophie, încet, pe îndelete, până când începură să prindă formă... și se împrăștiară în aer.
Sophie radia de mândrie.
— După cum spuneam, sunt 100% Bun...
Un val de durere o săgetă în piept și se îndoi de mijloc.
— O, Dumnezeule...
Agatha sări în picioare.
— Ești bine?
Dar acum din pieptul prietenei sale ieșea fum sângeriu, iar Sophie își încleștă mâna pe el, sufocându-se în agonie. Ridică privirea speriată spre Agatha, cu fumul revărsându-se din ea.
— Aggie... ajută-mă.
Agatha sări din bancă prea târziu...
Sophie țipă sfâșietor, iar din inima ei explodă o rază de lumină roșie.
Elevele se izbiră de speteaza scaunelor șocate.
Agatha îngheță.
Din corpul Sophiei se ivea capul unei fantome.
Doar că nu era al lui Tedros.
O Bestie neagră, imensă, pe jumătate om, pe jumătate lup, cu ochi roșii injectați, își scotea fălcile din pieptul Sophiei, iar din ele se scurgeau bale de fum. Sophie nu putea respira și se uita țintă la Bestia care îi bântuise visele de când o ucisese cu un an în urmă – Bestia care se născuse acum din propriul ei suflet.

Pas cu pas, fantoma se extrase din corpul ei, aterizând pe ghearele ascuțite ca niște pumnale, ridicându-se pe cele două picioare păroase, cu capul înclinat și fremătând din nări.

Apoi își ridică ochii spre clasă și mârâi.

Înaintând printre rânduri, Bestia cercetă fața fiecărei fete, căutând pe cineva. Mârâi de fiecare dată când nu găsea ce căuta, mormăind și clocotind din ce în ce mai furios, cu balele scurgându-i-se din bot... până când se opri și rămase neclintită.

Încet, Bestia se întoarse spre Agatha, dezvelindu-și dinții pătați de sânge.

— Nu! țipă Sophie...

Bestia se repezi peste pupitrul Agathei și o șfichiui cu ghearele, urlând cu sălbăticie. Apoi sări la loc în inima Sophiei dintr-un singur salt, urmat de lumina sa infernală.

Sophie leșină și se prăbuși la podea.

Nimeni nu se mișcă. Pieptul Agathei duduia atât de tare, încât o vreme nu mai zări nimic în fața ochilor. După ce i se mai potoli pulsul, văzu ce crestase în mod magic Bestia pe ea, lăsând în urmă niște cicatrici înfiorătoare.

Cu un leorpăit dezgustător, cicatricile se strânseră și dispărură în piele.

Agatha își atinse pieptul vindecat cu degete tremurătoare și ridică privirea încet.

În genunchi, profesoara Anemone o luase pe Sophie în brațe și o resuscita cu blândețe cu un deget incandescent. Apoi, în timp ce o conduse la locul ei, Sophie răsuflă cu greu și tremură în mâinile ei.

— Nu eu am făcut-o... îngăimă ea sufocându-se. Nu am fost eu...

— Șșșt, Agatha știe că nu ai ataca-o niciodată, draga mea. În presiunea aceea de moment, sufletul tău a

confundat-o cu un băiat, o liniști Decana, mângâindu-le pe umeri pe ea și pe Agatha. Cu toate acestea, a fost o execuție model, în ciuda neglijenței.

Se opri și zâmbi spre clasă.

— Cine urmează?

Profesoara Anemone îi aruncă Decanei o privire cruntă și disprețuitoare și părăsi încăperea.

În banca ei, Sophie tremura la fel de tare ca Agatha, niciuna din ele nefiind în stare să se uite la cealaltă. În timp ce elevele speriate defilau una după alta, reușind cu chiu cu vai să își ucidă fantomele, Agatha văzu că restul clasei o privea chiorâș, ca și când ar fi avut încredere în explicația Decanei și ar fi trebuit să o facă și ea.

Sophie ridică privirea printre lacrimi.

— Aggie, o crezi, nu-i așa? Te iert... jur...

Dar Agatha se holba la Hester, care avea aceeași figură amenințătoare pe care o avusese în baie, când o avertizase că dorința ei nu va scăpa nepedepsită.

— Te rog, hai să luăm Povestașul, spuse Sophie cu glas tremurător.

Agatha se întoarse încet spre ea.

— Ne vom alege sincer dorința acum, nu-i așa? o imploră Sophie. Ai spus că vrei să mergem acasă.

Agatha nu simți nicio ușurare. Doar groaza din ce în ce mai mare că era prea târziu pentru a merge acasă.

— Agatha, spuse o voce.

Agatha ridică privirea pe deasupra Sophiei și o văzu pe Decană lipită de fereastră.

— Tu ești ultima, draga mea.

Agatha pierdu noțiunea timpului în momentele acelea, neflind sigură cum ajunsese dintr-un punct în altul, până când se trezi în fața Decanei, dinaintea clasei, agitată și speriată. își simțea pieptul încins, ca și când mesajul crestat i se strecurase sub piele, rămânând tatuat în interiorul ei. Pentru întâia oară, nu auzi vocile

Binelui, spunându-i să își creadă prietena. în schimb, auzi vocile vrăjitoarelor spunându-i că, pentru al doilea an, nu din cauza unei Mari Greșeli ajunsese la școală.

Căci își dorise finalul corect, la urma urmelor.

Decana își îndreptă degetul către Agatha și scoase fum din ea cu atâta forță, încât fata se răsturnă pe spate. Fuioare lungi de fum albastru umplură aerul, ca un nor suspendat, gata să dezvăluie fantoma...

Apoi ceața se înnegri.

Decana făcu ochii mari. Gros ca norii de furtună, fumul începu să se răsucească, din ce în ce mai repede, transformându-se într-o ceață neagră mortală. Agatha se trase înapoi.

— Ce se întâm...

Fulgere explodară din ciclon și un vânt negru țâșni din vârtej, doborând fetele la pământ și izbind-o pe Decană în catedra de bomboane gumate. Vântul sfâșie caramelul înainte de a spulbera toți fluturii de pe rochia lui Evelyn, pulverizându-i ca un proiectil de tun prin fereastră.

învârtejindu-se și mugind sălbatic, vijelia smulse ușa din țâțâni și le țintui pe fete la perete, lăsând-o doar pe Agatha neatinsă. Sophie încercă să se târască spre prietena ei pentru a o salva, dar vântul o aruncă de par-„tea cealaltă a încăperii izbind-o de un dulăpior. Apoi, cu o ultimă zvâcnire, o ridică pe Agatha care țipa, absor-bind-o în norul său.

Icnind, răsucindu-se, Agatha nu simțea și nu vedea decât ziduri negre de vânt, înălțându-se tot mai sus din toate părțile, împiedicând-o să meu întrezărească ceva din încăpere. Vântoasa o izbea dintr-un perete în altul, cu o forță infernală, înghițindu-i și făcându-i bucăți co-roana de căpitan, iar vâjâiturile se întețeau tot mai tare, spărgându-i timpanele, până când, deodată, furtuna se potoli, lăsând-o într-un ochi tăcut de întuneric.

Pereții negri din jurul ei începură să capete contur și să se lumineze, preschimbându-se în aceeași umbră fantomatică din toate cele patru părți... măști... măști argintii gigantice...

Ochii albaștri arzători ai lui Tedros scânteiau prin fiecare din ele, săgetând-o din toate direcțiile.

— în seara asta, tună el cu o voce răsunătoare. Traversează Podul.

Copleșită de statura lui impunătoare, Agatha se chinui să-și găsească glasul.

— Dar... dar...

Tedros dispăru. Vânturile negre îi sfâșiară inima strecurându-se înapoi, urmate de bubuitul unui tunet, lăsând-o să se trezească din nou în sala de clasă tăcută, teaiără și nevătămată.

Fetele ridicară încet privirea de pe unde zăceau prăbușite și văzură încăperea făcută arșițe – mai puțin profesoara Anemone, profesoara Dovey și lady Lesso, care priveau cu ochi mari prin ușă. Aceasta li se închise magic în nas.

— Cine-a fost? spuse Decana ridicându-se anevoie, răvășită de furtună. Pe cine-ai văzut?

Agatha plecă privirea și se uită la rochia goală a Decanei, de pe care dispăruseră fluturii. Nu putea auzi chiar totul, se pare. Fata îi întoarse privirea cruntă, sfidătoare.

Figura Decanei se topi încet într-un zâmbet enigmatic și deasupra capului Agathei explodă un „20” din larve fumegânde.

— Pentru că ai picat proba, declară Decana, punân- du-și în ordine înfățișarea printr-o magie și continuând să distribuie celelalte locuri (Dot se lupta cu un „19” mirosind a putreziciune). O mie de fluturi albaștri ieșiră din cusăturile rochiei Decanei ca dintr-un cocon și zburară alcătuind un nou model.

Agatha se așează, surprinzând privirile bănuitoare pe care fetele i le aruncau căpitanului lipsit de coroană, între timp, Hester și Anadil aveau amândouă aceeași expresie neliniștită, cerându-i să le răspundă la întrebări după oră.

— A fost Tedros, nu-i așa? spuse o voce tremurătoare de lângă ea.

Agatha nu se clinti.

— Aggie? scânci Sophie. Ce a spus Tedros?

Agatha ezită, apoi își ridică ochii spre chipul livid al prietenei sale...

Inima îi stătu locului.

Era ceva pe gâtul Sophiei. Exact sub guler.

Un neg negru.

— Aggie?

Sophie se mișcă și gulerul îl acoperi.

— Ce ai văzut?

Agatha gâfâi căutându-și vocea.

— Ei bine? întrebă Sophie, întunecându-se la față.

Agatha își ascunse mâinile tremur ânde.

— Ai avut d-d-dreptate, se bâlbâi ea, încercând să pară rușinată. A... a spus că nu a v-v-venit niciodată după mine.

Sophie o privi cu ochii cât cepele, nevenindu-i să creadă.

— ...da?

încet, ochii ei de smarald se oțeliră și începură să arunce săgeți bănuitoare. Agatha își ținu respirația, simțind că o pătrundeau până în fundul sufletului, prin- zându-i minciuna în laț, gata să o dea în vileag...

— Ce ți-am spus, Agatha? șopti Sophie cu o furie mocnită.

își prinse prietena de mână.

— Ți-am spus că băieții sunt Răi.

Agatha o privi țintă, uluită.

— Nu-ți face griji, Aggie. Nimic nu ne poate opri dacă lucrăm împreună, promise Sophie, iar coroana ei de căpitan scânteia.

îi vom lua condeiul. Ne vom recupera finalul fericit. Exact ca data trecută.Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, Agatha se uită pe deasupra ei la Podul de Mijloc care se pierdea în ceață.
De data aceasta, știu că nu vor fi împreună.
— în seara asta?
Sophie îi zâmbi plină de speranță.
Agatha îi răspunse cu un zâmbet îngrozit, auzind vocea prințului său ca și când ar fi fost propriul ei glas.

în seara asta.*CAPITOLUL 9 *Simptomele revin
ât de mare era negul?
V/ Anadil îngenunche în ungherul din spatele scării Onoarei, plin de tufișuri de trandafiri albaștri.
— Ești *sigură* că l-ai văzut?
Agatha încuviință din cap, rozându-și unghiile ca să nu mai tremure.
— Spune că mă iartă. Spune că vrea să meargă acasă...

-C

— E prea târziu. (Ghemuită lângă ea, Hester strivi un trandafir.) Nu-ți amintești? Odată ce încep simptomele, nu-și mai poate controla Răul. Trebuie să îl săruți pe Tedros înainte să se transforme în vrăjitoare sau suntem morți cu *toții.*

neg. De data aceasta nu le observase,
neg. De data aceasta
nu le observase,

Agatha se cutremură şi mai tare, asaltată de amintiri cu Sophie sub înfăţişarea unei cotoroanţe chele şi sângeroase, care ucidea lupi, distrugea turnuri şi dezlănţuia iadul asupra elevilor. Pe atunci existaseră avertismente care îi precedau transforma- -

rea: coşmaruri, izbucniri de furie... apoi primu

lapăruseră din nou. Urmele coșmarurilor de sub ochii Sophiei la nuntă. Privirea ei cruntă care o pedepsea, din biroul lui Sader. Zâmbetul întunecat de la Ceremonia de Primire. Le negase pe toate, gândindu-se că prietena ei se schimbase. Dar Sophie nu-i iertase dorința de a avea un prinț și nu o putea ierta niciodată.

Acum acel prinț era singura ei speranță.

— Cât timp? Agatha ridică privirea spre Hester. Cât mai durează până se transformă?

— Bestia a fost doar un avertisment, spuse Hester, storcându-și creierii. Nu a rănit nimic real încă.

— Vor mai fi și alte simptome mai întâi, fu de acord Anadil. Dar Hester are dreptate. Suntem în siguranță până când rănește ceva.

Apăru și Dot, ronțăind rădăcini de ignamă în formă de trandafiri.

— Asta înseamnă că Agatha poate veni la clubul de lectură în seara asta?

— înseamnă că încă îl poate săruta pe Tedros în seara asta, mormăi Hester, trăgând-o pe Agatha către sala ticsită. Dar trebuie să ne purtăm normal. Nu poate să știe nimeni că se vede cu el...

— Stai o secundă... spuse Agatha.

— Hester, un sărut și ne întoarcem la Bine și Rău, rânji Anadil, lipindu-se de prietena ei în timp ce se strecurau printre fete. Pregătire pentru Acoliți, Capcane Mortale și terci de larve...

— Stați așa... începu Agatha.

— Nu te bucura niciodată atât de tare că se redeschide Camera de Asuprire, îi spuse Hester lui Anadil cu un zâmbet atotcunoscător.

— Ascultați...

— La clubul de lectură se discută despre ***Fără prinț, dar fabuloasă,*** interveni Dot, clămpănind în urma lor, cu gura plină de ignamă. Mi-ar părea foarte rău să rateze... Agatha se răsuci pe călcâie.

— E posibil vreodată să pot sta de vorbă cu voi trei?

— De-asta un grup de vrăjitoare nu-i alcătuit din

patru membre, spuse Hester. încă un motiv pentru care trebuie să îl săruți pe Tedros.

— Asta încerc să vă zic! Nu a spus *cum* să îl văd! strigă Agatha înainte de a se uita în jur după fluturi care trăgeau cu urechea. Doar că trebuie să traversez Podul, adăugă ea mai încet.

— Podul de Mijloc? spuse Anadil. Ești sigură că n-ai auzit greșit?

— Poate că a spus frigider, zise Dot, răspunzând la salutul a două fete din tabăra Fericiților care treceau pe lângă ele. Este un frigider magic în bucă... heeeiii! Se prinse de șalvarii albaștri pe care Hester tocmai îi rupsese.

— Pentru ce-a fost asta?

— Pentru că încerci să fii Fericită și Nefericită în același timp, prostănacă subnutrită, șuieră Hester și se întoarse spre Agatha. Dot are dreptate. Nu se poate să fi spus „Pod”.

Agatha făcu o grimasă.

— Dar asta a...

— Dacă-i o capcană? întrebă Dot, transformând bucata ruptă din pantaloni în spanac.

Hester și Anadil se uitară amândouă țintă la ea.

— Ascultați, spuse Dot, aruncându-și părul pe spate. Acum am stimă de sine, așa că dacă vă purtați ca niște cretine, mă voi muta cu Reena și...

— Plesnește de inteligență, nu-i așa? mormăi Anadil.

— Inspirată și trecătoare, bodogăni Hester și se întoarse spre Agatha. *Ar putea* fi o manevră a Decimei. Nu prea poate să clădească o școală fără prinți dacă cea care este căpitanul ei tânjește după un prinț, nu-i așa? Nu ai de unde să știi dacă nu cumva l-a fermecat pe Tedros să te prindă atunci când vei încerca să te vezi cu el.

— Mmmm, imaginează-ți dacă ar afla că Marea Speranță a Fetelor a încercat să le abandoneze pentru un

băiat, **toarse Anadil, uitându-se la fetele care defilau pe lângă ele. Ai fi servită la cină cu un sos béarnaise delicios.**

Agathei îi îngheță sângele în vine.

— Mă mai duc la Tedros astă-seară?

— Nu ai de ales, nu-i așa? spuse Hester mai blând, uitându-se peste umărul ei, printre gene. în niciun caz nu poți să dormi lângă *ea.*

Agatha se răsuci pe călcâie și o văzu pe Sophie grăbin- du-se spre ea cu o expresie agitată, ca și când ar fi fost speriată să fie singură după ultimul curs.

Trei fluturi trecură pe lângă ea, îndreptându-se spre Agatha și vrăjitoare...

— Dar stau în cameră cu ea! șopti Agatha exasperată, întorcându-se.

— Cum ies fără ca ea sau Beatrix să mă vadă...

Hester și Anadil se retrăgeau deja, cu degetele incandescente la buze. Cu rânjete maliționse, suflară fum de pe buricele degetelor, iar acesta dansă în fuioare roșii și verzi spre Agatha, formând patru litere groase...

PICA

Fluturii trecură prin litere, zbătându-se în van, că- utând să audă ceva.

— Ne vor ajuta vrăjitoarele să luăm Povestașul? pufai Sophie, dând fuga după ea.

Agatha se întoarse și fu cât pe-aci să țipe. Sophie își acoperise gâtul cu un șal cu cățeluși.

— Este al lui Kiko, oftă Sophie morocănoasă. Dar este înfiorător de frig în locul ăsta și știi cât de ușor răcesc, neavând grăsime deloc și toate celelalte. însă mă mănâncă gâtul de nu mai pot – cred că este un material groaznic de ieftin...

O văzu pe Agatha făcând ochii mari la eșarfă, lividă.

— Parcă ai fi împărăteasa Haute Couture, se încruntă Sophie. *Așadar?* Ce plan avem pentru diseară?

Cu picioarele tremurându-i, Agatha se agăță de

planul ei. Vrăjitoarele aveau dreptate. Dacă pica probele care mai rămăseseră în ziua aceea, avea să fie în siguranță cu prințul ei înainte să apară noi simptome.

Hester și Anadil fiind într-o clasă diferită la al doilea curs, Agatha se simți și mai îngrozită stând alături de Sophie, care se tot scărpina pe sub șal.

Ca și profesoara Anemone, profesoara Dovey era supravegheată de Decană, a cărei prezență o împiedica pe fosta instructoare de Fapte Bune să o interpeleze pe Agatha. Dar profesoara Dovey părea să știe exact ce gânduri o apăsau pe Agatha, căci îi arunca întruna priviri insistente când refacu clasamentul.

— Și poate că n-eu- strica să repetăm, spuse ea tare de la catedra ei de zahăr ars, elevele care au picat vor păzi poarta Pădurii *singure,* fără profesori...

— *Știu* toate acestea, Clarissa, se plânse Decana.

— Ceea ce înseamnă că sunt complet *nesupravegheate* în Pădure...

— Clarissa!

Profesoara Dovey continuă, aruncându-i Agathei o ultimă privire neîngăduitoare.

Putere fără Prinți era doar o variantă deghizată a vechiului curs de Fapte Bune al profesoarei Dovey, singura diferență fiind pictura din jeleu de pe un perete din bomboane, sub formă de dovleac, în care se vedea fața Agathei, cu o bulă în care scria: „Băieții s-au născut sclavi!”

Agatha se abținu cu greu să nu o spargă. Nu era îndeajuns că cea mai bună prietenă a ei se transforma într-o vrăjitoare sângeroasă? Acum era imaginea *sclaviei* masculine? Profesoara Dovey părea să împărtășească aceeași repulsie, căci ignoră faptul că Decana strângea din dinți când începu să vorbească.

— Băieții nu sunt meniți să fie subjugați la fel cum nu sunt nici fetele. Este adevărat, fetele au

compasiune și sensibilitate, care le lipsesc celor mai mulți băieți. De aceea, uneori, băieții și fetele par să fie complet incompatibili...

în scaunul ei de caramel, Agatha îi aruncă Sophiei priviri scurte pentru a se asigura că nu îi mai apăruseră și alți negi sau că nu îi căzuseră dinții. însă, în afară de faptul că părea să aibă în continuare mâncărimi, Sophie era la fel de frumoasă și încântătoare ca întotdeauna. Agatha își lungi gâtul pentru a vedea dacă mai avea negi pe sub șal... Sophie o surprinse și Agatha se prefăcu că se scobește în nas.

Sophie îi strecură un bilețel. „Să folosim Podul în seara asta?"

Agatha zâmbi vag. Pentru a ajunge la Tedros, trebuia să dea greș cumva la această probă, iară a stârni suspiciunea Sophiei.

— Ca să supraviețuiască, băieții învață să-și cultive forța în defavoarea emoției, continuă profesoara Dovey. Este motivul pentru care doresc blândețe la fete. Rămânând blânde, îi lăsați să fie vulnerabili singura dată din viața lor. Să înțelegeți băieții este cea mai mare speranță de a-i îmblânzi.

— Și de a-i face sclavi, o întrerupse Decana, încruci- șându-și picioarele. După cum știe toată lumea, băieții reacționează cel mai bine la bătăi și la înfometare.

— Băieții răspund la încurajări și bun simț, Evelyn, replică profesoara Dovey. Și la încrederea în dragostea dintre prințesă și prinț.

Obrajii de porțelan ai decanei se colorară, iar pereții clasei se zguduiră.

— Clarissa, fetele au dreptul de a fi fericite fără porci sălbatici și execrabili...

— Fetele au dreptul de a ști ce îi face pe băieți demni de iubire. Au dreptul de a-și alege singure finalul, itu să li-l aleagă Decana, rosti pe un ton ridicat profesoara Dovey, clocotind de mânie. Fetele au dreptul de a ști de ce această Decană nu ar trebui să *se afle* aici!

Evelyn sări în picioare. Braţe din bomboane ţâşniră

magic din pereţii din spatele profesoarei Dovey şi o aruncară din clasă cu atâta forţă încât uşa se închise în urma ei, pulverizând fulgi de dovleac peste toate băncile.

Agatha se albi, forţându-se să rămână pe scaun. În jurul ei, fetele făcură ochii mari, şocate.

— Aşadar, spuse Decana, întorcându-se către clasă. Continuăm cu proba?

Murmurând, fetele se liniştiră, ca şi când profesoara Dovey o căutase cu lumânarea, arătând o asemenea lipsă flagrantă de respect. Agatha se strădui să pară a fi în asentimentul lor, ştiind că naşa ei zână ar vrea să-şi cucerească prinţul cu orice preţ. Dar ce voise să spună profesoara? O cunoştea pe Decana Sader din *trecut?*

Deodată o observă pe Sophie alături de ea, cu toată mâna sub şal acum, scărpinându-se cu râvnă şi ratând întregul incident.

Agatha se făcu şi mai albă şi se concentră din nou asupra picării probei.

Făcând să apară prin magie zeci de vrejuri de fasole din tavanul de glucoză, Decana Sader le spuse că pentru testul de Zborul încrederii fiecare elevă, legată la ochi şi abandonată în vârful unui vrej, va folosi îndrumările pe care i le vor striga colegele de clasă pentru a sări din vrej în vrej, până când se va întoarce la pupitrul său. Cine ajungea cel mai repede la loc în bancă primea locul întâi.

Beatrix fu încurcată de toate fetele până se întoarse în banca ei. Arachne şi Reena se îndrumară zgomotos una pe cealaltă până sosiră la destinaţie, la fel ca Millicent şi Mona. Îngrozită de un alt episod Rău, Sophie urmă cu grijă strigătele colegelor de clasă dornice să rămână de partea bună a acesteia, după incidentul cu Bestia, şi câştigă proba în timp record.

Când se aşeză la loc, Sophie îşi înlătură cocoloaşe de păr de pe rochie. Ridică privirea şi o văzu pe Agatha

uitându-se țintă la ea și cutremurându-se de parcă ar fi fost bolnavă.

— O, este floare la *ureche*, Aggie, spuse Sophie, înlăturând și mai mult păr. Nu trebuie decât să îmi urmezi îndrumările și vei fi bine.

Cu gândul la scalpuri care cheleau, la negi ascunși și alte simptome vrăjitorești ce aveau să urmeze, Agatha se concentra cu greu asupra picării probei. Cu toate acestea, reuși să se prefacă năucă, surdă și dislexică și se asigură că Decana o văzu bosumflându-se atunci când îi acordă penultimul loc (Dot reușise accidental să sară pe fereastră, ceea ce o făcu să dobândească ultimul loc).

— Dar am strigat tare! se plânse Sophie, scărpi- nându-se pe gât când o însoți pe Agatha de-a lungul holului. Aggie, trebuie să iei un loc bun la următoarea probă sau vei sta de strajă în seara asta!

Agatha încuviință, forțându-se să afișeze o expresie posomorâtă. Când Sophie se întoarse, se opri și încercă să tragă cu ochiul pe sub șalul ei – Sophie se răsuci, iar Agatha se aplecă.

— îmi pare rău, urmează un pârț.

— Cel puțin haide să plecăm cu demnitate! îngăimă Sophie.

întârziară la Apărare împotriva Băieților, ceea ce însemna că Agatha era nevoită să stea de partea cealaltă a încăperii, departe de Hester și Anadil, care păreau disperate să îi vorbească. Dar lady Lesso păru să îi citească gândurile Agathei, căci, când intră Sophie, fosta profesoară de Blesteme și Capcane Mortale stătea în ușă, mijindu-și ochii violeți și scrutând-o din cap până în picioare...

— Am vreun coș? murmură Sophie, mușcându-și penița în timp ce se așeză, pentru ca apoi să sară imediat de pe scaunul înghețat.

încruntându-se, se lăsă pe spate și cercetă încăperea din bomboane tari, care reproducea vechea sală de clasă a Răului a lui lady Lesso, inclusiv țurțurii glazurați care atârnau de tavan. Apoi o văzu pe Agatha privind-o insistent, ca și când ar fi fost înjunghiată.

— Aggie, te porți foarte ciudat, spuse Sophie,

aruncând stiloul din care mușcase.

Agatha trase cu greu aer în piept.

Dinții din față ai Sophiei se făcuseră *negri.*

— Este doar f-f-f-rig aici... se bâlbâi Agatha.

— Și te-ai uitat cu niște priviri ucigașe la șalul ăsta, pufai Sophie întorcându-se.

Agatha flutură frenetic din mână spre Hester și Anadil, rostind din buze: „Simptome! Simptome!", până când o văzu pe Sophie trăgând cu ochiul și se prefăcu că alungă muște. *Negii, căderea părului, dinții stricați...* Va reuși să eyungă la Tedros înainte să apară vrăjitoarea?

Poate că Decana știa că demonstrase ce avea de spus cu profesoara Dovey, căci nu era în încăpere să supervizeze cursul lui lady Lesso. în schimb, îl trimisese pe Pollux, care stătea în spate, cu un fluture pe umăr, scoțând pufnete ciudate, ca și când ar fi așteptat să fie băgat în seamă.

— Băieții sunt niște ființe josnice și murdare, de aceea Nefericitele nu *se căsătoresc* cu ei, spuse lady Lesso, aruncându-le Fericitelor priviri pline de dezgust în timp ce se plimba printre rânduri. Dar acesta nu este un motiv să fie uciși.

— Decât dacă atacă, desigur, spuse Pollux.

Lady Lesso ridică privirea, ca și când ar fi simțit miros de sconcs, apoi o lăsă în jos.

— Atunci când ucizi îți pătezi sufletul pentru totdeauna, fie că ești Fericit sau Nefericit. Nu poți să ucizi decât dacă este cea mai pură autoapărare sau pentru a-ți ucide Potrivnicul și a-ți găsi pacea. Nu vă veți întâlni cu niciunul din aceste cazuri în școala noastră.

— Decât dacă nu cumva este război, vrei să spui, spuse Pollux cu țâfnă.

— Poate a sosit momentul pentru o nouă exterminare, rosti lady Lesso, fără a se adresa cuiva în particular.

Câinele nu o mai întrerupse. Cu toate acestea, lady Lesso se încruntă îngrijorată spre Agatha când trecu pe lângă ea și o așeză printre ultimele fete care susțineau proba, ca și când ar fi vrut să se asigure că știe la ce trebuia să dea greș.

— în timpul probei, va trebui să vă apărați de Mogrifii nimicitori. Este neîndoielnic posibil ca băieții să se bazeze pe transformări pentru a invada, astfel că trebuie să fiți pregătite să faceți același lucru, spuse profesoara, strângându-și cosița. Dar, luați aminte, transformarea ne permite să ne accesăm cele mai adânci instincte pentru a supraviețui. Dacă sunteți pătate de neiertătorul Rău, procesul poate fi alterat.

îl săgetă cu ochii ei violeți pe Pollux.

— Ăsta să fie un semnal de alarmă pentru toți cei care vorbesc cu atâta ușurință despre *război.*

Pentru a înfrânge Mogrifii fantomatici, fiecare fată trebuia să se preschimbe ea însăși într-un animal. Cu un an în urmă, conducătorii grupei lor de pădure îi învățaseră cum să se mogrifice într-un animal, la alegere, folo- sindu-se de vizualizare. Era o vrajă relativ ușoară, motiv pentru care se preda în anul întâi, laolaltă cu vrăjile legate de Apă și Vreme (deși mogrificarea necesita pe deasupra efortul suplimentar de a ține din propriile haine).

Acum provocarea părea să fie găsirea Mogrifului *potrivit* pentru a-și înfrânge adversarii de parte bărbătească.

Pusă să își măsoare forțele cu o viperă, Hester, preschimbată în crab, fu mușcată rău, înainte ca mangusta ei, mai agilă, să o înfrângă; pelicanul stângaci al lui Beatrix abandonă lupta împotriva unui piranha; purcelușul lui Dot o zbughi în clipa în care văzu berbecul repezindu-se la el.

— Am crezut că băieților le plac lucrurile drăguțe, guiță ea, dând fuga înapoi la hainele lepădate grămadă.

Agatha habar n-avea cum ar fi putut s-o dea în bară mai rău. Astfel că atunci când lady Lesso făcu să

apară în fața ei un urs care se bătea cu labele în piept,

stătu locului și se scărpină în cap.

— Am... am'uitat...

— ***Ai uitat*** cum să te mogrifici? spuse Pollux suspicios. Fata care a petrecut o parte considerabilă din primul an sub formă de gândac?

— Mintea Cititorilor este ca un ciur, oftă lady Lesso, încercând să nu pară încântată. Cu siguranță nimeni nu poate rivaliza cu o asemenea incompetență.

— Presupun că sunt de strajă în seara asta, spuse Agatha, prăbușindu-se lângă Sophie.

— D-d-dar asta înseamnă că nu putem lua Povestașul!

Sophie păli, dând la iveală dinți și mai negri.

Agatha strânse scaunul de sub ea.

— Nu se leagă, spuse Sophie încovoindu-se. De obicei ești foarte bună la pro...

Chipul i se lumină.

— Stai așa! Dacă pic și eu, Aggie? Atunci aș putea sta de strajă cu tine! Am putea pătrunde în școala băieților și am ajunge acasă!

— Nu! strigă Agatha. Sophie, este ceva îngro...

Dar Sophie sălta deja voioasă în fața clasei, hotărâtă
să piardă lupta. Văzând fața Agathei, lady Lesso ghici probabil planul Sophiei, căci scoase la iveală un porumbel obez drept adversar. Sophie se transformă într-o pisică roz pufoasă, ferindu-se de tentativele neconvingătoare ale păsării de a o ciupi.

— O, fiară puternică, mieună Sophie, ca și când ar fi dat o probă pentru un rol într-o piesă de teatru la școală. Nu sunt pe potriva ta!

Agatha surprinse privirea agitată a lui Hester de partea cealaltă a încăperii. Dacă Sophie stătea de strajă cu ea diseară, cum putea să se furișeze la prințul ei?

— Ai milă, brută ce ești! striga pisica Sophiei către porumbelul care se bălăbănea de pe un picior pe altul.

Ducându-și teatral laba la cap, Sophie păși pe hainele ei strânse grămadă și se vizualiză drept om, gata să primească ultimul loc...

Doar că nu se întâmplă nimic.

Pisica Sophiei se încruntă și încercă vraja din nou, însă nu se schimbă nimic, cel mult i se îndesi blana pe labe. Porumbelul zbură și îi ateriză pe cap. Fetele chicotiră, mai puțin Agatha, care știa exact cât de bine se pricepea Sophie să se dea în spectacol.

— Nu pot... îngăimă Sophie către lady Lesso. Nu mă pot transforma la loc...

— Concentrează-te! o repezi lady Lesso, iar chicotelile din jurul ei se transformară în hohote.

Dar fie că ținea ochii deschiși, fie că îi închidea, Sophie nu își putea relua forma umană.

— Nu eu sunt de vină... răspunse ea cu voce sugrumată. Ceva mă oprește...

Porumbelul se găinăță pe ea. Ajutoooor! urlă Sophie, acoperită de hohotele clasei.

— Până și Agatha se văzu nevoită să pufnească în râs.

— Ajunge cu idioțeniile! mormăi lady Lesso, aruncând o vrajă spre ea pentru a pune capăt acestei șarade.

Pisica Sophiei o privi cu ochii cât cepele, neschimbată.

De data aceasta, când Sophie încercă să vorbească, nu reuși să scoată decât un miau.

Râsetele conteniră.

Roșie la față, lady Lesso împunse din nou aerul cu degetul pentru a o transforma pe Sophie la loc. Sophie miorlăi mai tare. Lady Lesso făcu ochii mari și se răsuci spre fluturele de pe Pollux.

— Găsește-o pe Evely...

Dar ușa se deschidea deja, iar Decana dădu buzna înăuntru, cu degetul întins. Murmurând o incantație stranie, îl îndreptă spre Sophie, care începu să își recapete forma umană.

Dar înainte ca Agatha și restul clasei să apuce să se relaxeze, procesul fu întrerupt, lăsând-o pe Sophie prinsă undeva între pisică și om, șuierând de durere. Lady Lesso se albi.

— Ceva este în neregulă...

Soman Chainani

Cu degetul întins, Decerna murmură meu repede, deir corpul Sophiei trecu de la om la pisică, de la pisică la om, într-o luptă violentă, scoțând când mieunături, când veiiete.

— Evelyn, este și meu rău... spuse lady Lesso apăsat. Decana îndreptă degetul și mai hotărâtă spre Sophie, dar de fiecare dată când corpul ei încerca să creeiscă, se micșora la loc. în jurul ei zburau scântei, în timp ce se metamorfoza din ce în ce mai repede, cu sufletul prins între forțe, într-o ceață încandescentă și fără formă. Curios, porumbelul fâlfâi din aripi prea aproape și dispăru în pâclă.

Agatha simți că o cuprinde amețeala, prietena ei pre- schimbându-se precipitat, când în om, când în animal... până când văzu că ceva din interiorul Sophiei învinse. Prin perdeaua de flăcări, o umbră deveni din ce în ce mai clară... pielea zbârcită și căzută... negii negri și umflați... capul chel strălucitor... se ridică din flăcări, renăscând.

Agatha închise ochii șocată...

Decana întinse amândouă mâinile și din ele țâșni o explozie de lumină. Sophie zbură în zid și se izbi de bancă.

încet, Agatha deschise ochii în liniștea stranie. Pe deasupra pupitrelor pluteau rotocoale de fum, iar ea și celelalte fete priviră șovăielnic spre ele.

— Cred... cred că mi-am pierdut cunoștința, spuse Sophie, clipind din genele lungi, îmbrăcată din nou în hainele ei. Nu îmi amintesc decât că am încercat să mă preschimb și ceva mă oprea...

Se uită în jur după porumbelul care nu se vedea nicăieri.

— Dar nu i-am făcut rău! Sigur asta înseamnă că sunt de strajă acum!

Lady Lesso părea că își înghițise limba.

— înseamnă... înseamnă că sufletul tău s-s-se...

— Descurcă greu cu antivrăjile, spuse Decana. Nu ai zice acelaşi lucru, lady Lesso?

Aceasta înţepeni, iar ochii ei de obicei reci se înmu- iaseră, cuprinşi de o ciudată slăbiciune. Părea speriată, se gândi Agatha, aproape... tristă.

— Da, desigur, mormăi ea către Decană.

Agatha observă că ochii profesoarei se îndreptară spre ea, iar apoi se uitară în altă parte.

— Dar, totuşi... am picat? întrebă Sophie plină de speranţă.

— Dimpotrivă, locul întâi, răspunse Decana, ieşind din sală cu mersul ei legănat.

Sophie deschise gura să protesteze, dar lady Lesso acordă repede celelalte locuri şi ieşi în grabă din clasă când fluturii începură să zburătăcească de colo-colo, semnalând că ora luase sfârşit.

Agatha nu se clinti când fetele ieşiră, sporovăind despre cât de norocoasă fusese Sophie că Decana o salvase de incompetenţa lui Lesso.

— Profesoarele sunt geloase pe Decană, oftă Beatrix dispreţuitor.

în vreme ce fetele ieşeau din clasă, Agatha se uită agitată la Sophie, cu spatele spre ea, adunându-şi lucrurile. Sosirea Decanei fusese, într-adevăr, un noroc. Căci fetele nu văzuseră ce văzuse ea: vrăjitoarea renăscând, simptomele complete. Dacă Decana nu ar fi intervenit la timp...

„Tedros", se gândi Agatha, furişându-se spre uşă. „Să ajung odată la Tedros..."

— Aggie, nu voi fi de strajă cu tine, spuse Sophie în spatele ei. Nu te vei duce la Tedros, nu-i aşa?

Agatha înţepeni.

— Ce? De ce spui asta?

— Pentru că te tot uiţi la mine de parcă aş fi vrăjitoare.

Agatha se întoarse şi o văzu pe Sophie înaintând spre ea, cu ochi reci. Simţi că o trec toate transpiraţiile şi i se înmoaie picioarele, semne care îi spuneau că era pe cale să leşine, aşa cum se întâmplase când căzuse în braţele

lui Tedros. Dar acum s-ar prăbuși în brațele unei vrăjitoare sângeroase, nu în cele ale prințului ei...

— Di-dinții tăi... bălmăji ea spre Sophie, revenindu-și. Sunt... sunt normali...

Sophie se uită la ea cu gura căscată, nevenindu-i să creadă.

— Dinții mei? Ce...

Chipul i se aspri.

— Agatha, era *cernealã.* Probabil a curs stiloul... l-am băgat în gură...

— Dar părul... insistă Agatha. Am văzut cum cădea...

— S-a prins o șuviță într-o porcărie de vrej de fasole, i-o reteză Sophie. Iar tu ai crezut că mă transform din nou în vrăjitoare? Că te-aș ataca pe *tine*? După toate lucrurile prin care am trecut!

Agatha nu reuși decât să mormăie ceva de neînțeles.

— Am încredere în tine astă-seară, Aggie, spuse Sophie, iar pe figura ei se citea că fusese rănită. Chiar dacă tu nu ai încredere în mine.

Uitându-se la Sophie care pleca, trăgând de șalul ei răvășit, Agatha se pleoști, roasă de vinovăție.

Dar apoi își aminti de *neg...* negul pe care sigur îl văzuse... negul pentru care nu putea găsi o explicație...

Sophie se îndepărta, scoțându-și șalul, iar Agatha o luă la fugă să vadă sub el...

— O mână o opri în loc.Lesso minte, spuse Hester, închizând ușa, astfel că rămaseră singure. Ai auzit-o. Sufletul Sophiei este corupt de Răul de neiertat! De aceea nu s-a putut transforma la loc! De aceea a ieșit Bestia din ea! Asta explică totul!

— Dar... ce vrea să însemne? abia putu să șoptească Agatha...

— înseamnă că de data asta schimbarea este permanentă! răspunse Hester apăsat. Când Sophie se va transforma în vrăjitoare, nu va mai redeveni niciodată ce-a fost! Ți-am spus că vrea să se răzbune!

— **Dar ai zis-o chiar tu! Nu a rănit nimic! Iar simptomele *nu* se înrăutățesc deloc...**

— **O, ba da. Doar că Decana nu le vede, spuse Hester, uitându-se într-o parte. Trebuie să îl săruți pe Tedros astă-seară!**

Agatha scutură din cap, continuând să se gândească la expresia rănită a Sophiei.

— **Nu pot. Nu pot să merg la el, Hester. Trebuie să am încredere în cea mai bună prietenă a mea.**

Lăsă umerii să-i cadă, răsuflând din adâncul rărunchilor.

— **Probabil că nici măcar nu era un neg. Am fost paranoică, la fel cum am fost cu părul și dinții ei. Suntem *toate* paranoi...**

Dar acum Agatha văzu unde se uita Hester.

în spatele pupitrului, porumbelul fantomă zăcea lipit de perete.

Doar că nu meu era o fantomă.

Sângele se revăsa spre ele din cadavrul sfârtecat, pe dușumeaua de zahăr.

CAPITOLUL 10 *îndoiala*

_ ^^e transformă în vrăjitoare! Se transformă și nu

Kjo știe! spuse Agatha fără suflare, gonind alături de Dot pe pasarela Carității.

— **Of, ba știe, izbucni Dot. Face doar pe nevinovata. De ce crezi că poartă șalul ăla stupid?**

— **Trebuie să îi spunem lui lady Lesso – va ști ce să facă...**

— **Nu! Ai văzut ce s-a întâmplat cu profesoara Dovey. Nu le putem pune pe profesoare în pericol!**

— **Sophie era Bună acasă, Dot! strigă Agatha. Era *fericită...***

— **Vrei să o vezi fericită? Așteaptă până îți face și ție ce i-a făcut porumbelului!**

Din fericire, Agatha nu avea să o vadă pe Sophie tot restul după-amiezii. Acum că se înche- iaseră probele pentru ziua respectivă, aveau cursuri diferite, până la grupele de pădure, astfel că, în vreme ce Sophie mergea l

aTalente Feminine cu Anadil și Hester, Agatha se grăbea să ajungă la Istoria Eroinelor, cu Dot.

— Nu poți rămâne din nou singură cu ea! spuse Dot când se apropiară de mulțimea de fete care intrau in pâlcuri în Sala Binelui. Ascunde-te în camera lui Hester după ore!

Agatha nu vedea decât ochiul larg deschis al porumbelului... sângele curgând către ea... Se opri lângă o coloană de safir, luptându-se să tragă aer în piept.

— Totul se întâmplă doar din pricina dorinței mele.

— Nu, totul se întâmplă pentru că ai ales finalul greșit data trecută.

Agatha ridică privirea spre reflexia lui Dot în sticla lustruită.

— Ai auzit-o pe Hester. Astă-seară este ultima ta șansă de a face ce îți dorește inima cu adevărat, spuse Dot. Sau Sophie va fi vrăjitoare pentru totdeauna.

Agatha simți un nod în gât, temându-se să lase cuvintele să iasă.

— Și dacă... îl sărut?

— Se va duce acasă la tatăl ei în siguranță, cum ai promis. Cu vrăjitoarea închisă înăuntrul ei.

Agatha nu spuse nimic un moment. în cele din urmă se întoarse.

— Cum scap de sarcina de a sta de strajă în seara asta? Cealaltă fată îi va spune Decanei...

— Da? Dot o apucă de braț. Doar pentru că sunt populară și port sclipiri nu înseamnă că sunt o elevă mai bună.

— Suntem de strajă... împreună?

— în caz că nu ai observat, am picat fiecare probă mai rău decât tine. Și m-am străduit!

Agatha se uită la ea, speriată.

— Dar chiar dacă reușesc să scap... dacă nu pot pătrunde în castelul băieților?

— Vei putea.

Agatha simți finalul nerostit în strânsoarea lui Dot. „Pentru că viețile noastre depind de asta."

Sala Binelui răspândea același miros sărat și aceeași ceață umedă ca anul trecut, sala de bal din

marmură fiind acoperită cu alge de smarald și rugină

Soman Chainani

albastră, ca
0 catedrală care fusese scufundată în apa mării. Frescele ciobite de pe pereți descriau istoria Marelui Război, care se încheiase cu triumful Directorului Școlii pentru Rău asupra propriului său frate Bun. Când se așeză pe bancă, 1 se păru ciudat că Decana nu modificase frescele, pentru a reflecta fie moartea directorului, fie Evacuarea Băieților. Negreșit dorea ca istoria să fie revizuită, astfel încât să înfățișeze propriile ei convingeri.

Și mai ciudat, deși cursul de istorie era predat de Decană, aceasta nu apăru deloc, lăsându-l pe Pollux să bâjbâie în fața a jumătate de școală.

— Decana noastră a avut treburi urgente, așa că m-am oferit să fac o recapitulare cuprinzătoare a Brutalității Masculine de-a lungul epocilor, accentuând cu precădere persecuția celor care nu afișează trăsături masculine convenționale.

Agatha încercă să se concentreze asupra găsirii unor căi de acces în școala Băieților, dar se trezi că era atentă la colegele ei care se prezentau. Toate elevele de la Școala pentru Bine și Rău proveneau din familii de poveste, cu excepția ei și a Sophiei, cele două Cititoare nevrăjite, răpite din Gavaldon. Agatha își aminti că mama lui Hester era vrăjitoarea acum decedată care încercase să îi omoare pe Hansel și Gretel, în vreme ce bunica lui Anadil era faimoasa Vrăjitoare Albă, care purta oase de băiețași. Dar acum Agatha află de asemenea că bunica lui Beatrix era fecioara care l-a învins pe Rumplestiltskin, Millicent era strănepoata Frumoasei Adormite și a prințului ei, iar Kiko era copilul unuia din Băieții Pierduți din Țara de Nicăieri și a unei sirene.

în vreme ce Fericitele își menționau de obicei ambii părinți, Nefericiții nu pomeneau decât de unul sau de niciunul, fie că era vorba de tatăl lui Arachne, un tâlhar de regine, de mama Monei, care avea pielea verde și era celebră pentru că îl terorizase pe Oz, sau de tatăl lui

Dot, șeriful din Nottingham care nu și-a prins niciodată Potrivnicul, pe Robin Hood.

— De ce nu-și pomenesc Nefericiții ambii părinți? întrebă Agatha după ce Dot se așeză.

— Pentru că ticăloșii nu se nasc din dragoste, răspunse Dot, uitându-se la Reena care evoca întâlnirea părinților ei cu sânge princiar. Suntem făcuți din tot felul de motive greșite, niciunul care să țină o familie laolaltă. Lady Lesso spunea că familiile ticăloșilor sunt ca păpădiile – trecătoare și toxice. Părea să vorbească din propria experiență. Pun pariu că în cazul Sophiei lucrurile stau mai rău decât la oricare dintre noi.

— Dar Sophie a avut părinți iubitori… zise Agatha, neducând propoziția până la capăt.

„Ștefan a suferit cel mai tare", spusese mama sa despre căsătoria tatălui Sophiei cu mama acesteia. Căsătoria lui fusese nefericită de la început? Și Sophie se născuse din motive nepotrivite? Agatha se uită la Dot, care părea să îi intuiască gândurile.

— Directorul Școlii a vrut să se căsătorească cu ea dintr-un motiv anume, o avertiză Dot.

Agatha își aminti de jurământul lui de despărțire… cum, cu ochi roșii, îi cerea Sophiei să îi fie mireasă…

„Vei fi Rea întotdeauna, Sophie. De aceea ești a mea."

Acum, gândindu-se la prietena ei cea mai bună care redevenea vrăjitoare, Agatha se întrebă neliniștită: avea dreptate Directorul Școlii? Și de ce Decana nu vedea asta?

— Vreau să zic, cum poate cineva să creadă porcăriile Decanei, mormăi Agatha, încercând să se distragă. Regatele femeilor nu pot rezista iară bărbați. Cum ar putea, ăă… *crește?*

— Asta ne place, zâmbi Dot larg. *Sclavii.*

A mai existat un singur moment memorabil în timpul cursului, când Yara, dansatoarea de la Ceremonia de Primire, apăru în mijlocul orei, cu mersul ei unduios și mușchii care îi jucau pe sub piele, purtându-se ca și când

ar fi fost ceva absolut normal să lipsească de la școală

Soman Chainani

toată dimineața și să se înființeze când o tăia capul.

— Dorești să ne prezinți proveniența ta, Yara? întrebă Pollux cu glas subțirel.

Yara se răsuci și scoase un țipăt, apoi se așeză.

— Țigani, fără îndoială, murmură Pollux.

Uitându-se insistent la fața ca de pasăre a Yarei, la părul ei roșcat și pistrui de culoarea căpșunei, Agatha simți că nu mai întâlnise niciodată o fată atât de străină... și totuși vag familiară.

— Vine și pleacă de capul ei, de parcă ar fi animalul de casă al școlii, șopti Dot. Asta pentru că nu poate vorbi. Decanei îi pare rău pentru ea.

Agatha sări peste masa de prânz din Sala pentru Cină pentru a se întâlni cu Hester și Anadil pe acoperișul Turnului Onoarei, unde burnița (Dot refuză să li se alăture, invocând o mulțime de obligații sociale). în vreme ce acoperișul deschis adăpostea cândva o grădină ornamentală dedicată scenelor din povestea Regelui Arthur, gardul viu sculptat fusese refăcut în omagiul Reginei Guinevere – soția lui Arthur și mama lui Tedros, care îi abandonase pe amândoi și nu mai fusese văzută niciodată de atunci.

— Nu-i de mirare că Tedros vrea să ne atace, spuse Hester, sorbind terci de casă și uitându-se la scenele reginei zvelte și sculpturale.

— Cum poate crede Decana că este eroină? întrebă Agatha. Și-a abandonat fiul!

— Dimpotrivă, Decana spune că Guinevere s-a eliberat de opresiunea masculină, punctă Anadil, uitându-se la șobolanii ei care se înjunghiau unii pe alții cu cioburi de piatră, rămășițe ale unui gargui pe care îl ucisese cândva Tedros. Ignoră faptul că a plecat să trăiască cu un cavaler slăbănog.

Agatha privi țintă la gardul viu decorativ în care Guinevere apărea ca o sfântă. „Nu te aștepți să spun povestea cum s-a întâmplat, nu-i așa?” o tachinase Sophie pe când erau acasă. Orice poveste poate fi preschimbată

cu un scop. Binele se putea transforma în Rău, Răul în Bine, înainte și înapoi și înainte și înapoi, exact așa cum se întâmplase în războiul dintre școli cu un an în urmă. Chiar și acum, Sophie jura că era Bună, deși totul în povestea lor îi spunea Agathei că era Rea.

Nu există niciun scut *între* cele două şcoli, doar în jurul porţilor de la intrare, îi spuse Hester lui Anadil.Dar chiar şi aşa, nu poate înota până la Tedros, cu crocşii ăia în şanţul cu apă...

— Crocşi? întrebă Agatha, întorcându-se spre ele.

— Crocodilii ăia spinoşi şi albi. Nu atacă decât fete, spuse Anadil iritată.

Agatha îşi aminti de mlaştina din Pădure – căprioara fusese trasă în adâncuri de crocşi, iar cerbul se îndepărtase neatins. Simţi o dublă uşurare că nu încercase să traverseze.

— Şi nu poate folosi canalizarea, căci este blocată, spunea Hester. Nu poate folosi nici măcar poarta de vest a Pădurii...

— Portalul Podului este încă acolo? întrebă Agatha, cercetând acoperişul.

Hester se încruntă.

— Ţi-am spus, *nu se poate* ca Tedros să fi spus pod...

Uşa din spatele lor se deschise şi pe ea apărură fluturi bătând din aripi, tocmai la timp pentru a le auzi pe fete sporovăind vesele despre cât de mult le plăceau picnicurile pe acoperiş, în vreme ce ploaia le uda hainele până la piele şi le strica mâncarea.

Castelul de sticlă se scufunda în umbre, iar Agatha se îndreptă spre Talente Feminine, din ce în ce mai agitată pentru seara aceea. Dar, spre deosebire de restul catedrei, profesoara Sheeba Sheeks nici măcar nu se ostenea să încerce să predea. Cândva un temut dascăl de talente ticăloşeşti, stătea acum în faţa clasei precum o acadea în culorile curcubeului, în rochia ei seducătoare din catifea roşie, cu furunculi pe amândoi obrajii măslinii, strângând în mână o scrisoare, aşternută pe hârtie cu antet cu fluturi.

— Decana m-a desemnat să mă ocup de*p-p-piesa...* se poticni ea. Şcolii.

Se prăbuşi la perete.

— **Audițiile încep în a cincisprezecea seară, în Sala pentru Cină.**

— **Despre ce piesă e vorba? întrebă Beatrix.**

Dar profesoara Sheeks era prea zguduită pentru a răspunde. Clipind palidă, se uită la vârtejul strălucitor al acadelelor, la Nefericiții care stăteau cu Fericiții și la edictul scânteietor de a pune în scenă o piesă cu o distribuție exclusiv feminină...

— **Școala Diavolului! îngăimă ea și le ceru fetelor să citească din *Arta Amăgirilor Feminine*.**

Cât timp celelalte fete întorceau paginile, Agatha se uita lung la fortăreața de ceață de deasupra Golfului de Mijloc, atât de deasă încât de-abia putea întrezări șaija de fulgere din spatele ei. Peste câteva ceasuri va avea șansa să își rescrie povestea încă o dată, pe vecie. Dar va putea merge până la capăt? Chiar dacă Sophie devenea sângeroasă, îl va putea săruta pe Tedros știind că va fi pentru totdeauna?

Agatha observă deodată o bucățică de pergament prinsă sub scaunul lui Arachne. Două fete schimbaseră bilețele la cursul anterior. Se aplecă și luă hârtia moto-tolită. Recunoscu scrisul amândurora.

SOPHIE: Etfsjv* vWo cAt pr'uA ttwi ¿\j\Mep o l* șco*l*

Elfilor?

BEATRIX: Mu, U/wîi/if«l<s ca iau *Vt ct?*

SOPHIE: M* ¿siqwvitfi *doar.*

Agatha mototoli hârtiuța în mâini. Sophie era pe urmele ei.

în timp ce se grăbea spre Pădurea Albastră pentru ultimul curs, Agatha simțea că îi zvâcnește capul, neștiind cum să ajungă la o școală spre care nu exista nicio cale de acces și nici cum să se asigure că Sophie nu avea să o vadă. Trecu cu pași repezi pe lângă Galeria Binelui și observă două siluete prin ușa întredeschisă. întrezări scânteierea unui păr roșcat...

— **Ți-am acordat două săptămâni, izbucni vocea Decanei.**

— **Dar am încercat! spuse o voce scăzută.**

— **Dacă vrei să rămâi aici, trebuie să găsești o ca...**

Decana se opri brusc şi se întoarse. Nu era nimeni în cadrul uşii.

„Ciudat”, se gândi Agatha, ieşind pe furiş din sală. Căci era cât se poate de sigură că vocea care vorbea cu Decana era a fetei despre care toată lumea credea că nu putea vorbi.

Cândva un loc însufleţit în care cei din tabăra Binelui şi cea a Răului se aduneau să ia prânzul, Poienița era acum împânzită de buruieni moarte, care trosneau sub picioare. Când trecea prin Tunelul Copacilor Binelui, Agatha văzu leşul unei veverițe moarte putrezind pe un câmp pustiu şi o fundiță roz decolorată în apropiere, care se potrivea cu cea pe care Prințesa Uma obişnuia să o poarte în păr. Tunelul Răului, care făcea acum legătura cu şcoala Băieților, fusese blocat cu pietre – Agatha nu ştia dacă de băieți sau de fete. însă profesoarelor le era îndeajuns de teamă încât să le întemnițeze pe fete înăuntru pentru a lua masa, ceea ce o făcu pe Agatha să nu se simtă în largul ei la gândul că pătrundea în Pădurea Albastră, care se întindea direct sub turnurile zimțate ale băieților.

Cu un an înainte, Pădurea Albastră era un paradis tăcut, protejat, în care fiecare frunză, floare şi fir de iarbă aveau o nuanță diferită de albastru, menirea ei fiind să le amintească elevilor că nu era decât o simulare a adevăratei Păduri, mai primejdioase. Dar acum, când se grăbi să intre pe poartă, cu vântul de iarnă şuierând, Agatha auzi scandările prinților însetați de război răzbătând din pădurea aceea: „Moarte fetelor! Moarte fetelor!”

în Câmpul cu Ferigi de cobalt, fetele se alăturau grupei de pădure din care făceau parte pentru a participa la Cum să Scapi cu Viață din Povești. Kiko şi Beatrix o urmau pe nimfa arboricolă a Grupei 9 spre Apa Albastră, Anadil şi Hester înaintau pe urmele sirenei Grupei 4, către Tufărişul Turcoaz, în vreme ce Agatha încerca să zărească steagul Grupei 3 printre ferigile înalte. Simțind sosirea fetelor, scandările prinților din Pădure deveniră crude şi obscene, făcându-le pe Mona,

Arachne și restul Grupei 12 să arunce dovleci albaștri peste poartă spre ei. Prinții sălbatici le răspundeau cu săgeți, însă acestea erau devorate de scutul fermecat de deasupra porții de la intrare.

Sub norii întunecați, Agatha simți că războiul era gata să izbucnească. Dacă l-ar săruta pe Tedros, nu numai că le-ar salva pe fete de vrăjitoarea Sophiei, le-ar salva de la un masacru, dacă prinții ar găsi o cale de a pătrunde prin scut.

Dar cum o putea lăsa pe Dot singură să păzească prinți însetați de sânge? Și totuși, să-și abandoneze postul în seara aceea era singura cale de a-l întâlni pe Tedros iară ca Sophie să știe...

— Ghici ce?

Agatha se întoarse și o văzu pe Sophie dând fuga spre ea, învăluită într-o mantie albastră groasă.

— Pot să te urmăresc cât ești de stregă!

Agatha făcu un pas înapoi, poticnindu-se. Nu mai erau alte fete în preajmă.

— C-c-ce?

— Nu mai puteam purta șalul ăla înfiorător. Toți cățelușii ăia – părea că o să înceapă să latre în orice clipă, oftă Sophie. Beatrix a fost drăguță și mi-a împrumutat mantia ei din cameră și întâmplător m-am uitat pe fereastră și am văzut unde vei sta de strajă! Că tot veni vorba, știi că străbunicul lui Beatrix a făcut rochia de nuntă a Albei-ca-Zăpada? O fi fata aia dusă, dar materialele ei sunt extraor...

Văzu fața Agathei și își drese glasul.

— în orice caz, acum mă pot asigura că ești în siguranță și că prinții vor sta departe de tine toată noaptea.

Sophie o înghionti.

— O *vrăjitoare* nu ar face asta, nu-i așa?

— Dar... dar...

Agatha se holbă la mantia care îi acoperea aproape în întregime pielea Sophiei și știu care era adevăratul motiv pentru care renunțase la șal în schimbul ei.

— C-c-cum rămâne cu somnul de frumusețe...

— Și tu m-ai urmări dacă aș fi de strajă, Aggie, spuse Sopphie, strângând-o de umăr. La ce sunt buni prietenii?
Agatha îngheță la atingerea Sophiei. Undeva se auzi un porumbel uguind.
— Ăă, scuze, mă cheamă o prietenă, îngăimă Agatha, luând-o la picior.
Din fericire, Sophie nu era în grupa ei de pădure, astfel că, atunci când Agatha le găsi pe Kiko, Dot și restul Grupei 3 la marginea Câmpului cu Ferigi, o prinse pe Dot.
— Negi... mantie – se transformă, se bâlbâi Agatha, căznindu-se să tragă aer în piept. Ai avut dreptate! Știe!
— Credeam că ți-am spus să stai departe de ea! șuieră Dot.
— Ne va urmări în seara asta! Din camera noastră!
— Ce/?
— Trebuie să îi blocăm vederea cumva...
— Și eu care credeam că ai picat din greșeală, izbucni o voce.
Agatha se întoarse și o văzu pe Sophie holbându-se la ea șocată.
își căută în van cuvintele, dar privirea fixă a Sophiei deveni de gheață, apoi se întoarse spre ferigi și o luă la fugă.
— Ești moartă, mormăi Dot.
Agathei i se strânse stomacul uitându-se la Sophie dispărând.
— Dar... părea atât de rănită...
— De câte ori vei mai face aceeași greșeală, Agatha? Este o *actriță* bună.
Agatha simți o menghină în stomac de data aceasta, știind că Dot avea dreptate.
— Mhm.
Se întoarseră amândouă și văzură un gnom încruntat, cu păr lung și alb, piele măslinie și zbârcită, cu o rochie hidoasă, o pălărie ascuțită de culoarea lavandei și pantofi cu toc cu care călca șovăielnic. Agatha tuși. Era ca și când Yuba, care fusese cândva profesorul ei excentric, se transformase într-o casnică jalnică.
— Văd că Cititoarea noastră a decis că suntem la cursul Cum să Scapi cu Viață prin Taclale, mormăi gno-

mul cu o voce hârâită care semăna întocmai cu a lui Yuba, doar că era mai înaltă. Numele meu este profesoara Helga și mi-e teamă că va trebui să ne ocupăm de prezentările adecvate mai târziu. Nu putem ține întreaga grupă pe loc din pricina unei nou-sosite. Cât despre lecția de astăzi...

Agatha se încruntă și o înghionti pe Kiko.

— Ăă, nu este...

— Așa ne-am gândit și noi, șopti Kiko. Dar toți bărbații trebuie să fi fost evacuați, astfel că nu poate fi Yuba! în plus, fetele m-au provocat să verific.

— Să *verifici?*

— Nu întreba. Dar crede-mă când îți spun că este femeie, zise Kiko.

— Haideți, fetelor, spuse Helga, călăuzind elevele în Pădure, cu bastonul său lung și alb. Anul trecut ați învățat să deosebiți o plantă obișnuită de un om mo- grificat! Astăzi vom învăța cum să ne dăm seama dacă este un Mogrif băiat sau un Mogrif fată! Foarte util în aceste vremuri...

Agatha o urmă, știind că nu era decât un singur lucru util pentru băieți *sau* fete în clipa aceea.

Câți negi ascundea Sophie sub mantie.

Opt ore mai târziu, când bătu ora zece, Agatha se întorsese în Pădurea Albastră cu Dot, după ce fusese îmbrăcată în armura de oțel a străjerilor de către lady Lesso și profesoara Dovey. Agatha încercă în repetate rânduri să le șoptească, dar amândouă îi făcură semn să tacă, privind spre fluturii albaștri care se învârteau precum niște drone, în lumina torțelor de deasupra porții dinspre nord. Cu toate acestea, fetele simțeau frustrarea profesoarelor, căci le plesniră brusc peste platoșe și peste umerare, ca și când ar fi strunit caii.

— Nu știu cum poartă băieții asta, mormăi Dot când lady Lesso îi îndesă un coif pe cap. Este greu, te apucă mâncărimile și *miroase.*

Agatha nu mai putea îndura.

— Doamnelor profesoare, Sophie știe că mă văd cu Tedr...

Lady Lesso o călcă pe picior, iar Agatha închise gura. Nu se putea ca Dot să aibă dreptate când spunea că femeia aceasta avea familie. Dacă lady Lesso ar fi avut vreodată un copil, ar fi ucis-o în somn.

Agatha strânse din maxilar şi mai tare când profesoara Dovey îi închise coiful cu iz de mucegai. La ce era bună o naşă-zână dacă nu puteai *vorbi* cu ea? Iritată, Agathei îi zbură gândul la ce se întâmplase după cursuri. După ce fetele se întoarseră din grupele de pădure, se întinsese în pat în camera lui Hester. Nu mai închisese ochii de aproape două zile... trecuseră săptămâni întregi de când nu se mai simţise în siguranţă, nici măcar pentru o clipă. Nu-şi amintea de când nu mai adormise, pentru că în minte i se învârteau gânduri învălmăşite cu mantii şi negi... senzaţia unei ploi sângerii, încinse... o înţepau coarne... simţea gust de sânge...

Agatha înţepeni. „Trezeşte-te!”

Durerea îi sfâşie stomacul, trăgând-o înapoi, şi în ea se născu ceva. O sămânţă albă, pură, apoi o figură înceţoşată, lăptoasă, din ce în ce mai mare, până când văzu ochii albaştri ai unui băiat pătrunzând-o până în adâncul sufletului...

— ***NU!*** se zbătu ea, trezindu-se în braţele lui Hester.

— Şşşt... a fost doar un vis... o linişti Hester.

Anadil o privea îngrijorată lângă ea.

— D-d-dar a fost un Vis cu Potrivnic... bălmăji Agatha. Era Tedros – faţa lui...

— Fericiţii nu pot avea Vise cu Potrivinici, Agatha, oftă Hester, punându-i dinainte o tavă cu carne de vită înăbuşită şi cartofi.

— Dar am simţit gust de sânge... şi l-am văzut...

— Doar ticăloşii îşi visează adevăratul duşman.

— Anadil îi turnă o cană de suc cu ghimbir, în care unul din şobolanii ei sări imediat.

— Prinţesele ca tine îşi visează adevărata dragoste, îţi aminteşti? De-asta i-ai văzut chipul.

— Dar... dacă este o capcană... spuse Agatha ca posedată. Dacă Tedros nu este finalul meu fericit...

— Singurul final posibil în afară de ăsta este să murim cu toții! urlă Hester, iar tatuajul cu demon îi zvâcni. Sophie este pe cale să se transforme din nou în vrăjitoare, Agatha! Ai spus-o chiar tu! Probabil că-i toată acoperită de negi deja!

Înfricoșată, Agatha se adună, în timp ce Hester și Anadil îi explicară planul de a pătrunde în Școala pentru Băieți.

— Nu există nicio garanție că vei ajunge la Tedros, o avertiză Hester la final, dar este cea mai mare speranță pe care o avem. Așa că, amintește-ți, mai întâi așteaptă până când...

— Ești sigură că n-ar trebui să folosesc Podul? insistă Agatha.

Demonul lui Hester îi țâșni de pe gât și se repezi la ea, iar Anadil trebui să îl doboare.

Acum, în timp ce profesoarele le prindeau ultimele părți din armură ei și lui Dot, Agatha încercă să își amintească fiecare pas din planul prietenelor sale.

Profesoara Dovey se uită la fluturii care dădeau târcoale.

— Noaptea este lungă, îi spuse ea vag Agathei. ***Ai grijă.***

— Aruncă-ți reflexia pe cer dacă scutul vrăjit cedează, îi porunci lady Lesso lui Dot, punându-i sabia. Nu îndrăzni să ataci prinții de una singură!

— De ce să fie singură? se auzi vocea mieroasă a Decanei, care se apropie de ele săltând. Agatha îi va fi alături toată noaptea.

— Bineînțeles că așâ va fi, răspunse lady Lesso înțepenind brusc și evitând privirea Decanei. Dar se știe că Dot ia decizii pripite și se comportă prostește.

— Așa este, ciripi Dot, ronțăind o bucată de batog transformată în varză.

Decana zâmbi.

— Mergem la posturile voastre?

Agatha le văzu pe lady Lesso și pe profesoara Dovey grăbindu-se să încuviințeze din cap, speriate, însă pline de speranță, ca și când ar fi trimis-o într-o misiune din care era posibil să nu se mai întoarcă.

— Pun pariu că băieții fac pipi în asta. De aceea miroase, mormăi Dot prin coif, în timp ce se împleticea în urma Decanei, alături de Agatha, îmbrăcate din cap până-n picioare în armură, îndreptându-se spre poarta de sud și lăsându-le pe profesoare în urmă.
Agatha auzi larma prinților întețindu-se, acoperită de bătăile propriei inimi ce duduia să îi spargă pieptul.
— Doamnă Decană Sader?
— Da, Agatha?
— Dacă Sophie se transformă din nou în vrăjitoare?
— Nu văd niciun motiv de îngrijorare, răspunse Decana, iară a se întoarce.
— Dar să zicem că n-o puteți vedea? insistă Agatha. Să zicem că noi vedem ceea ce dumneavoastră nu puteți?
— Ei bine, draga mea, spuse Decana aruncând o privire peste umăr, uneori vedem ce *vrem* să vedem.
Zâmbi și continuă să înainteze legănat înspre locul din care se auzeau scandările prinților.
Agatha îngheță în desiș, ultima ei speranță de a primi ajutor evaporându-se.
Doar ea mai putea opri vrăjitoarea acum.
— Agatha, uite!
Agatha se răsuci spre Dot, care se oprise în urma ei.
încet, îi urmă privirea spre turnurile luminate de luna care scânteia deasupra Pădurii, ale căror ferestre erau toate întunecate, mai puțin una.
Ochii de smarald ai Sophiei o priveau crunt prin umbre, licărind ca niște stele atinse de nebunie.
Agatha se căzni să zâmbească, înghițindu-și lacrimile.
într-o zi Sophie avea să înțeleagă de ce o făcuse.
Acolo, în Pădurea Albastră, departe de casă, Agatha își luă rămas-bun în tăcere de la prietena ei cea mai bună.
Apoi se întoarse cu spatele și își văzu de drum.

întretăiate

_ ^^unteți tare dependente una de cealaltă, spuse ^^Beatrix căscând din pat, mijindu-și ochii spre So- phie care stătea cocoțată pe pervazul de sticlă albastră.

— Voiam doar să mă asigur că este în siguranță.

Sophie privi în jos către cei doi cavaleri în armură, unul scund, unul înalt, care stăteau în Răzorul cu Dovleci albaștri, lângă poarta Pădurii.

— Parcă... ai fi... un prinț... mormăi Beatrix, înainte de a începe să respire adânc, netulburată de scandările furioase care răsunau afară.

Sophie abia dacă întrezărea de unde proveneau strigătele, dincolo de porțile cu țepușe; doar frânturi din fețele umbrite și deformate ale prinților și crâmpeie din hainele lor zdrențuite. Nimic pe lumea aceasta nu era sigur vreodată. Prinții puteau deveni la fel de înspăimântători
precum căpcăunii. Prințesele puteau deveni ticăloase. Prietenii cei mai buni puteau deveni dușmani.

Ochii Sophiei se umeziră. După ce se întorsese acasă, tot ce își dorise fusese să fie Bună. Nu era perfectă, desigur – tatăl ei o putea confirma –, dar îi fusese prietenă adevărată Agathei și încercase să îi urmeze exemplul în viață. Se luptase în fiecare zi să țină gândurile Rele la distanță, furia și furtunile care îi clocoteau în inimă. Și ce câștigase în schimb? ***Trădată pentru un prinț. Stigmatizată drept vrăjitoare. Evitată de parcă ar fi fost ciumată.*** Iar acum Agatha era la un sărut distanță de a o abandona pentru totdeauna. Se șterse la ochi, trăgându-și nasul.

Cine era cea Rea acum?

Dar trecură ore întregi și nici Dot, nici Agatha nu se clintiră dintre dovleci, îndurând amenințările oarbe ale prinților care aruncau proiectile, fiind înghițite de scutul vrăjit de deasupra porților. Bătu miezul nopții, apoi două... patru...

Agatha nu făcu nicio mișcare spre castelul lui Tedros.

în cele din urmă, când luna pieri în scânteierea proaspătului răsărit, iar Agatha rămase tot acolo, Sophie se îmbujoră de rușine. Această școală le făcuse pe amândouă să devină neîncrezătoare. După cele întâmplate în timpul grupelor de pădure, Agatha trebuie să își fi venit în fire. Era normal ca amândouă să aibă îndoieli în privința celeilalte, se consolă Sophie. Dar prietenia lor era mai puternică decât îndoiala. în curând se vor dori una pe cealaltă, în mod sincer, gata să lase acest loc în urmă. Curând se vor întoarce acasă, așa cum promisese Agatha, iar Tedros va dispărea pe vecie.

Sprijinindu-și capul de sticlă, Sophie își dădu seama cât de epuizată era. Adrenalina o ținuse trează două zile întregi, dar acum gândurile i se risipiră, revărsându-se în vis...

Cu mâna acoperită de mănușă, smulgea mușchiul de pe un mormânt neglijat... în a cărui piatră era sculptat un fluture... pe mormintele de lângă el erau gravate două lebede... o lebădă albă... o lebădă neagră... neagră ca o umbră sfâșiată de geamănul său Bun...

neagră ca penele moarte risipite pe pământ... neagră precum cerul nefiresc...

Sophie deschise ochii mari. Cerul de deasupra porții Pădurii era cufundat în beznă – torțele fuseseră stinse, iar luna intrase în nori. Prinții răcneau confuzi, când torțele se reaprinseră și luna se ivi din nou, brusc, lă- sându-i năuci, sub eclipsa trecătoare. Dar Sophie știa că nu era deloc o eclipsă. Era o Imprecație de Stingere. Văzuse una în Proba de anul trecut...

Era vraja preferată a Agathei.

Sophie sări în picioare, dar niciunul dintre cavaleri nu se clintise din postul său. Mormăi și se prăbuși pe pat. Ajunge cu paranoia. Era timpul să doarmă. Se înveli cu păturile, dar simți că șovăie. încet, se întoarse către fereastră din nou.

Cavalerul mai înalt pierduse partea din armură care îi proteja laba piciorului. Bucata de metal se vedea clar la câțiva pași, dar nici cavalerul mai scund, nici cel mai înalt nu se oboseau să o recupereze.

Sophie își mări ochii mai tare și văzu că Agatha, rămasă desculță, stătea cu greu în picioare, iar Dot încerca să o sprijine. Dar cu cât aceasta din urmă încerca mai mult să o ajute, cu atât mai tare se clătina și se bălăbănea Agatha, până când în cele din urmă cei doi cavaleri căzură la pământ, iar sabia lui Dot alunecă din teacă, făcând-o să țipe îngrozită. Dot sări să o prindă, dar era prea târziu – Agatha se prăbuși cu fața în sabie, ca un sac, îm- plântându-se în paloșul care îi reteză gâtul.

Sophie deschise gura să țipe, uitându-se la capul Agathei care se rostogoli din coif...

Capul mare, de dovleac albastru al Agathei.

Sophie îngheță. Dot ridică încet capul din Pădure, acoperită de miez și semințe.

Sângele clocotea în vinele Sophiei.

Fusese trasă pe sfoară.

— Până când readuce Dot lumina, ar trebui să fi ajuns deja la Tufărișul Turcoaz, o instruise Hester în mod repetat pe Agatha. Sophie nu va putea să te vadă printre

copaci. Mogrifică-te în ceva mic și du-te la Tedros cât de repede poți.

însă când lumina reveni asupra prinților, Agatha sprinta în schimb înapoi spre castelul fetelor. în primul rând, încă nu avea suficientă încredere în magia ei pentru a se mogrifica, dat fiind ce se întâmplase la nunta lui Ștefan. în al doilea rând, băieții își protejau cu siguranță școala împotriva unei pătrunderi magice, ținând cont că dedicaseră un capitol întreg Apărării Castelului la cursul de Cavalerism.

Dar, mai presus de toate, știa ce auzise. Indiferent ce ar fi spus vrăjitoarele, inima ei își punea încrederea în Tedros.

Furișându-se înapoi în castelul fetelor în picioarele goale, Agatha știa că nu era decât o singură cale către Podul de Mijloc. Un stol de fluturi care patrulau ieși valvârtej din foaier înainte ca ea să țâșnească de după obeliscul cu portretele fetelor, urcând în goană treptele Onoarei, trecând pe lângă dormitoarele întunecate, pe lângă sălile de clasă din dulciuri, lăsând în urmă cele două etaje ale Bibliotecii Virtuții, intrând pe ușa înghețată și urcând pe acoperiș.

Menajeria lui Guinevere din gard viu avea un licăr verde rece sub razele lunii, care luminau silueta zveltă a reginei în fiecare scenă. Deși se afla la o vârstă fragedă atunci când murise mama Sophiei, Agatha își amintea că și ea avea aceleași șolduri înguste și trup osos, atât de diferit de Callis, Honora sau de celelalte mame din Gavaldon, care se hrăneau cu carne și cartofi. împreună, ea și Honora cea rotofeie trebuie să fi fost o privelițe ciudată ca prietene, se gândi Agatha.

Exact ca ea și Sophie.

își înăbuși vinovăția. „De câte ori vei mai face aceeași greșeală?”

înaintând, continuă să scruteze locul uitându-se după apă.

Acolo se afla anul trecut portalul secret către podul dintre școli. „Găsește scena cu apă...”

Pe acoperiș, o torță scânteie deodată la cel mai înalt etaj din turnul de cleștar al Carității. Biroul Decanei. Știa aceasta că părăsise straja?

Agatha își alungă panica și se strecură cu iuțeală printre șirurile de gard viu – Guinevere înscăunată, Guinevere cu Cavalerii Mesei Rotunde, Guinevere retezând capul unui gigant cu paloșul ei... „Ca și când ar fi condus Camelot de una singură”, se gândi Agatha, simțind strania nevoie de a-i lua apărarea tatălui lui Tedros. Cu ochii pe biroul Decanei, nu zări nici picătură de apă când se apropie de un zid înalt de spini mov ascuțiți, aflat la capătul menajeriei. Dar exact când își pierduse speranța și se pregătea să se întoarcă, auzi un clipocit venind din spatele zidului ghimpat.

într-un iaz care scânteia în lumina stelelor ce se oglindeau în apele sale, Guinevere îl îmbăia pe micul Tedros în straie de botez. Agatha se înduioșă la vederea prințului ei, neajurorat în brațele mamei sale... până când văzu chipul mamei. Căci, chiar dacă frunzele gardului viu îndulceau detaliile, era cât se poate de limpede ce credea cea care fusese cândva regina lui Arthur despre pruncul pe care tocmai îl adusese pe lume.

Uitându-se încruntată la Tedros, gura lui Guinevere se strâmba de ură.

Nu îl îmbăia. îl îneca.

Agatha se albi. Orice s-ar fi întâmplat în seara aceea, orice s-ar fi întâmplat în povestea ei de atunci încolo, Tedros nu putea să vadă vreodată așa ceva.

Se întoarse și văzu torța luminând biroul Decanei, ușa deschizându-se... Cu o rugăciune, sări în iazul lui Guinevere și simți degrabă o explozie de lumină albă incandescentă...

Un moment mai târziu, stătea uscată într-o arcadă de cleștar albastru de pe Podul de Mijloc, gâfâind ușurată. Dar când se uită spre lespedea lungă și îngustă care pătrundea în Școala pentru Băieți, ușurarea i se evaporă.

Acum înțelese de ce vrăjitoarele îi spuseseră să nu o folosească.

Penele roz ale Sophiei tremurau în rafalele vântului, în timp ce uliul ei străbătea în zbor cerul, îndreptându-se spre Școala pentru Băieți. Se temuse să se mogrifice din nou după incidentul cu pisica, dar furia șterse orice urmă de frică. Trebuia să £gungă la Tedros înainte ca Agatha să îl sărute.

Lacrimi de mânie picurau pe aripile Sophiei. își pierduse mama. își pierduse prințul. Nu își putea pierde și singura prietenă. De ce tot ce iubea încerca să o părăsească?

„Nu o pot pierde pe Agatha", se rugă ea. Nu singura persoană care o menținea Bună. Nu singura persoană care nu lăsa vrăjitoarea să învie.

„Nu pe Agatha."

Cu un croncănit disperat, se repezi spre turnurile roșii și zimțate ale băieților...

POC!

Un șoc electric o săgetă și se prăbuși din înalturi. Sophie încercă să bată din aripi, dar fiecare părticică din corpul ei era paralizată. „Scutul mogrif", icni ea. Repezindu-se către țărmul Răului, penele i se preschimbară brusc în piele, pliscul în buze, recăpătându-și trupul omenesc, fără să mai poată redeveni pasăre, apoi aterizâ pe burtă în stratul de vegetație, la zece metri de intrarea în tunelul Răului.

Gemetele îi fură înăbușite de pământul reavăn, iar picioarele îi erau țeapene și reci. Pentru o clipă, fu recunoscătoare că scutul o preschimbase fără greutate, ținând cont de ce se întâmplase la cursul lui Lesso. Apoi reveni la realitate.

Zăcea cu nasul în noroi, goală pușcă, în fața Școlii pentru Băieți.

Cum de putea fi atât de proastă! Bineînțeles că vrăjiseră școala împotriva Mogrifilor! Tedros nu și-ar fi lăsat turnurile de izbelițte! Era prea speriată ca să se miște sau să ridice privirea. Cât mai dura până ce băieții

aveau să se năpustească asupra ei? Cum îi putea opri pe Agatha și pe Tedros acum? Și cum va găsi ***hainei***

Sophie se forță să nu leșine sau să nu vomite. Nu trebuia decât să găsească niște plante cățărătoare cu frunziș bogat sau niște ferigi; își croise veșminte bune de purtat cu mai puțin de-atât. Ridică privirea hotărâtă, uitându-se spre câmpul mlăștinos, și îngheță.

Pe pământul de sub fața ei se afla un strat încrețit și negricios de solzi... ca și când un șarpe și-ar fi lepădat pielea... doar că de două ori mai lungi și mai groși. își mută privirea încet spre un alt strat asemănător, la câțiva pași înaintea ei. Apoi încă două...

Ridică fruntea. Era înconjurată de piei de șarpe. Nenumărate.

Prin întuneric, îi văzu ridicându-se din mâl pe cei cărora le aparțineau. Ochi verzi ca acidul scânteiau în capetele negre, diforme și teșite, iar din trunchiurile ca de țipar țâșneau țepi prin fiecare solz. Sophie se trase înapoi, dar văzu și mai mulți răsărind în jurul ei. O împrejmuiră, alcătuind un cerc perfect, înconjurând-o din dreapta și din stânga, din față și din spate, de sus și de jos. Rânjind deopotrivă, șfichiuiau aerul cu limbile în tăcere, aruncând priviri crunte asupra intrusei, așteptând ca aceasta să facă vreo mișcare.

Nu era decât una singură de făcut.

Sophie întinse degetul incandescent – șerpii țâșniră ca la comandă și o țintuiră la pământ, cu brațele întinse ca niște aripi, gata de a fi sacrificată. Ace îi împunseră încheieturile și gleznele, iar șerpii scoaseră șuierături hidoase și stridente, acoperindu-i strigătele. Auzi voci de băieți răsunând în tunelul de la intrare, călcând pe urma larmei și știu că era condamnată.

— De ce nu o pot ucide eu? spuse o voce subțiratică.

— Treci înapoi la strajă, răspunse o voce aspră, mai groasă.

— Dar eu am auzit spiricșii primul! miorlăi vocea subțiratică. Dacă este ea...

— Tacă-ți fleanca! i-o reteză vocea profundă. Băieți, pregătiți armele!

Sophie își înfipse unghiile în pământ. „Vă rog... Nu vreau să mor...” Dar acum vedea săbiile scânteind și umbrele cu capetele acoperite de glugi înaintând prin tunel. Erau la câteva secunde distanță.

Apoi, deodată, din durere, o amintire ieși la suprafață, ca un cântec...

Piele de șarpe sub mâinile ei, în timp ce profesorul Manley vorbea despre proprietățile magice ale acesteia la cursul de Urâțire... hohotele ei Rele, sus, într-un turn, în vreme ce își trăgea aceeași piele de șarpe pe ea... strigătele Fericiților și Nefericiților răsunând de peste tot...

— Unde s-a dus? Unde-i vrăjitoarea?

— Dar vreau să o ucid eu pe Sophie! exclamă vocea subțiratică, stârnind un ropot de râsete batjocoritoare.

— De parcă ai ucide o broască râioasă, spuse un băiat cu voce baritonală.

— Sau o fată după care ești topit.

— Nu sunt topit după nimeni.

Degetul Sophiei licări când acele șarpelui i se înfip- seră în palmă. Icni de durere, încercând să vizualizeze vraja.

— Șșșt, o aud!

Pieile șerpilor se cutremurară pe pământ în jurul ei...

— Atenție, pregătiți armele...

Sute de piei se înălțară în aer peste șerpi...

— *La atac!*

Patru băieți enormi, cu glugi roșii și uniforme negre dădură buzna din tunel, cu săbiile ridicate...

— Iadule mare, mormăi căpetenia lor vânjoasă, cu voce groasă, pe al cărui blazon cu șerpi se vedea o insignă de aur.

în groapa cu mâl, șerpii năuci șuierau unii la alții – iar dedesubtul lor nu mai era nimic țintuit la pământ.

Căpetenia le aruncă o vrajă, iar șerpii își luară tălpășița, țipând. își smulse gluga, dând la iveală un păr negru cu țepi, pometi spectrali, vene albastre care zvâcneau și niște ochi violeți ucigători.

— Spiricși idioți.

Tăieturile făcute de ace o ardeau, dar Sophie îndură durerea, invizibilă sub movila de piei lepădate.
Din tuneluri dădu fuga o ultimă glugă slăbănoagă.
— Crezi că sunt moale? strigă băiatul cu voce subțiratică, smulgându-și masca. Așteaptă până ce voi câștiga comoara! O să vezi tu!
Sophie se abținu să nu icnească surprinsă. Hort crescuse cât lipsise; pe bărbie îi apăruseră tuleie, avea părul negru răvășit, iar ochii lui căprui ca niște mărgele nu mai păreau de copil.
— îi voi cumpăra tatei un sicriu de aur. De doi ani așteaptă un mormânt. Ucis de Peter Pan însuși, tata.
Aruncă priviri crunte spre groapa pustie.
— Vei vedea, Arie! Eu voi fi cel care o va omorî pe Sophie. Nu îmi cunoști talentul de ticălos!
— Te transformi în om-lup pentru trei secunde? întrebă Arie, iar acoliții săi râseră pe înfundate.
— Nu-i adevărat! urlă Hort, alergând după ei spre tunel. Pot să rezist mult acum! Veți vedea!
Uitându-se cum se îndepărtau, Sophie oftă ușurată...
Arie se răsuci pe călcâie, cu sabia scoasă. Sophie înțepeni ca un cadavru, în vreme ce băiatul privea țintă spre locul în care ea zăcea goală, mijindu-și ochii violeți.
— Ce este, căpitane? întrebă acolitul său.
Arie ascultă tăcerea.
— Haideți, mormăi el în cele din urmă și își conduse ceata în castelul băieților, cu Hort căznindu-se să țină pasul cu ei.
Niciunul dintre ei nu văzu scânteierea roz din mlaștina din spatele lor, transformând pieile invizibile într-o mantie nevăzută.
Podul de Mijloc fusese aruncat în aer.
Din turnuri, Agatha nu văzuse decât rotocoalele de ceață adunându-se în mijlocul podului. Dar acum, stând în pâcla rece și deasă, privi în jos spre piatra făcută țăndări, din jurul unei gropi care se căsca sub ea. Podul fusese spulberat cu atâta forță, încât lespedea de pe fiecare parte atârna deasupra șanțului cu apă ruginie de dedesubt. Așchii zimțate zburau din ambele capete în

boturile crocodililor albi care se zbăteau în mocirlă, simțind fata de deasupra.
Cât de proastă fusese că ignorase vrăjitoarele, scrâșni Agatha, avântându-se orbește înapoi în ceață, spre portal. Ridică privirea spre cerul care se lumina. Avea cel mult un ceas la dispoziție pentru a găsi o altă cale, în afară de canalizare, șanțul cu apă sau...
Un fluture țâșni spre ea din ceață și țipă surprins. Agatha icni și îl țintui cu degetul aprins, dar rată, iar acesta se năpusti scâncind prin portal, înapoi la Decană.
Agatha îngheță de groază. Dacă era prinsă aici, povestea ei și a lui Tedros se va încheia înainte de a începe. Vrăjitoarea Sophiei avea să le ucidă pe amândouă.
Cu mâinile tremurânde, se întoarse încet spre castelul băieților de dincolo de Podul sfărâmat.
„Treci Podul", poruncise Tedros.
„Nu am cum", se gândi Agatha, panicată...
„Treci Podul."
„Treci."
Agatha privi țintă în jos spre gaura detonată. Anul trecut, sfidând orice așteptări, făcuse ce nu mai reușise nimeni să facă până atunci: trecuse de la Bine la Rău. Tedros avea încredere că o putea face din nou.
„Treci Podul."
Cu inima duduindu-i, Agatha își luă avânt spre spărtura din pod. Picioarele goale i se chirciră peste buza lespezii și întinse mâna, rugându-se să aibă dreptate...
Nimic, doar o adiere rece, care îi scăpă printre degete. încleștându-și maxilarul, Agatha întinse vârfurile degetelor mai departe, desprinzându-și piciorul drept de pe piatră, simțind doar văzduhul alunecându-i printre degete. Sudoarea îi șiroia de-a lungul coastelor. Dacă se mai întindea, avea să cadă în șanț. Crocodilii spinoși clămpăneau și împroșcau valuri roșii dedesubt, înghesuindu-se să prindă primii prada.

Agatha simți că i se umplu ochii de lacrimi, știind că Decana avea să apară din clipă în clipă. Nu îi rămânea decât un singur lucru de făcut... Să își încredințeze viața lui Tedros. Expiră încet. Piciorul stâng îi patină peste

margine când se aplecă înainte, sprijinindu-se pe dreptul, lă- sându-se în seama hazardului. Degetele piciorului drept îi alunecară pe piatra găurită, apoi scobitura tălpii, apoi călcâiul, încleştându-şi mâinile în gol... în gol... Piciorul depăşi marginea şi, cu un ţipăt, se prăbuşi spre şanţul de apă, fluturând orbeşte din mâini... Ceva.

Agatha se izbi cu palmele de o barieră tare, invizibilă şi ricoşă înapoi, căzând spre partea de Pod dinspre castelul fetelor.

în bariera ascunsă, se contură o reflexie. Propriul chip o privea încruntat, limpede precum cristalul. ***Fetele cu Fetele Băieţii cu Băieţii înapoi la castelul tău înainte să fii distrusă.***

Agatha păli, surprinsă. De ce era totul în această şcoală mult mai rău decât înainte?

— Ţi-am spus anul trecut, nu-i aşa? Binele cu Binele, Răul cu Răul, rânji reflexia ei. Dar ai crezut că eşti mai bună decât regulile. Acum uite în ce te-ai băgat.

— Lasă-mă să trec, ceru Agatha, uitându-se înapoi neliniştită după Decană.

— Vom fi mai fericite de partea asta, spuse reflexia. Băieţii distrug ***totul.***

— Iar o vrăjitoare va distruge şi mai mult, răspunse Agatha. Salvez ambele şcoli...

— Aşadar, toate astea sunt despre Bine acum, nu-i aşa? întrebă batjocoritor faţa ei. Nu despre o Fată care vrea un ***Băiat.***

— Am spus lasă-mă să ***trec.***

— încearcă oricât vrei. Nu mă vei păcăli din nou, spuse reflexia ei. Eşti, evident, Fată.

— Şi ce face o Fată să fie Fată? întrebă Agatha.

— Toate lucrurile care nu se regăsesc la un Băiat. Agatha se încruntă.

— Şi ce face ca un Băiat să fie Băiat?

— Toate lucrurile care nu se regăsesc la o Fată.

— Dar tot nu mi-ai spus ce *este* un Băiat sau o Fată.

— Ştiu că cineva care îşi doreşte un Băiat trebuie să fie Fată, spuse reflexia ei încrezătoare.

— Și care este motivul?
— Pentru că Fetele doresc Băieți și Băieții doresc Fete, iar tu *ai dorit* un Băiat, prin urmare aceasta te face să fii Fată. Acum, întoarce-te la castel sau...
— Și ce devine cineva care a sărutat o Fată?
— A sărutat o Fată? întrebă reflexia ei, brusc neîncrezătoare.
— A sărutat o Fată, readucând-o la viață, ca toți prinții cei mai buni, rosti Agatha, privind-o cu asprime.
Reflexia îi răspunse la fel.
— *în mod sigur,* Băiat.
Agatha își răsfrânse buzele.
— întocmai.
Imaginea ei icni, păcălită din nou, și dispăru în văzduh.
Agatha privi spre șanțul roșu care se învolbura în fundul prăpastiei. Tremurând, întinse piciorul gol și palid în aer și de data aceasta simți că aterizează pe o treaptă invizibilă.
Agatha se uită în jos și se văzu plutind magic pe deasupra crocodililor care scrâșneau furioși. Nevenindu-i să creadă, făcu încă un pas înainte peste genune, apoi încă unul, până când trecu de partea cealaltă a podului de piatră, răspunzând chemării lui Tedros.
Sophie nu avea să-i mai prindă niciodată acum.
Frica se scurse din pieptul Agathei, lăsând loc speranței.
Tedros o salvase de vrăjitoare, iar acum avea să îl salveze ea pe el.
Cu stomacul umplându-i-se de fluturi la gândul întâlnirii ce urma, Agatha sprintă către castelul băieților, înarmată cu cea mai profundă încredere în prințul ei.
La mare depărtare, în umbrele arcadei albastre a Fetelor, ochii verzi ai Decanei Sader iscodiră ceața. Dar nu se clinti din loc văzându-și eleva dispărând în turnurile putrede.
Sophie alerga după Agatha. Agatha alerga după prințul ei.

Două prietene cândva de nedespărțit, acum dezbinate.Decana se întoarse și o apucă spre castelul său. „Aveți grijă ce vă doriți, fetelor.” Zâmbetul ei cu strungăreață scânteie în întuneric. Aveți grijă ce vă doriți, într-adevăr.

Capitolul 12 – *Oaspetele nepoftit*

_ «fjL ștepta!i! scânci Hort, gonind după Arie și oa-.A^m.menii acestuia prin tunelul zimțat, în formă de bot de crocodil. Nu ar trebui să căutăm și pe mal?
Se grăbi să îi prindă din urmă, înaintând prin tunelul din ce în ce mai îngust.
— Scutul mogrif nu s-a activat degeaba! Spiricșii trebuie să fi prins ce...
Dar Arie și băieții dispăruseră deja în foaier. Hort se uită în urmă la tunelul întunecat, tentat să plece singur în căutare, dar îl mânca părul de la păduchi și îi ghiorăia stomacul.

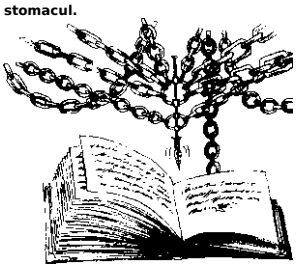

Un fulger roz îl lovi în cap, șuierând, și se prăbuși la podea, izbindu-și capul de piatră.

Când deschise ochii, Hort se trezi în chiloţi şi nimic altceva. Dat fiind că ave

— aPun pariu că fetele au parte de mese decente, se plânse el, întorcându-se spre tendința să își piardă hainele destul de des, nu îl puse pe gânduri, până când ridică privirea.

— Ce...

Uniforma sa negru cu roșu se îndepărta plutind de el, ca printr-o magie, îndreptându-se spre torța întunecată din castelul băieților, până când fu înghițită de văzduh și dispăru.

Când intră în foaierul putred al băieților, Sophie se asigură că mantia invizibilă acoperea fiecare crâmpei din uniforma sufocant de strâmtă a lui Hort. (Pentru un moment, se panică, gândindu-se că luase proporții – apoi își aminti de pieptul slăbănog al lui Hort și de fundul plat.) Sub mantie, avea să rămână nevăzută, cu condiția să nu verse din pricina duhorii din castel.

„Mai groaznică decât cea din castelul Răului”, se gândi ea; duhnea a şosete transpirate, înmuiate în oţet. Ştia că de vină trebuiau să fie nespălaţii de Nefericiţi, căci Fericiţii, care erau de partea Binelui, aproape că le întreceau pe fete când venea vorba de igienă. Chiar şi după două

antrenamente de Luptă cu Sabia, veneau la prânz, cu părul ud, mirosind a proaspăt şi a curat, ca şi când ar fi mers în grup la baie, imediat după cursuri. Cum de supravieţuiau în cocina asta

?în afară de stratul suplimentar de murdărie şi de câteva locuri prin care se scurgea apa, foaierul Răului arăta cam la fel. Prin antecamera adâncă, văzu cele trei scări negre şi răsucite care urcau în spirală către cele trei turnuri, pe care era gravat MALIŢIOZITATE, RĂUTATE şi VICIU. Gargui demonici aruncau priviri crunte de pe grinzi, iar în gurile lor ardeau torţe. Dar când ajunse la lumină, Sophie văzu că băieţii îşi lăsaseră amprenta.

Coloanele roase, decorate cu troli şi diavoli săltăreţi, pe care scria cândva N-E-F-E-R-I-C-I-Ţ-I purtau acum inscripţia B-Ă-I-E-Ţ-I, în vreme ce statuia de fier a unei vrăjitoare chele şi ştirbe fusese decapitată. în dosul încăperii în care se aflau scările, uşa către Amfiteatrul Poveştilor fusese pecetluită cu un număr nebunesc de drugi şi lacăte, împiedicând orice fel de acces către Tunelul Copacilor din spatele amfiteatrului. Sophie ridică privirea spre pereţii părjoliţi, pe care, printre miile de portrete ale absolvenţilor, înghesuite unele în altele, se vedeau doar chipuri de băieţi, atât Fericiţi, cât şi Nefericiţi. Cu un an în urmă, portretul ei se aflase printre ticăloşii de pe peretele acela. Acum îi luase locul portretul lui Tedros, cu nimbul său de păr auriu şi zâmbetul său arogant. Sophiei îi tresări inima văzând cât de bine semănau. „Am fi arătat perfect împreună.”

Se auzeau ecouri slabe de undeva de sus şi tropote de cizme. Sophie îşi desprinse ochii de la Tedros, amintin- du-şi tot ce îi luase... visele, inocenţa, demnitatea. N-avea să i-o ia şi pe Agatha.

Strângându-şi bine pe ea mantia invizibilă, se luă după ecouri, urcând scara Maliţiozităţii, dar nu înainte de a arunca o vrcţjă în urma ei, iar chipul prinţului începu să fie mistuit de flăcări.

Agatha credea că Tedros o va aştepta în capătul celor treizeci de şiruri de trepte şubrede şi istovitoare, de la pod până la clopotniţa deschisă. La urma urmelor, traversase Podul după cum i se poruncise şi venise la

5el punându-şi viaţa în primejdie, atât pe a ei, cât şi pe a altora. însă galeria rotundă din clopotniţă era pustie, umbrită de turnul înalt până la cer al Directorului Şcolii, care se ridica deasupra sa. „Ce aşteaptă?" se gândi Agatha, privind încruntată la fereastra îndepărtată.

în mai puţin de un ceas, Sophie avea să se trezească, iar Agatha nu avea timp pentru planurile neclare ale -unui prinţ. Dacă Tedros nu venea la ea, ştia cine avea să o ducă la el.

Un castel plin de băieţi poate sfârşi în două feluri. Fie cei care îl locuiesc îşi canalizează agresivitatea şi o transformă în ordine, disciplină şi productivitate, fie degenerează şi devin nişte maimuţe posedate de hormoni. Când ajunse la etajul al cincilea al Sălii Maliţiei, văzu că şcoala lui Tedros o apucase pe calea din urmă.

Băieţi care strigau, pe jumătate despuiaţi, în pantaloni negri, atârnau de grinzi şi se înghesuiau în toate cotloanele sălii sufocante, ca şi când ar fi fost preferabil să petreacă timp amuşinându-şi sudoarea decât în camerele lor. Duşumeaua de piatră pâijolită era plină de banane putrede, firimituri de pâine, gălbenuş de ou, oase, pene de pui şi pete de lapte, în vreme ce pereţii cenuşii de cărămidă erau acoperiţi cu mâzgăliturі infantile şi belicoase la adresa fetelor: CINE ARE NEVOIE DE FETE, URĂSC FETELE, şi cu caricaturi cu Fericite şi Nefericite mâncate de lupi, aruncate din turnuri şi de pe puntea corăbiilor. Lipindu-se de perete, Sophie se apropie, neaşteptându-se la nimic mai bun din partea Nefericiţilor, împuţiţi şi ticăloşi... până când văzu că nu erau câtuşi de puţin aceştia.

Chaddick cel păros şi voinic se legăna din tavan, răcnind şi lovind cu picioarele uşile deschise ale camerelor, în vreme ce Nicholas cel chipeş, cu piele măslinie, arunca vrăji de nemişcare spre un şoarece încolţit. Tarquin cel cu nasul pe sus şi musculosul Oliver se pocneau pe rând în abdomenul plat; Hiro cel cu faţă de bebeluş conducea un concurs de râgâituri, iar Bastian cel

tăcut bătea în niște tobe de mână, oprindu-se cu toții pentru a i se alătura lui Chaddick, care scanda războinic: „Suntem bărbați, puternici și liberi.”

Sophie clipi, îngrozită. Ce se întâmplase cu Fericiții, frumoși și galanți? Ce se întâmplase cu viitorii prinți?

„Uniți prin forță și fraternitate”, zbierau băieții, „Zei ce nu cunosc stăpân...”

O ușă fu dată de perete.

— Dacă nu ne întoarcem în curând la Bine și la Rău, vă voi ucide pe toți, șuieră Ravan în pijamele, cu părul negru nespălat și pielea ciocolatie mai unsuroasă ca oricând. E de-ajuns că am rămas fără mâncare, că ne-am pierdut profesorii și că ne înghesuim cu toții la singurul etaj din tot castelul ăsta împuțit, unde au mai rămas băi neinundate. Tot ce-aveți de făcut e să ucideți o vrăjitoare – o *amărâtă de vrăjitoare* – și vouă vă arde să dați petreceri!

Vex cel cu urechi ascuțite apăru somnoros lângă el.

— Nu-i *treaba* Binelui să ucidă vrăjitoare? căscă el.

— Nu există Bine atâta timp cât există Fete! îl repezi Chaddick. înainte de toate suntem bărbați!

— înainte de toate, bărbați! rostiră la unison Fericiții.

— Vrem să stăm treji toată noaptea și să nu ne îmbă- iem niciodată? Vrem să stârnim iadul și să nu curățăm după noi în veci? Vrem să ne marcăm teritoriul precum câinii? tună Chaddick. Cine ne va opri?!

„Nu-i de mirare că miroase”, se gândi Sophie, invizibilă în colț. Se uită pe fereastră spre turla din înalturi a Directorului Școlii. Cum va egunge acolo *sus*? Și cum va ajunge la Tedros la timp? Simți un gol în stomac. Dacă Agatha era deja cu el?

Sophie se relaxă treptat. Era încă aici, nu-i așa? Ceea ce însemna că Agatha nu își sărutase prințul încă. Inima începu să îi bată mai tare, plină de speranță. Poate că Agatha nu ajunsese, de fapt, la școala băieților.

își acoperi urechile să nu mai audă tropotele asurzitoare și răcnetele de maimuțe ale Fericiților, în timp ce se îțeau din ce în ce meu multe capete somnoroase ale Nefericiților.

— Mă auziți! urla Chaddick, bătându-se în piept. Cine o să ne opreas...

îl izbi o vregă mov, închizându-i gura. Sophie se răsuci și îl văzu pe Arie călcând apăsat, cu ochii violeți clocotind de furie, urmat de cei patru acoliți ai săi chipeși. Speriați, băieții luară poziția de drepți în fața ușilor, ducându-și mâna la frunte în semn de salut, în timp ce Arie traversă sala, scrutându-i pe fiecare. Numai Chaddick nu ridică mâna. Arie se aplecă și îl privi crunt în ochii cenușii.

— Aș putea să îți amintesc că, dat fiind că nu ai reușit să o ucizi pe Sophie în Pădure, Stăpânul Tedros te-a *înlocuit* și nu meu ești căpitan, spuse Arie, cu insigna aurie scânteind. Și, din nefericire, nici eu, nici acoliții mei nu avem aceeași toleranță față de idioțenie ca predecesorul nostru.

Din carcera de dedesubt răsunară țipete.

— Băieții mei savurează orice șansă de a pedepsi un Fericit. Dar un fost căpitan al Fericiților? zâmbi Arie spre Chaddick. Camera de Asuprire va avea o redeschidere pe cinste, într-adevăr.

Roșu la față, Chaddick schiță un salut căznit.

— Așa-i mai bine, răspunse Arie, eliberând gura rivalului său.

— Cum ați reușit tu și acoliții tăi să treceți prin scutul lui lady Lesso, dacă nu o poate face niciunul dintre prinți? rosti Chaddick pe nerăsuflate. De ce am avea încredere în tine?

— Pentru că am o miză în războiul ăsta, mai mare decât a oricui, spuse Arie cu răceală, îndepărtându-se.

— Dacă ai pătruns prin scut, atunci de ce nu ai lăsat și prinții să intre? strigă Nicholas. Am fi putut-o ucide pe Sophie până acum!

— Daa, răcni Vex, de ce nu a sărutat-o Tedros pe Agatha?
— De ce nu am revenit la Bine și la Rău? țipă Ravan. Toți Nefericiții începură să strige în cor: „Rău! Rău! Rău!” până când Arie zbieră la ei și tăcură.
— De unde știm că doar Sophie este inamica noastră... mârâi el. *Și nu și Agatha?*
Nefericiții făcură ochii cât cepele spre el.
— D-d-dar Agatha și l-a dorit pe Tedros, spuse Ravan neliniștit. Vrea să își repare povestea... vrea să repare școlile...

Şi de unde ştim că dorinţa ei nu-i o capcană? contracara Arie. Vorbim despre două fete care au spus că povestea lor nu are nevoie de un prinţ. Două fete al căror sărut *a alungat* bărbaţii din regate. Două feteS(IOMAN CHAINANI

care acum vor să vă transforme pe voi toţi, băieţi, în *sclavi.*

Se aşternu o linişte mormântală.

Căpitanul ridică îrncet ochii spre colţ.

— Ar putea fi în csastelul nostru chiar *acum...*

Sophiei îi stătu iniima-n loc, iar sudoarea i se scurse de-a lungul piciorului.

— Ticluindu-şi ate&cul...

Pupilele violete ales lui Arie o ţintuiră... O picătură de sudoare se rostogoli ede pe mantia invizibilă a Sophiei.

— Ascultând ce sp)unem exact în clipa asta...

Ochii lui urmăriră picătura de transpiraţie izbind du-şumeaua...

— AM PRINS-O! AM1 PRINS-O PE SOPHIE!

Băieţii se întoarseră şi îl văzură pe Hort în chiloţi, târând o fată în uniftormă albastră prin sală, cu capul acoperit de gluga lui roşie. însă prizoniera lui opunea surprinzător de puţimă rezistenţă şi, de fapt, părea că îl trăgea ea pe el, facâncdu-l pe Hort să gâfâie şi să pufăie...

— V-am spus! V-ami spus că era cineva acolo! Mi-a luat hainele şi a ars portreetul lui Tedros şi am văzut-o în întuneric şi comoara estte a mea, pentru că eu am prins-o...

Smulse gluga, dânid-o la iveală pe Agatha.

— Asta nu-i Sophiie, spuse Hort rămânând fără aer.

Sophie îşi înăbuşi iun ţipăt.

Arie se apropie tip»til de Agatha, dezvelindu-şi dinţii strâmbi.

— Cum ai *intrat?*

Agatha îi zări insigna de căpitan şi îl înfruntă curajoasă:

— Du-mă la Tedro>s *acum.*

— Şi de ce aş asculta o *intrusă*? mârâi Arie, iar de-getul îi licări mov. De ce aş avea încredere în prietena vrăjitoarei?

— Pentru că sunt aici ca să vă salvez de ea, răspunse Agatha tăios.
Chipul lui Arie se schimbă, iar în sală se așternu tăcerea.
— Sophie se transformă în vrăjitoare din nou. De data asta pentru totdeauna.
Agatha simți că i se usucă gura și rămâne iară glas. Ezită un moment îndelungat, apoi, în cele din urmă, ridică privirea.
— Viețile noastre, ale tuturor, sunt în pericol dacă nu mă văd cu Tedros.
Sophie îngheță în spatele Agathei, zguduită până în măduva oaselor de ce auzea.
— Cât mai avem? întrebă Chaddick, venind în spatele lui Arie.
— Până când află că sunt aici, răspunse Agatha, iar pe gât începu să i se întindă o spuzeală roșie.
Băieții murmurară, iar Sophie rămase ascunsă în colț, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.
Arie o priviea țintă pe Agatha, scrutându-i chipul. Degetul incandescent i se stinse și părăsi seda în grabă.
— Urmează-mă.
Agatha o apucă pe urmele sale, întunecată de umbra lui. Sophie îi urmă îndeaproape, observând că prietenei sale îi tremurau picioarele. Știa că se gândeau la același lucru. Agatha nu își sărutase prințul încă. Dar finalul ei fericit și al Sophiei era deja pierdut, pe veci.
Agatha ținu pasul cu Arie, înaintând pe culoarul abrupt din piatră roșie, care ducea spre turnul Directorului Școlii, încleștându-și brațele pentrui a se apăra de vânt.
— Tedros știa că vin, spuse ea, înclinând din cap către turla care se pierdea în nori. De ce nu m-a așteptat?
Arie nu răspunse. Cu ochii săi violeți și vocea profundă și elocventă, îi amintea Agathei de cei mai buni ticăloși.
„Cum pătrunsese prin scutul Ivii Lesso?” se gândi ea, iar în minte îi năvăliră noi întrebări. Dat fiind că avea să qjungă în turn, văzu ocazia de a primi un răspuns la ele.
— Ce s-a întâmplat cu profesorii voștri?

— După ce s-au schimbat castelele și a apărut Decana Sader, profesorii noștri au dat năvală pe Pod pentru a o înfrunta.

Arie se opri.

— Nu au apucat să traverseze.

— De ce? Unde s-au dus...

Se auzi un bufnet puternic în spatele Agathei și se întoarseră amândoi. Din parapetul castelului se desprinsese o piatră, rostogolindu-se la câțiva pași în urma lor.

— Probabil că am atins-o, spuse ea, spășită.

Arie cercetă piatra cu grijă și o luă din loc.

— Ce s-a întâmplat cu Podul? insistă Agatha. Și știmfele...

— Unul dintre multele motive pentru care urăsc prințesele este că nu găsesc singure răspunsuri, mormăi Arie.

Agatha rămase în urmă tăcută. Se crăpa de ziuă, iar castelul băieților mocnea roșu clocotitor, în vreme ce, de partea cealaltă a golfului, castelul fetelor strălucea în culori de safir, de parcă ar fi fost o viziune a raiului și a iadului. Agatha privi peste balustradă, la țărmurile băieților de dedesubt, unde crocodilii albi înfulecau resturile de schelete care acopereau malurile. Se întrebă ce creaturi puteau provoca un asemenea măcel... apoi văzu un craniu intact departe de țărm. Iată răspunsul la întrebarea despre știmfe.

în spatele ei răsună un scâncet.

Agatha se răsuci pe călcâie. Nu era nimeni.

— Ce este? strigă Arie.

Agatha scrută culoarul pustiu.

— Probabil un șobolan, spuse ea, dornică să înainteze.

Când se apropiară de turnul Directorului Școlii, Agatha ridică privirea spre ferestruica minusculă, învăluită în fuioarele norilor.

— Cum vom ajunge acol...

Arie scoase un fluierat şi o frânghie groasă, de păr blond împletit, coborî pe fereastră şi se rostogoli spre Podul de dedesubt. Căpitanul rânji spre ea şi o înhăţă.

— Sper că prinţesele se pot căţăra.

încruntându-se, Agatha sări, apucă frânghia şi simţi că o mănâncă picioarele de la părul uscat. împingându-se în sus către fereastra îndepărtată, nu şovăi, în ciuda crocşilor care se zbăteau în şanţul cu apă de dedesubt şi a senzaţiei stranii că ceva sub ea îngreuna frânghia. Urcă tot mai sus, înfruntând rafalele vântului, hotărâtă să oprească o vrăjitoare... Dar cu fiecare pas, gândul la Sophie se domolea, propulsând-o ceva mai adânc. Reflexia ei văzuse ceea ce ea nu putea recunoaşte. Nu mai făcea asta în numele Binelui. O făcea pentru un băiat.

Vechea fată din cimitir se îndepărtă, în vreme ce Agatha străpunse ceaţa, cu inima gata să se deschidă spre un nou început. Pe degete i se iviră băşici, iar spatele îi era scăldat în sudoare, însă continuă să urce. Era atât de aproape acum, atât de aproape de final... urcând din ce în ce mai sus, ca prinţul lui Rapunzel... descoperindu-şi puteri nebănuite... până când, în cele •din urmă, văzu spira ascuţită înţepând norii.

Deasupra ei, Arie se desprinse agil de coada împletită legată de fereastră şi pieri prin deschizătură în încăperea Directorului Şcolii. Agatha aşteptă ca frânghia să nu se mai clatine, apoi parcurse cei câţiva coţi rămaşi şi ridică capul pentru a privi înăuntru...

Doi băieţi cu pieptul gol îşi încleştau săbiile într-o luptă încinsă, unul palid, cu o glugă roşie, celălalt măsliniu, cu o mască argintie. Parând şi retrăgându-se, se izbeau de rafturile cu cărţi care acopereau pereţii cenuşii, împrăştiind cărţi de poveşti colorate peste tot pe pardoseală. Băiatul palid îi zgârie pieptul celui măsliniu, iar acesta din urmă îi atinse gamba celui dintâi, lăsând două dâre gemene şi încleştându-şi săbiile încă o dată.

Acum băiatul palid începu să atace, împingându-şi adversarul către o masă de piatră lipită de peretele în-

depărtat, unde se afla o carte groasă de poveşti, deschisă la ultima pagină. Dintr-o parte şi alta a tavanului atârnau lanţuri de fier, imobilizând ceva deasupra cărţii de poveşti... o ţepuşă lungă de oţel, ca o andrea, care se termina cu o peniţă ascuţită ca un brici... un condei fermecat, care se zbătea să se elibereze...

Agatha făcu ochii mari.

„Povestaşul."

Se uită la băiatul palid cu glugă ripostând la loviturile băiatului ars de soare, fără ca acela cu capul acoperit de glugă să îşi desprindă ochii de pe condeiul înlănţuit. Respingând atacurile băiatului palid, cel măsliniu se împiedică de o carte şi ezită. Cel palid sări pe lângă el, repezindu-se la condei...

— Arie, zâmbi tânărul smead, văzându-l pe căpitan.

Speriat, cel palid se răsuci pe călcâie.

— Spune că vrea să păzească Povestaşul cu mine, răspunse cel măsliniu.

îi smulse gluga adversarului, dându-l la iveală pe Tristan, cel cu păr roşcat strălucitor, nas lung şi faţa plină de pistrui.

— M-am gândit să-i pun la încercare dibăcia.

— Nici măcar nu ar trebui să fie aici, stăpâne, îl mustră Arie, aruncându-i căutături crunte lui Tristan, care îşi privea neliniştit încălţămintea. Vine şi pleacă, face ce îl taie capul. Merită să fie pedepsit...

— Lasă-l în pace. Nu-şi găseşte locul printre ceilalţi băieţi, ştii doar, spuse tânărul măsliniu, scoţându-şi masca argintie a Directorului Şcolii.

Tedros îşi scutură sudoarea din părul auriu des şi îşi vârî sabia, Excalibur, în teacă. Zări o frântură din sine în mânerul ca oglinda – avea corpul mai mare, mai musculos decât cu un an în urmă, obrajii acoperiţi de tuleie strălucitoare şi maxilarul ca de oţel. Se întoarse din nou spre Arie:

— E nevoie să ne asigurăm că încheiem lucrurile cum trebuie de data asta şi nu strică un paznic în plus. Pe deasupra, până la moartea Sophiei, îmi prinde bine puţină companie. Cum stătea Directorul Şcolii aici în înalturi fără să-şi reteze gâtul de plictiseală, n-am nici cea mai vagă idee...

Se întrerupse brusc. în faţa ferestrei şedea o umbră, iar prin întuneric îl priveau fix doi ochi căprui, ca de pisică.

Arie îşi drese glasul.

— Stăpâne, am găsit-o furişându-se...

Răceala privirii lui Tedros îl opri. Cu pieptul gol, • Tedros trecu pe lângă el, îndreptându-se către fereastră. Cu fiecare pas, se uita pe îndelete la umbrele care se dispersau... dând la iveală părul negru scurt... pielea albă ca zăpada... buzele subţiri rozalii şi zâmbetul îngrozit...

Stând la fereastră, Agatha îşi ţinu respiraţia, iar gâtul începu să o ardă şi mai tare decât înainte. Chipul lui Tedros era mai aspru decât şi-l amintea, prezenţa lui mai întunecată, iar aura inocentă şi copilărească... dispăruse. Dar în adâncul ochilor îl vedea încă. Băiatul pe care se luptase să îl uite. Băiatul care o vizita în somn. Băiatul fără de care sufletul ei nu putea să trăiască.

— Ia-l pe Tristan şi pleacă, spuse Tedros în cele din urmă, fără să se uite la Arie.

Acesta se încruntă.

— Stăpâne, insist să...

— Este un ***ordin.***

Arie îl înhăţă pe Tristan de gât şi îl împinse să coboare pe funie, lăsându-l pe prinţ singur cu prinţesa lui.

Sau aşa credea.

Invizibilă sub mantia ei, Sophie îşi trăgea încă sufletul după urcuşul pe cosiţa împletită. Se ghemui mai bine sub masa de piatră, cu Povestaşul zbătându-se să se elibereze deasupra cărţii cu povestea ei şi a Agathei. în ciuda scâncetului care îi scăpase pe Pod – se tăiase la picior într-o cărămidă spartă – reuşise cumva să qjungă la

Tedros teafără și nevătămată. Dar când tânărul se apropie de Agatha, ușurarea Sophiei se transformă în panică. Căci, uitându-se la prințul și prințesa pierduți unul în privirea celuilalt, știu că povestea ei se sfârșise deja. Agatha alesese un băiat.
Și nu putea face nimic pentru a o împiedica.
— Ești... aici, spuse Tedros, atingând brațul Agathei, ca și când nu ar fi fost sigur că era reală.
Simțindu-i mâna, gâtul Agathei se înroși ca racul. Nu-și găsea cuvintele... trebuia ca el să se dea înapoi... avea nevoie de o...
— Cămașă, îngăimă ea.
— Ce? O...
Tedros roși și înhăță o cămașă neagră fără mâneci de pe pardoseală, îmbrăcând-o.
— Eu doar... nu credeam că...
Ochii lui scrutară încăperea.
— Ești aici... singură?
Agatha se încruntă.
— Bineînțeles...
— Nu e și *ea* cu tine?
Tedros scoase capul pe fereastră, cercetând frânghia.
— Am venit aici cum mi-ai cerut, spuse Agatha încet. Am venit pentru tine.
Tedros o privi țintă, cu o expresie stranie.
— Dar este... Cum ai putut...
Ochii i se înăspriră, ca și când s-ar fi închis o ușă înăuntrul lor.
— *Tu.* Tu m-ai făcut să trec prin *iad.*
Agatha lăsă aerul să-i scape din plămâni, pregătită pentru asta.
— Tedros...
—Ai sărutat-o, Agatha. Ai sărutat-o pe ea, în locul meu. Știi ce efect *a avut* acest lucru asupra mea? Știi ce a însemnat asta pentru *tot?*
— Mi-a salvat viața, Tedros.

— Și a distrus-o pe a mea, spuse el furios. Toată viața mea, fetele nu m-au plăcut decât pentru coroană, pentru avere și pentru felul în care arăt, însă nu am dobândit singur nimic din toate astea. Ai fost prima fată care a văzut dincolo de ele... care a văzut ceva înlăuntrul meu demn de a fi îndrăgit, oricât de prost, impetuos și îndărătnic pot fi.
Tedros se opri, simțind că începe să îi tremure vocea. Când ridică din nou privirea, avea chipul rece.
— Dar în fiecare noapte, trebuia să dorm știind că nu sunt îndeajuns. Trebuia să dorm știind că prințesa mea a ales o *fată.*
— Nu am avut de ales! insistă Agatha.
Tedros se încruntă și se uită într-o parte.
— Ai fi putut să mă iei de mână. Ai fi putut să stai aici și să o lași să meargă acasă.
Privi la ultima pagină din *cartea* de sub Povestaș, la propria umbră ce se pierdea în întuneric, singură.
— Nu spune că n-ai avut de ales. *Ai avut* de ales.
— O alegere pe care un băiat nu ar putea-o înțelege niciodată. (Agatha se uită spre spatele lui întors către ea.) Toată viața am fost o ciudată, Tedros. Nimeni nu-și lăsa animalele să se apropie de mine, ca să nu mai spun copiii.
— După ce am mai crescut, m-am ascuns într-un cimitir, căci așa puteam uita lucrurile pe care nu le aveam. Cum ar fi cineva cu care să stau de vorbă. Sau cineva care voia să stea de vorbă cu mine. Am început să îmi spun că să fii singur era adevărata putere. Că murim cu toții în cele din urmă, putrezim și ne mănâncă viermii, așa că ce rost are...
Se opri.
— Dar apoi a venit Sophie. La patru fix după școală. O așteptam lângă ușă în fiecare zi, „ca un câine”, zicea mama, tânjind după ora aceea înainte de apusul soarelui, pe care o petreceam împreună. O priveam cât cerul se întuneca... cum se agita, ca și când nici ea nu voia ca eu să merg acasă, chiar dacă se prefăcea că eram

o Faptă Bună. M-a făcut să mă simt iubită pentru prima oară în viața mea.

Agatha zâmbi, auzindu-și seninătatea din glas.

— Și știam că totul va fi bine în cele din urmă, oricum s-ar fi terminat poveștile noastre. Ne vom avea una pe cealaltă în sătucul nostru izolat și fără noimă, mereu împreună, iar acesta era cel mai fericit final pe care mi-l puteam imagina. Pentru că era prietena mea, Tedros. Singura prietenă pe care o cunoscusem vreodată. Și nu îmi puteam imagina viața fără ea.

Tedros nu se mișcă, continuând să rămână cu spatele spre ea. încet, se întoarse, privind-o cu blândețe.

— Atunci de ce m-ai dorit pe mine?

Agatha privi în jos. Ținu cuvintele cât de mult putu, temându-se să le rostească.

— Pentru că acum am nevoie de ceva mai mult decât o prietenă.

Se așternu tăcerea, tulburată doar de niște suspine reținute, iar Agatha se gândi că trebuiau să fie ale ei, deși păreau a veni de departe.

Simți brațul lui Tedros pe al ei și ridică privirea spre ochii lui albaștri luminoși.

— Sunt aici, Agatha, șopti el. Chiar aici.

Ea simți că îi dau lacrimile.

— Nu mă va ierta niciodată pentru asta, îngăimă, tremurând sub atingerea lui delicată. Sophie se transformă din nou în vrăjitoare. Ne va ucide pe amândoi.

Ochii lui Tedros aruncară scântei. Se repezi la fereastră, scoțându-și sabia...

— Avem nevoie de prinți...

— Nu! exclamă Agatha, prinzându-l de cămașă.

— Dar ai spus...

— Putem să încheiem totul. Putem... să ne rescriem povestea.

Agatha își simți gura uscată ca iasca. Se îmbujoră.

— V-v-va pleca acasă. Așa cum ai vrut să facă. Nu trebuie să moară nimeni.

Chipul lui Tedros se calmă încet, înțelegând.

Susținându-i privirea, Agatha o desprinse pe Excalibur din degetele lui aspre, cuprinzând mânerul aurit al săbiei în palmă. Văzu teama din ochii lui, îi simți sudoarea din palmă și zăbovi încă un moment cu mâna în mâna lui. Nu-și desprinseră privirile, iar Agatha făcu un pas înapoi, cu lama îndreptată spre el. Tedros o privi, cu nările fremătând, cu venele gâtului pulsând, ca un tigru gata de salt.

— Ai încredere în mine, șopti ea, strângând sabia și mai tare...

Apoi se răsuci spre Povestașul de deasupra mesei și îl eliberă din lanțuri. Tedros se aruncă spre el surprins...

Condeiul fermecat plonjă ușurat spre cartea de povești, izvodind o nouă ultimă pagină. Din peniță sa se revărsă o pictură sclipitoare, o viziune în care prințul și prințesa, în camera lor din turn, mână în mână, se pregăteau să pecetluiască „Sfârșitul” cu sărutul lor.

Tedros îngheță, privind spre pictură. Auzi sabia căzând la pământ în spatele său. Se întoarse încet și văzu că obrajii Agathei deveniseră trandafirii aprins.

— Ai sta aici pentru totdeauna? întrebă el cu gâtul zvâcnindu-i. Cu... mine?

Agatha întinse o mână tremurătoare și îl atinse, oglindind ce se întâmpla în pictura din cartea de povești.

— Povestașul nu va scrie „Sfârșit” decât dacă sunt sinceră, spuse ea încet. Și inima mea toată îmi spune că este cu tine.

Lui Tedros i se umeziră ochii.

— întotdeauna sfârșitul poveștii este cel pe care și-l dorește prințesa, spuse el, cuprinzând chipul Agathei. De data aceasta simt că este al meu.

Liniștea deveni și mai adâncă când Agatha îl trase spre ea, apucându-l pe după mijloc, în timp ce Povestașul

alerga de zor pe pagina din spatele lor. Vedea umbrele lor conturându-se în oțelul strălucitor al Povestașului... își simțea răsuflarea tot mai întretăiată când îl trase spre ea. Mușchii lui Tedros se relaxară când prințesa lui îl strânse mai tare... și mai tare... trăgându-i buzele spre ale ei...

Se trase înapoi tresărind. în oțelul condeiului se oglindea o umbră neagră.

Tedros se răsuci pe călcâie...

Nu era decât condeiul.

— Este aici, șopti el, trăgându-se înapoi. Este aici, undeva.

— Tedros?

Agatha se încrută, confuză...

Tedros scrută cu privirea dincolo de rafturile încărcate cu cărți.

— Unde este? Unde este Sophie?!

— Nu-i aici! exclamă Agatha întinzând mâna spre el.

El se retrase brusc.

— N-n-nu pot... nu dacă vrăjitoarea aia este vie...

Ochii Agathei scânteiară.

— Dar va dispărea pentru totdeauna!

— Este *vrăjitoare*, strigă Tedros furios. Atâta timp cât Sophie se află pe acest pământ, va găsi o cale să ne dezbine!

— Nu! Nu îi poți face rău! Tedros, asta este singura cale...

— Ultima dată am lăsat-o în viață pentru tine și mi *te-a luat,* replică el. Nu pot face aceeași greșeală, Agatha. Nu te pot pierde din nou!

—Ascultă-mă! spuse Agatha, stacojie. Sunt dispusă să renunț la tot pentru tine! Să nu îmi mai revăd niciodată casa! Să nu îmi mai văd mama în veci! rosti ea, cuprinzându-i umerii. Nu mai face parte din povestea noastră. De aceea mi-ai spus să vin în seara sista. Pentru că nu vrei să îi faci rău. Pentru că știi că *eu sunt* de ajuns.

Il strânse mai tare, privindu-l țintă în ochi.

— Las-o să plece acasă. Te rog, Tedros. Căci nu te voi lăsa să o atingi.
Tedros se uită din nou ciudat la ea.
— Am uitat cât de stranie ești.
Agatha îl îmbrățișă, lăcrimând ușurată.
— O prințesă ciudată, șopti ea la pieptul lui. Era timpul să avem și așa ceva.
— Care spune povești ciudate.
— Cum ar fi? zâmbi ea, ridicând buzele în întâmpinarea sărutului lui...
— Că ți-am spus să vii astă-seară, spuse prințul.
Agatha se smulse de la pieptul lui, iar zâmbetul îi pieri de pe chip.
Singurul sunet din încăpere erau suspinele unei fete invizibile, care încetară deodată.
Arie gonea de-a lungul culoarului. „Nu poți avea încredere în femei." învățase lecția aceasta de mic. în depărtare, văzu picioarele palide ale lui Tristan dispărând în castel.
„Ce bărbat jalnic. Nici măcar nu merita să fie numit băr..."
Se opri.
încet, Arie îngenunche la pământ și se uită la o cărămidă spartă de pe parapetul culoarului, din care picura sânge proaspăt.
Degetul lui Arie se aprinse și aruncă o flacără spre castel pentru a-și chema oamenii.
Nu-și amintea ca Agatha să fi sângerat.
Ascunsă sub masă, Sophie se uită cum Agatha se desprindea de Tedros, iar ochii lui albaștri păleau.
— *M-m-mi-ai spus* să vin, se bâlbâi Agatha. Mi-ai spus să traversez Podul...
— Am aruncat Podul *în aer,* așa că nu se poate să-l fi traversat, ripostă Tedros. Doar magia unei *vrăjitoare* te-ar fi putut aduce aici.
— Dar... te-am... te-am văzut, Tedros! în clasă, în vânt...
— *Ce?* pufni Tedros.
— Ți-am văzut...
Agatha rămase fără glas, căruia îi luă locul ecoul Decanei.

„Uneori vedem ce vrem să vedem.”
O fantomă. Inima ei dăduse naştere unei fantome, la fel cum li se întâmplase tuturor celorlalte fete.
Doar că ea crezuse că fantoma ei era reală.
încet, Agatha privi spre prințul său, care ridicase degetul, licărind auriu, spre ea.
— Nu ai venit după mine, şopti ea.
— Cum ai ajuns aici, Agatha? întrebă Tedros, interpunându-se între ea şi Povestaş.
Degetul lui aprins rămase țintuit spre ea, tremurând vizibil.
— Cum ai traversat Podul?
Agatha se dădu înapoi, iar degetul i se aprinse, gata de apărare.
— Având încredere în tine, şopti ea, simțind că o cuprinde ameţeala.
„Săgeţile. Pancartele pe care scria Urmărită. Prinții de la poartă.”
— Nu a avut nicio clipă vreo legătură cu mine... spuse ea. Voiai, de fapt, să te răzbuni pe Sophie...
— Nu înțelegi? Şi data trecută credeai că ştii ce îți doreşte inima, încercă să o convingă Tedros. Fac asta pentru tine, Agatha. Pentru noi.
— De ce nu poți avea încredere în mine? întrebă ea, sufocându-se. De ce trebuie să moară?
Tedros se uită la degetele lor aprinse, țintuite unul spre celălalt.
— Pentru că într-o zi s-ar putea să te răzgândeşti din nou, spuse el încet.
Ridică privirea, cu ochii răvăşiți de durere.
— într-o zi s-ar putea să o doreşti pe ea, nu pe mine.
— Te rog, Tedros, îl imploră Agatha. Te rog, las-o să plece...
— Dacă aş încerca să îți fac rău chiar acum?
Prințul ei făcu ochii mari, speriat.
— S-ar arăta? Te-ar salva?

— **Nu-i *aici*! Te aleg pe tine, Tedros!**

—De data asta nu mai este îndeeguns să mă alegi pe mine, Agatha.

Tedros o privi până în adâncul sufletului, așa cum făcuse în vis.

— **De data asta mă asigur că așa va fi.**

Agathei i se tăie răsuflarea.

într-o clipită, Sophie profită de ocazie și aruncă o vre\jă roz între ei – Agatha sări, crezând că era a lui Tedros; prințul se feri, crezând că era a ei. Imediat, zece glugi roșii se lansară prin fereastră, cu săgețile îndreptate către Agatha. Ea se retrase îngrozită, înconjurată din toate părțile.

îi aruncă priviri crunte lui Tedros, clocotind de furie.

— **Ești un *animal,* șuieră ea. Nu te voi alege niciodată. Mă auzi? *Niciodată!***

Aruncă o vrsga și zorii se stinseră magic, iar turnul se scufundă în întuneric. Un moment mai târziu, lumina reveni, dar Agatha dispăruse.

Tedros se răsuci spre fereastră, dar nu se vedea nimeni pe frânghie, culoarul era pustiu, iar prințesa lui pierdută. Furia începu să i se domolească. Ar fi putut avea fericirea chiar în clipa aceea, chiar acolo. Ar fi putut avea Sfârșitul. Dar îngăduise ca obsesia lui față de o vrăjitoare să otrăvească totul din nou. Acum era singur cu condeiul, după ce își distrusese Fericirea până la Adânci • Bătrâneți cu propria mână.

— **A spus adevărul, șopti el. Sunt... sunt un nesăbuit...**

— **Nu tocmea.**

Tedros se întoarse. Arie privi în jos spre Povestașul care încheia o pictură în nuanțe vii în cartea de povești: o imagine în care Tedros și Agatha aruncau vrăji unul spre celălalt, înconjurați de acoliți înarmați. Doar când se apropie, Tedros văzu că mai era cineva în pictură... era

altcineva sub masă, zâmbind voioasă sub mantia invizibilă...

Tedros și Arie își întoarseră încet privirea spre locul de sub masă, însă Sophie dispăruse de multă vreme.

— Agatha a mințit tot timpul, stăpâne, spuse Arie. Au venit aici să te omoare, amândouă.

Tedros tăcu, privind țintă la pictură, cu gura căscată de groază. își văzu chipul pământiu reflectat în Povestaș, așteptându-i următoarea mișcare. Se uită în altă parte.

— Prințesa, îngăimă el. Este... este timpul să îi lași să intre, nu-i așa?

Arie rânji larg.

— Aș spune că este.

— **Tedros ascultă cum Arie și acoliții săi se îndepărtau.Arie.**

îl auzi pe căpitanul său oprindu-se în urma lui.

— **Spune-le că recompensa nu mai este doar pentru un singur cap.**

Tedros se întoarse, cu chipul stacojiu.

— **Este pentru *două*.**

Când soarele începu să urce pe cer, o muscă cu ochi mari se strecură frenetic pe sub ușa încuiată a Amfiteatrului Poveștilor din castelul băieților și spre Tunelul Copacilor, blocat complet de pietre. Gâfâind de panică, musca se opinti să se furișeze pe după fiecare piatră, până când ajunse din nou în Poieniță.

Cu lacrimile șiroind, musca Agathei zbură spre turnul fetelor, îndreptându-se spre camera ei, aflată în vârful turlei albastre a Onoarei, îngrozită de ce avea să găsească. Ștergând fereastra deschisă și rănindu-și aripa, se prăbuși pe patul prietenei sale... prietena pe care o trădase, dând-o pe mâinile băieților, prietena la care renunțase pentru un prinț, prietena care jurase că era o vrăjitoare sângeroasă...

Dar, răvășind grăbită așternuturile, Agatha îngheță de groază. Căci văzuse ce voise să vadă, de la final la început.

Sophie zâmbea în somn, de parcă ar fi fost cea mai liniștită noapte din viața ei.

Pe gâtul ei alb și dezgolit nu se zărea nici urmă de neg.T

PARTEA A DOUA

-«-^s-* CAPITOLUL 13 *Clubul de lectură din Sala pentru Cină*

Soarele scânteie în ceasul de cleştar, pe care erau pictate o prințesă și o vrăjitoare valsând. Era trecut bine de șapte, zorile veniseră și plecaseră, fiind înlocuite de o dimineață rece de decembrie.

întinsă în pat, complet îmbrăcată, Sophie se uita la Agatha care dormea. Beatrix coborâse la micul dejun. Erau doar ele două.

Pe Sophie o înțepau încă gleznele și încheieturile unde o săgetaseră spiricșii; gambele îi zvâcneau după cursa invizibilă, când ieșise din școala băieților: până la vechiul balcon al profesorilor, traversând Poienița, pe lângă cei doi străjeri Fericiți și coborând în Tunelul Copacilor de pe partea fetelor,
întorcându-se în camera ei, în vreme ce musca Agathei se căznea încă să iasă din tunelul ticsit cu pietre al băieților. Aruncase mantia cu uniforma lui Hort sub patul lui Beatrix și se strecurase în pat exact când auzi bâzâiturile Agathei care intra pe fereastră...

Iar acum erau aici, cu chip omenesc, în tăcere, una lângă alta, ca de atâtea ori până atunci.

Doar că se schimbase totul.

Sophie scrută fața Agathei, căutând-o pe fata din cimitir pe care o cunoscuse cândva. Dar nu văzu decât un nas de prințesă... piele albă ca zăpada... buze delicate care se ofereau unui prinț...

Un prinț care nu o sărutase.

„Din cauza mea."

Sophie simți că i se face rău de rușine. împiedicase împlinirea dorinței Agathei. îi frânsese inima celei mai bune prietene.

își înghiți lacrimile. încercase din răsputeri să fie Bună, dar momentul acela în care o pierdea pe Agatha –

momentul acela insuportabil de real – o făcuse Rea din nou. Acum distrusese un final fericit, cum ar fi făcut vrăjitoarea care era odată.

Și totuși, exact când o potopea vinovăția, Sophie simți deodată o rază de speranță...

„Am nevoie de mai mult decât o prietenă", spusese Agatha.

Dar dacă o putea face pe Agatha fericită din nou? Dacă îi arăta că nu avea nevoie de Tedros? Că prietenia lor era mai puternică decât orice Fericire până la Adânci Bătrâneți cu un prinț?

„Dacă o învăț pe Agatha ce m-a învățat ea pe mine cândva?"

Atunci ar merita să o țină departe de Tedros, se gândi Sophie, iar speranța ei prinse aripi. Tot ce făcuse cu o seară în urmă ar fi întemeiat. Căci Agatha și-ar dori să aibă un Sfârșit cu ea și ar dori-o din suflet.

„Dacă aș putea să o recuceresc pe Agatha."

Agatha deschise ochii. O văzu pe Sophie privind-o țintă și tresări vizibil.

— Cum a fost aseară? o întrebă Sophie, dregându-și glasul.

— O. A-aseară?

Agatha se întoarse și începu să își adune uniforma de pe dușumea.

— A durat o grămadă... știi... Dot vorbește mult... Nu, ăă, ne-ai urmărit, nu-i așa? rosti ea șovăielnic.

— Am adormit, spuse Sophie, uitându-se la spatele Agathei. Dar nu aveam de ce să mă îngrijorez, nu-i așa?

Agatha înțepeni cu totul.

— Pfiu, miroase ca într-un cuptor aici, bombăni Sophie, încheind nasturii uneia din mantiile lungi ale lui Beatrix, pe care și-o pusese peste uniformă. De la bucătărie, fără îndoială. S-ar putea ca Fericitele să mănânce bacon chiar acum...

— Sophie?

— Mmm?

— Trebuie să-ți spun ceva.
Sophie ridică privirea încet.
Pe hol răsunară țipete care îți înghețau sângele în vine, făcându-le pe fete să tremure de frică.
Agatha se repezi la ușă și o deschise. în cameră năvăliră fuioare groase de fum, prin care întrezăriră umbrele fetelor și ale fluturilor gonind prin fața lor, pe urmele cărora pluteau nimfe cu păr incandescent, scoțând țipete de alarmă, ca niște zâne prevestitoare de moarte.
— Ce se întâmplă? îngăimă Sophie, apucând-o pe Mona de braț.
— Prinții! Au pătruns prin scut!
Sophie și Agatha se răsuciră una spre cealaltă, uluite.
Vocea lui Pollux zbiera printr-o portavoce îndepărtată:
— Toate fetele în galerie! Folosiți pasarelele, nu foaierul! Repet, *nu* folosiți foaierul!
Agatha și Sophie sprințară după Mona spre pasarela dintre Onoare și Dârzenie, înecându-se cu fumul înțepător.
— De unde vine? gâfâi Sophie, fluturând din mână pentru a-l îndepărta.
Pasarela albastră din fața ei era ticsită de trupuri, deasupra cărora roiau fluturii.
— Haideți! spuse Agatha, înaintând cu spatele spre scări. Vom ajunge acolo prin foaier...
— Pollux a spus să nu îl folosim!
— De când îl ascultăm pe *Pollux?*

în timp ce coborau scările Onoarei bâjbâind prin fum, Agatha zări Golful de Mijloc prin pereţii de cleştar. în depărtare, prinţii murdari şi înarmaţi năvăleau printr-o

gaură din scut pe poarta Pădurii, revărsându-se pe ţărmurile Şcolii pentru Băieţi. Agatha îngheţă, cuprinsă de groază. După seara trecută, sincronizarea nu putea să fie o coincidenţă. Sophie se izbi de ea din spate, iar Agatha coborî ultimul şir de trepte orbecăind

.Tot fumul de aici se strecura în turnuri. Luminatorul în formă de cupolă fusese străpuns şi distrus, iar în fiecare din pereţii F-E-T-E-L-O-R erau înfipte sute de săgeţi cu vârful aprins. Nimfele pluteau în cerc în jurul celor patru scări ce duceau către turnuri, lansând vrăji cu apă pentru a stinge micile incendii, în timp ce, pe pământ, ardeau mocnit o mulțime de fluturi morți, prinşi între focuri.

— Nu are sens, spuse Sophie, apucând balustrada de cleştar. De ce ar trage în foa...

Dar după ce focurile se potoliră, fetele văzură că fiecare săgeată din care şiroia apa fusese înfiptă în ceva: suluri de hârtie care fuseseră smulse, lăsând în urmă fâşii de pergament sub vârfurile săgeților.

— Sophie, uite.

OTta<

gus.

Sophie urmă privirea Agathei, către un crâmpei umbrit al dușumelei, în spatele scărilor. Era un sul căzut la pământ, pârlit pe margini, dar încă intact. în timp ce nimfele adunau cenușa și scoteau săgeţile din pereţii foaierului, Agatha sări iute peste balustradă și îl ridică. Sulul era sigilat cu un șarpe de ceară, de culoare sângerie. Sophie apăru lângă ea și se uită peste umărul ei, în vreme ce Agatha desfăcu marginile pârjolite ale sulului, rămânând ascunse după scări.

fcO££

începetam | foveșth va avealoc
a ^lSastrăTta
lailrune icijete aJevc
u cei maiTiuni loliăieți at noștn. &Jn care vor
rămâne cri mai mulți în zon va câștiga, rr câștiga ne vomjrreTa ș cotii voastre.
1*aim&-va SCIAV1. câștiga nfte vcțijtrafajțe
So^tne șijțe Aja
» jentn aj?£X£OU'BLT£ fX PWS-tfC Îiu aveți'^¡pfufid
negodații^arti^area sau wiufițuÎe.
Tectros

ySophie strânse pagina atât de tare, că i se albiră încheieturile.

— Agatha? şopti ea, ridicând privirea. Ce voiai să îmi spui?

Dar Agatha privea ţintă spre sul.

Umbra întunecată din ochii ei reveni. Trandafiriul din obraji îi dispăru. Fata din cimitir revenise, iar dorinţa fu dată uitării. Ridică privirea spre Sophie, tristă şi goală.

— Ar fi trebuit să te ascult, rosti ea cu greu.

Sophie se opri, precaută.

— Te-ai dus la el?

Agatha îşi şterse lacrimile, neputând să se uite la ea.

— Şi te-a atacat, nu-i aşa? zise Sophie.

Agatha izbucni în plâns mai tare.

— De unde ş-ş-ştii...

— Te-am avertizat, şopti Sophie. Te-am avertizat ce fac băieţii.

Agatha se prăbuşi în braţele ei, hohotind.

— îmi pare rău... îmi pare atât de rău...

Sophie o strânse tare, înăbuşindu-şi vina.

Nu Răul fusese cel care le împiedicase sărutul cu o noapte în urmă. Nu, totul fusese în numele Binelui.

îşi recăpătase prietena.

De la fereastra Directorului Şcolii, Tedros privea spre acoliţii lui Arie, cu capetele acoperite cu glugi roşii, care struneau gloata de prinţi de la spărtura din scutul diafan de culoare mov, lăsându-i să intre doar pe cei mai mari sau cel mai bine înarmaţi. Stând alături de el, Arie strângea din maxilar.

— Cu tot respectul, stăpâne, această Probă este un joc de laşi, pufni el disprețuitor. La cât de mulţi suntem, ar trebui să le luăm castelul cu asalt...

— Nu după aseară. Fetele alea sunt mult prea viclene ca să ne luptăm pe teritoriul lor, spuse Tedros. Pe deasupra, alături de fete vor lupta şi profesoarele lor. Proba ne îngăduie să ne înfruntăm ca de la egal la egal.

— De la egal la egal! mârâi Arie. I-am ajutat pe prinţi să pătrundă prin scut pentru că m-ai asigurat că voi avea parte de un *război.*

— Miza este să ne salvăm şcoala de două fete hotărâte să o distrugă. Nu un masacru ieftin, şi infam.

— Când se vor întoarce profesorii noștri, te vor pedepsi pentru tot ce ai făcut, îi aruncă Arie...

Tedros îl izbi de pervaz, cu capul atârnându-i în aer.

— Stai la locul tău, sălbaticule. Eu sunt cel care ți-a permis să intri în această școală. Și pot să te și conduc spre ieșire.

Arie îl privi țintă, cu ochi mari.

Tedros îl ridică și-și mută privirea. În tăcere, cei doi băieți se uitară la prinții sălbăticiți care intrau prin deschizătura din scutul spart.

— Trebuie să fii un mare magician de ai reușit să îl spargi, spuse Tedros în cele din urmă. Lady Lesso însăși a făcut scutul vrăjit.

Arie nu răspunse.

— Arie, vreau ca alături de mine și de tine să lupte doar cei mai buni, spuse Tedros, întorcându-se spre el. Cine câștigă, poate avea comoara mea, după cum am promis.

— **Arie îi zâmbi reținut.După cum dorești, stăpâne.**
Pe zid se clinti o umbră, iar Arie se întoarse și îl văzu pe Tristan dând târcoale pe lângă Povestașul înlănțuit. Arie își dezveli dinții strâmbi ca un câine, iar Tristan se retrase speriat.
— **O, lasă-l în pace, oftă Tedros. Am nevoie de ajutorul lui la strajă. Mai ales după seara trecută.**
Ochii lui traversară golful, îndreptându-se spre școala „fetelor, care scânteia ca un oraș de safir. Văzu ultimele fuioare de fum destrămându-se deasupra celor patru turnuri. Misivele care anunțau Proba ajunseseră la țintă.
— **A mințit legat de Sophie care a fost aici tot timpul? întrebă Tedros.**
— **Ai îndoială în voce, stăpâne.**
— **Felul în care m-a privit... m-a atins... ca și când ar fi făcut-o cu adevărat...**
— ***Te-a atacat.*** **Iar vrăjitoarea ei era acolo ca să ducă treaba la bun sfârșit, mârâi Arie. De ce crezi că a eliberat condeiul? Moartea ta le-ar pecetlui povestea și ar răspândi lecția în toate colțurile globului. O lume fără prinți. O lume în care fetele sunt stăpânele – iar băieții sclavi. Sfârșit.**
Căpitanul privi încruntat spre Tedros.
— **Dacă nu aș fi sosit să te salvez...**
Tedros privi în pământ.
— **Sunt conștient.**
— **E un lucru dificil de acceptat. Un fiu care retrăiește greșelile tatălui său. Amândouă iubirile... pierdute în fața altcuiva.**
Tedros ridică încet privirea.
— **El ce-ar fi făcut? întrebă Arie, scrutându-l cu ochii săi violeți.**
Tedros își întoarse privirea, cu furia clocotindu-i din nou în piept. Se uită în jos la prinții barbari care intrau mărșăluind în castelul său.
— ***M-a atacat,*** **șopti, ca și când ar fi crezut în cele din urmă că vorbele erau adevărate.**
— ***Te-a atacat[1]?*** **o întrebă Hester pe Agatha, stând cu Anadil, Dot și restul fetelor pe dușumeaua galeriei, așteptând sosirea Decanei și a profesoarelor.**
— **Era convins că o adusesem pe Sophie să îl ucidă, răspunse Agatha morocănoasă. A încercat o vrajă ciudată – jur**

că părea roz, dar s-a întâmplat prea repede ca să-mi dau seama. A trecut pe lângă mine la mustață, înainte să apară acoliții lui.

— Acoliți? Dot făcu ochii mari. *Tedros?*

— Și o vrajă *roz*? spuse Anadil, iar cei trei șobolani ai ei păreau la fel de confuzi. Sigur ai văzut greșit. Dacă un băiat folosește un blestem roz, ar fi negreșit magie neagră.

— Nu cred că s-ar da înapoi, spuse Agatha înfiorându-se.

Zvonurile despre Probă se răspândiră rapid, fetele dezbătând cu aprindere cine va fi aleasă să participe la întrecerea cu băieții.

Dat fiind că Sophie era la baie să își spele cenușa de pe față (.Amenințare cu moartea sau nu, nu voi face puncte negre"), Agatha profită de șansa de a le spune vrăjitoarelor tot ce se întâmplase de la căderea nopții.

— El este cel Rău, nu Sophie, spuse Agatha, gândindu-se la ochii arzători ai prințului ei, la setea lui de răzbunare. Visul mă avertiza.

— Așadar Sophie nu se transformă? întrebă Hester cu uimire.

Agatha clătină din cap.

— Și nu are niciun neg? adăugă Anadil.

Agatha lăsă privirea în pământ, rușinată.

— Dar ai jurat că ai văzut unul! șuieră Hester. Și cu Bestia cum rămâne? Și cu pisica...

— Pentru ultima oară, niciuna dintre ele nu avea legătură cu mine!

Sophie se încruntă, apărând în mijlocul lor.

— Și e prima dată când aud de un neg. Ne dăm de ceasul morții pentru un... *negi*

Fetele o priviră cu gura căscată – mai puțin Agatha, care nu se putea uita în ochii ei.

— A fost cât pe-aci să ne pierdem aseară, Aggie, spuse Sophie, înmuindu-se. Dar trebuie să mă crezi. Atâta timp cât suntem prietene, sunt *fericită.* Atâta timp cât suntem prietene, nu *există* vrăjitoare.

— Ar fi trebuit să fur Povestașul când am avut ocazia, mormăi Agatha, trăgându-se de saboți. Fără îndoială, dorința mea ar fi adevărată acum. Am fi dispărut amândouă de multă vreme.

Sophie roşi surprinsă.
— Uitaţi, nu are sens, le întrerupse Hester. Am văzut porumbelul ăla *mort...*
— Nu îmi pasă ce mambo jumbo ai văzut, o repezi Sophie. E limpede că cineva a vrut să credeţi că sunt Rea. Cineva care vrea să o stârnească pe Agatha împotriva mea
— Dar *cinei* întrebă Agatha, uşurată că s-ar putea să fie altcineva pe care să dea vina pentru că îşi trădase cea mai bină prietenă. Decana are nevoie ca noi să fim prietene pentru a lupta cu băieţii...
— Poate că Lesso sau Dovey sunt cele care au invocat simptomele, spuse Dot, transformând o plăcuţă expusă în avocado. Mereu au fost de părere că Agatha ar trebui să fíe cu Tedros.
— Poate că a fost Anemone sau Sheeks, zise Anadil, legând cozile şobolanilor laolaltă. îşi doresc să revenim la Bine şi la Rău chiar mai mult decât noi.
— Sau poate că a fost cineva care vrea ca eu să dispar, spuse Sophie, întorcându-şi privirea spre Hester. Cineva care vrea să fie *căpitanul* clasei.
Hester replică printr-un pârţ sonor, refuzând să catadicsească să răspundă acuzei prin cuvinte.
— Uitaţi, nu contează cine a fost. Suntem toate de aceeaşi parte acum. împotriva lui *Tedros*, spuse Agatha, luându-i mâna Sophiei. Şi nu vom lua parte la această Probă.
Sophie se încălzi pe dinăuntru. Trecuse atât de mult timp de când nu mai simţise că erau prietene.
— Aggie are dreptate, spuse ea. Trebuie să împiedicăm desfăşurarea Probei.
— *Noi?*
Hester se sprijini de o cutie de sticlă.
— Cred că o Probă împotriva băieţilor sună delicios.
— Era şi timpul să vărsăm puţin sânge, completă Anadil, iar şobolanii încolăciţi chiţăiră în semn de acord.
— Mi-ar plăcea la nebunie să am un sclav, ciripi Dot.
— Nu-i un joc, idioatelor! Dacă pierdem, eu şi Agatha vom *murii* strigă Sophie. Decana trebuie să refuze...
Fluturii se strecurară pe sub uşa galeriei, care se deschise când apăru Decana, aranjată şi coafată ca întotdeauna, urmată de profesoarele ciufulite şi mohorâte.

Profesoara Dovey și lady Lesso păreau cele mai mohorâte dintre toate.

— După cum ați auzit, băieții cer o Probă, declamă Decana, iar torțele o puseră magic în lumină. Și, deși profesoarele nu sunt de acord, nu văd niciun motiv să le refuz condițiile.

Sophie și Agatha se înecară.

Agatha se răsuci spre lady Lesso și profesoara Dovey, care se uitară la ea la fel de speriate, ca și când ar fi știut că seara trecută lucrurile nu decurseseră bine deloc, chiar dacă nelipsiții fluturi le împiedicau să afle din ce motiv.

— Provocările de la clasă vor continua până la Probă, iar primele opt eleve vor fi incluse în echipă.

Ochii strălucitori ai Decanei căzură asupra Sophiei și Agathei.

— Locurile căpitanilor noștri sunt *garantate,* desigur, dat fiind că în joc este chiar viața lor.

Ambele fete se albiră și mai tare.

— Dar nu avem cum să îi învingem pe băieți, Aggie! Sunt mai iuți, mai puternici, *mai răi,* șopti Sophie. Trebuie să plecăm acasă acum sau suntem moarte!

— Nu avem cum să ajungem acasă! șuieră Aggie la rândul ei. Povestașul este încă la Tedros!

Sophie icni și se sprijini dezamăgită de ea. Apoi, încet, se îndreptă, făcând ochii mari.

Agatha îi văzu chipul și tresări îngrozită.

— Sophie, doar nu te gândești...

— Ai spus-o chiar tu! Dorința noastră va funcționa acum! șopti Sophie. Putem scrie „Sfârșit” – pentru totdeauna de data asta! Nu avem nevoie decât de acel condei!

— Ești nebună! Există o armată de băieți însetați să ne ucidă! Și chiar dacă, printr-un noroc chior, trecem de ei, Tedros nu ne va permite niciodată să ne apropiem de turnul ăla! Nu există nicio cale...

— Trebuie să existe o cale, Agatha, insistă Sophie. Sau murim amândouă în fața unui mare public.

Agatha simți că i se face rău. În jurul ei, le văzu pe celelalte fete șoptind între ele, captivate de iminența unei competiții pe viață și pe moarte, în care aveau să lupte împotriva băieților.

— Cele care vă gândiți să vă clasați printre ultimele pentru a *evita* să fiți selectate în echipă, ar trebui să vă gândiți mai bine, spuse Decana, în timp ce câțiva fluturi se

cuibăriră la loc în rochia ei. La urma urmelor, clasamentul va contribui la mediile din anul trei, urmând ca acelea dintre voi care vor ocupa ultimele locuri să devină animale sau plante. Fetele încetară sporovăiala, ca și când Decana ar fi auzit ce puneau la cale. în cele din urmă, ținând cont de nefericita *cădere* a scutului lui lady Lesso, nimfele vor prelua sarcina de a asigura straja de noapte în cadrul perimetrului.

Lady Lesso privi țintă spre vârfurile ascuțite, de oțel, ale pantofilor ei, iar obrajii i se îmbujorară.

— Toate cursurile și evenimentele se vor desfășură normal, continuă Decana, inclusiv piesa de teatru a școlii, care va fi dezvăluită în ajunul Probei.

Zâmbi către profesoara Sheeks, care nu îi răspunse în același fel.

— Cluburile și activitățile extracurriculare ar trebui să continue ca de obicei...

— Clubul de lectură astă-seară! ciripi Dot, fluturând din mână spre prietenele sale. Clubul de lectură în Sala pentru Cină...

Anadil îi dădu un șut în fund, iar Dot scânci.

— Dată fiind starea actuală în care se află castelul, cursurile se vor relua mâine, încheie Decana, iar torțele păliră în spatele ei. Vă încurajez să vă odihniți pentru săptămânile dificile pe care le aveți înainte. Băieții nu se vor lăsa învinși cu una cu două.

Murmurând, fetele ieșiră în urma profesoarelor. Profesoara Dovey și lady Lesso rămaseră în urmă, așteptând-o pe Agatha, vădit disperate să stea de vorbă cu ea, dar Decana le îndemnă să li se alăture celorlalte.

Agatha se posomori văzând că Lesso și nașa ei zână plecau, având nevoie la fel de disperată de qjutorul lor. Le auzi pe vrăjitoare flecărind înainte.

— Pun pariu că Yara i-ar putea bate pe băieți, spuse Dot. Ați văzut ce mușchi are?

— Yara? pufni Hester, îndepărtând un fluture. Nu a mai văzut-o nimeni de zile întregi. N-avem de unde să știm dacă nu cumva a mâncat-o vreun crocodil.

— Chiar credeți că este pe jumătate știmfa?

— *Ceva* este pe jumătate, murmură Anadil, iar șobolanii o urmară pe ușa înghețată.

Agatha înainta târșâindu-și picioarele, iar Sophie păși șoväielnic alături de ea.

— Uite, mai avem încă zece zile să luăm condeiul, Aggie, încercă Sophie, văzând figura îmbufnată a prietenei sale. O singură dorinţă şi vom scăpa de băieţi pentru totdeauna.

Agatha se încruntă mai tare, iar Sophie ştiu de ce.

După seara trecută, şansa de a pune mâna pe condeiul acela era la fel de mică precum aceea de a câştiga Proba.

— Nu vor mai pune niciodată mâna pe el acum, mormăi Tedros, ţinând cu piciorul Povestaşul care se zbătea. Tristan înlocui cărămida lipsă, întemniţând condeiul sub duşumeaua turnului. Auzeau cum Povestaşul continua să se zvârcolească.

— Ajută-mă să mut masa, spuse Tedros, iar Tristan trase zelos de partea mesei grele de piatră de lângă el, aşezând-o deasupra cărămizii desprinse şi înăbuşind zgomotul condeiului.

în vreme ce Tedros aranja masa, Tristan îşi înfipse vârful cizmei în cărămidă, lăsând în urmă o zgârietură.

— Aşa.

Tedros aruncă o privire cruntă spre cartea de poveşti a Sophiei şi Agathei, deschisă pe masă.

— Nu au decât să încerce să scrie „Sfârşit" acum.

— *SCLAVI?* răsună vocea lui Ravan afară. DACĂ PIERDEM, AJUNGEM SĂ FIM SCLAVI?

Tedros se aplecă pe fereastră şi privi la Fericiţi, la Nefericiţi şi la zecile de prinţi noi care se înghesuiau pe pasarelele dintre turnuri, în timp ce acoliţii lui Arie îi înfruntau cu bâte.

— NU POŢI SĂ NE SCOŢI VIEŢILE LA MEZAT ÎNTR-O PROBĂ RIDICOLĂ! urlă Chaddick, aruncând pietre în van spre turnul Directorului Şcolii.

— Ne-ai promis război! ţipă un nou prinţ, ridicând degetul în sus spre Tedros.

— *Război! Război! Război!* zbierau băieţii şi prinţii, împingând acoliţii înapoi în turnuri.

Tedros îşi muşcă limba.

— Dacă dispar Binele şi Răul, băieţii nu vor decât comori şi sânge.

— Ascultă, au nevoie de tine acolo jos, îndrăzni Tristan. Trebuie să o faci să fie o şcoală adevărată din nou. Aşa cum au făcut fetele.

Aruncă o privire la cărămida marcată.

— În plus, poate vrei să tragi un pui de somn sau chiar să faci o baie...

— Miros atât de rău? întrebă Tedros, amuşinându-se.

Lui Tristan i se înroşiră obrajii la fel de tare ca părul.

— N-n-nu...

De dedesubt răsunau urlete, în timp ce priveau la un acolit ce fugea de Hort, care îl urmărea cu pumnii plini de excremente de şobolan, şuierând ca o nevăstuică. Tedros se încovoie, descurajat.

Deodată, ochii prinţului scânteiară şi se făcură mari.

— Tristan, ai dreptate! Au nevoie de mine, într-adevăr!

Tristan se lumină de uşurare, împingându-l de-a dreptul pe prinţ spre fereastră, până când Tedros îşi aruncă licărul auriu în castel, chemându-l pe Arie.

— Dar pot să stau singur de streyă! insistă Tristan.

— Lasă-l pe Arie s-o facă.

Prinţul ridică de pe duşumea colacii grei de păr blond şi îi aruncă pe fereastră.

— Noi doi avem o treabă de făcut.

— O t-t-treabă? se bâlbâi Tristan.

— Haide.

Tedros îl împinse către funie.

— Aducem profesorii înapoi.

Aflată la etajul întâi al Turnului Carităţii, Sala pentru Cină a fetelor era circulară ca o arenă şi puternic luminată, ticsită cu mese de cleştar de diferite forme. Dot o alesese anume pentru întâlnirile Clubului de lectură, căci oalele fermecate din bucătărie le ofereau punch şi sendvişuri, iar fluturii indiscreţi ai Decanei stăteau deoparte, speriaţi de clinchetul farfuriilor, de aromele năucitoare şi de larma conversaţiilor care se suprapuneau.

Exact la opt şi jumătate, Dot coborî în grabă scările, aşteptându-se la o mulţime sănătoasă, după ce *Ruşinea: viaţa secretă a lui Făt-Frumos* adusese un număr mare de noi membre cu o săptămână înainte. Hester pomenise de o întâlnire cu Agatha şi Sophie după cină, dar Dot nu avea de gând să se deranjeze.

Se spălase pe dinţi, îşi refacuse machiajul şi îşi pregătise întrebările, aşa că acum îşi drese glasul şi puse mâna pe clanţă, când observă un anunţ pe ea.

ClvVvl W UfCTuKA ţţ **ANCI^AZA**
T£RM£N NiP^TiRMfHAT
DIN CAUZ-A PROBLEMELOR PROVOCATE
DE SUBNUTRIŢIE.,

TULBURAREA ASPIRANTULUI PERPETUU *ŞI* SINDROMUL

COLONULUI IRITABIL CU DRAGR, DOT

Dot ţipă, trântind uşa cu putere.

— Ce na...

Lipite de peretele încăperii pustii, Anadil, Hester, Agatha şi Sophie stăteau una lângă alta.

— Vrei să ne ajuţi sau nu? întrebă Sophie uitându-se urât la Hester.

— Bine, mormăi Hester. Dar asta doar pentru că aş prefera să nu o văd pe Agatha murind. Pe tine aş plăti să te văd executată în public.

Sophie icni îngrozită.

— Uitaţi, Sophie are dreptate. Asta este singura noastră speranţă de a scăpa cu viaţă, spuse Agatha, deşi părea în continuare nesigură dacă o decapitare publică era mai rea decât să se întoarcă la caştelul băieţilor. Tedros probabil a ascuns deja Povestaşul. Avem nevoie de o vrajă care să ne £\jute să stăm îndeajuns în şcoala .aia pentru a-l găsi.

— Invizibilitatea? interveni Anadil.

— Pentru amândouă? Putem fi prinse mult prea uşor, răspunse Sophie, ştiind că Arie îi dăduse sigur de urmă.

— Ce-ar fi să treceţi bariera Podului din nou? îi spuse Hester Agathei.

— Cu siguranţă vor avea străjeri acolo după seara trecută, răspunse Agatha...

Toate deodată, o observară pe Dot la uşă, roşie la faţă şi aruncându-le priviri crunte.

— Sindromul *colonului* iritabil?

— Părea potrivit, având în vedere predilecţia ta de a te ascunde în toalete, spuse Anadil.

— Dar nu puteţi anula Clubul de lectură! miorlăi Dot, iar ochii i se umplură de lacrimi. Aşa mi-am făcut prietene!

— Şi avem nevoie de intimitate, aşa că ăsta este Clubul tău de lectură acum, ceea ce e şi firesc, având în vedere că noi suntem prietenele tale *adevărate.* Acum, stai jos şi ţine-ţi fleanca, o repezi Hester.

Dot se supuse, continuând să se smiorcăie.

— Trebuie să fie o cale de a vorbi cu Dovey sau cu Lesso, insistă Sophie, sau chiar cu profesoara Sheeks...

— E prea periculos, răspunse Agatha, căci văzuse deja că niciuna dintre profesoare nu se putea feri de creaturile Decanei. Evelyn bănuiește chiar ce punem la cale și ne va întemnița aici. Ați auzit-o. Crede că putem *câștiga* Proba!

— Nu puteți să vă mogrificați pur și simplu? întrebă Dot exasperată...

— *Nu,* răspunseră Sophie și Agatha în cor.

Agatha se uită țintă la prietena ei.

— Vreau să spun că nu știu nimic despre școala lor, din moment ce n-am fost niciodată acolo, dar este evident, nu-i așa? se bâlbâi Sophie, îmbrobonându-se de sudoare. Băieții și-ar lua măsuri de protecție împotriva Mogrificării.

Agatha o scrută mai insistent. Sophie simțea că obrajii i se înroșesc ca racul...

Agatha se întoarse spre vrăjitoare:

— Vedeți, Sophie înțelege. Avem nevoie de ceva neașteptat.

Sophie lăsă aerul să-i scape din plămâni, zâmbind vinovată. Într-o zi avea să îi spună Agathei unde fusese cu o seară în urmă. Într-o zi, când vor fi în siguranță acasă, mai puternice și mai fericite decât fuseseră vreodată.

— Haideți să ne întâlnim aici în fiecare seară până când avem un plan, spuse Hester, apoi observă că Dot scutura din cap. Dacă mai ești încă bosumflată pentru Clubul tău de lectură idiot...

— Nu-i vorba de asta, spuse Dot încruntându-se. Nu vi se pare ciudat că Tedros *a atacat-o* pe Agatha?

Pe Sophie o cuprinse agitația.

— A încercat să o ucidă anul trecut...

— Pentru că *tu* ai fost acolo anul trecut și ai stricat lucrurile, ripostă Dot. Tedros o iubește pe Agatha! Nu ar ataca-o niciodată prin magie. Dot transformă o furculiță rătăcită într-o varză chinezească, storcându-și creierii.

— Pare că lipsește ceva.

Dot ridică privirea și văzu că Agatha se uita la ea.

— Singurul lucru care lipsește este cum să ne strecurăm în școala băieților, i-o tăie Sophie, întorcând

conversația din nou spre plan. Trebuie să căutăm vrăji în bibliotecă...

Agatha încercă să fie atentă, dar privirea îi aluneca mereu spre Dot...

— **Agatha? se încruntă Sophie. Poți veni atunci?**

Agatha tresări.

— **Sigur, bineînțeles...**

Deodată, observă ceva la încheietura Sophiei, ițindu-se de sub mantie... mici tăieturi regulate, care de-abia prinseseră crustă. Izbită de un sentiment familiar, Agatha încercă să se uite mai bine, dar afară se stârni larma, iar fetele se întoarseră – exact la timp pentru a vedea uşile deschizându-se şi pe Pollux dând buzna, cu capul ataşat pe trupul unui struţ mort, încruntându-se suspicios la un club de lectură în care părea să nu existe nicio carte.

CAPITOLUL 14 *Vraja pierdută a lui Merlin*

Se apropia Crăciunul, iar fluturii profitaseră de noapte pentru a împodobi cel mai înalt pin din Pădurea Albastră cu beteală şi luminițe, ca şi când Proba pe viață şi pe moarte nu ar fi trebuit să pună piedici tradițiilor de sărbători.

Până în zorii zilei, băieții urinaseră pe el de la ferestrele lor şi îi dăduseră foc.

în timp ce lady Lesso acorda locurile în clasament, Sophie schimba bilețele cu Anadil şi Hester despre cum să pătrundă în şcoala băieților. Pe următorul rând, Agatha îşi lăsa scaunul înghețat pe spate, mijindu-şi privirea spre urmele abia vizibile de pe încheieturile Sophiei.

Nu era decât amiază, dar înfruntările dinaintea Probei erau în plină desfăşurare. Toate provocările de la clasă presupuneau uciderea prinților fantomă pe care profesoarele îi făceau să fie cât mai ticăloşi,

repezindu-se la fete cu fețe zombificate și țipete înfiorătoare. într-adevăr, profesoarele păreau să fi pierdut orice șovăială, ba chiar și profesoara Anemone aproba cele mai infame morți. Erau vieți în joc acum, iar profesoarele făceau tot ce puteau pentru a găsi cea meu bună echipă posibilă.

Sophie și Agatha au hotărât să pară entuziasmate până la final, astfel încât Decana să nu le bănuiască planurile iminente de a scăpa. Și, într-adevăr, Sophie și-a jucat rolul bine, ucigând băieți fantomă cu o dușmănie alarmantă, încurajându-și colegele de clasă și rămânând imună după înspăimântătoarele simptome de vrăjitoare care o bântuiseră cu câteva zile înainte. Mai mult, Agatha observă că Sophie redevenise veselă, cum îi era felul, apucând-o prietenește de braț în pauze, visând la întoarcerea lor în Gavaldon și purtându-se ca și când vizita Agathei la Tedros pur și simplu n-avusese loc.

— Bătrânii nu ne vor mai face rău dacă nu vor mai fi atacuri... și îmi voi petrece timpul la tine acasă, în loc să stau la mine... cugetă Sophie în timp ce se îndreptau spre cursul lui Lesso. Poate că voi avea chiar propriul meu spectacol, la urma urmelor!

— Cu condiția să nu mă faci să iau parte la el, mormăi Agatha înainte ca zâmbetul larg al Sophiei să o facă să izbucnească în râs.

Agatha vru să fie suspicioasă, să întrebe cum de o putea Sophie ierta atât de repede – dar aceasta părea atât de ușurată și fericită că își recăpătase cea mai bună prietenă.

Ținând cont de tot ce provocase dorința ei, Agatha avea o motivație și mai puternică decât Sophie să plece din această școală. își stoarse creierii cum să pătrundă în turnul lui Tedros, dar nu-i veni nicio idee. își revărsă frustrarea în timpul înfruntărilor, când se repezi la băieți ca fata-vrăjitoare de pe vremuri, înjunghiind fantomele, incendiindu-le și privind cu

răceală cum se făceau scrum sub ochii ei. La a treia provocare, toate motivele pentru care îl urâse cândva pe Tedros reveniră, făcând-o să clocotească de furie – aroganța, nesăbuința, imaturitatea și firea lui pripită...

Și totuși... de ce nu-i dădea pace întrebarea lui Dot?

Nu lipsea nimic, se asigură Agatha.

Tedros o atacase. Tedros îi distrusese povestea.

Dorința ei din adâncul sufletului de a-l avea fusese greșită.

Și totuși... Agatha se trezi înclinându-se și mai tare pe scaun, căci mâna Sophiei era încă prea departe pentru a vedea. Se lăsă pe spate mai mult, iar scaunul rămase clătinându-se într-un picior, până când pupitrul înghețat al lui Hester ajunse în fața încheieturii Sophiei, mărindu-o ca o lentilă. Agatha făcu ochii mari, recunoscând micile răni de pe pielea lăptoasă a prietenei sale, pe care se vedeau înțepături regulate ca de ac.

„Tăieturi făcute de spiricși."

Unde întâlnise Sophie spiricși?

„În pădure, desigur", își reaminti Agatha. Acolo o atacaseră, nu-i așa? Și totuși, rănile ei păreau încă proaspete...

Sophie se întoarse spre ea, iar scaunul Agathei fu cât pe-aci să se prăbușească.

— Vii la bibliotecă cu mine? Sophie zâmbi, ajutând-o să se ridice. Zece minute până la cea de-a patra sesiune. Ne putem uita la vrăji de spionat!

Agatha îi zâmbi la rândul său și își luă rucsacul, alungând spiricșii din minte.

„Gata cu îndoielile. Gata cu neîncrederea", se gândi ea, urmându-și cea mai bună prietenă pe scări, își învățase lecția cu negul.

De-a lungul pereților Sălii Răului erau așezate lumânări negre care ardeau cu flăcări galben-verzi, de culoarea ochilor de șarpe.

În centrul încăperii, douăsprezece sicrie albe erau plasate unele lângă altele, iar în ele se aflau trupurile profesorilor de la Bine sau de la Rău. Profesorul Espada, bronzat și cu mustață, care preda Lupta cu Sabia Fericiților; profesorul Manley, chel și plin de coșuri, care preda cursul de Urâțire Nefericiților; profesorul Lukas, zbârcit și ramolit, preda Cavalerism; Castor conducea Pregătirea pentru Acoliți, capul fratelui său Pollux lipsind de pe corpul de câine cu două

capete; Beezle, piticul Răului, cu piele roşie, lângă câţiva din conducătorii Grupei de Pădure – printre care un căpcăun, un centaur şi un gnom; ba chiar şi Albemarle, ciocănitoarea cu ochelari, care ţinuse cândva clasamentul în rândurile Binelui... cu toţii respirau la unison, iar chipurile lor adormite erau senine.

încovoiat pe duşumea, în faţa lor, Tristan era înconjurat de cărţi cu vrăji deschise, din Biblioteca Viciului.

Nu am închis ochii toată noaptea, căscă el, trecându-şi degetele prin părul roşu. Vraja Decanei este prea puternică

— .Ei bine, vom fi cu toţii sclavi dacă nu o înlăturăm, mormăi Tedros, întorcând paginile cărţii *Nu mai dormi.* Nu ştii cum sunt împreună, fetele astea două. Vor face carne tocată din noi dacă băieţii nu iau în serios Proba şi nu încep înfruntările acum. Luă o altă carte. Dar trebuie să ne trezim profesorii dacă vrem să avem vreo şansă de a învinge.

— Ce-ar fi să merg să verific Povestaşul? spuse Tristan repede. Doar ca să mă asigur...

— Uite, este un blestem de somn. Trebuie să poată fi ridicat cumva.

— Nu şi dacă n-ai un om-lup la îndemână, pufni Tristan, aruncând deoparte *Vrăji pentru Frumoasele Adormite.*

Tedros închise ultima carte un moment mai târziu. Văzu cearcănele adânci de sub ochii lui Tristan, care îi acopereau pistruii.

— Bine, cedă prinţul, ridicându-se. Haide să ne întoarcem...

Deodată observă cartea pe care o aruncase Tristan, deschisă la o pagină acoperită cu pânze de păianjen. O trase mai aproape cu piciorul.

Capitolul 14 Contra-blestem pentru vr&jile de somn

Nota autorului: Remebiile contra blestemelor be abormire (Din aceasta carte şi bin majoritatea tomurilor sunt aplicabile exclusiv

fecioarelor abormite, bat fiinb *ck* **sunt cele mai probabile victime, B&rbații, besigur, pot fi treziți boar be țip&tul unui om-lup. (în absen{a unui om-lup viu, puteți zbrobi pl&mânii unuia mort, turnânb ceea ce rezulta în ureebea PPwP b&rbatului abormit.)**

Elixirul Trezirii Prințesei Ingrediente:

2 ¿beare be pisici 1 m&nunchi be menii proa5p&t

— &îmi pare rău că trebuie să te anunț, spuse Tristan nerăbdător, dar Sader ne-a zis anul trecut. Oamenii-lupi nu trăiesc decât în Pârâul însângerat...

— Amuzant. Tedros ridică privirea, cu ochii lică-rindu-i. Nu de-acolo este Hort?

Sophie trânti *Manualul fofilării și al spionajului* pe un teanc de cărți abandonate și își mîji ochii spre amfiteatrul de aur, cu două etaje, al Bibliotecii Virtuții, dominat de un ceas cu cadran solar.

— Va dura luni în șir să parcurgem toate astea!

— Toate vrăjile sunt la fel, se încruntă Agatha, așezată la masa ei și răsfoind *Vrăji de furișat, volumul 2.*

— Invizibilitate, deghizare, mogrificări avansate – nimic din ce nu s-ar aștepta. Trebuie să stăm suficient în școala băieților pentru a pătrunde în turnul lui Tedros. Ar putea dura zile în șir.

— *Zilei* Cu prinții ăia murdari? Vom muri din pri-cina duhorii, se plânse Sophie. Se uită printre gene la țestoasa zbârcită din spatele pupitrului de la recepție, adormită pe un mare registru de bibliotecă. Chestia aia e trează vreodată?

Se întoarse și o văzu pe Agatha încruntându-se la câțiva fluturi care se strecuraseră înăuntru.

— Nu te agita, șopti Sophie. Suntem echipa perfectă, ți-aduci aminte? Gândește-te cum te-ai strecurat la Probă anul trecut.

— Acum este diferit, Sophie. Avem nevoie de *ajutor,* spuse Agatha grăbită. Și, atâta timp cât Decana ascultă, nu îl putem obține.

Dat fiind că orarul lor era diferit, Sophie se îndreptă spre Talente Feminine, cu Hester și Anadil, iar Agatha o prinse din urmă pe Dot, la Istoria Eroinelor.

— Nimic încă? întrebă Dot, văzând fața Agathei când se așează lângă ea în băncile pietrificate din Sala Binelui. Tata ar ști ce să facă, dar fuge de Fecioara Marian. îi transformă în sclavi pe toți bărbații din Pădurea Sher- wood după ce a aflat că lui Robin îi cam fug ochii după altele. Dot oftă. Aș fi putut să îi spun asta chiar eu.

Capul lui Kiko se iți lângă Agatha din banca din spate.

— Eeeei! în sfârşit ai ocazia să vezi cel mai bun curs! Aş fi vrut să fii aici în prima săptămână. Am intrat în povestea Cenuşăresei – ştiai că s-a căsătorit cu prinţul abia după ce i-a trecut regatul pe numele ei? Apoi l-a aruncat în temniţă şi a condus chiar ea, prefacându-se că aveau o căsătorie fericită. Se pare că băieţii ascund adevărul despre poveşti de o grămadă de timp, doar pentru a le face pe fete să pară slabe şi proaste. Apoi am intrat în povestea lui Goldilocks şi ne-am uitat cum a îmblânzit cei trei urşi şi i-a preschimbat în haine de blană; după aceea am pătruns în cea a Albei-ca-Zăpada, când i-a otrăvit pe piticii ăia sexişti cu mere...

— Huh? făcu Agatha, năucită. în primul rând, nimic din ce ai spus adineauri nu pare să semene deloc cu „adevărul." în al doilea rând, cum intri *în* poveşti?

Kiko zâmbi răutăcios.

— Vei vedea.

Tocurile Decanei răsunară pe piatră când intră pe uşile duble.

— Pe lângă faptul că ne vor ataca echipa, băieţii vor împânzi fără îndoială Pădurea Albastră cu capcane mortale – ca şi noi, spuse ea, înaintând pe culoar legânându-şi şoldurile, până ajunse la pupitrul de lemn. Dar mintea unui băiat este poate cea mai letală capcană, fetelor. Când demnitatea le este în joc, recurg la tactici disperate, parşive şi de neînchipuit. Trebuie să fiţi pregătite.

Din pupitru, scoase un tom masiv – *Istoria revizuită a , Pădurii scrisă de un elev* de August Sader – şi îl deschise la mijloc. Ca şi când nu i-ar aparţinut, vocea Decanei răsună în întreaga sală, de parcă ar fi ieşit din carte:

— Capitolul 26: „Mărirea şi căderea regelui Arthur".

într-un mic nor de ceaţă, deasupra paginii cărţii, se ivi o scenă tridimensională fantomatică... o dioramă însufleţită şi tăcută, în care se vedea regele Arthur, cu coroana de aur şi în cămaşă de noapte, bântuind prin sălile din Camelot.

Agatha nu vedea mare lucru din băncile din spate.

— Este atât de mic...

— Aşteaptă, spuse Kiko în spatele ei.

Decana ridică tomul și, cu un zâmbet larg, care îi scoase la iveală strungăreață, suflă asupra scenei fantomatice. Cu un șuierat clocotitor, scena se spulberă în milioane de cioburi și se prăbuși deasupra elevelor ca o furtună de nisip și cleștar. Agatha își acoperi ochii și simți că trupul îi zboară prin spațiu, până când picioarele îi atinseră pământul. Privi încet printre degete...

Sala Binelui dispăruse, laolaltă cu băncile și restul fetelor. Stătea într-o sală acoperită cu lemn întunecat, iar aerul din jurul ei era rarefiat și pâclos, ceea ce dădea locului o atmosferă, ca și când nu ar fi fost tocmai real. își miji privirea și văzu un bărbat cu barbă și păr sur, robust, cu un veșmânt din blană de lup și coroană de aur, care se îndrepta în vârful picioarelor spre ea...

Agatha rămase iară suflare. Kiko avea dreptate. Era *în interiorul* scenei din carte.

întinse mâna prin aerul fumuriu către peretele zugrăvit cu linii argintii șerpuite, iar degetele îi trecură prin el de parcă ar fi fost o nălucă. Regele Arthur alunecă pe lângă ea, pâlpâind și deformându-se ca o nălucă, înaintând cu picioarele goale pe covorul trandafiriu, înspre capătul sălii. Agatha îl recunoscu după bărbia pătrată și ochii albaștri precum cristalul, pe care îi transmisese odraslei sale, și după sabia cu mâner de aur, ascunsă sub veșmânt. Aceeași sabie pe care o luase din mâinile fiului său cu două nopți în urmă.

— Arthur a întâlnit-o pe Guinevere la Școala pentru Bine și Rău, înainte de a deveni rege, nară vocea Decanei. Din ziua în care s-au întâlnit, a știut că ea îl disprețuia. Cu toate acestea, a forțat-o să se căsătorească, căci băieții sunt ființe brutale și nemiloase... și niciunul nu-l întrecea pe Arthur.

Agatha îl scrută pe regele fantomatic. Era oare vreun sâmbure de adevăr în cuvintele acelea? Sau doar o altă poveste răstălmăcită de-a Decanei?

Se uită la Arthur apropiindu-se de ultima ușă din sală, atent să nu scoată niciun sunet...

— însă Guinevere a avut o condiție: ca în fiecare noapte, ea și regele să doarmă în apartamente separate, continuă Decana. Arthur nu i-a putut refuza rugămintea, căci Guinevere s-a purtat ca o soție perfectă și i-a dăruit

nefericitul fiu pe care şi-l dorise întotdeauna. însă, în ciuda acestui fapt, regele nu putea dormi. Noapte de noapte, Arthur încerca să vadă în camera reginei sale, dar uşa sa era mereu încuiată. Până când, într-o noapte...

Acum Agatha văzu ce văzuse regele. în seara aceea, uşa reginei era întredeschisă. Călcând pe urmele lui Arthur, Agatha se aplecă peste el şi privi înăuntru...

Tocmai la timp pentru a o vedea pe Guinevere strecurându-se pe fereastră, coborând pe perdea şi dispă•rând în noapte.

— A doua zi dimineaţa, regina era la micul dejun, zâmbind binevoitoare ca întotdeauna, rosti vocea Decanei. Arthur nu spuse nimic despre ce văzuse.

Scena dispăru din jurul Agathei, fiind înlocuită instantaneu de o peşteră prăfuită, ticsită cu recipiente de laborator, rafturi cu flacoane şi borcane întunecate şi cu zeci de carnete pe jumătate pline. Acum Arthur se certa cu un bărbat foarte bătrân şi slab, cu o barbă albă, subţire, care îi ajungea până la burtă.

— Arthur a încercat invizibilitatea, i-a luat urma, s-a mogrificat – tot ce învăţase la Şcoala pentru Bine –, dar nu a reuşit să afle unde dispărea Guinevere în fiecare noapte. Sfetnicul său de o viaţă, Merlin, refuza să îl ajute, insistând că treburile inimii erau dincolo de puterile magiei...

Merlin ieşi val-vârtej din peşteră. Arthur îl urmă, dar se opri brusc. Se uită mai îndeaproape la unul din carnetele deschise ale lui Merlin şi îl luă în mâini...

— Atunci Arthur văzu ceva ce Merlin pusese la cale în bârlogul său...

Arthur făcu ochii mari, iar din ei scăpărară scântei...

— Ceva atât de îndrăzneţ, atât de periculos, încât ştiu că era singura sa şansă...

Cu mâinile tremurându-i, Arthur smulse pagina.

Scena se schimbă şi apăru o figură înfăşurată într-o glugă, într-o pădure, galopând pe lângă Agatha pe un cal negru, camuflat de noapte.

— în seara aceea, Arthur le-a poruncit străjerilor să pecetluiască ferestrele lui Guinevere. învăluit în glugă, a coborât din încăperea învecinată la calul care îl aştepta...

Bidiviul s-a oprit într-o poieniță cufundată în beznă. Agatha se uită la un bărbat slab și întunecat ițindu-se de după un copac îndepărtat și apropiindu-se încet de călăreț. Dar, acoperit în întregime de mantie și glugă, regele Arthur nu descălecă. Aștepta, în vreme ce umbra se apropia tot mai mult... mai mult... fără ca vreunul să îl poată vedea pe celălalt... până când Agatha văzu în cele din urmă lumina lunii revărsându-se asupra pielii măslinii a umbrei, asupra nasului său acvilin și a uniformei de cavaler.

— Era Lancelot. Prietenul pe care Arthur îl iubea atât de mult, că îl numea frate. Bărbatul la care Guinevere venise în fiecare seară.

Lancelot se apropie de cal, dar gluga nu se desprinse de pe fața călărețului. Lancelot ezită, simțind că ceva era nelalocul lui... dar apoi văzu picioare delicate încălțate cu conduri, ivindu-se de sub mantia călărețului. Agatha privi țintă la picioarele acelea de femeie, confuză, în vreme ce Lancelot zâmbi afectuos și se apropie de cal. Agatha se uită cum Lancelot întindea mâna... trăgând cu grijă gluga călărețului... dând la iveală ochii albaștri precum cristalul ai regelui Arthur...

Agatha rămase fără suflare.

Ochii lui nu mai erau omenești.

Cât ai clipi, Arthur scoase sabia, înjunghiindu-l pe Lancelot în burtă. Calul o luă la goană, readucându-l pe rege la castel.

Scena se topi în aer, iar Agatha se trezi din nou în Sala Binelui, alături de colegele ei, mute de uluire.

— Vraja l-a făcut pe regele Arthur fată? strigă Beatrix, îngrozită. Un băiat... a devenit... *fatal*

— Doar atât cât regele să vadă că regina îl făcuse de râs, spuse Decana. Când a ieșit de sub vrajă și s-a întors la Camelot, Guinevere dispăruse. Și-a trimis oamenii să îi dea lovitura de grație lui Lancelot, dar nici cavalerul nu mai era de găsit. Nici el, nici regina nu au meu fost văzuți vreodată.

Agatha nu putea respira, îndoindu-se încă de tot ce tocmai văzuse. Și totuși, avea nevoie ca povestea aceasta să fie adevărată – avea nevoie pentru a-și salva viața, a ei și a Sophiei – avea nevoie...

— Vraja! izbucni ea, sărind în picioare. Unde este vraja lui Merlin?

— Pierdută, ca toate vrăjile sale, desigur, răspunse Decana, închizând cartea. Dar nu vraja este importantă, draga mea. Ridică privirea spre Agatha cu un zâmbet îndrăzneț. Important e că un băiat a fost îndeajuns de deștept și de disciplinat pentru a o găsi.

Agatha se prăbuși la loc, iar fetele începură să se învârtă frenetic în jurul ei, analizând fiecare moment al călătoriei lor în timp.

— Ți-am spus că este un curs bun, șopti Kiko în spatele ei. Dar Agatha se cufundă și meu mult în scaun, căci nu făcuse decât să o conducă spre și mai multe fundături. Singura lor speranță, a ei și a Sophiei, era ca babuinii de băieți pe care îi văzuse dincolo de golf, lipsiți de isteține sau disciplină, să se fi lovit la rândul lor de o fundătură.

— Vreau să fiu în echipa care ia parte la Probă, spuse Hort, încă în chiloți, iar vocea îi răsună în Sala Răului. Asta este condiția mea.

— îmi pare rău, Hort, dar avem nevoie de cei meu puternici băieți, răspunse Tedros, după ce îi spusese lui Tristan să plece, astfel încât să nu ia parte la această negociere. De aceea am adus prinții. Doar eu și Arie nu trebuie să ne dovedim puterile...

— Ai nevoie de un țipăt de om-lup? Ai nevoie de talentul meu de ticălos? Atunci include-mă în echipă, i-o reteză Hort. Privi în jos spre chiloți. Și fa-mi rost de o nouă uniformă.

— Ascultă, e vorba de un singur țipăt...

— Nu, tu ascultă! Tata a spus că ticăloșii nu pot iubi și am încercat să iubesc, zise Hort, iar ochii lui rotunzi priveau țintă în pământ. Am alergat după Sophie ca și când aș fi fost de-al Fericiților, când nu sunt decât... ei bine, uită-te la mine. își frecă obrajii acoperiți de tuleie. M-am făcut de rușine... și pe tata la fel. Pot măcar să câștig comoara și să îl îngrop. înțelegi asta, nu? Ridică privirea spre Tedros. Că încerc să îl fac mândru, chiar dacă este mort?

Maxilarul lui Tedros se încleștă. Văzu roșeața de pe pieptul lui Hort și buza de jos care îi tremura. Băiatul nu avusese parte de atâtea înzestrări din naștere ca el, și totuși erau atât de asemănători.

— **Nimeni nu va lupta ca mine, imploră Hort, arătând ca o veveriță tremurătoare. Nimeni.**

Prințul își încrucișă brațele, încercând din răsputeri să îl ignore.

— **Hort, fetele astea mă vor mort. Nu este ca anul trecut. Este o Probă adevărată și viețile tuturor sunt în joc, iar eu conduc această școală. Sunt responsabil pentru siguranța băieților și deja se revoltă că ar putea sfârși ca sclavi...**

Hort scâncea ca un cățeluș fără adăpost. Tedros scrâșni din dinți.

— **Cum ar părea dacă aș... dacă... dacă... dacă...**

Umerii prințului se încovoiară și răsuflă din toți rărunchii.

— **Arie mă va omorî.**

Hort zâmbi radios, dezgolindu-și dinții galbeni și ascuțiți. Se răsuci spre profesorii adormiți, slobozind un țipăt atât de primitiv, încât corpul îi zvânci, contorsionându-se, și atât de puternic, că Tedros se lipi tremurând de perete, acoperindu-și urechile. Când prințul ridică privirea, Hort nu mai avea înfățișare omenească. Era acoperit cu o blană neagră de om-lup peste mușchii umflați, ridicat în două picioare, urlând întruna, până când, în cele din urmă, rămase fără suflare.

— **V-am spus că mă ține mai mult, mârâi Hort, ascultând mândru strigătele îngrozite ale băieților de sus, care fuseseră treziți brutal din somn.**

Nu erau singurii care se treziră.

încet, profesorii începură să miște în sicriele lor, unul după altul.

Manley fu primul care se ridică, iar fața lui cu obrajii umflați și ciupită de vărsat licări în lumina torțelor.

Tedros zâmbi larg și îi întinse mâna.

— **Domnule profesor, bine ați revenit la Școala pentru Băie....**

— **Bine v-ați mai căptușit. Un castel plin de străini nespălați. O Probă cu condiții ridicole. Condiții cu care ne-ai prins în capcană, după ce fetele au fost de acord, izbucni Manley, îndreptându-se grăbit spre ușă. Sclavii *fetelor1***
Imaginează-ți cum ar arăta poveștile cu Povestașul în

mâinile Decanei Sader. Bărbații ar muri la finalul fiecărei povești. Bărbații ar pierde mereu, mai rău decât Răul.

— Și totuși, avem o șansă dacă vom *câștiga*, spuse profesorul Espada, privind încruntat spre cei doi băieți când cizmele sale negre cu vârf ascuțit atinseră pământul. Câștigăm Proba și acele două Cititoare blestemate mor. Povestea lor se va destrăma instantaneu... școlile noastre vor reveni la Bine și Rău, așa cum au fost mereu.

— Atunci mai avem zece zile să îndreptăm lucrurile, declară ciocănitoarea Albemarle, călcând pe urmele lor, împreună cu restul căpeteniilor grupei de pădure. Voi pregăti orarul.

— Voi pune la punct sălile de clasă, spuse profesorul de Cavalerism, Lukas.

— IAR EU ÎL VOI TREZI PE JALNICII PIERDE-VARĂ, urlă Castor, scuturându-și blana.

Beezle râgâi de voioșie și dădu fuga după ei.

— Dar... dar cu *mine* cum rămâne? strigă Tedros după
ei.

— Poți concura pentru a obține un loc în echipa ce va lua parte la Probă, ca toți ceilalți, îi aruncă Manley întorcându-se.

— Să *concurezi* întrebă Tedros, nevenindu-i să creadă.Dar eu? se bâlbâi Hort, redevenind om. A s-s-s-

spus...

— Conducerea *nu* îi mai aparţine, răsună ecoul vocii lui Manley, care dispăru pe scările sălii.

Hort se uită încruntat spre Tedros, trădat. Prinţul se înroşi, chinuindu-se să-şi găsească vocea.

— Dar cum... cum au ştiut...

Castor se răsuci dinspre uşă, turbat şi cu ochii injectaţi.

— DOAR PENTRU CĂ DORMEAM NU ÎNSEAMNĂ CĂ NU AUZEAM.

Cinci nopţi la rând, Sophie, Agatha şi vrăjitoarele se întâlniră în Seda pentru Cină, la Clubul de lectură, dezbătând posibile tertipuri pentru a pune mâna pe Povestaş şi pentru a-şi putea dori să se întoarcă acasă, însă niciunul nu părea să fie lipsit de riscuri serioase. Cu fiecare zi care trecea, Agatha se îndoia din ce în ce mai mult de toate vrăjile noi, Sophie era tot mai aspră cu ea şi amândouă din ce în ce mai convinse că Proba se va desfăşura după cum era stabilit.

împreună deciseră că în a şasea noapte aveau să aleagă un plan, căci timpul se scurgea cu repeziciune.

La opt şi jumătate, Agatha şi Dot se strecurară spre Sala pentru Cină, comparând cu frenezie vrăji, ca să descopere că Sophie, Hester şi Anadil stăteau în faţa uşii.

Avem o problemă. Hester se dădu deoparte, dând la iveală un afiș lipit peste cel pus de ele pentru clubul de lectură.AUDIȚII PENTRU PIESA DE TEATRU, ÎN ACEASTĂ SEARĂ Un spectacol despre istoria realizărilor feminine

Notă: Dacă nu se prezintă nimeni, nu va avea loc nicio piesă.

* **Sc.uk iu ele la ț^rot>e ț>et\tru. toate dele cart v\U v/or V*rezet\ta**

„Profesoara S^ee-ks, rex^îoarea piesei

* **Scutirile de la preVie su*t interzise dle Secant Pollu*, supervizorul Și consultantu.1 creativ al regizoarei piesei**

— Nu putem să ne mutăm în altă parte? întrebă Dot.

— Este singurul loc în care nu vin fluturii, spuse Sophie îngrijorată. Am pierdut deja o săptămână. Avem nevoie de un plan în seara asta.

Fetele rămaseră tăcute.

— Presupun că participăm toate la audițiile pentru spectacolul despre istoria realizărilor feminine, mormăi Agatha. Apoi surprinse expresia entuziasmată a Sophiei și se încruntă. Nu primești un *rol.*

Zece minute mai târziu, Sophie țopăia în fața cortinei, pe o scenă improvizată în Sala pentru Cină, ținând un monolog inexplicabil într-un accent nedeslușit.

— Ascultă-mă, Prrrrințe Humperdink! Nu teeh lăsa păcălit de a mhea frumusață și nhurri. Mi-s o femeie simplă. Simplă în ghând, simplă în shufleet – dar să nu crezi că-s simplă și în spirrrit.

Privi în jos spre capetele profesoarei Sheeks și al lui Pollux, cocoțați pe masă, care clipeau amândoi spre ea.

— Mi s-a părut foarte bine, șopti Pollux.

O mână o trase după cortină.

— A fost prea subtil? spuse Sophie uitându-se spre șirul neînsemnat de fete care își așteptau rândul.

— Singurul lucru subtil este șansa ta de a trăi, șuieră Hester. Ne decidem asupra unui plan și o vom face acum. Fiecare să își rostească cea mai bună idee.

— Am găsit o Vrajă cu praștie-păianjen, care te lipește de tavan, se grăbi Anadil să răspundă, sprijinindu-se de fereastră. V-ați putea ascunde în fantele de aerisire zile întregi.

— Și unde mă îmbăiez? întrebă Sophie. Unde mănânc?
— Mănânci? zise Anadil, făcând ochii mari.
— Am putea trimite demonul meu să fure condeiul, murmură Hester. Sigur va trece de scut.
— Și dacă va fi prins? Demonul tău moare și tu odată cu el, replică Sophie. Iar acum, dacă stau să mă gândesc, este o idee încântătoare.
— Dacă vă transform în legume? se oferi Dot. Băieții nu mănâncă legume.
Toată lumea se holbă la ea.
— Aggie? spuse Sophie. Sigur ai găsit ceva.
Agatha se mișcase de pe un sabot pe altul în tot acest timp, căci contase pe vrăjitoare să găsească ceva ce nu putea fi dat în vileag. Dar acum trebuia să înfrunte ceea ce bănuise tot timpul.
— Nu există nimic sigur, orice am alege, spuse ea. Ridică privirea spre Sophie, dându-i lacrimile. Este vina mea – ne vom găsi sfârșitul în Proba aceea și este vina mea...
— Dar... dar... nu putem muri, Aggie, îngăimă Sophie. Nu acum că suntem, în sfârșit, prietene din nou.
Agatha clătină din cap.
— Ne vor găsi, Sophie. Oricare din vrăjile astea... ar fi descoperite...
Se opri, căci privirea îi fu atrasă de ceva dincolo de fereastră.
— Aggie? întrebă Sophie.
Agatha își puse mâinile pe fereastră, iar vrăjitoarele se înghesuiră în jurul ei.
— O, este doar Helga, pufni Sophie, uitându-se la gnomul ponosit, îmbrăcat în culoarea lavandei, care trecea prin Pădurea Albastră, îndreptându-se spre vizuina sa de lângă pârâu. Dar este ciudat. Pare mai slabă... Nu știam că gnomii țin diete. Și are părul diferit! Arată ca... ca...
Acum toate fetele își lipiră nasurile de sticlă șocate.
— Nu se poate, abia reuși să rostească Hester.
Căci, în timp ce gnomul se strecură în vizuina Helgăi, purtând rochia și pălăria Helgăi, o față care nu era a acesteia se iți prin deschizătură, pentru a se asigura că nimeni nu o văzuse.
— A fost fată în timpul cursului.... a fost fată în fiecare zi, spuse Dot. Este imposibil!

Dar nu era, se gândi Agatha, imitând zâmbetul îndrăzneț al Decanei. Căci văzuse vraja care făcea să fie posibil, pierdută și acum regăsită.
Vraja care îl ascunsese pe Yuba în castelul inamicelor în tot acest timp.

Și vrega care avea să o ajute acum pe ea și pe Sophie să

facă același lucru. **CAPITOLUL 15** ***Cele cinci reguli***

_ I\ | u înțeleg, îi șopti Sophie Agathei. Ce legătură au L *m* toate astea cu felul în care vom intra în *școala* băieților?

Agatha o ignoră, încruntându-se spre Helga Gnomul, legată de un balansoar dantelat, cu părul alb și lung acoperit de fulgi de salată.

— Fie ne spui cum o faci, Yuba, fie te dăm pe mâna Decanei.

— Acuzațiile voastre mi se par profund jignitoare, replică Helga, cu vocea încordată și stridentă. Toți bărbații au fost *evacuați...*

— Te-am văzut, Yuba, spuse Hester, cu brațele încrucișate, alături de Dot. Ți-am văzut *fața.*

— Yuba? *Eu ?* Ridicol, se încruntă Helga, luptându-se să ajungă la ceva alb ailat la distanță. Acum plecați imediat, înainte să o chem chiar eu pe Decană.

— Te rugăm! Avem nevoie de ajutorul tău, imploră Agatha...

— Dar cum ne poate ajuta cu *băieții?Și* de ce îi tot spui Yuba? insistă Sophie, arătând spre gnomul cel neîngrijit. Mi se pare că îmi scapă ceva...

— Creierul... murmură Hester.

Dat fiind că fluturii dormeau în general noaptea, fetele așteptaseră până după miezul nopții înainte de a se furișa pe rând în Pădurea Albastră (Anadil a fost prinsă de Pollux și a trebuit să renunțe la plan). Nu aveau cum să se

strecoare prin gaura strâmtă de gnom pe care o văzuseră, dar Dot preschimbase pământul din jurul acesteia în salată şi celelalte reuşiră să intre, sur- prinzând-o pe Helga în bârlogul ei. în timp ce vrăjitoarele legau gnomul de scaun, Agatha se uită împrejur, la mobila şi la rafturile mărunte, căutând semne care să trădeze că locatarul era bărbat, dar pânzeturile cu dantelă, mulţimea de ghivece şi tapetul de culoarea lavandei trădau toate o mână de femeie.

Sophie se încruntă mirosind un ghiveci.

— Ciudat, totuşi... spuse ea absentă. Nu am întâlnit niciodată o fată căreia să îi placă *hortensiile.*

Agatha pufni spre Helga, ca şi când această idioţenie ar fi fost o dovadă suficientă.

— Ştim de vraja lui Merlin, Yuba. Am văzut-o în cartea noastră. Ştim că ai *folosit*-o.

— Decana a revizuit toate cărţile fratelui ei pentru a fi pe potriva ideilor sale, ripostă Helga, înroşindu-se. în plus, ce ştiu eu despre vrăjile lui Merlin ?

— Doar că i le-ai predat lui Merlin chiar tu, rosti o voce.

Se întoarseră toate spre Dot, care stătea în faţa unui raft, uitându-se la *Viaţa mea în magie* de Merlin din Qamelot. Ţinu cartea deschisă la prima pagină, uitându-se ţintă la gnom.

Pentru Helga şi Yuba, cel mai bun dascăl al meu

— Ar trebui să fie *dascăli,* nu-i aşa? întrebă Dot.

în bârlog se aşternu tăcerea.

Agatha îngenunche în faţa bătrânului gnom.

— Cum să scapi cu viaţă din poveşti. Asta predai tu – luă mâna zbârcită a Helgăi – şi nu putem scăpa cu viaţă din a noastră fără tine.

Pupilele cenuşii ale Helgăi rămaseră ţintuite în pământ, neputând să se uite la eleva sa vreme îndelungată. încet, părul ei alb se retrase în scalp, devenind ţepos şi scurt. Ridurile de pe chipul ei se adâncirăîn mod magic, iar pielea se întări şi se închise la culoare, sub barba albă care se lungea. Obrajii i se scofâlciră, nasul îi deveni borcănat, sprâncenele se făcură stufoase, iar corpul îi căpătă formă de butoi... până când, în cele din urmă, Yuba Gnomul ridică privirea spre fostele sale eleve, în aceeaşi rochie de culoarea lavandei şi pe tocurile nesigure.

— Vă deranjează dacă mă schimb? întrebă el încet.

Sophie se uita cu gura căscată la fostul ei profesor de la grupa de pădure, care se metamorfoza din fată în băiat. Se răsuci spre Agatha, îngrozită.

— Așa vrei să pătrundem în școala băieților? Transformându-ne în... *gnomii*

Agatha se izbi cu capul de perete.

Așezate pe o canapea de lână prăfuită, Agatha, Sophie, Hester și Dot țineau în mână căni de ceai din rădăcină de nap, uitându-se dintr-o parte în alta la Yuba, care se plimba de colo-colo prin încăpere, în haina sa verde încinsă cu curea și cu pălăria conică portocalie pe cap.

— Ironia atunci când ești profesor este că adesea îi înveți pe ceilalți ce tu însuți nu mai poți face. Deși îi învăț pe elevi de 115 ani cum să supraviețuiască în Pădurea Nesfârșită, nu aș mai putea supraviețui nici măcar o zi dincolo de aceste porți, spuse gnomul, fără să se mai chinuie să-și ascundă vocea. Când a avut loc Evacuarea, a trebuit să rămân aici în siguranță, până când avea să fie refăcut echilibrul. Să mă deghizez în Helga a fost singura soluție. Nimeni nu avea să mă descopere. Nimeni nu ar fi avut nici cea mai mică idee. Se uită încruntat spre Sophie și Agatha, care stăteau înghesuite una în alta. Dar, având în vedere ce ați făcut cu regulile Binelui și Răului, nu sunt surprins că v-ați întors să distrugeți regulile Băieților și ale Fetelor.

Sophie se aplecă spre Agatha.

— Chiar nu pricep cum distrugi ceva dacă te transformi în gnom...

Agatha îi dădu un cot Sophiei, iar aceasta tăcu.

Yuba sorbi din ceașca de ceai și se lăsă pe spetеaza balansoarului.

— Gnomii sunt diferiți de alte creaturi din Pădure din două motive, spuse el. Din lecțiile învățate la școală, Hester ne poate spune cu siguranță c^re este primul.

— întotdeauna sunt neutri în război, răspunse Hester încrezătoare.

— într-adevăr. Gnomii nu au fost niciodată atrași în conflict, de peste 2 000 de ani. Am menținut pacea între noi și ceilalți, fără excepție.

Sophie căscă și începu să reumple ceștile de ceai.

— Cel de-al doilea motiv pentru care suntem diferiți este mai puțin cunoscut și nu îl veți găsi în cărți, spuse Yuba. Gnomii se nasc cu capacitatea de a-și schimba sexul.

Sophie rată ceașca și turnă ceai în poala lui Hester.

— Temporar, desigur, continuă gnomul, ignorând blestemele sonore ale lui Hester. Gnomii băieți se pot transforma în gnomi fete, iar fetele în băieți, când doresc, până ce cresc, când revin permanent la sexul cu care s-au născut.

Acum Sophie scăpă tot ceainicul pe Hester.

— Nu este de mirare că tăticul nu ne lăsa niciodată să ne apropiem de gnomii mici din Pădurea Sherwood, se minună Dot, în timp Hester o pocni pe Sophie cu o pernă. Probabil credea că sunt contagioși.

— Șeriful nu este singurul care crede astfel, oftă Yuba. Și totuși, aceste două caracteristici ale gnomilor i-au stârnit un mare interes lui Merlin, cel mai strălucit elev care a frecventat vreodată Școala pentru Bine și Rău. în timpul său liber, și adesea chiar în această peșteră, a cercetat și a studiat biologia gnomilor fără încetare, neglijându-și chiar și notele. Acesta este motivul pentru care în cele din urmă a fost desemnat Ajutorul tatălui lui Arthur, în loc să fie erou în propria sa poveste.

— Dar de ce i-ar fi păsat lui Merlin dacă gnomii erau pașnici sau își schimbau sexul? întrebă Agatha.

— Pentru că era de părere că cele două se *legau,* răspunse Yuba. Credea că scurta perioadă de transformare jucăușă le îngăduia gnomilor să fie mai sensibili și mai conștienți decât alte ființe. Dacă ar exista o cale ca oamenii să aibă parte de acea experiență, chiar și pentru un *moment,* și voi ați iubi pacea la fel de mult ca gnomii. Războaiele nu ar mai avea sens, noțiunile de Bine și Rău s-ar evapora... umanitatea ar deveni superioară.

Yuba făcu o pauză.

— Era un tip atât de pasionat, încât nu m-am putut abține să îl cred.

Acum Sophie și Hester erau atente și ele.

— Așa că l-ai ajutat să găsească o vrajă? întrebă Agatha. O vrajă care să transforme băieții oamenilor în fete și fetele în băieți?

— O vrajă foarte volatilă care să funcționeze la *orice* specie, spuse Yuba. Era mai bine să o facă sub supravegherea mea decât să încerce o vrajă atât de primejdioasă de unul singur. Gnomul înghiți cu amărăciune. La multă vreme după ce a părăsit Școala pentru Bine și Rău, s-a întors să lucreze cu mine la formulă. într-adevăr, de aceea am încă rețeta, căci adesea îmi petreceam clipele libere rafinând-o și testând-o pe mine înainte de următoarea sa vizită. Ne-au trebuit douăzeci de ani să perfecționăm vraja – până când Arthur a folosit-o pentru a-l ataca pe Lancelot din motive cu totul greșite. Sabotqj, subterfugiu, răzbunare... în loc ca vraja lui Merlin să aducă pace, acum se răspândise vestea că exista un blestem care putea îngenunchea regatele și distruge bărbații pentru totdeaua.

în ochii lui Yuba scânteiară lacrimi.

— Merlin a fugit exact înainte ca armatele să dea de el, dar i-au incinerat munca de o viață pe care o lăsase în urmă. Fără soția și sfetnicul său mult iubit, Arthur a căzut în patima beției, cu inima frântă. Nici eu, nici altcineva nu l-am mai văzut vreodată pe Merlin.

Yuba puse jos ceașca zornăitoare.

— Mai târziu, profesorul Sader a înlăturat episodul din istoriile sale, de teama stânjenelii pe care i-ar fi provocat-o fiului lui Arthur. Dar Decana nu are asemenea considerație pentru un băiat.

— Nici noi, izbucni Sophie, ridicându-se în picioare. ***Băiatul*** acela plănuiește să ne execute chiar în clipa asta...

— Iar vraja lui Merlin este singura noastră cale de a pătrunde în castelul său, insistă Agatha.

— Așa că te rog să ne-o încredințezi, spuse Sophie pufăind către Yuba, astfel încât eu și prietena mea să putem merge aca...

Se opri, clipind.

— Aggie, draga mea? Nu vreau să fiu stângace, dar cum, mai exact, ne-ar tyuta vrșja lui Merlin? Nu vreau să sugerez că am umblat toată noaptea după cai verzi pe

pereți sau că nu ai gândit lucrurile prea bine de data asta, dar ce am putea face oare cu o vrajă ridicolă care transformă băieții în fete și fetele în...

Sophie făcu brusc ochii mari.

— Țineți-vă bine, mormăi Dot.

Sophie se răsuci spre Agatha.

— Dar... dar nu vrei ca noi să... nu am vorbit despre...

— Și dacă găsești Povestașul... îi spuse gnomul Agathei, va fi pace?

Agatha îi zâmbi trist.

— O dorință a stârnit acest război, Yuba. Acum o dorință îi poate pune capăt.

— BĂIAT? țipă Sophie, cuprinzându-și stomacul cu brațele. AGGIE, VREI SĂ FIU... BĂIAT?

— Este singura cale de a ne dori una pe cealaltă fără ca Tedros să ne descopere, spuse Agatha, privindu-o în cele din urmă.

— Dar... b-b-b-b-băieți? Doi... *b-b-b-băieți?*

Yuba își drese glasul în spatele lor.

— Mă tem că nu poate merge decât unul singur.

— Ce? făcu Agatha, răsucindu-se...

— Mi-am lăsat notițele în clasa lui Sheeba când fluturii m-au auzit strângând ingrediente, spuse Yuba, aplecându-se deasupra ghiveciului cu hortensii. își vârî pumnul în pământ și scoase un mic flacon de sticlă, în formă de lacrimă, plin cu o licoare violet fosforescentă. Când m-am întors mai târziu, rețeta dispăruse. Sunt bătrân și memoria îmi joacă feste, așa că nu o pot reface, oricât de tare aș încerca. Aceasta este ultima mea doză din poțiune. Ridică privirea spre cele două fete. îndeajuns ca una dintre voi să reziste trei zile în castelul băieților.

Agatha se albi.

— Dar cum ne vei preda cursul... cum vei rămâne la această școală...

— Sunt dispus să îmi risc viața dacă asta înseamnă pace, răspunse Yuba.

Nici Sophie, nici Agatha nu spuseră nimic pentru un moment, privind țintă la poțiunea fumurie din mâna lui.

— Merg eu, spuse Agatha, întinzându-se după flacon.

— Nu! Te vor ucide! strigă Sophie, înșfacând-o. Nu ne putem despărți acum... nu după toate câte au fost...

— Cineva trebuie să aducă înapoi condeiul, spuse Agatha, luptându-se să se elibereze.

— Trimite-o pe Hester! țipă Sophie, împingând-o în față pe vrăjitoarea tatuată.

— Pe *mine*i urlă Hester, înghiontind-o la rândul ei. Acum mă târâți și pe mine în asta?

— Uite, este ideea mea, așa că voi merge eu, răbufni Agatha...

— Sau pe Dot! exclamă Sophie, făcându-i vânt înainte lui Dot. Mereu încearcă să fie de folos...

— Nu vreau să fiu băiat! țipă Dot și fugi pe după canapea, cu Sophie pe urmele ei.

— Vom trage la sorți! rosti Sophie iară suflare, apucând unul din carnetele lui Yuba și începând să rupă pagini din el cu disperare...

Gnomul o opri.

— Sunt vieți în joc și două școli se războiesc... iar tu te aștepți să tragem la *sorții* Nu, nu, nu, spuse el, ascunzând flaconul în haină. *Eu* ar trebui să fiu cel care merge, bineînțeles – dar băieții îl vor bănui pe gnomul din mijlocul lor, dată fiind chemarea noastră către pace. Iar dacă nu pot merge eu, nu există decât o singură cale de a rezolva toată tărășenia, într-adevăr. O *provocare* adevărată, așa cum se impune la această școală.

Și, cu siguranță, nu există niciun motiv pentru care să nu meargă Hester sau Dot sau chiar Anadil, având în vedere că îi veți mărturisi tot ce s-a întâmplat aici în seara asta.

Fetele făcură ochii mari la el.

— Mâine ne vom alege băiatul, spuse Yuba, închizând gura tuturor. Grupele de pădure există tocmai pentru a-i diferența pe cei care pot supraviețui în cele mai aprige împrejurări, de cei care sunt meniți să dea greș.

În timp ce fetele ieșeau din vizuina lui înfășurată în salată și se îndreptau spre tunel, Sophie se însenină de ușurare.

— Vedeți? Hester va lua condeiul! Hester câștigă totul...

— Niciodată nu mă mai împrietenesc cu Fericiți, spuse Hester clocotind, împingând-o pe Agatha cu putere și pătrunzând printre copaci.

Agatha o privi îndepărtându-se, împietrind de vinovăție.

— Eu ar trebui să fiu cea care merge, îi spuse ea So- phiei. Cum poate încredința așa ceva unei *provocări*? Nu are niciun sens...

Dot se strecură între ele, lingându-și salata de pe degete.

— Asta pentru că nu ați auzit cele Cinci Reguli.

— Eu zic să dăm greș de bunăvoie, gâjâi Anadil.

— Și să ajungi la coadă, printre nătângi? Nu, mulțumesc, mormăi Hester, cele două vrăjitoare în negru venind în urma Sophiei și a Agathei, în vreme ce fetele în uniforme albastre năvăleau pe porți, îndreptându-se spre grupele de pădure. Ce nu înțeleg este cum aducem, eu sau tu, Povestașul *înapoi.* Turnul Directorului Școlii urmează condeiul oriunde s-ar duce. Dacă îl furăm, turnul ne va urma...

— Să zicem că voi câștiga *eu*? se agită Dot, prinzân- du-le din urmă. Am învins pe toată lume^ azi-dimineață la proba de făcut mere otrăvite!

— Asta pentru că era vorba despre mâncare, mor- măi Anadil.

Fluierând o melodie veselă, Sophie observă că Agatha era încă mohorâtă după seara trecută.

— Aggie, chiar este cea mai bună soluție, îi șopti Sophie, după ce câțiva fluturi zburară pe deasupra lor. Hester va lua condeiul cât ai clipi. Vom scrie „Sfârșit" înainte ca Decana să bănuiască ceva!

în ciuda faptului că nu se simțea în largul ei fiindcă le trăsese și pe vrăjitoare în această poveste, Agatha știa că Sophie avea dreptate. Dacă exista o persoană în care putea avea încredere că va îndeplini rapid o misiune, aceea era Hester.

— Dar este ultima doză a lui Yuba, se îngrijoră Agatha. Cum va supraviețui aici?

— Cred că se va descurca foarte bine, pufni Sophie.

Agatha îi urmă privirea spre puhoiul de fete așezate în fața podului Apei Albastre, făcut cândva din piatră, înlocuită acum cu scânduri șubrede, suspendate de două frânghii groase.

Fetele priviră țintă în tăcere la bătrânul gnom care stătea pe podul de frânghii, într-o rochie de culoarea lavandei, pe tocuri nesigure, cu fața acoperită complet de bășici mari și roșii și cu părul ascuns sub o năframă înfiorătoare.

— O boală contagioasă cu o durată nedeterminată, așa că vă încurajez să păstrați distanța, pufăi Yuba, cu cea mai bună voce a Helgăi de care era în stare. Acum, dat fiind că în curând s-ar putea să fie nevoie să supraviețuiți *printre* băieți, poate că este timpul să ne reamintim toate cele Cinci Reguli. Le aruncă o privire cu subînțeles Agathei, Sophiei și vrăjitoarelor, scriind în aer cu toiagul fumegând:

1. Fetele se înmoaie. Băieții se întăresc.
2. Fetele reflecta. Băieții reacționează.
3. Fetele exprimă. Băieții reprimă.
4. Fetele doresc. Băieții vânează.
5. Fetele avertizează. Băieții ignoră.

Agatha făcu o grimasă.

— Sunt sexiste și reductive...

— Spuse fata ignorată, reprimată și vânată de prințul ei, replică Sophie.

Agatha tăcu.

— După cum știe toată lumea de la orele de istorie de anul trecut, Ingertrolii sunt doamne trol, care se găsesc cel mai adesea sub poduri, în Pădurea de Jos și în Runyon Mills, declară Yuba. Și, doar astăzi, chiar și sub al nostru.

Toate fetele se uitară sub pod și văzură că celelalte conducătoare de grup eliberau un trol slăbănog și legat la ochi, cu pielea căzută acoperită de solzi roz, ca de somon. Stătea ghemuită ca un copil, cu limba atârnân- du-i prostește, scărpinându-se la subsuorile păroase și înghițind muște.

—Ingertrolii se dau în vânt după tineri și ar face orice pentru a-i despărți de iubitele lor, contiguă Yuba, în- cruntându-se la Yara, care apăru și se așeză în rândul din față. Dacă un cuplu pășește pe podul său, Ingertrolul doboară fata și lasă băiatul să treacă nevătămat. Așadar, pentru provocarea de astăzi, fiecare dintre voi va încerca să

traverseze podul fără a fi respinsă – ispravă pe care nu a reușit să o ducă la bun sfârșit nicio Fericită sau Nefericită, *niciodată,* la această școală. Se uită încrezător spre Hester. Dar elevele cu adevărat excepționale vor reuși.

În timp ce toate fetele se înșiruiră una după alta în fața podului, Agatha se întrebă cum puteau 120 de fete să treacă pe rând până la finalul orei – și își primi răspunsul când Yara făcu primul pas și fu aruncată scâncind în copaci, înainte să apuce să îl facă pe al doilea. Una după alta, fetele abia dacă ajungeau să treacă de prima scândură, căci erau azvârlite în stânga și în dreapta de Ingertrolul săltăreț, care plescăia din gingii și își legăna dosul.

— Folosiți regulile! striga Yuba, strângându-și năframa.

Dar nu fură de folos. Dot fu aruncată în Tufele de Saschiu, Anadil, în Apa Albastră, iar Hester în Câmpul cu Ferigi, înainte ca Agatha să fie răsturnată, cel meu repede dintre toate, în Tufărișul Turcoaz.

— Cel puțin tu ai ajuns la a doua scândură, oftă Agatha spre Hester, scoțându-și ghimpi din fund. Se pare că tu ești aleasa, până la urmă.

— EIIIIIIII!

Se uitară și o văzură pe Sophie țipând și ținându-se din răsputeri de podul de frânghie, ca la rodeo, în timp ce Ingertrolul încercă să o dea jos. Sophie ar fi îngăduit-o cu plăcere, cu excepția unei mici probleme.

— PANTOFUUUUL MEEU! urlă ea, trăgând disperată de tocul de cleștar, prins într-o scândură. S-A ÎNȚEPENIIIIIIIT...

— Și spui că *s-a schimbat*? se încruntă Hester.

— Vechea Sophie l-ar fi împiedicat pe Tedros să mă sărute, spuse Agatha, cutremurându-se când Sophie dădu drumul unui vârtej de cuvinte deloc feminine.

— Și o crezi? Că *altcineva* i-a provocat simptomele? Că este Bună acum?

— Să mă îndoiesc de Sophie este cea mai mare greșeală pe care am făcut-o vreodată. Ne-a pus viețile tuturor în pericol, spuse Agatha când trolul răsturnă podul, iar Sophie continuă să se vaite cu capul în jos.

— Cred ce văd acum, Hester. Adică o prietenă dispusă să facă orice pentru a mă duce acasă în siguranță.

Hester se opri, cugetând la ce auzise.

— Ascultă, voi îndura vraja asta hidoasă și vă voi duce pe amândouă acasă. Dar numai dacă asta îți dorești cu adevărat acum.

Agatha se întoarse, surprinsă. Pentru un moment, uită de fata care urla în spatele ei.

— Dacă o vei păstra pe Sophie vei fi mai fericită decât cu un prinț? întrebă Hester.

Agatha privi într-o parte, încordată.

— Odată ca niciodată, nu aveam nevoie decât de o prietenă ca să fiu fericită, Hester. Apoi am crezut că am nevoie de mai mult. Asta este problema cu poveștile. De departe par perfecte. Dar de aproape, sunt la fel de complicate ca viața reală.

Hester se încruntă la ea.

— Vei fi mai fericită cu ea sau cu un prinț?

— Tedros nu m-a iubit niciodată. Dacă m-ar fi iubit, ar fi avut încredere în mine.

— *Ea* sau un *prinț*.

— Locul meu nu este aici. Nu am ce căuta cu un prinț...

— Agatha...

— Nu mai există alegere, Hester! strigă Agatha, înecându-se. Nu mai există Tedros!

Hester rămase fără cuvinte.

Agatha își reveni, reușind să zâmbească.

— în plus, cine ar putea să mă iubească vreodată atât de mult ca Sophie?

— AGATHHHHHAAAA, AJUUUUTOOORRR! mieună vocea Sophiei, iar cele două fete se întoarseră și o văzură călare pe frânghiile podului, ca o balerină dementă.

— Cum se ridică fata asta din pat dimineața, habar nu am, oftă Agatha.

în cele din urmă Ingertrolul nu mai scutură podul și încercă să scoată piciorul Sophiei din pantof, însă primi o palmă zdravănă.

— Ce nepoliticos! îl mustră Sophie pe trolul uluit. Până și prințul Cenușăresei i-a cerut voie acesteia! Sophie își eliberă pantoful și pocni trolul cu el. Iar asta este pentru că pricinuiești bucluc perechilor fericite, spuse ea zâmbind spre Agatha, în vreme ce trolul clocotea de furie, roșu ca racul, gata să o ucidă. Sophie privi în jos spre el: știi, eram exact ca tine.

Trolul se dezumflă, năuc.
— Dar acum mi-am recăpătat prietena, şopti Sophie. O prietenă care mă face Bună. Mângâie trolul pe cap. într-o zi sper că vei găsi şi tu un prieten.
Lăsă creatura cu gura căscată şi o luă din loc, aşezân- du-se pe o piatră pentru a-şi pune pantoful.
— Acum înţeleg de ce Agatha poartă saboţii ăia odioşi...
Sophie îşi dădu seama unde se afla şi sări în picioare.
Yuba stătea cu ochii mari de partea cealaltă a podului de frânghie.
— Nu, nu, nu, scânci Sophie, fluturând din mâini pentru a-l îndepărta.
— Ai încălcat fiecare regulă a fetelor cu atâta iscusinţă, încât ai reuşit să îl convingi pe cel meii aprig monstru că nu eşti câtuşi de puţin fată! exclamă Yuba.
Un loc „1" de aur explodă deasupra capului Sophiei, ca o coroană.
— A... a fost un accident! strigă ea, alungându-l, în timp ce apărură locurile ocupate de toate celelalte fete...
Dar gnomul se îndrepta agale, fericit, spre bârlogul său.
— Arată ca o fată, se poartă ca o fată... cine ar fi crezut! mormăi el, zâmbind larg spre Sophie, iar din toiagul său se desprinse fum, împrăştiindu-se în aer...

OK A 7

Sophie se înverzi. Se uită încet în jos şi văzu că Agatha şi vrăjitoarele erau şi mai uluite decât restul clasei.

Căci singura fată pe care nu şi-ar fi putut-o imagina niciodată, în ruptul capului, supravieţuind ca băiat, era pe punctul de a deveni unul

.R-^-- CAPITOLUL 16 ^MSH *Un băiat pe orice alt*

nume

_ «ML sta ţi-ai dorit întotdeauna, nu-i aşa? Un rol

JL^mindeajuns de mare să te încapă! murmură Agatha, strecurându-se cu Sophie prin Tunelul Copacilor. Şi cine să joace un rol meu bine decât tine?

fluturii se aşezau pe grinzi sau pe balus
tradele din foaier,
indiferenţi la orice,
în afară de cele mai

Strângând-şi mantia mai bine pe ea, Sophie înaintă grăbită prin Poienița presărată cu zăpadă, luminată slab de două torţe de la poarta Pădurii Albastre. Insistase ca vrăjitoarele să stea în castel în seara aceea. Faptul că aveau să fie prezenţi un gnom şi cea mai bună prietenă a ei era îndeajuns de umilitor.

Yuba alesese ora nouă cu grijă, căci majoritatea fetelor se îmbăiau, erau la întâlnirile cluburilor sau studiau de zor pentru următoarele înfruntări dinaintea Probei, iar stridente zgomote. Dat fiind că Beatrix era la lecţiile de fluenţă în elfă, iar Decana în biroul ei, vor avea suficient timp pentru a-şi duce planul la bun sfârşit. Cum va explica Agatha dispariţia prietenei sale, întreba Sophie re-

petat, dar prietena ei alunga întrebările – fără îndoială pentru că nu avea răspunsurile.

— S-ar putea să îți placă să fii băiat, continuă Agatha să sporovăiască, strivind zăpada sub saboți. Gândește-te că este o deghizare... gândește-te că este un spectacol...

— Doar că publicul încearcă să mă ucidă, mormăi Sophie.

Auzi pașii prietenei sale încetinind în zăpadă.

— Cum te pot lăsa singură cu el? șopti Agatha, tremurând în mantie.

Sophie stătu locului, ascultând bătaia orologiului din turnul Dârzeniei până când aceasta se domoli, cu fulgii de zăpadă topindu-i-se pe gât.

— Tot ce este Bun în mine ți se datorează ție, Agatha. Nu este momentul să fac și eu ceva Bun pentru tine?

Se întoarse și o văzu pe Agatha, cu o căciuliță de zăpadă pe torță și zâmbind strâmb, cum făcuse în primele zile ale prieteniei lor, surprinsă peste poate că Sophie voia să petreacă timp cu ea.

— îți rămân datoare, bine? spuse Agatha, cu ochii scânteind. Chiar dacă va trebui să cânt în musicalul tău.

Sophie îi întoarse zâmbetul șovăielnic.

Observară amândouă toiagul alb al lui Yuba ieșind dintr-o gaură din depărtare și fluturând grăbit.

— Ascultă, încearcă să ajungi la turnul de strajă – așa vei ajunge la condei, continuă Agatha să trăncănească, prinzând-o pe Sophie de mână și trăgând-o în Pădure.
Și ai grijă la o vrajă ciudată – a folosit-o Tedros împotriva mea...

Dar Sophie nu o mai auzea pe Agatha, doar bătăile disperate ide propriei sale inimi, știind că venise momentul.

— Mai sunt întrebări legate de plan după ce Sophie se transformă? îi șopti Yuba Agathei, iar pe fața

lui nu se mai vedea nici urmă de vărsatul magic pe care îl afișase în timpul cursurilor. O privi pe Sophie punându-și un pahar de apă în bucătărie și vorbi și mai încet. Este cea mai sigură cale de a pătrunde în castelul băieților.

— D-d-dar ești *sigur* că va funcționa? șopti Agatha la rândul său, îngrozită de ce propunea gnomul. Dacă crocodilii cred că este...

închise gura, căci Sophie nu mai umbla la apă și îi putea auzi acum.

— Sophie, te așteptăm, strigă Agatha repede, cu mâinile tremurându-i, când desfăcu un paravan de bambus în colțul bârlogului. Amintește-ți că vrcga nu durează decât trei zile...

— Ceea ce înseamnă că Sophie nu are timp decât până la începerea Probei, spuse gnomul. Sophie trebuie să ia condeiul *și* cartea de povești înaintea lor. Ațâță focul cu toiagul, iar bârlogul lui fu scăldat într-o lumină incandescentă. Nu uita, turnul Directorului Școlii o va urmări pe Sophie după ce ia Povestașul, iar băieții vor ști că au fost păcăliți. Agatha, trebuie să o aștepți în clipa în care se întoarce, gata să îți pui dorința. Condeiul va scrie „Sfârșit” în cartea voastră și veți dispărea amândouă înainte ca băieții să atace.

Agatha dădu din cap.

—Iar Sophie va putea redeveni fată de îndată ce scapă?

— La fel cum s-ar demogrifica – fără vreun efect secundar.

— Auzi, Sophie? spuse Agatha, atârnând mantia prietenei sale în cuier. Poți redeveni fată fără niciun...

Dar Sophie rămăsese încovoiată în bucătărie, privind tristă la oglindirea ei într-o vază de sticlă.

Agatha veni în spatele ei.

— Trebuie să ajungi acolo înainte de stingere.

Sophie se uită încă o dată lung la chipul ei, apoi se căzni să zâmbească și trecu pufăind pe lângă Agatha, îndreptându-se spre paravan, mormăind ca pentru sine.

— Băieții jucau mereu roluri de fete în piesele de teatru, pe vremuri, nu-i așa?... Un rol într-o fantezie... un *tour de force,* chiar... *Brava! Brava!*

Agatha flutură mâna spre Yuba să îi dea poțiunea Sophiei cât mai repede posibil.

Câteva momente mai târziu, Sophie stătea după paravanul de bambus, strângând flaconul în mână.

— Doar un rol într-o fantezie, îngăimă ea, începând să se simtă absolut sigură de toate acestea.

— Bea încet, spuse vocea lui Yuba de partea cealaltă. Va ușura procesul.

Trăgând aer adânc în piept, Sophie smulse dopul sticlei în formă de lacrimă. O izbi un val de miros de santal, mosc și sudoare și o astupă la loc, tușind și sufocându-se. Ținu flaconul departe de ea și se uită țintă la poțiunea violetă care fumega primejdios. Nu era o fantezie.

Se lăsă o liniște mormântală în bârlogul gnomului.

— Merg eu dacă nu poți, spuse vocea Agathei cu blândețe. Nu trebuie decât să spui.

Sophie se gândi la toate chinurile pe care le îndurase prietena ei pentru ea cu un an în urmă – zburând prin flăcări sub formă de porumbiță, supraviețuind săptămâni în șir ca gândac, riscându-și viața într-un canal, înfruntându-l pe sângerosul Director al Școlii...

„Am nevoie de mai mult decât o prietenă", îi spusese Agatha prințului ei.

Sophie și-o imagină în brațele lui în turnul acela, îndrăgostiți lulea... Alungă gândul, panicată. Dacă va face asta, îi va arăta Agathei cât de mult avea nevoie de ea.

Dacă va face asta, Agatha nu se va mai îndoi de ea niciodată.

Într-o clipită, Sophie smulse dopul și dădu poțiunea peste cap dintr-o înghițitură. Un gust amar și acid explodă în ea și se cuprinse de gât șocată, auzind flaconul făcându-se țăndări pe podea. O auzi pe Agatha țipând după ea și pe Yuba ținând-o, înainte ca vocile lor să încetinească, transformându-se în niște mormăituri monosilabice, înecate de icnetele ei în timp ce se sufoca.

Pielea de pe față i se întinse, ca o argilă caldă, remodelându-se peste oase, iar părul îi deveni mai aspru, retrăgându-i-se în scalp.

Poțiunea râncedă îi inundă pieptul, iar Sophie simți că întregul trup i se umflă, ca un balon plin cu ciment, umerii împungând uniforma de fată, spintecând cusăturile. Antebrațele i se umflară și pe ele se iviră vene albastre; picioarele i se dilatară și se arcuiră, iar pe degetele de la picioare îi apărură perișori; gambele i se întăriră ca pepenii și își pierdu echilibrul, căzând în genunchi.

Apoi veni căldura, o căldură infernală, arzătoare, dogorindu-i prin fiecare por, pârjolind moliciunea în urma ei. De fiecare dată când credea că se terminase, durerea se întindea mai mult, fiecare parte din ea fiind demolată și reconstruită, până când Sophie se făcu ghem pe podea, rugându-se ca totul să fie un vis, un vis din care avea să se trezească într-un mormânt gol, în brațele mamei sale care îi ștergea lacrimile, șoptindu-i că totul a fost o greșeală.

— Sophie?

Nu veni niciun răspuns. Agatha se desprinse din strânsoarea lui Yuba.

— Sophie, ești bine?

Cum nu primi din nou niciun răspuns, Agatha îi aruncă gnomului o privire îngrijorată și se grăbi spre paravan...

Ceva se clinti în spatele acestuia și Agatha îngheță.

Încet, o figură ieși la iveală, înfășurată în mantia bleumarin de fată a Sophiei.

Mantia nu meu era pe măsură.

Ochii Agathei coborâră spre genunchii puternici, gambele musculoase, gleznele păroase... spre două picioare mari, nesigure.

Se apropie de siluetă, ținându-și respirația. Simțea că Yuba o înhățase de capătul cămășii, trăgând cu ochiul pe după ea. Stând în vârful picioarelor, Agatha întinse mâna încet spre glugă și o trase pe spate. Se prăvăli icnind, iar gnomul căzu odată cu ea. Când ridică privirea,

Sophie luase deja vaza de sticlă de pe masă și se prăbuși la perete, scâncind speriată de propria ei reflexie.

Se metamorfozase într-o versiune puternică a ei, cu bărbie pătrată, păr blond scurt și înfoiat, pomeți înalți, sprâncene drepte și ochi adânci de smarald. Cu picioare lungi și cu mușchi bine conturați, arăta ca un prinț fermecat, cu urechi mari apropiate de cap, un nas acvilin regal și gropiță în bărbie. Mâinile care strângeau mantia rămasă mică erau zdravene și cu încheieturi mari, umeri lați, talia subțire, iar obrajii acoperiți de tuleie blonde se înroșiseră ca racul.

Sophie gâfâi ca un balon înțepat.

— Sunt... sunt băiat...

Doar că vocea nu îi suna deloc a voce de băiat.

— Vraja are un neajuns. Rămâi cu vechiul glas, oftă Yuba. Respiră din abdomen și vorbește cu voce scăzută și va suna acceptabil. își mușcă buza, studiind-o. Dar fața e puternică... trunchiul solid... frumoasă treabă, aș spune. Niciunul din flăcăii aceia nu va bănui nimic.

Dar Sophie rămase cu ochii pe propria reflexie, îndo- indu-se de spusele gnomului. Căci, când își atinse fața și forma trupului pe sub mantie, simți băiatul pe exterior, tare și aspru ca piatra. Dar în interior... în interior era fata moale și speriată care nu voia să își părăsească prietena. Dacă vor privi îndeaproape, băieții o vor descoperi. Dacă vor privi îndeaproape, va fi moartă până în zori.

Ridică privirea spre Agatha, care se holba fără glas la fața sculptată, cu maxilar proeminent reflectată în vază.

— Trebuie să-ți spun că arăți și mai bine ca băiat, se minună Agatha în cele din urmă.

Sophie aruncă florile din vază spre ea și Agatha se feri. Sophie se întoarse, tremurând.

— Nu știu cum să fiu băiat, spuse ea cu voce înaltă, iar lacrimile îi șiroiau pe obrajii acoperiți de tuleie. Nu știu cum să merg, să mă port sau...

— Ai câștigat proba cu un motiv, Sophie, spuse Agatha în spatele ei. Știu că o poți face.

— Nu fără tine acolo, îngăimă Sophie.

Agatha își atinse prietena pe spate, simțind mușchii neobișnuiți sub degete.

— Am nevoie să fii băiat acum, spuse ea, cu voce calmă. Fii băiat și du-ne acasă.

Sophie încuviință din corpul ei străin și încercă să nu mai tremure. încrederea Agathei o pătrunse încetul cu încetul, liniștindu-i inima. Trecuseră prin atât de multe încercând să se sprijine una pe cealaltă... dar acum doar ea le putea face să ajungă la Sfârșit. Prietena ei avea dreptate. Era băiat acum și trebuia să acționeze ca atare.

Trase aer adânc în piept, își făcu curaj și se întoarse spre lumină.

— Am nevoie de haine, spuse ea, cu voce apăsată și scăzută.

Agatha privi țintă spre chipul hotărât al băiatului vrăjit și, pentru prima oară, văzu un străin. Zâmbi, cu vechiul ei zâmbet strâmb.

— Ai nevoie de un nume.

Hort își ținea perna în brațe, încă în chiloți, foindu-se de pe o parte pe alta în patul său puturos, în timp ce un prinț voinic sforăia ca o gorilă de partea cealaltă a încăperii.

Ultima săptămână fusese jalnică. Proba se apropia, profesorii preluaseră controlul, hotărâți ca băieții să câștige și să repună în drepturi Școala pentru Bine și Rău. Nu că lui Hort i-ar mai fi păsat de ea. Mâine era prima zi a înfruntărilor oficiale dinaintea Probei și nu avea nici cea mai mică șansă de a fi inclus în echipă, încă nu primise o uniformă nouă, noii prinți îl numeau Negul, cei mari îi furau întruna cutia de prânz și, cum Dot nu mai era acolo, nu avea cu cine să stea de vorbă.

De ce se afla în locul acesta îngrozitor? Oare ce văzuse Directorul Școlii în el? Era un ticălos slab și un fiu groaznic.

Se frecă la ochi, gândindu-se la cadavrul tatălui său, care zăcea în Grădina Binelui și a Răului, laolaltă cu celelalte cadavre înșiruite pe un kilometru și jumătate, așteptând să fie înmormântate. Hort nu-și putea permite nici măcar un sicriu, astfel că tatăl său putrezea în timp ce deasupra vulturii dădeau târcoale, căci Păstrătorul Criptei mai avea ani în șir până să ajungă la el.

Hort scrâșni din dinți. Dacă ar câștiga Proba, ar primi comoara și i-ar putea oferi tatălui său cel mai frumos sicriu din Pădure. Dacă ar câștiga Proba, s-ar răzbuna pe fata care îi frânsese inima. Nimeni nu s-ar mai îndoi vreodată de el, considerându-l slab...

Fu smuls din transă de un sforăit îngrozitor și își apăsă perna pe cap, venindu-i să se sufoce și să moară. Nu avea să fie nicio comoară. Nu avea să fie nicio răzbunare. Pentru că prințul acela păros, cu pieptul lat, din patul celălalt, avea să ajungă în echipa care va lua parte la Probă, iar el, slăbănogul bicisnic care era, nu se va număra printre norocoși.

„Dacă aș putea avea măcar un prieten aici”, se rugă Hort. Un prieten care să îl facă să nu se mai simtă ca un ratat. Trăgându-și nasul, își strânse genunchii și se cuibări spre fereastră, trăgându-și așternuturile peste cap...

Sări în picioare, căscând ochii pe fereastră.

Era cineva pe malul băieților, iar hainele zdrențuite și ude îi erau pătate de sânge. Lumina lunii se iți din spatele unui nor, alunecând pe antebrațul palid al băiatului și, pentru o clipă, Hort îi văzu degetele zvâcnind.

Cu răsuflarea întretăiată, își aruncă așternuturile deoparte și sări din pat.

Negreșit, cea mai bună cale de a-și face un prieten era să înceapă prin a-i salva viața.

— Cum te cheamă? mârâi o voce familiară.

Sophie deschise ochii, cu abdomenul tare lipit de podea și mâinile groase legate. Nenumărații noi mușchi o dureau și o ceață năucitoare îi întuneca vederea. Nu-și mai amintea mare lucru legat de felul în care ajunsese

aici – doar frânturi de imagini în care transforma fața de masă ponosită a lui Yuba într-o tunică îndeajuns de mare pentru a-i acoperi noul trunchi masiv („Am umeri ca de elefant", se plânsese ea), clătinându-se nesigură între Agatha și gnom, pe malul fetelor („De ce este totul atât de țeapăn?") și reușind să își ia rămas-bun teatral („Adio, demnitate! Adio, feminitate!"), înainte ca Yuba să o facă să-și piardă cunoștința cu o vrajă de nemișcare.

Se prefăcuse că nu auzise planul când gnomul și Agatha îl repetaseră mai devreme – planul în care Yuba și cea mai bună prietenă a ei aveau să-i facă trupul să plutească de-a lungul lacului fetelor, spre șanțul roșu din jurul castelului, plin de crocodili, știind că va fi trasă de curenți către țărmul băieților. Gnomul o asigură pe Agatha că crocodilii abia dacă se vor atinge de un băiat, dar amândoi au fost de acord că ar fi mai înțelept ca Sophie să nu fie trează pe parcursul experienței, iar ea nu văzu niciun motiv pentru a protesta.

Privi în jos spre urmele zimțate de dinți și spre dârele de sânge de pe tunică și fu recunoscătoare că își petrecuse primele câteva ore din viață ca .băiat în mare parte inconștientă.

— Cum te *cheamă?*

Sophie ridică ochii încet spre Castor, care stătea în fața profesorilor, cu toții îmbrăcați în robe negre cu roșu, uitându-se încruntați la noul băiat din fața lor.

Sophie se ridică cu greu în genunchi, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. întoarcerea profesorilor nu era singura ei surpriză.

Școala din jurul lor fusese curățată temeinic. Dispăruse atmosfera de junglă, în care băieții atârnau de grinzi și mâzgăleau ușile, ca și mirosul fetid. Foaierul Răului fusese revopsit în roșu aprins, iar pereții erau decorați cu creste stacojii de șarpe. Cele trei scări din anticameră primiseră un strat proaspăt de vopsea neagră, iar balustradele ce urcau în spirală erau vopsite cu roșu, ca niște șerpi cu burți purpurii. Sus, pe scări, peste două sute de băieți se uitau curioși la noul sosit – zeci

dintre ei fiind Fericiți și Nefericiți cunoscuți, împreună cu prinți chipeși noi, cu toții îmbăiați, pieptănați și îmbrăcați în uniforme de piele negru cu roșu.

Sophie simți că i se usucă gura. întotdeauna visase că într-o zi avea să fie într-un castel plin de băieți superbi, virili.

Ar fi trebuit să fie mai clară.

— NUMELE TĂU, BĂIETE, urlă Castor, prinzând-o de gât cu laba.

Agatha fusese de părere că era o idee groaznică să își dea numele băiatului pe care tatăl ei îl dorise întotdeauna. Băiatul nenăscut pe care tatăl ei îl iubise mai mult decât o iubise vreodată pe ea.

Dar Sophie refuzase orice alt nume.

— Filip, îngăimă ea, în strânsoarea lui.

Faptul că rostise numele cu voce tare stârni ceva înlăuntrul ei.

Ridică privirea spre Castor, îndârjită.

— Filip de pe Muntele Honora, repetă ea, cu voce gravă și puternică. Mi-am pierdut regatul din pricina unei vrăjitoare hidoase. Am venit pentru șansa de a obține comoara.

Printre băieții care stăteau cu ochii pe prințul fermecat se auziră valuri de murmure.

— Este un regat al Fericiților? îl auzi pe Manley șoptindu-i lui Espada.

— O enclavă din Fecioreşti, cred, răspunse Espada, cu mustața zvâcnindu-i.

— Și cum ai ajuns aici, Filip de pe Muntele Honora? lătră Castor, dându-i drumul băiatului.

— Printr-o crăpătură în scut, spuse Sophie.

— Imposibil, rosti o voce din înalturi.

Sophie ridică privirea spre Arie și acoliții săi cu glugi roșii, de pe balustrada Maliționzității, dominându-i pe toți ceilalți băieți. Aveau bice răsucite la curea, tunici roșii de ostași peste cămăși, iar restul băieților păreau și mai speriați de ei decât până atunci. în mod sigur, profesorii găsiseră înlocuitori pe măsură pentru lupii de anul trecut.

— Sunt singurul care poate pătrunde prin scutul lui lady Lesso, spuse Arie batjocoritor, uitându-se în jos spre prizonier. Gaura a fost pecetluită *bine* după ce am lăsat prințesa să intre.

Sophie îi întâlni privirea violetă.

— Poate ar fi trebuit să faci o treabă meu bună.

Spectatorii de pe scară înețepeniră. Arie și acoliții săi îi aruncară priviri ucigătoare acestui nou băiat, mai scund, mai slab, care îndrăznea să îi provoace în fața întregii școli.

Dar Castor rânjea amuzat spre străin.

— Bun venit la Școala pentru Băieți, Filip.

Sophie răsuflă ușurată. Văzu că încruntarea lui Arie devine și mai aprigă.

— Peste trei nopți, vom susține o Probă ridicolă în care ne vom înfrunta cu fetele, ce ne amenință că ne vor transforma pe toți în *sclavi*, declară câinele, ridicând ochii spre băieții de pe scări. De vom câștiga, vom scăpa de cele două Cititoare care au corupt Binele și Răul. De vom câștiga, școlile noastre își vor recăpăta *tradiția*.

Băieții izbucniră în aclamații asurzitoare. Sophie înghiți în sec, încercând să pară entuziasmată la gândul propriei execuții.

— în următoarele trei zile, înfruntările dinaintea Probei vor stabili cine va lupta împotriva fetelor, continuă câinele. Primii nouă băieți clasați în urma înfruntărilor vor fi incluși în echipă. Cel de-al zecelea membru al echipei va fi *ales* de cel care va ocupa locul întâi. Fie ca acest lucru să vă încurajeze să vă împrieteniți cu noii prinți din jurul vostru, alcătuind alianțe între Fericiți și Nefericiți.

Băieții vechi și noi se scrutară suspicioși, măsurându-și competitorii.

— Un motiv de încurajare în plus, spuse Castor, elevul care se va clasa pe primul loc la finalul fiecărei zile va avea aleasa onoare de a sta de strajă în turnul Directorului Școlii în noaptea aceea.

Băieții mormăiră pe scări, ca și când asta n-ar reprezenta deloc o onoare. Dar Sophie exulta de bucurie, așa că nu observă. Câinele tocmai le salvase viețile, ei și Agathei, fără să vrea. Dacă va câștiga suficiente probe, va putea fura Povestașul în seara aceea. Avea să fie acasă cu Agatha până în zori!

— Nu avem pat pentru Filip, Castor, spuse Albemarle, ciocănitoarea cu ochelari, cercetându-și registrul. Castelul este ocupat în întregime.

Castor privi în jos spre noul băiat.

— Pune-l cu mojicul. Cine va fi mai slab dintre ei la finalul zilei va fi pedepsit.

Zâmbetul Sophiei se evaporă. Băieții de pe scară râseră, iar Albemarle se grăbi supus să noteze pe pergament. Arie rânjea spre ea acum.

„Mojiciul?" se gândi Sophie încordându-se. „Cine era mojicul?"

Castor îi desfăcu legăturile de la mâini.

— Du-te și instalează-te înainte de cursuri, băiete. Vrea cineva să îl conducă pe tânărul Filip spre camera sa?

Se auziră pocnetele unor cizme șovăielnice pe scări și, mijindu-și privirea, Sophie dădu cu ochii de Hort, care dădea buzna printre băieți ca un descreierat, într-o uniformă cu două numere mai mare.

Eu sunt ăla! Eu sunt ăla, Filip. Inhăţă orarul din ciocul lui Albemarle şi îl trase pe noul sosit în picioare...— Sunt Hort şi te-am salvat, aşa că acum putem fi cei mai buni prieteni, chiar dacă eşti Fericit, turui el, împingându-i orarul. îţi voi explica regulile, cursurile şi poţi să stai cu mine la prânz şi...

Dar Sophie nu asculta. Nu vedea decât .partea de sus a pergamentului, ciocănită proaspăt cu litere ţepene, inconfundabile.

FILIP DE PE MUNTELE HONORA, BĂIAT, ANUL II COLEG DE CAMERĂ: TEDROS

îi răspunse la întrebarea despre mojic.

----- CAPITOLUL 17 *Două şcoli, două misiuni*

— *V gatha?

A^m. Agatha se mişcă, iar fulgii de zăpadă i se topiră pe pleoape.

— Agatha, trezeşte-te.

Deschise ochii şi îl văzu pe Tedros, proaspăt bărbierit, în uniforma albastră a Fericiţilor, îngenunchind în faţa patului ei, cu părul pudrat cu nea. îi îndepărtă cu blândeţe părul de pe faţă.

— Vino cu mine, Agatha, şopti el. înainte să fie prea târziu.

îl privi în ochi când se aplecă deasupra ei, cu ochii blajini şi inocenţi, aşa cum fuseseră cândva... buzele lui se îndreptau asupra buzelor ei... îi simţi răsuflarea caldă, apoi gustul dulce al gurii lui...

Soman Chainani

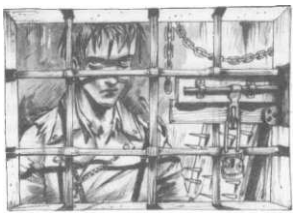

Agatha se trezi brusc, arzând, leoarcă de sudoare şi strângând perna în braţe.

Pentru un moment, se întrebă de ce Verdeş nu era ghemuit lângă ea, ca de obicei. Apoi îşi aminti totul. Se ridică în capul oaselor dintr-o mişcare văzând zăpada dimineţii, pe care vântul o aducea înăuntru prin fereastra deschisă, învârtejindu-se pe cele două paturi goale, cu baldachin, înainte de a se opri pe al ei. Nu putea respira, privind ţintă spre patul Sophiei perfect aranjat, presărat cu zăpadă. Prietena ei cea mai bună era în castelul inamicului, riscându-şi viaţa pentru ele, preschimbată în *băiat*, pentru a putea merge împreună acasă, iar ea tocmai îl visase pe... pe...

Icni şi coborî iute din pat, strivind gândul. Nu însemna nimic. Doar o rămăşiţă, un reziduu, fantoma unei dorinţe care avea să fie remediată în curând. Ce conta acum era Sophie.

Se răsuci disperată spre ceas, ale cărui limbi tocmai băturăora 7:30. încă cincisprezece ore până când va şti dacă Sophie supravieţuise... 54 000 de secunde. Stabiliseră să atârne fiecare un felinar la fereastră, la apus, pentru a comunica una cu cealaltă: cu flacără verde dacă erau în siguranţă, cu flacără roşie dacă nu erau. Până atunci, nu avea decât imaginea celei mai bune prietene, cândva o prinţesă aspirantă, acum un prinţ puternic, târât, după ce îşi pierduse cunoştinţa, în castelul băieţilor, de către Hort.

Agatha alergă de colo-colo prin încăpere, punându-și, rând pe rând, părți ale uniformei, încă tulburată puțin de visul pe care îl avusese. Fusese destul de ușor să scape de Beatrix cu o seară în urmă – tușise de câteva ori la vremea stingerii, își făcuse câteva pete pe față cu suc de sfleclă roșie și îi amintise colegei de cameră că Yuba era contagios, ceea ce fusese îndeajuns să o facă pe aceasta să își târască toate cuferele în camera Reenei. Totuși, în scurt timp cineva avea să vină să vadă ce făceau ea și Sophie.

O zbughi spre ușă, vârându-și picioarele în saboți. Trebuia să o găsească pe profesoara Dovey și să îi mărturisească totul. Dovey era o nașă-zână faimoasă, la urma minelor; își căpătase renumele rezolvând problemele oamenilor! Dar unde se puteau întâlni fără să fie auzite? Spionii Decanei o urmăreau pe profesoara ei mereu și toate locurile bune se dovediseră a fi vulnerabile – băile, Sala pentru Cină, biroul lui Sader. Dacă ar exista un loc în care, chiar dacă ar găsi-o fluturii, să *nu* o poată auzi... Aștepta ca mintea să îi ofere o soluție, să o împingă afară pe ușă...

Se prăbuși la loc pe patul lui Beatrix, fără niciun răspuns. De frustrare, lovi tare cu sabotul în piciorul patului...

Dădu de ceva umed cu dosul călcâiului.

Se uită în jos și văzu o mică baltă sub pat, unde zăpada se topise în spatele unui lucru. Se așeză pe burtă și întinse brațul sub saltea, până când atinse o masă compactă și vâscoasă. încet, scoase un ghem de haine, care i se desfăcu în mâini, dând la iveală o uniformă de piele negru cu roșu, înghesuită laolaltă cu o mantie subțire din piele de șarpe.

Agatha ridică uniforma, pătată de sânge și praf. De ce ascundea Beatrix o uniformă de băiat? O găsise undeva în Pădurea Albastră? De ce nu pomenise de ea?SOMAN CHAINANI

Atinse cu degetele solzii negri și strălucitori de pe mantie. Anul trecut învățase că mantiile din piele de șarpe erau invariabil folosite într-un singur scop: invizibilitatea. Dar de ce ar fi avut nevoie Beatrix să fie invizibilă în propriul ei castel?

Din mantie pluti un iz puternic de lavandă, iar Agatha strănută. Chiar dacă Beatrix renunțase la părul de prințesă, era limpede că împrumutase parfumul Sophiei.

Agatha îndesă hainele la loc sub pat, sigură că ciudățeniile lui Beatrix nu aveau nimic de-a face cu dilema ei. Ceea ce aveau nevoie, ea și Sophie, era ajutorul unei profesoare...

Se auzi un mic sunet în spatele ei. Se întoarse și văzu un plic ivindu-se pe sub ușă. Îl luă în mână și desfăcu hârtia care purta sigiliul cu dovleac al profesoarei Dovey, apoi scoase o mică bucată de pergament.

Singurul loc în care nu puteau fi auzite.

Agatha înțelese atunci că nu trebuia să mărturisească ce făcuseră, ea și Sophie.

Nașa-zână știa deja.

— Yuba ne-a spus totul, zise profesoara Dovey, as- cunzându-se cu lady Lesso în tunelurile întunecoase și neguroase ale canalizării, unde apa lacului se rostogolea cu zgomot pe lângă ele, înăbușindu-i vocea.

— Și suntem îngrozite, revoltate și uluite de inepția unui plan atât de *ridicol...*

Agatha lăsă privirea în pământ, înroșindu-se.

— ...dar totodată foarte impresionate.

Agatha făcu ochii mari spre profesoarele care îi zâmbeau.

— *Ce?*

— Orice presupune chinuirea prostănacei aleia cu miros de floare dobândește o stea de aur în catalogul meu, rosti lady Lesso tărăgănat.

Profesoara Dovey își ignoră colega.

— Agatha, ţi-ai fi putut sacrifica prietena pentru a sta aici pentru totdeauna cu prinţul tău. L-ai fi putut săruta pe Tedros, protejându-ţi propria viaţă. în schimb, ai ales să o protejezi pe a Sophiei de el, chiar dacă ştiai despre simptomele ei, spuse ea. Doar când vei scrie „Sfârşitul" cu Sophie va înţelege Tedros că nu ai vrut să îi faci niciun rău. Doar atunci îşi va da seama că ar fi trebuit să aibă încredere în tine.

Agatha simţi că îi revin în minte frânturi din vis şi le alungă, alarmată.

— Lecţia care îi va fi învăţătură de minte prinţului se va răspândi în toate colţurile lumii, continuă profesoara Dovey, iar eu şi lady Lesso credem că este o lecţie îndeeyuns de puternică pentru a-i readuce laolaltă pe Băieţi şi Fete. Finalul corect al poveştii voastre în cele din urmă. Şi nu trebuie decât ca Sophie să aducă înapoi condeiul acela, ca să o puteţi scrie împreună.

Agatha încuviinţă grăbită şi uşurată, dar îşi aminti o problemă şi mai mare.

— Dar cum o vom acoperi?

— Yuba este un profesor prea bun pentru a lăsa îndoieli în această privinţă, spuse profesoara Dovey, privind înapoi de-a lungul tunelului. Văzând că locurile voastre, ale amândurora, sunt garantate în echipa care va lua parte la Probă, i-a trimis Decanei vorbă, din partea Helgăi, rugând-o să vă antreneze personal în Pădurea Albastră în ultimele trei zile care au mai rămas, asigurând-o că astfel şansele voastre de a învinge băieţii vor creşte.

Agatha făcu ochii mari. -Şi?

— Surprinzător, a fost de acord, cu condiţia să fiţi gata de luptă cu o zi înainte de Probă. Crede că sunteţi amândouă cu Helga începând cu această dimineaţă.

— Asta rezolvă totul! exclamă Agatha uşurată.

— Nu tocmai, îi reteză lady Lesso elanul, apa învolburată din canal stropindu-i rochia. Rămâne în continuare întrebarea unde au dispărut simptomele Sophiei.

— A spus că au apărut în urma vrăjii cuiva... îi luă apărarea Agatha.

— într-adevăr, spuse lady Lesso. Dar simptomele unei vrăjitoare nu pot fi invocate, decât printr-o vrajă mult mai puternică decât a noastră. Așa că, există două posibilități. Prima, că Sophie *minte* că te-a iertat pentru că l-ai dorit pe Tedros și, de fapt, ai trimis o vrăjitoare sângeroasă la prințul tău.

— Nu, spuse Agatha apăsat. Sophie este Bună acum. O știu.

— Ești sigură că este Bună, Agatha? spuse profesoara Dovey, schimbând priviri cu colega sa. Este absolut crucial.

— După ce a făcut ca să mă ducă acasă? ripostă fata. Sută la sută sigură.

— Atunci, cu siguranță, simptomele au fost invocate de o forță puternică, spuse profesoara Dovey, forță care s-a aflat întâmplător în toate locurile în care au apărut simptomele Sophiei. Forță de care eu și lady Lesso am încercat să vă *prevenim* de când ați sosit.

Agatha auzi răspunsul în tonul ei mustrător.

— Decana *Sader*? rosti ea impulsiv. Nu se poate! Vrea să fim prietene...

— Evelyn este o femeie periculoasă, Agatha, spuse lady Lesso, străbătută de un fior de teamă ciudat, pe care Agatha îl mai văzuse. Dacă ea a făcut ca simptomele Sophiei să apară, nu există niciun motiv să crezi că vrea ca tu și Sophie să fiți câtuși de puțin prietene.

Agatha făcu ochii mari spre ea.

— Dar nu ar vrea ca eu să o consider vreodată pe Sophie *vrăjitoare...*

— Nu știi *nimic* despre Evelyn Sader și de ce este capabilă, replică lady Lesso, iar ochii i se umeziră brusc.

— Ce? De unde...

— Pentru că eu și Clarissa am văzut-o pe Evelyn Sader exmatriculată din această școală cu zece ani în urmă! izbucni lady Lesso, roșie la față. Aceeași școală care este acum de *partea* ei.

Agatha se uită țintă la ea, uluită.

— Cine este acolo? răsună ecoul unei voci în urma lor.

Se răsuciră și văzură o umbră în tunel, strecurându-se prin ceață.

Profesoara Dovey înțepeni și o apucă pe Agatha de umeri.

— Odată ce ai fost ¿dungată, școala nu te mai lasă să te întorci niciodată! Dar povestea ta și a Sophiei i-a îngăduit cumva să se *întoarcă*, Agatha. Face parte din povestea voastră acum, la fel cum a făcut Directorul Școlii cu un an în urmă. Și, dacă a invocat simptomele Sophiei, cu siguranță are și ea un final în minte.

Agatha clătină din cap.

— Dar Sophie ia Povestașul...

— Nu crezi că Evelyn *s-a gândit la asta*? șuieră lady •Lesso.

— Evelyn este mereu cu un pas înainte, Agatha! în următoarele trei zile, va crede că ești în Pădurea Albastră. Aceasta este șansa ta să o urmărești fără să fii descoperită, până când se întoarce Sophie. Trebuie să afli *de ce* Evelyn a invocat simptomele Sophiei! Trebuie să reușești acolo unde eu și Clarissa am dat greș. Folosește-ți timpul cu înțelepciune, ai înțeles? Este singura cale de a ne asigura că tu și Sophie scăpați vii! Acum pleacă!

Agatha abia reuși să îngaime:

— Nu... nu înțeleg...

Dovey și Lesso se retrăgeau deja.

— Nu ne mai putem întâlni, rosti Dovey poruncitor.

— Am întrebat cine este acolo! strigă vocea.

Agatha se întoarse spre umbra care se ivea din ceață. Se răsuci pe călcâie.

— Cum să...

Dar Dovey și Lesso dispăruseră.

în câteva secunde, Pollux apăru pe malul pustiu al unui canal și urcă treptele pufăind, uitând să verifice canalul în care o fată îngrozită se lipea de perete, vârâtă până la gât în apele învolburate, dorindu-și să poată vorbi cu cea mai bună prietenă a ei.

— Nu m-am gândit că voi avea vreodată un prinț drept cel mai bun prieten, mormăi Hort, înaintând prin canalele Răului.

— Unde mergem? Ai spus că mă duci în camera mea, zise Sophie, încercând să nu-și trădeze agitația din vocea care îi răsuna pe deasupra mâlului roșu ce se rostogolea prin tunelurile umede.

Călca pe urmele lui, pe cărarea îngustă, în uniforma de piele negru cu roșu, fără mâneci, lovindu-se cu umerii lați de zid, nefiind încă obișnuită cu toată greutatea în plus. în mâlul strălucitor, își zări părul blond înfoiat, maxilarul bine conturat și bicepșii traversați de vene și își feri iute privirea.

— Am încercat să-i fac să ne pună în aceeași cameră, dar deja au trimis un prinț din Ginnyvale să stea cu mine, spuse Hort, uitându-se înapoi spre băiatul cel nou. Școala este strictă, acum că s-au întors profesorii. Dacă mă întrebi pe mine, Arie și acoliții săi îi fac pe lupii aceia bătrâni să pară niște cățeluși. Dar nu îți face griji. Voi avea grijă să nu i se întâmple nimic prietenului meu cel mai bun.

Sophie se încruntă. Cum se făcea că nici măcar ca băiat nu putea să scape de rozătorul acesta? Văzu canalul la mijlocul drumului, în depărtare, granița dintre mocirlă și lac, astupată cu bolovani gigantici.

— Dar tot nu înțeleg. De ce am coborât ai...

— *Unde* este? tună vocea lui Manley în față, peste mocirla roșie învolburată.

— Ți-am arătat unde l-am îngropat, se auzi Tedros, insistând.

— Și nu este *acolo.* Atâta timp cât vei continua să minți, nu vei primi nicio fărâmă de mâncare.

— Fetele alea două sunt de vină! Se ascund în castel!

— Crezi că nu am știut dacă ar fi o fată în castel? întrebă Manley disprețuitor. Condeiul acela este încă *undeva* în turnul Directorului Școlii sau turnul *ar fi pornit* după el. Acum, spune-mi unde l-ai ascuns sau voi topi sabia tatălui tău și voi auri toaletele cu ea...

— Ți-am spus! A fost îngropat sub masă!

Sophiei îi stătu inima în loc. ***Povestașul... lipsea?*** Cum mai puteau ea și Agatha să scrie „Sfârșitul" acum?

Deodată, să iasă prima în probele zilei era și mai crucial, se gândi, panicată. Dacă acel condei era ascuns în turn, va avea nevoie de timp să îl găsească.

Cu stomacul ghem, înaintă pe urmele lui Hort, lipită de zidul canalizării, care lăsă locul zăbrelelor ruginite ale unei carcere în care domnea bezna. în colț, capul chel al lui Manley și umbra lui masivă ascundeau silueta de dedesubtul său.

— Vă rog, domnule profesor, trebuie să mă lăsați să particip la Probă, implora vocea lui Tedros. Sunt singurul care le poate învinge pe fetele alea!

— Vei muri de foame cu mult înaintea Probei, dacă nu găsim condeiul, spuse Manley, întorcându-se spre ușa carcerei.

îl văzu pe băiatul cel nou uitându-se cu gură căscată la el printre zăbrele.

— Băieților nu le plac mincinoșii, Filip. Tedros le promite băieților că o va săruta pe Agatha. Promite că va reface școlile Binelui și Răului. Și ce primesc în schimb? Șansa de a deveni *sclavi.* Nu e de mirare că toți băieții îl urăsc acum, spuse Manley batjocoritor, deschizând ușa. Îl împinse pe băiatul cel nou în celulă în timp ce ieși.

— întreaga școală este de partea ta, Filip. Dă-i o lecție acestui cocoșel înfoiat.

Sophie se răsuci pe călcâie.

— A... a... aşteaptă.

Hort trânti uşa temniţei.

— Ne vedem la ore, Filip!

— Hort! Nu se poate ca asta să fie *camera* mea! strigă Sophie, strângând zăbrelele în pumni.

Dar nevăstuica o tulise deja după Manley, pălăvrăgind cu entuziasm.

— îl va bate pe Tedros foarte rău astăzi, domnule profesor. Veţi vedea...

Sophie se întoarse încet spre temniţa putredă, luminată de o singură lumânare. O grămadă de instrumente de tortură care îţi îngheţau sângele în vine atârnau pe pereţi, în cuşti de oţel, deasupra a două cadre de pat metalice, fără saltele sau perne. Nu putea respira, gândindu-se ce se întâmplase acolo cu Bestia, cu un an în urmă. Locul acesta o făcuse Rea. Locul acesta o făcuse să piardă controlul. Sophie se întoarse, panicată...

Doi ochi injectaţi mocneau în colţ...

Sophie se trase înapoi.

— Este adevărat? se auzi vocea lui Tedros din întuneric.

— Ce să fie? şopti Sophie, pe un ton scăzut.

— Cei care se vor dovedi a fi cei mai slabi la înfruntările dinaintea Probei vor fi pedepsiţi în fiecare noapte.

— Aşa a spus câinele.

Tedros ieşi încet din umbre. Pierduse cel puţin zece kilograme, uniforma îi era acoperită de mizerie şi avea ochii albaştri inflamaţi.

— Atunci nu vom fi *prieteni,* nu-i aşa?

Sophie se îndepărtă de prinţul care înainta spre ea, cu dinţii dezgoliţi.

— Eu câştig Proba aia. Ai înţeles, băiete? îi zise el dispreţuitor, împroşcând salivă. Fetele alea două mi-au luat tot ce mi-a mai rămas pe lumea asta. Prietenii, reputaţia, onoarea...

Il prinse pe băiatul cel nou de gât şi îl izbi de zăbrele.

— Nu te voi lăsa pe tine sau pe nimeni altcineva să îmi luați șansa de a lupta împotriva lor.

Sufocându-se sub strânsoarea lui, Sophie ridică mâinile în semn de capitulare. Trebuia să scape de aici! Trebuia să scape din corpul acesta! Nu putea rezista ca băiat...

Deodată, un val necunoscut de mânie îi năvăli în sânge, alungând teama. Mintea îi deveni ciudat de limpede și întreaga atenție i se îndreptă asupra băiatului care o țintuia... băiatul care îi răpise visurile de prințesă... băiatul care aproape că îi luase singura prietenă... băiatul care acum încerca să le ia viețile, ei și prietenei sale. O forță străină dădu năvală în mușchii proaspeți cu toată furia hormonilor și, înainte să-și dea seama, îl izbise pe prinț de zid, cu un urlet.

— Prea te umfli în pene pentru cineva care și-a pierdut prințesa în fața unei *fete,* ripostă Agatha, speriată de întunericul din vocea ei.

Tedros slăbi strânsoarea, la fel de uluit, și se uită la noul său tovarăș de celulă care îl înhățase de guler.

— înțeleg de ce a ales-o pe Sophie, îl repezi străinul. Sophie își oferă prietenia, loialitatea, sacrificiul, dragostea. Toate puterile Binelui. Tu ce ai să îi oferi? Ești slab, gol, crud și *plictisitor.* Nu ai decât chipul tău frumușel.

Băiatul cel nou îl trase pe prinț mai aproape și nasurile li se atinseră.

— Iar acum văd ce se ascunde sub el.

Tedros se înroși ca racul:

— Eu văd un elf supradimensionat, cu păr înfoiat, care nu știe nimic despre mine...

— Știi ce văd eu?

Ochii de smarald ai străinului îl sfredeliră.

— *Nimic.*

Mânia se scurse de pe chipul lui Tedros. Pentru o clipă, arătă ca un băiețaș.

— C-c-cine ești? se bâlbâi el.

— Pentru tine, sunt Filip, spuse Sophie pe un ton glacial, dându-i drumul.

Tedros se întoarse, încercând să-și recapete suflarea. Sophie îi vedea chipul răvășit în reflexia de pe rama metalică a patului și își reținu zâmbetul.

Deodată îi plăcea să fie băiat.

Afară se auziră chei zdrăngănind. Cei doi băieți se întoarseră și îl văzură pe acolitul lui Arie, cu capul acoperit de glugă, deschizând ușa carcerei.

— E timpul să mergeți la ore, mormăi el.

Două sute de băieți concurau pentru locul întâi în ziua aceea. Două sute de băieți stăteau între ea și Povestaș. Sophie grăbi pasul, țanțoșă și totodată stângace, pentru a prinde din urmă gloata de băieți îmbrăcați în uniformă, care mărșăluia spre sălile de clasă ale Răului. Șansa nu părea să îi surâdă.

Își șterse sudoarea de la subțiori, iritată de cât de mult transpira corpul ei. Dacă ar fi știut că băieții mureau de cald *mereu,* și-ar fi luat cu ea urț evantai sau o carafă cu apă rece. Stomacul îi ghiorăia și își petrecu timpul gândindu-se la prânz. Ținând cont de cât de mari erau, probabil că băieții puseseră la cale un festin: copane prăjite de curcan, fâșii de slănină, șuncă suculentă, friptură în sânge... Simțea deja carnea fragedă și îi ploua în gură...

Sophie păli, ștergându-și balele. De când se gândea la carne? De când se gândea la *mâncare*? Se împiedică și se lovi de Ravan.

— Mergi. Nu e *greu,* spuse acesta aruncându-i o privire cruntă și trecând pe lângă ea.

Sophie rămase cu ochii în pământ, cu părul înfoiat săltându-i peste față. Nimic din corpul ei nu părea să se îndoaie... de parcă ar fi fost o marionetă de lemn, cu sforile prea strânse. Se uită în față la Arie, cu pieptul umflat, săltând țanțoș ca un armăsar și încercă să îl imite cât de bine putu.Sophie privi înapoi la Tedros care zăbovea în urma mulțimii, singur și lipsit de prieteni.

Manley spusese că băieții se răzvrătiseră împotriva lui pentru că le pusese în pericol libertatea alegând condițiile Probei... dar Sophie se întreba dacă nu cumva mai era și altceva la mijloc. Băieților le place să dărâme lucrurile pe care le construiesc, fie că este vorba despre un castel de nisip sau un prinț. Și, în ultimii doi ani, în cea mai mare parte, Tedros fusese căpitanul Fericiților, bogat, popular și ridicol de chipeș, căruia toți băieții voiau să îi ia locul. Acum că Manley îl pedepsea pentru lipsa Povestașului, se bucurau de căderea lui, ca și când ar fi fost un leu slăbit lăsat pe mâna hienelor. Sophie se uită la el și văzu că tremura ușor de la vântul rece de pe balcon, căci trupul lui slab suferea de pe urma înfometării. Nu irosi nicio fărâmă de milă pentru el.

— Filip! Filip, ți-ai uitat orarul!

Hort se ivi lângă ea, întinzându-i pergamentul șifonat.

— Ești cu mine toată ziua...

A

SESIUNE
Castor
Prof. Bilious Manlf.y
probă: fraternitate &
5: Prk.Atiri pentru
Prof. Aleksander Lukas
Mohsin Gigantul
lucru în echipă

6: Pregătiri pentru proba: condiție fizică în pădure (grupa #2)

Sophie își suflă părul din ochi și privi în jos.
FILIP DE PE MUNTELE HONORA,

Băiat, Anul II Coleg De Cameră: Tedros

PROFESOR
i: Prк;Atiri pentru proba: arme pentru băieți **Prof. Rumi Espada**

2: Prk.Atiri pentru probă: supraviețuiește cel mai puternic
3: pregătiri pentru proba: apărare
împotriva fetelor

ţ: PrAn

— zNe pregătim de săptămâni întregi la înfruntările dinaintea Probei. Antrenamente, prelegeri și lecturi, așa că vei avea nevoie de puțin noroc, spuse Hort, făcând cu ochiul viclean. Mai ales că te lovești de toate. Parcă ai fi mers toată viața pe niște tocuri gigantice sau ceva de genul.

Pe Sophie o trecură năduşelile. încă nu putea merge ca băieții, iar acum trebuia să învingă o școală întreagă într-o întrecere războinică?

Zece minute mai târziu, profesorul Espada apăru în Sala Răului împreună cu clasa sa de patruzeci de băieți. Dinaintea lui se afla o masă lungă, acoperită cu o pânză întunecată.

— Am informat-o pe Decana Sader de la școala fetelor că regulile Probei Poveștilor vor urma tradiția, spuse el.

Avea părul negru, dat pe spate și o mustață răsucită, de aceeași culoare. Zâmbetul lui afectat, abia schițat, îi aminti Sophiei de cel mai tânăr dintre bătrâni – cel care o pătase cu propriul ei sânge.

— Zece fete și zece băieți vor intra în Pădurea Albastră la asfințit. Echipele trebuie să se păzească nu doar una de cealaltă, ci și de capcanele profesorilor. Tabăra care va avea cei mai mulți jucători în Pădure la răsărit va fi declarată învingătoare. Dacă vor câștiga băieții, Sophie și Agatha vor fi predate pentru a fi executate, iar școlile se vor întoarce la Bine și la Rău. Dacă vor câștiga fetele, le vom preda castelul și vom deveni sclavii lor.

în timp ce băieții murmurau între ei, Sophie simți valuri de sudoare scurgându-i-se pe spatele lat.

— După cum este obiceiul, fiecare concurent va primi un steguleț de capitulare, continuă profesorul Espada.
Dacă vă aflați în pericol de moarte, aruncați-l la pământ și veți fi salvați și scoși teferi și nevătămați din Pădurea Albastră. Pentru a vă proteja, fiecărui concurent îi este

îngăduit să aibă o singură armă în timpul Probei. Provocarea de astăzi le va testa pe cele mai folosite...

Trase învelitoarea de pe masă, dând la iveală un șir de săbii și pumnale de diferite mărimi, care păreau toate mai ascuțite decât armele cu care se antrenau de obicei.

— În anii trecuți, tăișul săbiilor a fost tocit pentru competiția din timpul Probei. Date fiind mizele Probei din acest an, nu văd niciun motiv pentru care le-am face acest favor, spuse Espada, iar ochii lui rotunzi aruncară scântei. Sabia răsplătește agilitatea și forța, astfel că trebuie să le folosiți pe ambele pentru a fi eficienți. Țintiți spre inima fetelor și își vor arunca numaidecât steguleț de capitulare.

Ridică două batiste, una roșie, una albă.

— Acum să vedem care dintre *voi* își va scăpa steagul.

Sophie se încordă. Nu mai ținuse o sabie în mână niciodată în viață.

Profesorul Espada chemă băieții, care veniră câte doi să își aleagă armele, apoi se înfruntară până când unul dintre ei se predă. Fericiții și noii prinți erau bine instruiți să mânuiască sabia cu iscusință, iar Nefericiții se pricepeau de minune să ocolească regulile jocului, ceea ce făcea ca duelurile să fie aprige: Chaddick îl învinse pe Hort, punându-i vârful spadei la gât, Ravan îl înfrânse pe un prinț din Avonlea cu un genunchi în vintre, iar Arie pe Vex cu o simplă încruntătură...

— Tedros și Filip. Voi urmați, anunță Espada.

Sophie ridică ochii încet spre Tedros care îi arunca priviri crunte, scăpărând scântei din ochi. Nu uitase ce îi spusese în temniță.

— FI-LIP, FI-LIP, FI-Lip scandau băieții cu glasuri aspre, în timp ce Espada le înmână oelor doi băieți steguleț.

— Alegeți-vă armele.

Ochii Sophiei se înceţoşară de transpiraţie; mâinile mari îi tremurau când ridică o bucată lungă şi subţire de metal de pe masă...

Hort o înghionti.

— Cu ăla se ascut săbiile, idiotule!

Sophie apucă sabia scurtă de lângă şi se răsuci spre Tedros, dar prinţul văzuse greşeala. Tedros îşi ridică sabia enormă, scrâşnind din dinţi şi cu nările fremătătoare.

— Fiţi gata... şi... daţi-i drumul! strigă Espada.

— AAAAAAAA! urlă Tedros, repezindu-se spre Filip ca un taur.

Sophie nu-şi putea manevra corpul de băiat, darmite o sabie, aşa că se retrase spre perete, bâjbâind după steag. Degetele lungi şi groase i se înţepeniră în buzunar şi ridică privirea disperată. Tedros năvălea spre ea, cu sabia ridicată. Cu un strigăt, Sophie îşi smulse batista, gata să îi dea drumul...

Tedros se împiedică şi ateriză la picioarele ei.

Sophie se uită cu ochi mari la el, apoi ridică privirea spre Hort, care rânjea mândru, cu bocancul în calea lui Tedros.

Tedros încercă să îşi apuce sabia, dar Chaddick o îndepărtă cu un şut. Prinţul se ridică, clătinându-se, însă Ravan aruncă spre el o vrajă de şoc, doborându-l la pământ. în timp ce Tedros scâncea de durere, Sophie îl văzu pe Hort fluturând din mână şi arătând spre batista lui Tedros.

Sophie îngenunche, calmă, o scoase din buzunarul prinţului şi o lăsă să cadă la pământ.

— Filip câştigă! decretă Espada, iar băieţii izbucniră în strigăte şi prinţii făcură plecăciuni spre Sophie.

— Dar... dar nu este corect, strigă Tedros.

— Un băiat isteţ îşi face aliaţi, spuse Espada, arun- cându-i un zâmbet ironic.

Deasupra capului lui Tedros țâșni un „20” din fum negru, mirosind a rahat. Sophie ridică privirea spre „l”-ul de aur încoronând-o și zâmbi radioasă.

Când asfinți soarele, se încheiară cursurile din prima zi, iar Sophie o porni țanțoș spre Camera de Asuprire, după ce fusese declarată cel mai bun băiat din școală. Nu câștigase nicio probă pe merit, dar întreaga școală conspirase, syutându-l pe Filip să îl bată iar și iar pe Tedros – compromițând viermii meer ai prințului la Supraviețuiește Cel Mai Puternic, alungându-i cei doi Pești-Dorință la Apărare împotriva Fetelor, refuzând să facă echipă cu el la Fraternitate și strecurându-i un păianjen în pantaloni înainte de testul de Condiție Fizică în Pădure.Era foarte straniu că *toți* acești băieți îi săreau în ajutor pentru ca ea să urce în clasament, se gândi Sophie – chiar și noii prinți –, de parcă nimeni nu voia să fie pe primul loc. Dar nu avea să caute calul de dar la dinți. Cât despre profesori, închideau ochii, precum Espada, hotărâți să îi dea lui Tedros o lecție pentru că furase Povestașul. într-adevăr, Manley a fost atât de încântat, încât i-a oferit lui Filip o cheie de la temniță, astfel încât să poată veni și pleca după bunul său plac, privilegiu de care „mojicul” era lipsit.

Sophie descuie carcera și intră, rumenă la față și proaspăt spălată, cu burta plină de mâncarea de fasole și gâscă umplută de la cină, așteptând cu nerăbdare să ajungă în turnul Directorului Școlii, pentru a-și prelua ■postul. „Dacă m-ar vedea Agatha acum”, zâmbi ea larg, căci nu numai că mâncase *fasole* – cine ar fi crezut, ci își îndeplinise și misiunea cu brio. Va avea întreaga noapte la dispoziție pentru a găsi Povestașul. Tedros avea să-și primească pedeapsa în curând. Iar mâine, ea și prietena sa cea mai bună se vor întoarce acasă, scăpând de Proba mortală...

închise ușa carcerei cu piciorul, fredonând o melodie. La urma urmelor, nu era atât de rău să fie Filip. Se obișnuia cu mersul, vocea îi devenea mai firească, iar

kilogramele în plus o făceau brusc să se simtă mai puternică și mai însuflețită... Ba chiar începea să se obișnuiască cu noul ei chip, se gândi Sophie, uitându-se la maxilarul pătrat, nasul princiar și buzele moi și cărnoase, oglindite în lancea care scânteia printre instrumentele de tortură. Agatha avea dreptate. Era chipeșă, nu-i așa...

— Ai trișat.

Sophie se întoarse spre Tedros, care stătea singur în colțul umed și murdar.

— Nu îmi pasă că trebuie să fiu pedepsit, că nu primesc cina sau că toată lumea mă urăște, spuse prințul, privind-o țintă. îmi pasă că ai trișat.

Sophie deschise ușa, dând să plece.

— Sunt puțin cam ocupat ca să stau la povești, din nefericire...

— Nu ești cu nimic mai bun decât Agatha.

Sophie înțepeni.

— Am iubit-o atât de mult, murmură el în urma fetei, aproape pentru sine. Am încercat să îi împlinesc dorința. Am încercat să dreg povestea, așa cum ar trebui să facă un prinț. Să ucidă vrăjitoarea, să își sărute prințesa. Așa funcționează poveștile. Asta a cerut.

Rămase fără glas.

— Dar aș fi lăsat-o pe Sophie să trăiască dacă asta ar fi însemnat că o voi avea pe Agatha pentru totdeauna. Aș fi sărutat-o chiar atunci și am fi primit Sfârșitul. Dar apoi a trișat. Agatha a trișat. Sophie fusese sub masă în tot acel timp... și *m-a mințit.*

Sophie se întoarse și îl văzu pe Tedros aplecat, cu capul între genunchi.

— Cum poate fi cineva atât de Rău? murmură el.

Uitându-se la el, chipul Sophiei se îmblânzi.

O umbră trecu peste prinț.

Tedros ridică ochii și îl văzu pe Arie, rânjind ironic în cadrul ușii.

— Ocazie specială, spuse căpitanul, trosnindu-şi degetele. Cred că mă voi ocupa chiar eu de pedeapsă. Tedros se uită într-o parte, ca un câine care îşi oferea grumazul. Privirea lui Arie se îndreptă spre Filip.

— *Ieşi.*

Sophie simţi că i se strânge inima când ieşi pe uşa zăbrelită, pe care Arie i-o trânti în faţă. îl văzu pe căpitan apropiindu-se de prinţ înainte să se îndepărteze în grabă, lăsându-l pe Tedros în mâinile călăului său,

încercând disperată să se convingă că o merita, o merita, o merita.

La distanţă, de partea cealaltă a golfului, în fereastra unei clădiri întunecate, Agatha privea spre Şcoala pentru Băieţi, cu uniforma albastră pătată de sânge, braţele şi picioarele zgâriate şi pline de vânătăi. „Grăbeşte-te, Sophie”, se rugă Agatha. Dacă ce aflase în ziua aceea despre Decană era adevărat, deja nu mai aveau timp

.Capitolul 18
Istoria secretă a lui Sader

Cu opt ore mai devreme, trei vrăjitoare se cocoțaseră pe patul Agathei.

— Spune-ne tot ce au zis Dovey și Lesso, porunci Dot.

— în detaliu, adăugă Hester.

— în cât mai puține cuvinte posibil, conchise Anadil, încuviințând din cap spre cei trei șobolani negri ai ei, care păzeau deschizătura de sub ușă cu dinții dezgoliți și cu ghearele gata pregătite. Nu pot omori toți fluturii și până la urmă tot va intra unul.

ei, evitând fluturii care patrulau și pe Beatrix care dădea buzna între clase, până când
Agatha se uită țintă la ele și o luă amețeala. După întâlnirea secretă cu profesoara Dovey și lady Lesso, așteptă până când toate fetele plecară la primul curs. Apoi trimise bilețele identice în camera vrăjitoarelor și se ascunse în dulapul bilețelele fură deschise și instrucțiunile urmate. Acum Agatha le spunea vrăjitoarelor ce aflase de la profesoare în canalizare, cu inima duduindu-i din ce în ce meu tare, reträind fiecare cuvânt...

— O *cunosc* pe Decană? izbucni Dot în cele din urmă, scuipând o bucată de anghinare.

Hester strânse din pumni.

— Știam că Dovey și Lesso se poartă ciudat încă din prima lună de școală. Lesso seamănă cu un cățeluș rănit de fiecare dată când Decana este în preajmă.

Agatha nu ar fi găsit nici ea o descriere mai bună. Evelyn Sader avea ceva care reușea să o facă pe cea mai îngrozitoare profesoară din școală… umană.

— Și îți amintești când ai spus că Decana a pedep- sit-o pe Dovey pentru că a luat-o la întrebări? adăugă Hester. Părea că îi plătește o poliță mai veche.

— Lesso a spus că Evelyn Sader a fost exmatriculată acum zece ani, continuă Agatha. Și că, dacă ești dat afară, nu te mai poți întoarce niciodată.

— Asta deoarece doar Directorul Școlii poate admite elevi sau profesori la Școala pentru Bine și Rău, spuse Hester. Dacă a alungat-o, este irevocabil – dacă nu cumva a reprimit-o chiar el. Ceea ce ar fi dificil, având în vedere că este *mort.*

— Dacă un băiat a reușit să lase prinții să se strecoare prin scut, de ce nu ar putea pătrunde și Evelyn? replică Agatha.

— Chiar dacă ar fi făcut-o, castelul ar fi evacuat-o în momentul în care a păși înăuntru, spuse Anadil. în plus, încă îmi vine greu să cred că un băiat a spart scutul acela. Sigur l-a ajutat cineva, care știa vrăjile lui lady Lesso.

— Dar dacă Evelyn Sader nu are voie în castel, cum de este aici? întrebă Agatha, în continuare nedumerită.

— întrebarea nu este cum, ci *de ce.* Amintește-ți ce ți-au spus Dovey și Lesso. Cumva, face parte din po- vestea voastră, răspunse Hester. Așadar, ce știm sigur despre Evelyn Sader? în primul rând, că este sora pro- fesorului Sader. în al doilea rând, că aude lucruri. în al

treilea, că sărutul tău și al Sophiei i-au permis să se întoarcă în această școală. Undeva aici se găsește răspunsul la întrebarea de ce este în povestea *voastră.*

Agatha văzu că Dot își storcea creierii, rontăind o frunză de anghinare.

— Dot?

— Când i-am scris lui tati anul trecut despre Istoria Ticăloșilor și cât de plictisitor era profesorul Sader, mi-amintesc răspunsul lui, cum credea că „ea" dispăruse demult, zise Dot. A trecut o eternitate de când tata a fost la școală, așa că m-am gândit că a încurcat borcanele. Dar acum mă întreb...

Se întoarse spre fete.

— Credeți că Evelyn a fost cândva *profesoară* aici?

Hester se grăbea deja să scoată un manual din ghiozdan.

— Capitolul 28 despre „Clarvăzători notabili" din cartea noastră de istorie – îi menționează pe August Sader și familia sa. îmi amintesc că mi s-a părut ciudat ca un profesor să scrie despre propriile sale rude...

— Doar că *tu* te uitai la capitole care nu erau atribuite, murmură Anadil.

— Pentru că nu vreau să sfârșesc într-un cuptor ca mama sau trasă într-o țeapă ca maică-ta! ripostă Hester, răsfoind paginile până când ajunse în cele din urmă la cea pe care o voia.

— Desigur. „Capitolul 28: Clarvăzători notabili femei", mormăi Hester și închise cu putere *Istoria revizuită a Pădurii scrisă de un elev.* Yuba a avut dreptate că a falsificat cărțile.

Ridică privirea spre Agatha.

— Cea mai bună cale de a evita ca cineva să îți afle istoria este să o rescrii, nu crezi?

— Uite ce nu pricep, zise Anadil. Dovey și Lesso au spus că *ea* a cauzat simptomele de vrăjitoare ale Sophiei?

— Au spus că fie este ea, fie Sophie, dar noi știm că nu este Sophie, răspunse Agatha, la fel de buimacă. Dar de ce ar vrea Decana să mă facă să cred că prietena mea este vrăjitoare?

— Doar dacă nu cumva voia să mergi la Tedros din capul locului, îngăimă Hester, ronțăindu-și buza.

Până și șobolanii tăcură.

Hester se întoarse spre Agatha.

— Uite, suntem blocate cu înfruntările dinaintea Probei în următoarele trei zile. Dar profesoarele au dreptate. Trebuie să o urmărești pe Sader și să afli ce pune la cale. Haideți să ne reunim la Clubul de lectură în fiecare seară ca să vedem ce ai mai aflat.

— Dar cum? rosti Agatha exasperată. Cum aș putea-o urmări pe Decană iară să fiu...

Deodată rămase fără glas, îndreptându-și privirea spre patul lui Beatrix.

— Ce este? întrebă Hester.

La ușă izbucniră șuierături și trosnituri și toate fetele se întoarseră și văzură că șobolanii înfulecau fluturii care încercau să se strecoare în cameră.

— Grăbiți-vă, le repezi Anadil pe vrăjitoare, Decana va ști că se întâmplă ceva!

— îmi pare rău că nu te putem ajuta, mormăi Hester către Agatha, împingând-o pe Dot spre ușă.

— Mă puteți ajuta să folosesc asta, se auzi vocea Agathei în spatele lor.

Vrăjitoarele se întoarseră și o văzură pe Agatha ținând în mână o mantie scânteietoare din piele de șarpe.

— Se pare că Beatrix avea secrete, spuse Agatha, ridicând din sprâncene.

Gura lui Hester se arcui într-un rânjet larg.

Deși fluturii auziseră patru oameni ieșind din cameră, martorii de pe hol aveau să insiste ulterior în fața lui Pollux că nu văzuseră decât trei.

Dat fiind că Decana preda propria ei versiune a Istoriei în Sala Binelui în cea mai mare parte a zilei,

Agatha făcu un ocol prin Biblioteca Virtuții, sperând să afle mai multe despre istoricul lui Evelyn Sader.

Sub noua ei mantie invizibilă, care duhnea încă a parfum de lavandă, Agatha se strecură prin Hala lui Hansel – pe lângă cursul profesorului Sheek, unde se desfășura o probă de Micșorare a Săbiei, în care paloșul băieților era preschimbat în mod magic într-un biet cuțitaș; pe lângă profesoara Anemone, care striga la Yara pentru că întârziase la proba de Duel al Vrăjilor; și pe lângă profesoara Dovey, care păru să se uite spre ea, în timp ce îndemna fetele să ia parte la o probă de Diplomație pentru Băieți, în care trebuiau să le închidă gura fantomelor însetate de sânge cu ajutorul compasiunii și al chibzuinței.

Agatha se furișă pe scările din dos spre intrarea în bibliotecă, unde ceasul cu cadran soțar scânteia la înălțime, deasupra celor două etaje de rafturi de cărți stacojii și aurii, în lumina după-amiezii. Trecu în grabă pe lângă biroul bibliotecarei și îngheță.

Pentru prima oară în cei doi ani de când era aici, țestoasa era trează. Aplecată peste giganticul registru din bibliotecă, reptila își îndesa agale în gură o salată zemoasă de roșii și castraveți, cu capătul cu pene al condeiului său, din care o bună parte îi cădea în poală. Bătrânețea, membrele înțepenite de artrită și firea de țestoasă care o îndemna să nu se grăbească făceau ca fiecare îmbucătură să dureze cât o cină normală cu trei feluri. Nerăbdătoare, Agatha trecu pe lângă ea în vârful picioarelor, având grijă să își sincronizeze pașii cu mestecăturile țestoasei și se grăbi spre capătul primului etaj, unde erau ținute cărțile de istorie.

Trebuia să fie ceva acolo, se gândi Agatha, scrutând rafturile, cu câțiva fluturi dându-i târcoale pe deasupra capului. Ceva din istoria școlii pe care Evelyn să nu îl fi falsificat sau preschimbat. Dar, în timp ce citea cotoarele cărților, simți că i se strânge stomacul:

Istoria înfrângerilor prinţilor Rapunzel: adevărata ucigaşă a gigantului ? Cronica viclenelor eliberări ale prinţilor Masculul fragil: declinul unei specii inutile Povestea ascunsă a divorţului Albei-ca-Zăpada

Agatha se trânti pe podea. Decana îşi acoperise urmele şi mai bine decât credea.

Ridică privirea, descurajată, şi văzu că ţestoasa se uita fix înspre locul în care stătea ea. Nu se clinti, ştiind că nu avea cum să o vadă sub mantie, dar, cu toate acestea, ochii ei negri şi strălucitori rămaseră aţintiţi asupra ei, clipind din pleoapele grele, fără să-şi mişte corpul deloc. Rămânând cu ochii pe ea, ţestoasa îşi întinse braţele butucănoase înapoi şi îşi scoase carapacea marmorată. Din interiorul corpului, extrase încet o singură carte groasă şi o împinse la marginea biroului. Apoi îşi puse carapacea la loc şi reîncepu să mestece, cu privirea la ce mai rămăsese din prânz.

Agatha căscă ochii spre carte, înconjurată de un halou de lumină, care pătrundea prin ferestrele de la etajul al doilea.

Afară răsunau chicoteli, laolaltă cu paşi care se apropiau. Agatha se ridică brusc şi o luă la goană spre birou, ascunzând cartea sub mantie, exact când intrară Arachne şi Mona, prea prinse de propriile lor pălăvrăgeli ca să observe pala de aer care le răvăşi părul.

Sub pielea ei invizibilă de şarpe, Agatha sprintă sus, pe acoperişul Onoarei şi închise uşa îngheţată în urma ei. înfruntând vânturile glaciale, se strecură printre gardurile vii ale lui Guinevere, presărate cu porumbiţe leneşe, până îl găsi pe ultimul – scena iazului de lângă balcon, izolată în spatele unui zid de ghimpi mov. Se aşeză pe mal şi scoase cartea de sub mantie.

***Istoria Pădurii scrisă de-un e(ev* August A. Sader**

Agatha dădu drumul aerului din piept cu putere şi îşi strânse vechea carte de istorie la piept. Noroc cu bibliotecara că îi găsise cartea de care avea nevoie, se gândi ea, mulţumindu-i în tăcere ţestoasei. Ce voia de la

ea să găsească în paginile cărții? Mângâie coperta argintie, acoperită cu mătase, pe care era desenat în relief Povestașul scânteietor, cuprins între o lebădă neagră și una albă.

Deschise manualul gros și nu văzu niciun cuvânt, ci un curcubeu familiar din puncte înălțate, în rânduri ordonate, mici ca vârfurile de ac. Deși profesorul Sader era orb și nu putea scrie o istorie, o *văzuse* și găsise o cale ca elevii săi să o vadă și ei. Agatha își trecu degetele peste șirurile de puncte și deasupra paginii cărții apărură fantomatice scene magice în trei dimensiuni, interpretând narațiunea lui Sader – aceleași scene pe care Decana le revizuise în noua ei ediție, astfel că fetele nu mai știau ce era adevărat și ce nu era.

Percursese paginile cu degetele, derulând scenele cu repeziciune, până ajunse la pagina pe care o dorea: „Capitolul 28: Clarvăzători notabili", detună vocea caldă și profundă a profesorului Sader.

O mică scenă mută prinse contur deasupra paginii – trei bătrâni, cu bărbile până la pământ, stând în turnul Directorului Școlii cu mâinile împreunate. Agatha se aplecă să privească scena, în timp ce vocea fără trup a lui Sader continuă:

După cum am aflat în Capitolul 1, când am vorbit despre Cei Trei Clarvăzători din Pădurea Nesfârșită, clarvăzătorii au de obicei aceste trei trăsături: trăiesc de două ori mai mult decât oamenii obișnuiți, îmbătrânesc zece ani drept pedeapsă dacă răspund la o întrebare despre viitor, iar corpurile lor pot adăposti spirite, cu un efect mortal...

Mâinile Agathei parcurseră grăbite capitolul, trecând de la o scenă la alta, până când degetele i se opriră deodată în mijlocul paginii, unde dădu peste câteva rânduri de puncte lustruite, care arătau mai noi și mai strălucitoare decât restul.

Curioasă, atinse primul punct nou.

Instantaneu, în ceaţă apăru faţa unui bărbat chipeş, pe care Agatha o recunoscu imediat, cu păr cărunt-ar- gintiu şi ochi căprui. Simţi un nod în gât când se uită la fostul ei profesor de la Şcoala pentru Bine, care clipea spre ea într-un licăr albastru fantomatic. înghiţi şi se strădui să continue să îşi mişte degetele...

Familia Sader are cea mai îndelungată şi cea mai de succes ascendenţă de clarvăzători. Ultimul membru al familiei, decedat, este cel mai mic dintre fii, August, care a murit în timpul Poveştii Sophiei şi a Agathei.

După Marele Război dintre cei doi Directori ai Binelui şi Răului, care erau fraţi, August Sader crezuse multă vreme că fratele cel Bun crease o vrajă împotriva geamănului său înainte de a muri – o cale de a dovedi că echilibrul dintre Bine şi Rău era încă intact – şi ascunsese vraja în pliurile uniformei elevilor. Când fratele cel Rău a distrus acest echilibru ucigând un elev aflat sub protecţia sa, vraja s-a rupt, readucând fantoma fratelui cel Bun la viaţă. Fiind clarvăzător, Sader şi-a sacrificat corpul fantomei, îngăduindu-i fratelui cel Bun să îşi ucidă geamănul Rău şi să readucă echilibrul în Pădure.

Mâna Agathei încremeni pe pagină, iar inima i se strânse. De aceea erau noi punctele. *îşi adăugase propria moarte înainte de a se întâmpla.* Se uită la chipul spectral al lui Sader, îngheţat deasupra cărţii, zâmbind cu blândeţe spre ea, aşa cum făcuse când păşise pentru prima oară în Şcoala pentru Bine. Poate că prevăzuse înainte de sosirea ei că avea să moară pentru ea. Cu toate acestea, o ajutase.

Agatha simţi că îi tremură bărbia. Nu regretase niciodată că nu avea tată. Nu zăbovise niciodată asupra gândului... nu până în acest moment trecător, când îşi dădu seama ce însemna probabil să ai unul.

O lacrimă se desprinse din ochii înceţoşaţi, dizolvând chipul profesorului ei mort.

Agatha se şterse şi îşi forţă mâna să continue să se mişte de-a lungul noilor puncte.

în plus, se crede că August Sader este responsabil de sosirea Cititoarelor nefermecate în Pădurea Nesfârșită. După ce Directorul Școlii Răului și-a ucis fratele cel Bun pentru a controla Povestașul, condeiul magic a răspuns în schimb, făcând ca Binele să câștige în fiecare nouă poveste – amintindu-ne pentru veșnicie că Răul era incapabil de dragoste adevărată. Pentru a găsi o armă și mai puternică decât dragostea, Directorul Școlii Răului a căutat toți clarvăzătorii din Pădure până când l-a găsit pe August Sader, care, în schimbul postului de profesor la Școala pentru Bine și Rău, a dezvăluit că arma pe care o căuta Directorul Școlii va veni de dincolo de hotarele Pădurii. Previziunea lui Sader avea să ajungă să fie cunoscută drept Profeția Cititorului, cea mai faimoasă profeție care urma să fie făcută de șirul de clarvăzători din neamul Sader, cu toții bărbați.

Agatha tresări brusc. „Toți descendenții erau băieți?" Reciti rândul, cu gura căscată. Cum era posibil ca August Sader să aibă o soră când toți descendenții erau băieți?

întoarse paginile nerăbdătoare, unde punctele nu mai erau deloc noi, scrutând stufosul arbore genealogic al familiei Sader și imaginile cu frații și nepoții profesorului... până când egunse la o pagină goală, care vestea sfârșitul capitolului și al căutărilor.

Se pare că Sader nu considera că sora lui era demnă de a fi menționată, se gândi Agatha, strâmbându-se. Frustrată, era pe cale să arunce cartea în iaz, când observă deodată un rând de puncte noi mititele și strălucitoare, așezate în chip de notă în subsolul paginii goale.

își mijì privirea, cu nasul aproape atingând primul punct, și în ceața gălbuie prinse contur un mic portret bidimensional, nu meu mare decât un timbru poștal. O femeie răpitoare, cu strungă zâmbea din rama portretului, cu bucle lungi castanii, buze cărnoase și ochi verzi ca pădurea.

Agathei i se acceleră pulsul și degetele alergară pe pagină.

Mai există o membră a familiei Sader care merită menționată. Drept condiție pusă Directorului Școlii pentru că îi răspunsese la întrebare, August Sader a cerut ca el să predea istorie la Școala pentru Bine, iar sora sa vitregă, Evelyn, să predea istorie la Școala pentru Rău. însă, fiind fiica nelegitimă a lui Constantin Sader, nu se consideră că Evelyn Sader face parte din neamul Sader, nici că posedă puteri de clarvăzătoare.

Evelyn Sader a predat două luni înainte dea fi alungată din școală pentru totdeauna de către Director, pentru delicte împotriva studenților.

August Sader i-a preluat cursurile de la Școala pentru Rău până la moarte.

Portretul Decanei pluti în ceață, iar mâna Agathei tremură pe ultima pagină, în vreme ce cuvintele fostului ei profesor îi răsunau în urechi.

„Delicte împotriva studenților."

Delicte atât de îngrozitoare, de neiertat încât Directorul Școlii Răului alungase un profesor *din propria sa tabără.*

Agathei îi stătu inima în loc.

Ce făcuse Evelyn Sader ?

Deodată, portretul fantomatic al Decanei se înroși ca racul deasupra cărții și fața i se întoarse brusc spre Agatha...

— CARTE NEAUTORIZATĂ! șuieră ea. ACEASTĂ CARTE ESTE NEAUTORIZATĂ...

Instantaneu, pagina deveni ascuțită ca o lamă și zbură țipând din carte, șfichiuind-o pe Agatha pe piept și lăsând în urmă o tăietură urâtă de hârtie. îngrozită, fata încercă să își facă degetul să scânteieze, dar din carte se desprinseră zbierând noi pagini, tăind-o din toate direcțiile. Agatha se trase înapoi, spre gardul viu, luptându-se cu foile, încercând să se concentreze asupra degetului pe care voia să îl facă să scânteieze, dar acum apăruseră

zeci de pagini, care o tăiau pe brațe, pe burtă, pe picioare, până când întregul corp îi luă foc.

Cu răsuflarea întretăiată, încercă să strige după ajutor, însă sute de pagini se smulseră din carte, zburând spre fața ei, ascuțite ca niște lame de brici, gata să o ucidă. Cu un strigăt, Agatha simți în cele din urmă că degetul i se încinse, făcându-se auriu și îl îndreptă spre pagini...

în aer, o mie de pagini albe se transformară în margarete de aceeași culoare, plutind spre iaz.

Gâfâind, Agatha se uită țintă la florile plutitoare, stropite cu propriul ei sânge.

Dinspre Biblioteca Virtuții se auzi un bubuit răsunător, făcând porumbițele din gardul viu să își ia zborul, împrăștiindu-se care încotro. Agatha făcu ochii mari. își trase mantia invizibilă pe ea și ieși clătinându-se pe ușa înghețată, poticnindu-se pe scări și pătrunzând în bibliotecă...

Dar paznicul dispăruse de la birou, lăsând în urmă pana cu care scria și prânzul pe jumătate mâncat scurgându-se de pe registru. în mijlocul încăperii, Mona și Arachne stăteau albe la față la masa din bibliotecă, cu pergamentul și cărțile risipite în fața lor, uitându-se cu gura căscată la fereastra de la etajul al doilea.

Agatha își ridică și ea încet privirea spre gaura gigantică din fereastra spartă... în formă de țestoasă.

în spatele ei se auziră niște zgârieturi slabe și când se întoarse văzu pana vrăjită scriind în registru, căznindu-se și poticnindu-se la fiecare mișcare, de parcă ar fi suferit, înainte de a se prăbuși pe birou, unde rămase neclintită.

Cu inima bătându-i nebunește, Agatha se apropie, până când putu să citească ultimele cuvinte ale țestoasei.

„Grăbește-te, Sophie", se rugă Agatha.

Stând la fereastră, se uită spre Școala pentru Băieți în timp ce soarele asfințea, cu sarafanul pătat de sânge, cu brațele și picioarele zgâriate și pline de vânătăi. Lângă

ea, o flacără verde licărea într-un felinar circular pe care îl făcuse din pergament.

Sophie avea să își fluture și ea felinarul dintr-o clipă în alta, verde dacă era teafără, roșu dacă nu era.

Agatha se uită la ceas: 7:15... 7:30... Dar dinspre școala Băieților nu veni niciun licăr.

își simțea încă inima bătându-i, iar avertismentul țestoasei îi era tatuat pe creier.

încă două zile până la Probă.

Două zile.

Ea și Sophie trebuiau să scape din școala aceasta acum.

își îndreptă din nou privirea spre ceas. 7:45... 7:50...

Nicio lumină din castelul băieților.

...7:55...

Sophie era singură acolo cu prințul ei...

Cu prințul ei cel Rău...

Prințul ei cel Rău pe care îl sărutase în vis în această dimineață, care nu arăta câtuși de puțin Rău...

„Taci din gură", se admonestă Agatha, uitându-se din nou la ceas.

...8:00 acum...

Larma de pe holuri se auzea din ce în ce mai tare, căci fetele se întorceau de la cină...

O trecură sudorile. Oriunde ar fi fost Sophie, era la anaghie! O zbughi spre ușă, icnind de durere – trebuia să își salveze prietena!...

Agatha îngheță. Se întoarse încet spre fereastră din nou, cu ochii mari.

în înaltul cerului, de cealaltă parte a golfului, printre norii subțiri, pâlpâi o flacără verde. Se apropie, mijindu-și privirea când ceața se împrăștie. Licărul verde nu venea de la un balcon sau de la vreuna din turlele castelului băieților.

Venea din turnul Directorului Școlii.

Agatha rămase fără suflare. Flutură din mână în fața felinarului, iar flacăra pâlpâi.

în depărtare, Sophie făcu la fel.

Agatha făcu ochii mari cât cepele, inundată de uşurare. Sophie era deja în turn! Avea să elibereze Povestaşul dintr-o clipă în alta

!Fără suflare, îşi trase mantia pe ea şi ieşi în goană din încăpere, lăsând simptomele, sărutările din vis şi pe Evelyn Sader în urmă. în timp ce cobora în grabă scările, simţi condeiul apropiindu-se, iar cuvântul „Sfârşit" revărsându-se din peniţa lui. Va aştepta pe mal întoarcerea Sophiei, cu dorinţa gata să fie rostită de amândouă. Turnul o va urmări, gloata băieţilor va da buzna pe urmele ei, gata de război, însă cele două fete se vor preschimba sub ochii lor în două raze de lumină, dispărând mână în mână... Proba va fi zădărnicită, finalul fericit recuperat, cele două prietene vor ajunge acasă, mai puternice decât înainte...

Dar noaptea veni şi se scurse sub palele reci ale vântului, iar Sophie nu se întoarse

.* Capitolul 19 * *încă două zile*

B

ăieţii care îşi aşteptau rândul la micul dejun îi făcură loc lui Filip când acesta trecu pe lângă ei, acoperit de

praf şi cenuşă, cu ochii injectaţi şi plin de vânătăi, mirosind ca un hambar vara.

În timp ce oalele fermecate din Sala pentru Cină a Răului îi turnau ouă jumări şi un munte de slănină în farfuria ruginită, Sophie îşi ţinu în frâu lacrimile, reamintindu-şi că băieţii nu plâng. Ar trebui să fie acasă acum – înapoi în propria piele, cu Agatha alături şi Sfârşitul scris şi pecetluit. Şi totuşi iat-o aici, cu umerii de elefant, picioarele păroase şi crizele hormonale, lăsând oalele să îi umple farfuria cu slănina unsuroasă pe care băiatul care îi confiscase corpul de-abia aştepta să o mănânce.

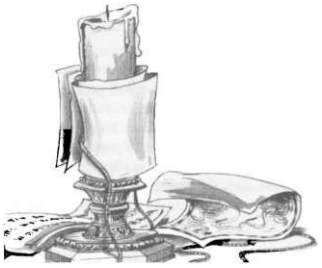

Cu o seară în urmă, Manley o aşteptase când urcase să-şi facă datoria faţă de Povestaş

— .Am căutat deja de o mie de ori, pufni el. Castor crede că avem nevoie de ochi tineri.

După ce plecă, Sophie făcu o grimasă văzând debandada rămasă în urma jafului: o grămadă de cărămizi sparte, povești dărâmate, praf și funingine – dar spera totuși că va avea sorți de izbândă acolo unde ei dăduseră greș. își petrecu întreaga seară scotocind prin dormitorul Directorului Școlii, smulgând cărămizile desprinse, uitându-se în spatele rafturilor de cărți, scuturând poveste după poveste, în timp ce cartea de povești a ei și a Agathei părea să rânjească spre ea de pe masa de piatră, în cele din urmă, când apăru Castor în zorii zilei, dădu ochii cu el cu mâinile goale, la fel ca restul.

— Un prinț inutil. Ce surpriză, mârâi câinele, lovind cu laba câteva cărămizi argintii desprinse. Condeiul *trebuie* să fie în încăperea asta sau turnul nu ar mai fi aici.

Se uită pe fereastră la castelul de cleștar de peste golf.

— Lui Pollux i-ar fi plăcut la nebunie să jucăm De-a v-ați ascunselea. Două capete sunt mai bune decât unul pentru treburi de felul acesta.

Ochii lui mari și negri părură să se umezească...

— Dă-mi voie să continui căutarea, spuse Sophie repede, scuturând *Rățușca cea urâtă...*

— Șansa ta s-a dus, Filip, mârâi Castor, împingând-o spre fereastră.

Sophie încuviință din cap și se așeză pe frânghia de păr blond, știind că ratase misiunea.

— Spune-i lui Tedros să facă bine să se roage să îl găsim, zise Castor în urma ei. Dacă Povestașul cade în mâinile Decanei suntem pierduți cu toții.

Sophie își dădu drumul în tăcere pe fuiorul de păr însorit.

Acum se așeză la o măsuță rotundă de fier – o dureau mușchii de la atâta ghemuit și săpat – și începu

să înfulece slănina şi ouăle cu mâna, iară să-şi mai poată controla nici mâinile, nici manierele. Să îl fi mințit Tedros pe Manley şi să îl fi ascuns pentru a-l ține departe de ea şi Agatha? Sau spunea adevărul – că altcineva îl găsise şi îl ascunsese? Şi în acest caz, cine? Şi *unde?*

— Povestaşul nu este problema ta, amice, spuse Chaddick, trântindu-se la masă, cu ouăle înotând în sos picant. Profesorii au încercat o săptămână. Acum folosesc băieții ca sclavi şi îi pun la lucru.

— De ce crezi că te-au ajutat să trişezi şi noii prinți? se auzi glasul lui Nicholas, ronțăind slănina crocantă în timp ce lua loc. Nimeni nu vrea să se ocupe de Povestaş.

— Dar a meritat să îl vedem pe Arie încruntându-se când ai câştigat prima dată, rânji Ravan batjocoritor, strecurându-se lângă ei, cu Vex şi Brone.

— Noroc că va fi în echipa noastră. Deja plănuieşte să ucidă fetele la Probă, în loc să le facă să se predea.

Sophie înțepeni, văzându-l pe Arie la masa principală, cu acoliții săi, mâncând cu toții porții triple. Mai erau două zile şi ea şi Agatha aveau să ia parte la Probă împreună cu brutele alea. Trebuia să dea de condei în seara aceea.

— Pun pariu că Tedros nu s-a aşteptat să fim de partea ta, îi spuse Vex, mişcând din urechile ascuțite. Ne-am asigurat cu toții că îl bați măr.

— Ce ziceți de un bis astăzi? zise Sophie şi zâmbi prostește, plină de neliniște...

Chaddick pufni.

— în primul rând, un *bis*? Nu am auzit niciodată aşa ceva din gura unui băiat care să nu fie un papă-lapte.
în al doilea rând, cred că a venit momentul să te descurci singur. Nu te vrem la Probă dacă nu meriți să fii acolo... miza fiind *sclavia* şi toate celelalte.

Sophie se înroşi. Cum se putea întoarce să caute Povestaşul din nou, dacă nu avea ajutor? îşi îndesă ouăle în gură, încercând să evite o nouă gafă.

— Bună, Filip!

Ridică privirea şi îl văzu pe Hort încercând să stea lângă ea.

— Nu e loc, spuse Chaddick, strângând rândurile şi blocându-l.

înotând în uniforma prea mare şi cu buza răsfrântă şi tremurând, Hort arăta ca un copil alungat de la propria sa petrecere aniversară. Scoase un scâncet de nevăstuică şi se îndepărtă.

Ochii Sophiei scânteiară.

— Hort! Stai aici!

Hort se întoarse, radios, şi se aşeză lângă ea, ignorând mormăielile celorlalţi băieţi.

— Vrei slănina mea? bombăni el, împingându-şi farfuria către Filip. Nu mă pot atinge de aşa ceva. Tata mi-a dat un porc cândva, drept animal de companie, şi mi-a zis că va trebui să îl omor într-o zi – asta fac majoritatea părinţilor Răi, îşi fac copiii să îşi mănânce animalele de companie...

— S-ar putea ca Tedros să mă bată astăzi, Hort, şopti Sophie, încercând să pară nevinovată. Ce fac?

— Pentru asta există prieteni, Filip, îi răspunse Hort cu şiretenie, tot în şoaptă. Ăă, şi trebuie să îţi spun că stai picior peste picior ca o fată...

— Mă vei eguta? se însenină Sophie, răsuflând ușurată.Așa cum mă vei ajuta și tu pe *mine* când va veni vremea, spuse Hort, părând brusc foarte serios.

Sophie se căzni să zâmbească și începu să înfulece din slănina lui, rugându-se ca ea și adevărata sa prietenă cea mai bună să fie de multă vreme plecate înainte de a afla ce aștepta amărâtul acesta în schimb.

„Trebuie să fi ratat un colț aseară", se gândi Sophie, grăbind pasul prin rețeaua de canalizare, mușcând dintr-un măr. Povestașul era atât de subțire și ascuțit, că putea fi ascuns în crăpăturile dintre cărămizile argintii sau chiar în materialul care învelea cotorul unei cărți. Și totuși, nu ar fi trebuit să îl audă zbătându-se și zbuciumându-se undeva?

Cu tâmplele zvâcnindu-i, Sophie coti, trecând pe lângă șanțul roșu și învolburat. în seara aceasta avea să caute mai bine. Deschise ușa Camerei de Asuprire, disperată să doarmă câteva minute înainte de curs...

Tedros ridică privirea din patul lui, oprind-o în loc.

Avea ochii umflați și roșii, cu cearcăne negre sub ei. Din măslinie, pielea i se făcuse palidă și i se vedeau venele prin ea, iar Sophie îi observă mușchii slăbiți de foame tremurând peste oasele proeminente. Nu avea nicio vânătaie. Nicio rană și nicio tăietură. Și totuși, ochii lui strigau că fusese torturat dincolo de orice ar fi putut îndura un băiat.

— Ce ți-a făcut Arie? întrebă cu blândețe.

Tedros se aplecă, cu fața în mâini.

Sophie se duse la el și îi întinse fructul pe jumătate mâncat.

Te rog...Tedros i-l smulse din palmă, iar mărul se rostogoli într-un colț murdar.
— Pleacă de lângă mine, șopti el.
— Trebuie să mănân...
— PLEACĂ DE LÂNGĂ MINE! îi strigă îp față, cu obrajii roșii ca racul.
Sophie părăsi carcera cât de repede putu, iar ecoul .vocii lui o urmări tot drumul.
— Nu pot s-o fac. Nu pot să trișez, îi spuse Sophie lui Hort când se îndreptară spre Sala Răului pentru Antrenamentul cu Arme. Nu dacă asta înseamnă că va fi torturat din nou.
— Ei bine, vrei ca Arie să te tortureze pe *tine*? i-o reteză Hort.
Sophie rămase tăcută, uitându-se din nou la Tedros care își apucase strâns brațele, de-abia mergând. Simți că o înecă vinovăția...
„Ce se întâmplă cu mine!" se mustră ea, întor- cându-se. De ce îi păsa de *Tedros*? De ce își făcea griji pentru un băiat care o voia *moartă?*
— Bine, atunci urmăm planul stabilit, îi spuse ea lui Hort, strângând din dinți.
— Un răspuns demn de cel mai bun prieten al meu, răspunse Hort radios și afabil. Vom face o pereche pe cinste la Probă, nu-i așa?
Sophie se încruntă.
— Hort, nu ești nici măcar pe aproape de a fi selectat să iei parte la Pro...
Dar nevăstuica fluiera deja și o luase la picior.
La primele trei înfruntări, iscusința lui Hort de a trișa și abilitățile de actriță ale Sophiei o ajutară să câștige de flecare dată locul întâi, fără ca vreunul dintre băieți sau profesori să observe.
Hort îi îndreptă în mod magic săgeata spre inima prințesei fantomă la proba de Tras cu Arcul, îi șopti răspunsurile la testul oral îți cunoști monștrii? și îi gustă frunzele de plante la proba de supraviețuire Otrăvit sau

Comestibil?, ca să scape teafără şi nevătămată. La prânz, Sophie îi surprinse pe băieţi uitându-se la Filip de pe Muntele Honora cu un proaspăt respect, ca şi când ar fi meritat negreşit să facă parte din echipa ce avea să participe la Probă. Până şi privirile crunte ale lui Arie păreau mai puţin otrăvite, ca şi când să aibă tovarăşi de echipă precum Filip era motivul pentru care îi ajutase pe noii prinţi să treacă prin scut din capul locului.

Dar Tedros ştia că Filip continua să trişeze. Nu suflă un cuvânt nici băieţilor, nici profesorilor, însă Sophie îl vedea aruncându-i priviri din ce în ce mai crunte de la o înfruntare la alta, ca şi când nu ar fi văzut niciodată pe nimeni atât de Rău. La a treia înfruntare, nici măcar nu mai încerca. Iar la ultima, când Mohsin, gigantul păros care conducea grupele de pădure, îi aruncă pe Tedros şi pe Filip în ring pentru o înfruntare într-un Duel Magic, o încăierare cu pumnii goi, fără nicio regulă, Tedros nu făcu decât să cadă în genunchi şi să se predea înainte să înceapă, săgetându-l pe Filip cu o privire ucigătoare.

Băieţii aclamară zgomotos, declarându-l pe noul-venit câştigător pentru a doua zi consecutiv. Dar când Sophie se uită în ochii reci ai lui Tedros, care vedeau prin ea, nu simţi nici măcar o fărâmă de victorie.

„De ce nu s-a întors încă Sophie?” se gândi Agatha, înaintând pe pasarela mov, spre Caritate, sub mantia ei invizibilă. Seara trecută, felinarul Sophiei licărise la fereastra Directorului Şcolii, semnalând că era în siguranţă – şi totuşi nu se întorsese cu condeiul. Ceea ce nu putea însemna decât un singur lucru…

Nu îl găsea.

Agatha începu să respire precipitat. Fiecare secundă le aducea pe ea şi pe Sophie mai aproape de Probă. Dacă Sophie nu putea găsi condeiul acela… I se strânse stomacul, amintindu-şi de avertismentul ţestoasei.

Trebuia să afle ce plănuia Decana.

își petrecuse după-amiaza ascunzându-se sub mantie și așteptând-o pe Evelyn în fața Sălii Binelui, sperând să o urmeze între cursurile de istorie. De câte ori începea o nouă oră, Agatha trăgea cu ochiul printre uși și se uita cum Decana ducea un grup de fete în interiorul poveștii *Barbă Albastră* – un basm sângeros în care un soț își ucidea toate cele opt soții, după care fetele păreau îngrețoșate.

— Vă arăt povestea nu să vă sperii, spunea Decana de flecare dată la încheierea orei, ci pentru a vă reaminti cât de necruțători vor fi băieții în timpul Probei. Să nu vă așteptați să vă îngăduie să scăpați batista sau să alegeți să vă predați.

Zâmbi abia sesizabil.

— Și nu ar trebui să le răspundeți decât exact la fel.

în timp ce Decana ieșea din Sala de Bal legănându-și
șoldurile între cursuri, Agatha încerca să o urmeze, dar era nevoie de agilitate și grație pentru a se strecura invizibilă pe holurile aglomerate, și niciuna dintre aceste două calități nu erau punctele ei forte. După ce o pierdu pe Decană de patru ori, se lipi de zid, descurajată.

— Crede-mă, Pollux, sunt perfect capabilă să îmi iau prânzul *singură,* pufni vocea profesoarei Dovey în urma ei.

Agatha ridică privirea și văzu capul blănos al lui Pollux atașat de corpul șubred al unei bufnițe bătrâne, bătând din aripi pe urmele profesoarei în rochie verde.

— Ciudată treabă în ultima vreme, gâfâi Pollux. Voci în canalizare, fluturi mâncați de șobolani, fantome care se izbesc de fete pe holuri... Decana m-a sfătuit să vă urmăresc, pe tine și pe Lesso, până la Probă.

— Poate dacă Evelyn nu mi-ar fi luat *biroul,* ar fi meu ușor să mă găsească, îi aruncă profesoara Dovey, gră- bindu-se să coboare pe scări, cu bufnița lui Pollux dând fuga după ea.

Agatha făcu ochii mari.

Mai erau treizeci de minute din oră, așa că o luă iute la picior pe scările de cleștar care urcau în spirală spre Turnul Carității, către vechiul birou al profesoarei Dovey, aflat dincolo de ușa albă de marmură, izolată la etajul al șaselea, în care era cândva încastrat un cărăbuș de smarald, ce fusese înlocuit de un fluture albastru. Agatha aruncă o privire în jos prin casa scărilor, asigu- rându-se că nu venea nimeni.

încercă mânerul de argint al ușii, dar era încuiată.

Aruncă o vrajă spre gaura cheii cu degetul incandescent, apoi o și mai inutilă vrajă de topire, apoi o vrajă disperată de îngheț...

încuietoarea cedă.

Surescitată de cât de norocoasă fusese, Agatha apucă mânerul, dar ușa se deschise *dinăuntru.* Panicată, se lipi de balustrada scării, în vreme ce ușa se deschise larg.

Se ivi nasul lung și chipul pistruiat al unei fete, care aruncă o privire în dreapta și în stânga înainte de a se grăbi să închidă ușa și să alunece cu agilitate pe balustradă până la etajul de dedesubt.

Ghemuită la pământ, Agatha se uită cu ochii mari la părul roșcat al fetei care dispărea.

Ce căuta Yara în biroul Decanei?

Deodată, Agatha auzi un scârțâit în spatele ei și când se răsuci, văzu ușa mișcându-se, cât pe-aici să se închidă...

întinse iute piciorul, oprind-o exact la timp.

Profesorul Manley veni în vizită în Camera de Asuprire de două ori înainte de cină, promițând că îl va

hrăni pe Tedros dacă îi spunea unde era Povestaşul. Prinţul implora milă... dar nu avea răspunsuri noi. Manley îl lăsă flămând şi de data aceasta.

înainte, lumina pătrundea prin canalizare la asfinţit, când reflexia soarelui ce apunea deasupra golfului se spărgea în fascicule, revărsându-şi incandescenţa roşiatic-portocalie din tunelurile Binelui în cele ale Răului. Acum prinţul stătea pe rama metalică a patului într-un întuneric etern, ascultând apa învolburată din şanţ izbindu-se de stâncile care ţineau cele două tărâmuri departe unul de celălalt. Trecuseră şase zile de când nu mai mâncase. Pulsul de-abia i se târa, ca un piston gata să se oprească. Stomacul gol îl durea atât de tare, că nu putea sta în picioare. Dinţii începuseră să îi clănţăne, chiar şi în tunelurile înăbuşitoare.

Nu avea să supravieţuiască pedepsei din seara aceea.

Uşa celulei fu descuiată şi deschisă, dar prinţul nu ridică privirea. Nu până nu simţi mirosul de carne.

Filip împinse spre el o farfurie cu cotlet de miel înăbuşit şi piure, apoi se retrase.

— I-am spus lui Manley că este pentru Castor, spuse el cu o voce ciudată, exagerat de scăzută.

Tedros se uită la prinţul mărunţel, atât de puternic şi totuşi delicat, ca un băiat care nu prea ştia cum să fie băiat. Zâmbea prea mult, stătea prea aproape de alţi băieţi, se juca excesiv cu părul, lua îmbucături bizar de mici când mânca, îşi tot atingea faţa de parcă ar fi căutat coşuri... Şi cei mai stranii erau ochii aceia... Ochii mari de smarald ai lui Filip, uneori reci ca gheaţa, alteori adânci şi vulnerabili, ca şi când ar fi trecut fulgerător de la Bine la Rău. Cândva, Tedros fusese cucerit de nişte ochi exact la fel.

îşi învăţase lecţia.

înhăţă farfuria şi aruncă mâncarea spre zidul de piatră, împroşcându-l pe Filip cu grăsime. Lăsă farfuria să cadă la podea, cu un zdrăngănit strident, şi se aşeză la loc pe pat, gâfâind.

Filip nu spuse nimic şi se aşeză pe marginea patului său.

Cei doi tovarăşi de celulă stăteau încovoiaţi unul lângă celălalt într-o linişte mormântală... până când uşa se deschise din nou şi deasupra lor pluti o umbră întunecată.

— Nu... îngăimă Filip, ridicând privirea spre Arie, care avea o cravaşă răsucită la centură. îl vei ucide!

— Ar trebui să fi plecat deja să-ţi îndeplineşti datoria de a căuta Povestaşul, *nu-i aşa?* mârâi Arie.

— Uită-te la el! insistă Filip, cu vocea înecată. Nu poate supravieţui...

Dar ochii violeţi ai lui Arie alunecară spre farfuria goală de lângă patul lui Tedros.

— Ai furat mâncare, văd.

Rânji spre prinţ, cu degetele în căutarea cravaşei.

— Poate că vom începe cu o pedeapsă suplimentară astă-seară.

— Nu! strigă Filip. Este vina mea! Tedros, spune-i.

Prinţul îi închise gura cu o căutătură cruntă şi se întoarse într-o parte cu răceală.

Tedros îl auzi pe Filip rămânând fără suflare în spatele lui, dându-şi seama că nu era dorit. Umbra lui Filip pluti pe zid încă un moment, apoi ieşi în cele din urmă din celulă.

— Mâinile pe cărămizi, îi porunci Arie prinţului.

Tedros se întoarse, ridică mâinile şi le aşeză pe zidul putred.

Auzi pocnetul moale când Arie îşi desfăcu cravaşa de la centură şi bătăile panicate ale propriei inimi, spunându-i că una dintre aceste lovituri îl va ucide. Nu voia

să moară – nu așa. Nu meu rău decât tatăl său. Cu lacrimile umplându-i ochii, cu membrele tremurând, ridică privirea spre umbra lui Arie de pe zid, care desfăcea cravașa.
Mâna umbrei se ridică odată cu mânerul, iar apoi se răsuci brusc, prima lovitură șuierând spre spatele lui... Umbra lui Arie se clătină pe zid, iar lovitura plesni dureros pe pielea altcuiva.
Tedros se răsuci pe călcâie.
Filip îl strângea pe Arie de gât, cu spatele lipit de cărămizi, iar cravașa se încolăcea în jurul antebrațului însângerat al lui Filip.
— Spune-le profesorilor că dacă mai încearcă cineva să îi facă rău, va trebui să aibă de-a face cu mine, mârâi Filip.
Tedros clipi cu putere, nesigur dacă era viu sau mort. în strânsoarea tot mai puternică a lui Filip, Arie părea agitat... înainte de a reuși să îi arunce un zâmbet crud și să se desprindă.
— Exact ce avem nevoie la Probă. Cineva care pune loialitatea pe primul loc, spuse el, plecând în grabă. Voi discuta cu profesorii să îți găsească o cameră mai potrivită.
— E foarte bine unde sunt! strigă Filip după el.
între timp Tedros făcuse ochii cât cepele. Se întoarse încet spre Filip, care scrâșni din dinți spre el, cu obrajii aprinși de furie.
— Mănânci acum sau te omor cu mâna mea, izbucni el.
De data aceasta Tedros nu mai protestă.
Agatha ridică privirea spre ceasul străvechi din colțul biroului.
Meu erau zece minute până la următoarea pauză.
Se uită împrejur la biroul Decanei, care era ciudat de gol. în vreme ce masa de lucru a profesoarei era cândva plină de penițe rupte, cataloage și suluri de pergament peste

care erau aşezaţi dovleci în chip de prespapier, biroul de mahon al lui Evelyn Sader era curat şi gol, având doar o lumânare înaltă şi subţire într-un colţ, de culoarea pergamentului.

„De ce fusese Yara aici?" se întrebă Agatha. Era sigură că o auzise pe Yara vorbind cu Decana în ziua aceea, în Galerie. Cum că ar lăsa-o pe Yara să rămână…

Agatha alungă gândul. Ar trebui să se concentreze asupra Decanei, nu asupra unei fete nebune care putea să vorbească sau nu.

Se aplecă în scaunul solid de lemn din spatele biroului gol, în timp ce minutele se scurgeau unele după altele. Se uită ţintă, distrasă, la fitilul lumânării.

Decana sosise în ziua în care Şcoala pentru Bine şi Rău devenise Şcoala pentru Băieţi şi Fete. Ceea ce însemna că povestea ei şi a Sophiei îl ucisese pe Directorul Şcolii… iar apoi îngăduise unei profesoare a Răului, pe care acesta o *alungase,* să revină.

Dar *de cel*

Agatha îşi aminti ce spuseseră Dovey şi Lesso.

Simptomele Sophiei erau pricinuite fie de Evelyn, fie de Sophie însăşi. Nu existau alţi suspecţi. Evelyn mai fusese condamnată pentru infracţiuni împotriva elevilor. Evelyn fusese prezentă în încăpere la toate simptomele Sophiei… Bestia… negul… MogriftU nereuşit… „De ce mă gândesc la asta?"… Bineînţeles că trebuia să fie Evelyn… Era Evelyn…

Şi totuşi… Dacă *nu era* Evelyn…

închise ochii, lăsând visul să revină… Păruse atât de calm, atât de fericit, cu părul auriu înconjurat de un nimb de zăpadă… îi vedea zâmbetul strâmb, şireturile cămăşii desfăcute, cum fuseseră când o invitase cândva la un bal, exact în aceeaşi şcoală… ca şi când de atunci totul căpătase o turnură greşită în povestea lor… ca şi când toate acestea ar fi fost o mare greşeală…

îi simți buzele din nou în timp ce o ținea în brațe, cu inima bătându-i lipită de a lui, zbătându-se mai tare decât o făcuse vreodată până atunci...Agatha deschise ochii și se trezi în biroul rece și gol.
De data aceasta era mai mult decât un vis.
Inima ei continua să îl dorească pe Tedros.
Il dorea chiar mai tare.
Se înroși ca racul. Il dorea încă pe prințul ei, în defavoarea prietenei sale? Prietena ei loială, care își risca viața pentru a se salva amândouă de exact același băiat pe care ea îl dorea?
Agatha se ridică furioasă de la birou, urând prințesa slabă și prostuță din interiorul ei, prințesa pe care nu o putea reduce la tăcere...
Apoi, încet, se așeză la loc.
în textura lumânării era o cută ciudată, zimțată. Apropie mâna de lumânare și o atinse, așteptându-se să simtă ceară... dar în schimb simți hârtie. Trase lumânarea mai aproape și văzu un sul camuflat strâns în jurul ei, legat cu o mică sfoară albă. încercă să își domolească emoțiile, știind că Decana se va întoarce dintr-o clipă în alta. Desfăcu cu grijă sulul, îl scoase de pe lumânare și întinse pergamentul pe birou.
Erau trei pagini.
Prima era o hartă a Pădurii Albastre, aceeași hartă pe care elevii o primeau în fiecare an la grupele de pădure, cu toate zonele importante marcate: Câmpul cu Ferigi, Tufărișul Turcoaz, Apa Albastră...
Apoi observă că una dintre aceste zone era încercuită cu cerneală roșie – singura însemnare de pe pagină care sărea în ochi.
Se uită țintă la punctul încercuit.

iedenile Ctm

363 -wProfesorii nu pomeniseră niciodată de peşteri şi nici nu îi duseseră pe elevi acolo, aparent pentru că nu se putea urca pe stânca colţuroasă şi nu exista niciun motiv să exploreze peşterile pustii. De ce le marcase Decana?

Agatha trecu la următoarea coală: o scrisoare cu sigiliul rupt întruchipând un şarpe stacojiu de ceară. Data era cea din ziua aceea.

Dragă Evelyn,

Ca aă nu exist© ambiguităţi, lfltâ regulile Probei: L Mâine la prânz, ne vom întâlni la poarta Pădurii Albastra în calitate de Decan al şcolilor noastre, flecare dintre noi va avea la dispoziţie treizeci de minute pentru a pune capcane in zonă. Peşterile Cyan sunt inaccesibile, după cum al cerut 2. Date fiind mizele ridicate, cercetarea tradiţională a Pădurii, de dinaintea Probei, va fi anulată, pentru ambele părţi. 3- Vor participa zece concurenţi de la flecare şcoală şl fiecare va avea o armă la alegere. Nu poate Intra nimeni altcineva şl Pădurea va fi ferită de priviri străina Sunt permise toate vrăjlle şi talentele magica lj_ Dacă atât băieţii, cât şi fetele se vor afla în pădure la răsăritul soarelui. Proba va continua până când vor rămâne doar băieţi sau doar fete.
5- Indiferent de rezultat, condiţiile Iniţiale ale lui Tfedros vor fi respectata Dacă vor câştiga

fetele, băieţii se vor preda şcolii voastre, de-venlndu^ră sclavi. Dacă vor izb&ndi băieţii. Cititoarele ne vor fl încredinţate nouă, pentru a fl executate, lar şcolile vor redeveni ale Binelui şl Răului. Orice încălcare a acestor reguli va conduce la anularea condiţiilor Probei şl vor declanşa războiul Mult noroc.
Profesor Billous Manley Decan, şcoala pentru Băieţi

Agatha se încruntă, cu mintea asaltată de întrebări. De ce voise Evelyn să se anuleze cercetarea de dinaintea Probei? Şi de ce încercuise peşterile dacă nu se putea ajunge la ele? Trecu la a treia pagină, fumegând

în tăcere pentru că îi zburase gândul la Tedros, ca să nu mai spună că dorise... Inima îi stătu în loc.

Avea în mâini o listă lungă, scrisă mic şi neciteţ, cu ingrediente, urmată de o serie şi mai lungă de indicaţii precise despre cum trebuiau fierte, care acoperea fiecare centimetru de pe pagina veche şi ferfeniţată.

O pagină pe care Yuba spusese că o pierduse într-o clasă cu săptămâni în urmă.

Acum, în timp ce Agatha se holba la ea în biroul Decanei, o întrebare îi sfredelea creierul, incendiind orice altceva.

Doar că întrebarea nu era cum găsise Evelyn Sader reţeta gnomului pentru vraja pierdută a lui Merlin. întrebarea era ce făcuse cu ea.

Capitolul 20 ^ Un pas înainte

I n genunchi, Tedros înhăţă încă un cotlet de miel de pe X podea şi începu să îl sfâşie ca un leu, smulgând carnea şi aruncând osul în grămada în care se aflau şi celelalte. După ce mai devoră încă şase, îşi strânse stomacul în mâini, uşor verde la faţă, încercând să nu verse.

Uşa celulei se deschise scârţâind şi ridică privirea spre Filip, care şiroia de sudoare, cu sânge uscat [1] pe antebraţ şi ducând două căni aburinde în mâini.

— Ştiam că te vei îmbuiba, spuse Filip, punând în faţa lui o cană cu lichid înspumat. Puţin orez fiert în apă calmează stomacul. Aş vrea să fi avut nişte mentă sau ghimbir... aş fi făcut un *digestiv* bun...

O lume fără prinți

— Sophie văzu că Tedros o privea țintă și își drese glasul cu un mormăit gros.Dă-o pe gât.

Tedros își vârî limba în ceai și îl puse jos, încruntându-se.

— Ai întârziat la datoria de a căuta Povestașul, nu-i așa, Filip?

— I-am spus lui Manley că ar trebui să te intero- ghez pe tine mai întâi, răspunse Sophie apăsat, stând cu fața spre el.

„De-asta i-am salvat viața”, se mustră ea, sprijinin- du-și umerii lați de zid. Pentru că Tedros avea să îi spună unde era Povestașul. „De-asta.” Nu pentru că îi păsa câtuși de puțin de el. Se uită încruntată la băiat, cu mușchii încordați, reconcentrându-se asupra țelului.

— Spune-mi unde este, Tedros.

— Pentru ultima oară, l-am îngropat cu Tristan pentru a-l ține departe de Sophie și Agatha, izbucni el. L-am ascuns sub o cărămidă desprinsă. Nu știu cum ar fi putut fi mutat.

îl văzu pe Filip cercetându-l și lăsă capul în pământ.

— Uite, nu te-aș minți, Filip. Nu după tot ce-ai făcut pentru mine.

— Dar cine l-a luat atunci? întrebă Sophie și simți un ghem în stomac. L-au luat la întrebări pe Tristan?

— Pffîî, Tristan s-ar grăbi să îl înmâneze unui profesor, mormăi Tedros, scoțându-și cizmele. în plus, nimeni nu l-a mai văzut pe șoarecele ăla de zile întregi. Probabil a plecat înainte să înceapă cursurile. Nu i-a plăcut niciodată pe ceilalți băieți.

— Dar Castor a spus că suntem condamnați cu toții dacă nu găsim...

— Pentru că penița reflectă sufletul stăpânului său, mormăi Tedros, încovoindu-se și med tare. Dacă ajunge în mâinile Decanei Sader, poți paria că vor muri o

grămadă de băieți la finalul poveștilor. începând cu a mea.
„A mea.” Cuvântul o izbi pe Sophie mai tare decât gândul că ar putea muri în pădure. Mereu se gândise că era povestea *ei,* iar Tedros era ticălosul care îi stătea în cale. Dar acum își dădu seama: prințul credea că era povestea lui... și că merita un final fericit la fel de mult ca ea.
— Dorința Agathei pentru tine, spuse ea încet. Cum ai auzit-o?
Tedros rămase tăcut, cu maxilarul încleștat.
— Aveam nouă ani când a plecat mama. Era miezul nopții. Dormeam în aripa de vizavi. îmi amintesc că m-am ridicat brusc în capul oaselor, într-o baltă de sudoare și m-am îndreptat poticnindu-mă spre fereastră, fără să știu de ce și părea că inima îmi fusese smulsă din piept. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost mama pe calul meu preferat, galopând în pădure.
își trecu degetul prin spațiul dintre cărămizi.
— La fel m-am trezit și în ziua în care am simțit dorința Agathei. *A vrut* ca eu să o aud, Filip.
Ochii i se umeziră.
— Și am crezut că era adevărată.
Sophie începu să se joace cu unghiile boante.
— Poate că a fost adevărată, spuse ea, aproape ca pentru sine. Poate că ceva pur și simplu... v-a stat în cale.
Tedros se frecă la ochi și se îndreptă de spate.
— Ești un prieten bun, Filip. Nu trebuia să mă ajuți.
Sophie clătină din cap.
— Nu te puteam lăsa să mori, șopti ea, neputând să se uite la el. Nu puteam.
— Sophie a spus același lucru anul trecut. Ajurat să mă protejeze în timpul Probei – apoi m-a lăsat să mor singur, zise el, strecurându-și degetul prin gaura

din șoseta neagră și murdară. Presupun că asta este diferența dintre o fată și un băiat.

Sophie ridică în cele din urmă privirea, clipind rar.

Tedros încuviință.

— Crede-mă, știu, Filip. A fost exact la fel de rea pe cât spune povestea.

Sophie înghiți.

— Poți să... îmi povestești despre ea?

— A fost cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată – păr blond, exact ca al tău... și acum, dacă stau să mă gândesc, ochi verzi care seamănă mult cu ai tăi, spuse prințul, scrutându-l pe Filip.

Tovarășul său de celulă privi într-o parte, stânjenit, iar Tedros se uită iute în jos.

— Dar nu era nimic dincolo de asta. De fiecare dată când îi dădeam o nouă șansă, vedeam și mai multă viclenie. Era ca și când și-ar fi dorit un prinț doar ca să aibă unul, nepăsându-i deloc cine eram cu adevărat. Nu am înțeles niciodată ce a văzut Agatha la ea de crede că merită salvată.

— Poate că nu o cunoști pe Agatha așa cum o cunoaște Sophie.

— Știu că Agatha era cândva un suflet Bun, care merita să fie fericită cu un prinț, răspunse el. Acum a renunțat la dragostea adevărată pentru ceva care se dă drept asta. Sophie i-a făcut-o. Sophie *a distrus-o.*

— Doar pentru că ți-ai pus prințesa *să aleagă,* ripostă ea, iar chipul ca de spiriduș i se înroși. Tu ești responsabil pentru propria ta soartă, Tedros. Nu Agatha. Și nu Sophie.

El făcu o grimasă și nu spuse nimic.

— De ce o fată nu le poate avea pe amândouă? întrebă Sophie încet.

își privi chipul de băiat reflectat în rama patului.

— De ce nu poate avea și dragostea prințului ei, și dragostea celei mai bune prietene?

— Pentru că ne maturizăm, Filip, spuse Tedros, lăsând aerul să îi scape din plămâni cu putere. Când eşti mic, crezi că prietenul cel mai bun este totul. Dar după ce găseşti dragostea adevărată... lucrurile se schimbă. Prietenia ta nu mai poate fi niciodată la fel după aceea. Pentru că oricât ai încerca să le păstrezi pe amândouă, loialitatea nu poate să aparţină decât unuia singur.

Zâmbi trist spre tovarăşul său de celulă.

— Aceasta este cea mai mare greşeală a Agathei. Nu îşi dă seama că ea şi Sophie au fost condamnate din momentul în care şi-a dat voie să mă iubească.

Sophie simţi că zidul de muşchi care îi cuprindea noul corp cedează, ca şi când Tedros ar fi pus în cuvinte adevărul pe care ea îl ascunsese. în noaptea aceea, Agatha trebuia să îl sărute pe Tedros şi să trăiască Fericită până la Adânci Bătrâneţi. în noaptea aceea, ea trebuia să se întoarcă acasă singură, după ce unica ei prietenă alesese un băiat.

Dar rescrisese povestea lor. îşi ţinuse pe loc prietena cea mai bună.

„Cu ce preţ?"

— Este prea târziu, îngăimă Tedros, sprijinindu-şi fruntea pe braţele împreunate. Nu voi mai iubi pe nimeni vreodată.

— Poate că Sophie are nevoie de Agatha mai mult decât tine, insistă tovarăşul său de celulă, cu lacrimi în ochi. Poate că Agatha este cea care îi va da Sophiei toată dragostea de care va putea avea parte vreodată. Poate că Sophie a făcut lucrul cel Bun, la urma urmelor!

Tedros ridică fruntea, privind-o crunt.

— Nu înţelegi, Tedros? Vei găsi pe altcineva, spuse Filip, cu voce tremurătoare. Nu şi Sophie.

— Eşti la fel de rău ca o Cititoare, Filip, răspunse prinţul întunecat. Nu există decât o singură dragoste adevărată. Doar *una.*

Băieții se sfredeliră cu privirea înainte de a se întoarce într-o parte, rămânând în tăcere, două siluete sub o torță muribundă.
Filip se îndreptă spre ușa de la intrare.
— Haide.
— Ce? făcu Tedros. Nu am voie să plec...
— Asta e diferența dintre mine și tine.
Filip se încruntă spre el.
— Tu ești un prinț care joacă mereu după reguli. Iar eu nu.
Tedros îl privi țintă pe noul său prieten, cuprins de neliniște.
— Trebuie să fii tare înfipt să faci pe șeful cu mine, mormăi Tedros, ridicându-se în picioare.
Filip ținu ușa deschisă.
— Habar n-ai.

— Pe scena de repetiții, în Sala pentru Cină, Pollux lătra la cele cinci Nefericite derutate din piesa sa, machiate cu alb ca niște clovni și îmbrăcate în rochii cheongsam care nu le veneau.Pentru ultima oară, ești *metafora* vie a Probei... întruchiparea eonilor de supunere și obiectificare feminină... dovada vie a Probei sângeroase care ne-ar putea costa viața...

— Piesa asta pare mai sângeroasă decât Proba, murmură Dot spre Yara, care o ignoră și pregăti voioasă burka și podoabele cu pene de lebădă pe care trebuiau să le poarte pe cap în următorul act.

Dot se uită spre Hester și Anadil, aflate de cealaltă parte a încăperii, șoptind în timp ce pictau unul dintre decoruri, iar între ele era un spațiu ciudat, care trebuia să fie Agatha, concluzionă Dot.

— Dacă aș fi știut că în asta se va transforma Clubul de Lectură, aș fi încercat să mă înscriu la cor, oftă ea, preschimbând o pană de lebădă în rucola înainte de a se îndrepta spre ele pentru a se alătura conversației.

— Oare ce putea să facă Decana cu vraja lui Merlin? spunea Anadil.

— Ar fi putut-o folosi ea însăși? întrebă Agatha, ridi- cându-și gluga mantiei doar cât ele să îi poată vedea ochii mari și căprui.

— în primul rând, am fi observat dacă Decana s-ar fi transformat în bărbat, răspunse Hester. în al doilea rând, fie rămâi invizibilă, fie nu. Ai niște ochi prea mari și sentimentali pentru a fi luați în serios.

— Ei bine, nu știam că ne oferim toate voluntare în *trupa de actorie,* ripostă Agatha, în timp ce șobolanii lui Anadil se căldau unul câte unul în vopsea și se rostogoleau pe scenă.

— Părea că nu ai o idee mai bună legat de unde am fi putut să ne întâlnim...

— Pentru că sunt prea ocupată să încerc să nu mor...

— Şi crezi că noi nu? i-o tăie Anadil. Ne-am dat peste cap să ajungem în echipa care va lua parte la Probă, în caz că toate astea se duc dracului...

— Crezi că Decana a trimis o fată în castelul băieţilor? se întrebă Dot aeriană, ronţăind salată.

Celelalte fete se întoarseră spre ea.

— Dacă a făcut-o, asta eu* putea explica de ce Sophie nu a găsit Povestaşul încă, spuse Dot. Poate că Decana a făcut-o pe una dintre fete să se transforme în băiat şi să ascundă condeiul ca să nu îţi poţi exprima dorinţa. Ştii, ca să se asigure că Proba se va desfăşura conform planului.

Anadil clipi spre ea.

— Poate că ar trebui să încep să mănânc legume.

— Şi cine ar fi această fată care ascunde Povestaşul? întrebă Hester batjocoritor, părând iritată că nu îi venise ei ideea.

— Beatrix, răspunse Agatha, dând pe spate gluga, ieşindu-i chipul la iveală. Este mantia ei, nu-i aşa? Şi mai avea şi uniforma aceea de băiat sub pat! O iubeşte pe Decană! Trebuie să fie ea!

— Uite, vom vedea ce putem scoate de la ea, spuse Anadil, grăbindu-se să acopere chipul Agathei. Dar nu mai sunt decât două nopţi, Agatha. Sophie trebuie să găsească Povestaşul până mâine. Unde a fost felinarul ei în seara asta?

— Nu se vede nimic astă-seară afară. Poţi să tai ceaţa cu cuţitul, răspunse Agatha cu amărăciune. Mi-am lăsat felinarul în fereastră, dar nu îl pot vedea pe al ei până nu se împrăştie ceaţa.

— Trebuie să aducă condeiul înapoi, Agatha, o pis- tonă Hester. Sau vom participa *toate* la Probă.

Ca și când nu ar îl fost îndeajuns de speriată, teama care se citea pe chipul lui Hester o făcu pe Agatha să simtă un gol în stomac.

— Decana avea și o hartă a Probei.... se bâlbâi ea. A marcat Peșterile Cyan...

— Peșterile Cyan? pufni Hester, schimbând priviri cu Anadil. Nu sunt decât o decorațiune lângă poarta de sud. Nu sunt mai adânci de cincisprezece metri. Ce ar putea fi în ele?

— Ei bine, a anulat cercetarea dinaintea Probei, așa că nici măcar nu putem să ne uităm, spuse Agatha dezamăgită, dispărând iar sub glugă.

— Dacă nu cumva ți-a dat deja permisiunea să o faci.

Agatha ridică privirea spre Hester, care se uita cu viclenie spre prietena sa invizibilă.

— Din câte știe Decana, ești în Pădurea Albastră cu un gnom.

Când ceasul bătu miezul nopții, Agatha se strecură prin Pădurea Albastră scufundată în ceață, îndreptându-se spre poarta de sud, la adăpostul mantiei. Nu mai văzuse niciodată o asemenea ceață, cu vălătuci albi învolburați, care ascundeau toate firele ierbii albăstrii, își miji ochii încercând să scruteze ceața, însă nu se vedea nici măcar o singură cărămidă din Școala pentru Băieți.

Era cu siguranță o coincidență, se gândi Agatha, că singurul ei mod de comunicare cu Sophie fusese întrerupt de vremea stranie.

în minte îi plutea avertizarea lui lady Lesso Evelyn este mereu cu un pas înainte."

Agatha alungă gândul și se furișă mai adânc în pădure, mișcându-se încet, ca nu cumva să se lovească de vreun copac sau de vreun animal orbit de ceață ca și ea. în liniștea stranie, începu să simtă că gândurile îi zburau

la Tedros mai repede decât le putea înăbuși. Cu cât îl respingea mai mult, cu atât mai puternic părea să devină, ca un monstru la ușă. Cu nervii întinși la limită, se concentră mai tare asupra potecii acoperite de ceață. De îndată ce se va întoarce acasă, la cimitir, va arde absolut toate cărțile de povești pe care le va găsi. Gavaldon va fi o lume fără prinți, într-adevăr.

Simți că poteca începe să urce, ceea ce însemna că trecuse de Răzorul cu Dovleci și se apropia de poarta de sud. Mâine seară avea să fie ajunul Probei. Se va juca infernala piesă a lui Pollux și se va anunța echipa. Până atunci, Decana Sader și profesorul Manley vor fi împânzit Pădurea cu capcanele lor. Fuseseră de acord că Peșterile Cyan erau inaccesibile... Prin urmare, ce ascundea Decana acolo?

Un iepure alb o zbughi pe lângă saboții ei, ducându-și puiul îngrozit în gură și dispăru în ceața lăptoasă ca și când ar fi fost șters de pe o pagină. Agatha înaintă cu grijă, pas cu pas, până când zări zidul de stâncă albastru-verzui din fața ei.

îngropate pe coama unei stânci din colțul sudic, ascunse după o perdea de pini albaștri gigantici, Peșterile Cyan erau un strat de roci cu trei găuri circulare, verzi ca marea, de diferite mărimi. Agatha ridică privirea spre ele de pe lespede, nefiind sigură nici măcar cum putea ajunge acolo. Nu se putea mogrifica, căci și-ar fi pierdut mantia invizibilă, astfel că singura opțiune era să urce într-unui din pinii albaștri și să sară pe stâncă. Din fericire, ramurile pinului erau groase și solide, iar Agatha reuși să se cațere rapid, recunoscătoare pentru acele ascuțite care îi călăuzeau mâinile prin ceață. în cele din urmă ajunse la cea mai înaltă ramură și, după ce trase aer adânc în piept, sări, invizibilă, pe stânca colțuroasă, ezitând doar puțin la aterizare.

Se uită la șirul de peșteri din fața ei: trei cercuri de mărimi diferite care păreau că fuseseră scoase din povestea lui Goldilocks – prima peșteră era prea mare, a doua peșteră prea mică, iar a treia cât trebuia. Simți că o mănâncă gâtul și se înroșește sub gulerul mantiei invizibile. Ceva îi spunea că orice ar fi fost în aceste peșteri avea să îi dea răspunsul la întrebarea ce căuta Evelyn Sader în povestea ei... și cum plănuia să o încheie.

Cu picioarele tremurând, Agatha se îndreptă spre prima peșteră gigantică, simțind că buricul degetului îi licărea auriu, ca o torță. Pereții cavernoși erau de un acvamarin sticlos, reflectându-i vag degetul aprins și fața încordată. Pas cu pas, înaintă prin grota cu pereți ca oglinda, scrutând fiecare centimetru, fără să vadă nimic în afară de câțiva viermi asimetrici și gândaci, până când ajunse într-o fundătură.

Încruntându-se, se retrase, încercând a doua peșteră. Dar, cum gaura nu era mai mare decât o farfurie, reuși să-și vâre doar capul în ea. Și mai rău, această peșteră era și mai mică decât prima, iar licărul degetului nu ilumina decât pereții goi și câteva pete de mucegai. Agatha se trase înapoi, iritată.

„Ce faci aici?" se mustră ea când păși în cea de-a treia peșteră. Ar trebui să o aștepte pe Sophie în castel, se gândi, luminând grota pustie, de dimensiune medie. Prietena ei avea să se întoarcă dintr-o clipă în alta cu condeiul... Anul trecut, ea fusese stânca, cea care dusese totul la bun sfârșit, cea care ar fi făcut orice ca să se întoarcă amândouă acasă. Acum era Sophie. De aceea câștigase Sophie încercarea de a fi băiat, nu ea. Sophie era prințul de data aceasta. Sophie nu avea să o dezamăgească...

Stingându-și licărul din deget, Agatha se grăbi să se întoarcă spre gura peșterii și înțepeni locului. Un mur-

mur straniu răsună în urma ei, ca un cor de șoapte furioase.

Se întoarse încet, auzind zumzetul înteţindu-se tot meu tare. Ridică degetul aprins, tremurând de groază...

Un stol de fluturi albaştri năvăli asupra ei din întuneric, asediindu-i trupul invizibil ca un roi de albine şi sfâşiindu-i mantia invizibilă. Se mişcau hotărâţi, cu o viteză necruţătoare, devorând pielea de şarpe şi împingând-o înapoi spre marginea stâncii. Sub bătaia aripilor, Agatha îşi văzu pielea şi hainele reapărând în lumina lunii, fâşie cu fâşie, până când smulseră de pe ea şi ultima bucăţică din mantie şi îşi luară zborul ca un roi, cu o rafală puternică, spulberând-o de pe lespedea de piatră. Căzu de pe stâncă ţipând, zbătându-se prin ceaţă şi ateriză în fund, într-un pin răvăşit. Era plină de vână- tăi şi o durea tot corpul. Ridică privirea şi văzu norul de fluturi dispărând în ceaţă, lepădând ultimele bucăţele din mantie deasupra Pădurii, de parcă ar fi fost nişte fulgi de cenuşă.

Nu putea respira, simţind că uşurarea de a fi rămas în viaţă era înlocuită de panica a ceea ce tocmai se întâmplase.

Decana pusese harta în birou ca să o găsească ea. Ceea ce însemna că ştia că nu fusese cu Yuba în Pădurea Albastră în ultimele două zile...

Sau cu Sophie.

în mintea ei urlă o alarmă şi o luase, deja la goană.

Alerga pe poteca înceţoşată, uitând de durere şi încercând să îşi amintească unde se afla vizuina lui Yuba. Ramurile şi ghimpii îi sfâşiară hainele când se ghemui la pământ, cercetând poiana dintre Câmpul cu Ferigi şi Tufăriş – până când văzu vălătuci de fum negru înălţându-se dintr-o groapă săpată în pământul din faţa

ei. își dădu drumul pe burtă și își vârî capul prin mica deschizătură...

Dar era prea târziu.

Căminul lui Yuba fusese incinerat, fiecare centimetru fusese făcut scrum, în afară de câteva petale de hortensie, împrăștiate peste tăciuni... iar gnomul nu se vedea nicăieri.

Agatha simți un ghem în stomac și se ridică din nou în Pădurea Albastră, uitându-se la ceața care se retrăgea magic, ca și când și-ar fi încheiat treaba. Negura se prefăcu într-o dâră subțire și se îndreptă spre Școala pentru Fete, dispărând în biroul de la ultimul etețj.

Agatha ridică privirea spre Evelyn Sader care stătea la fereastră, înconjurată de fluturii ce se întorseseră, iar zâmbetul ei cu strungăreață lucea în întuneric precum cel al pisicii de Cheshire.

Un zâmbet care spunea că Evelyn știa exact unde era Sophie în clipa aceea...

Pentru că fusese din capul locului cu un pas înainte.

Agatha se întoarse încet și văzu că ceața se evapora din jurul Școlii pentru Băieți, care se vedea limpede și deslușit în noapte.

Nu era niciun licăr verde în niciuna din ferestrele sale.

Niciun semn de la prietena ei.

— Nu ar trebui să cauți Povestașul? întrebă Tedros în sala întunecată, încercând să urmărească părul blond și pufos al lui Filip în vreme ce trecea pe lângă dormitoarele profesorilor. Este trecut de miezul nopții...

— Vreau să îți arăt ceva mai întâi, spuse Filip, stre- curându-se printre două coloane înguste de piatră.

— Unde mergem? mormăi Tedros, cu stomacul încă umflat după festinul din temniță. Nu vreau decât să fac o baie și să merg să fiu...

Se opri.

Stăteau pe balconul profesorilor, deasupra Pădurii Albastre, cuprinzând cu privirea întregul ținut de dedesubt. O negură stranie și rece îngheță aerul, de parcă tocmai s-ar fi ridicat o ceață groasă.

Când aerul începu să se limpezească deasupra Pădurii, Tedros văzu că frunzele și iarba căpătară un licăr fosforescent magic, cu un luciu albastru polar. Vântul trecea prin ramurile înfrunzite și prin flori în valuri de harfa, cu un suflu egal, oceanic. în apropierea porții de nord, Câmpul cu Ferigi de un albastru electric, presărat cu spori argintii, își întoarse coama spre poteca subțire dinspre vest; pe poteca de est, sălciile lepădau tot mai multe frunze de safir la fiecare rafală, în vreme ce Peșterile Cyan din sud aruncau o umbră sferică peste Răzorul cu Dovleci.

Tedros văzuse foarte multe frumuseți pe când călătorise cu părinții în copilărie – grotele paradisiace din Munții Murmurători, lacurile sirenă din Avonlea, oazele Peștelui-Dorință din Deșerturile Shazabah... Dar de sus, prințul se uită la această mică Pădure împrejmuită, ferită de primejdiile lumii și știu cum arăta raiul. Aveau să mai treacă două seri și el va fi cel care îl va transforma în iad.

Deodată observă mișcare lângă poartă... umbra unui om care ieșea pe furiș din Pădure...

își mijì privirea...

— Mă însoțești? întrebă Filip în urma lui.

Tedros se întoarse și îl văzu stând pe lespedea de marmură lată și netedă, legănându-și picioarele deasupra Pădurii.

— Sau încă mai râvnești la baia aia? spuse tovarășul său de celulă cu șiretenie.

Tedros urcă pe lespede și se așeză mai aproape de Filip decât ar fi făcut-o în mod obișnuit. Nu se dădea în vânt după înălțimi.

— Cum îți e brațul? întrebă prințul, cercetând rana tovarășului său de celulă, încă roșie și însângerată. Nu vreau să se infecteze...

Filip se retrase, uitându-se țintă spre Pădure.

— Cum poți să dormi știind că vei condamna două fete la moarte, acolo? Două fete care te-au iubit.

Tedros nu spuse nimic un moment.

— întotdeauna sunt trei într-o poveste, Filip. Cei care se iubesc cu adevărat și ticălosul. în cele din urmă, cineva trebuie să moară. în momentul în care Agatha a ascuns-o pe Sophie în turnul meu, m-a atacat, m-a făcut *pe mine* să devin ticălosul.

Se uită încruntat spre Filip.

— Și nu am nicio problemă să joc acest rol, dacă asta înseamnă să îmi salvez viața.

Tedros văzu că tovarășul său de celulă îl privește cu ochi mari, obrajii i se înroșesc, din ce în ce mai tare... Deodată, Filip începu să râdă atât de convulsiv, că îi dădură lacrimile.

— Ce Dumnezeu este cu tine? se încruntă Tedros.

— Toată lumea nu a vrut decât să găsească dragostea, iar acum toată lumea vrea să îi ucidă pe ceilalți, chicoti Filip, ștergându-se la ochi. Nimeni nu mai știe adevărul.

— Cu tot respectul, Filip, tu ce dracu' știi?

Filip râse cu lacrimi și mai abitir, îngropându-și fața în palme.

— Ești mai rău decât o fată, mormăi Tedros.

Acum Filip hohotea, dar văzând fața împietrită a prințului, râsetele i se transformară în icnete, apoi tăcu.

Undeva dedesubt, greierii pierduseră ritmul. Tedros se uită la o barză care își croia drum prin Apa Albastră, în vreme ce două veverițe alergau una după cealaltă pe balustrada podului. Mâine, Manley și Decana fetelor vor împânzi Pădurea cu capcane și animalele se vor ascunde până când avea să se încheie Proba, iar pericolele vor fi trecut.

— Ia spune, cum este castelul tău, Filip?

Tovarășul său de celulă clipi.

— Castelul?

— Ești prinț, nu? Nu locuiești într-un bordei, presupun.

— O, da... este, ăă, un castel... mic. în formă de... căsuță.

— Pare confortabil. Nu mi-a plăcut niciodată să locuiesc într-un castel mare. îți petreci aproape toată ziua încercând să găsești oamenii. Toată familia ta locuiește cu tine?

— Doar tata, răspunse Filip acru.

— Măcar ai tată, oftă Tedros. Eu nu am la ce să mă întorc acasă după terminarea școlii. Este doar un castel •gol, cu servitori care fură și un regat lăsat de izbelițte.

— Crezi că îți vei mai vedea mama vreodată?

Tedros clătină din cap.

— Nici nu vreau. Tata a condamnat-o la moarte. După ce împlinesc șaisprezece ani, devin rege. Ar trebui să împlinesc porunca tatei dacă aș găsi-o.

Filip se răsuci șocat spre el, dar Tedros își miji iute privirea spre cer.

— Ar trebui să cauți Povestașul, Filip. Se crapă de ziuă în curând.

— Cum ai putea să îi faci vreodată rău mamei tale? întrebă Filip uluit. Aș face orice să o revăd pe a mea. Orice. Aceea ar fi adevărata mea Fericire până la Adânci Bătrâneți.

Oftă și se încovoie.

— Dar eu nu sunt ca Agatha. Nimeni nu-mi aude dorințele.

— Spune-mi cum era... mama ta.

— O chema Vanessa. înseamnă „fluture”. încă îmi amintesc chipul ei când zburau pe străduța în fiecare primăvară, în stoluri mari... îmi spunea că într-o zi îmi voi lua și eu zborul exact ca ei... că voi găsi o viață mai importantă decât a sa, undeva unde toate visele mi se vor îndeplini. „Nu lăsa pe nimeni să te oprească să îți dobândești finalul fericit”, îmi spunea ea. „Nu lăsa pe nimeni să te împiedice să fii iubit”, spuse Filip, cu vocea sugrumată. „Omizile nu recunosc fluturii.”

Tedros îi atinse umărul. Filip se sprijini de el și în cele din urmă lăsă lacrimile să îi curgă.

— Singura ei prietenă i l-a luat pe singurul băiat pe care l-a iubit vreodată, Tedros, spuse Filip. Nu vreau să sfârșesc ca ea. Singur pe lume.

Liniștea se adânci între cei doi băieți.

— Nu am întâlnit niciodată vreun băiat care să vrea să fie fluture, spuse prințul cu blândețe.

Filip ridică privirea. Cei doi se priviră în ochi, atingând lespedea cu picioarele.

Tedros înghiți în sec și sări pe balcon.

— Mă duc înapoi. Mergi și găsește condeiul ăla.

— Tedros, așteaptă-mă.

Dar prințul se îndepărtă, poticnindu-se printre coloane, înainte de a dispărea în umbră.

Mâna Sophiei alunecă încet spre locul de pe lespede pe care stătuse Tedros.

își spuse să se grăbească spre turnul de argint, pentru a găsi condeiul în ceasurile care mai rămăseseră, ca să o poată duce pe Agatha acasă... să se ridice *acum...*

Dar, în schimb, rămase acolo, singură deasupra

Pădurii, până când zorii zilei spintecară

întunericul.* Capitolul 21 ^ *Lumina roşie*

Cele trei vrăjitoare o considerau pe Agatha o bună prietenă, în ciuda faptului că de obicei nu se prea pricepeau să îşi facă prieteni buni. Astfel că ar fi de aşteptat ca Hester, Anadil şi Dot să zâmbească, să fluture din mână sau, cel puţin, să îi facă loc Agathei când intră în Sala Binelui la ora de istorie, în ultima zi dinainte de Probă. Dar, când aceasta se strecură lângă ele în uniforma şcolară, cu ochii roşii şi nedormită, vrăjitoarele se purtară de parcă să îşi vadă noua prietenă ar fi fost cel mai rău lucru posibil din lume. — Ce *faci* aici? şuieră Hester. Şi de ce te putem *vedea... — Ştie,* şuieră Agatha la rândul ei. Vrăjitoarele se răsuciră spre ea.

— Ştie? pufni Dot.

— Cât? şopti Hester. Uşile duble se deschiseră în urma lor şi

pe ele intră Decana, cu manualul revizuit -v« j în mână, aruncându-i Agathei un zâmbet 1 k strengăresc în timp ce urcă pe scenă.

!• lî

i,

— Este o plăcere să văd că s-a întors căpitanul nostru de la pregătiri. Sunt sigură că a fost un timp petrecut cu înțelepciune, spuse ea mieros. Aud că Sophie *nu este în apele ei?*

Agatha rezistă înțepăturii și îi aruncă priviri crunte.

— *Caută* ceva exact în clipa asta.

Toate fetele din sală se răsuciră spre Decană, confuze la auzul acestui schimb de replici.

— O, Doamne. Timpul este esențial, dat fiind că viețile voastre, ale amândurora, sunt în joc mâine, replică Evelyn inocentă. Presupun că este ceva ce *nu poate găsi?*

— Îl va găsi, o repezi Agatha, iar fetele se întoarseră brusc spre ea. O cunoașteți pe Sophie.

— Și tu o cunoști, desigur, răspunse Decana, cu ochii licărind. Cu *negi* cu tot.

Agatha se albi, iar fetele confuze din sală șușoteau în jurul ei.

— Tot, îngăimă Hester. Știe... *tot.*

— Astă-seară, la cină, vom avea festivităţile din ajunul Probei, în timpul cărora se va juca spectacolul nostru de teatru, se va anunţa echipa participantă la Probă şi vom lua parte la un festin adevărat pentru a le ura luptătoarelor noastre noroc împotriva băieţilor, declară Decana de la pupitrul vechi de lemn al fratelui ei mai mare. Dar, în această dimineaţă, mai avem încă o lecţie de istorie care să ne pregătească pentru Probă...

— Nu avea cum să ştie că Sophie este băiat, îi şopti Dot Agathei şi vrăjitoarelor.

Se uită la doi fluturi de deasupra umerilor lui Anadil şi îi transformă în verze de Bruxelles.

în primul rând, de unde putea să ştie că am folosit vraja lui Merlin?

— Ea ne-a *învăţat* despre vraja lui Merlin, nu-i aşa? spuse Agatha, amintindu-şi zâmbetul enigmatic al Decanei din ziua aceea. Practic, ne-a provocat să o găsim.

— Poate că acesta a fost planul ei de la început, completă Anadil. Să le separe pe Sophie şi Agatha, apoi să ascundă Povestaşul, ca să trebuiască să participe la Probă.

— Ar fi putut să le închidă pur şi simplu undeva, spuse Hester, clătinând din cap. De ce să se zbată atât să o ajute pe Sophie să pătrundă în castelul băieţilor?

îşi miji ochii negri, care se întunecară.

— Dacă nu cumva...

— Ai vorbit cu Beatrix? o întrebă Agatha precipitat pe Anadil, văzând că din rochia Decanei se desprindeau alţi fluturi şi porneau spre ele. Trebuie să ne spună unde este condeiul!

— Nu cred că ea este cea care l-a ascuns, glăsui Dot. M-am prefăcut că studiez pentru înfruntările dinaintea Probei cu câteva Fericite şi am întrebat-o care

sunt proprietățile pielii de șarpe. Habar nu avea că te face invizibil. Niciuna dintre Fericite nu știa. Cea care a folosit mantia din camera ta trebuie să fie din rândul Nefericiților!

Hester ridică privirea, ca și când ar fi devenit brusc interesată de ce avea de spus, dar Agatha flutură din mână neîncrezătoare spre Dot.

— Beatrix minte, insistă Agatha. *Trebuie* să fie ea!

— Ei bine, Baldy nu ne spune nimic, iar seara asta este ultima șansă a ta și a Sophiei de a scăpa, pufni Anadil.

— Și ești sută la sută *sigură* că Evelyn este responsabilă pentru simptomele Sophiei? întrebă Hester, în- cruntându-se spre Agatha.

— Dacă i-ați fi văzut fața Sophiei când i-a crescut păr pe picioare și s-a trezit că îi apare mărul lui Adam, nu v-ați mai îndoi dacă este Bună sau nu, răspunse Agatha.

Hester își scărpină demonul, mormăind.

— Uite, ne certăm degeaba, zise Agatha răsuflând cu putere. Sophie a fost *în* turnul Directorului Școlii, vă amintiți? A făcut semn cu felinarul cu două nopți în urmă! Probabil este pe cale să găsească Povestașul exact în clipa asta.

— Atunci de ce nu a aprins felinarul acolo *aseară?* insistă Hester. De ce nu a aprins felinarul *deloc?*

Agatha o ignoră, uitându-se la Decană, care deschidea cartea pentru a începe lecția zilei. Abia dacă închisese un ochi toată noaptea, punându-și aceeași întrebare.

— Aproape că ești primul din echipa care va lua parte la Probă! spuse Hort radios, grăbindu-se să îl conducă pe Filip la prima lor oră. Așa că ține minte. Te ajut și mă ajuți. Batem palma?

Sophie nu răspunse. Avea picioarele grele, respira sacadat și nu-și putea lua gândul de la coșul care îi apăruse pe frunte. La răsărit, se întorsese în temniță, reușind să doarmă doar o oră, un somn năclăit în sudoare, înainte ca Tedros să o trezească, proaspăt îmbăiat, cu o cămașă curată fără mâneci și cu o bucată de pâine cu unt în mână.

— Am crezut că Arie îmi va lua capul pentru că m-am arătat la micul dejun, dar nimeni nu a suflat o vorbă.

Cred că se tem cu toții de Filip Barbarul după aseară, spuse prințul, zâmbind larg spre tovarășul său de celulă. Haide, fluturaș, înfulecă.

Cu ochii umflați de somn, mijiți, Sophie se uită spre stratul unsuros de unt. Stomacul îi ghiorăia, ca de obicei, cerând orice putea fi mâncat, dar chiar și ca băiat, avea limitele ei. Gemu și își trase așternuturile la loc peste părul tuns și înfoiat.

— Bine, să nu te plângi mai târziu, spuse Tedros, mușcând din coltucul de pâine. Ar fi bine să te pui în mișcare dacă vrei să te speli, Fii. Nu mai sunt decât zece minute până la oră.

Sophie mormăi ca o maimuță rănită.

— Știu că am fost cam măgar când ne-am întâlnit prima dată, dar acum mă bucur că suntem tovarăși, îl auzi ea pe Tedros spunând din partea cealaltă a încăperii. Și mă bucur că nu îmi vei mai sufla probele de sub nas. Trebuie să câștig astăzi, ca să pot intra în turnul ăla astă-seară. Dacă găsesc Povestașul chiar eu, poate că Manley mă va include în echipa care ia parte la Probă.

Sub așternuturi, Sophie simți că i se face greață.

— Ca să o poți ucide pe Sophie.

— Ca să *te* pot proteja de ea.

Sophie se ridică în capul oaselor, făcând ochii mari.

— Ca și pe toți ceilalți, rosti prințul, punându-și cămașa uniformei.

Sophie văzu spatele gol al lui Tedros pentru un moment, cu pielea strălucind de sănătate din nou și cu ceva mai multă carne pe el decât ieri. Deodată deveni conștientă de mușchii de pe umerii lui... de bronzul auriu, lipsit de pistrui... de mirosul proaspăt de după baie...

— Filip!

Vocea nazală a lui Hort o trezi din visare.

— Ne-am înțeles? repetă el, când cotiră spre Sala Răului.

Obrajii Sophiei ardeau. Agatha o aștepta, viețile fetelor depindeau de ea, iar ea visa cu ochii deschiși la viitorul ei ucigaș?

— Ne-am înțeles, îi răspunse cu greu lui Hort, trăgându-se de pantalonii scurți și strâmți ai uniformei. Trebuie să mă ajuți să primesc din nou sarcina de a căuta Povestașul în seara asta.

— Așa te vreau, Filip. Băieții răspândesc zvonuri că l-ai cruțat pe Tedros de pedeapsă aseară și știam că nu poate fi adevărat. Tedros ne-a pus pe toți la bătaie în această Probă, inclusiv pe *tine.* Putem măcar să îi dăm o lecție Prințului cel Chipeș...

— Nu. Este vorba de punctajul meu, nu de al altcuiva. Lasă-l în pace.

Hort se opri brusc în mijlocul sălii.

— *Chiar* l-ai cruțat aseară!

Sophie se întoarse spre Hort, iar chipul ei princiar, cu maxilarul pronunțat, era glacial.

— Nu cred că te privește, sincer.

Hort făcu ochii cât cepele spre Filip, de parcă ar fi fost înjunghiat. Apoi înghiți și se forță să zâmbească.

— D-d-dar... rămânem în continuare prieteni, nu-i aşa, Filip?

Sophie îi zâmbi prefăcut.

— Bineînţeles, spuse ea, fără să se uite la el şi văzân- du-şi de drum.

— Bun băiat, făcu Hort uşurat, grăbind pasul pentru a-l prinde din urmă. Mă asiguram doar că ştii cine îţi este prieten cu ***adevărat.***

Sophie încuviinţă absentă, încercând să se concentreze asupra Agathei – Agatha şi iar Agatha deşi toate gândurile îi zburau la un prinţ.

— în ultima noastră lecţie dinaintea Probei, m-am gândit că poate ar trebui să vă ofer câteva detalii despre ***propria mea*** istorie, spuse Evelyn Sader, iar vocea îi răsună în Seda Binelui.

Agatha şi Hester încetară şopotelile şi ridicară privirea spre scenă, surprinse. Ultima persoană la care se aşteptau să arunce lumină asupra trecutului Decanei era Decana însăşi.

— Povestaşul nu a ales să îmi scrie povestea, omisiune pe care o vom corecta fără îndoială în timp. Ce m-a readus aici, să vă conduc pe voi, toate este propria mea supravieţuire, după ce am scăpat din mâinile unui băiat sălbatic, continuă Evelyn, dominând mulţimea de fete.

Acum, pentru întâia oară, istoria va reflecta adevărul.

îşi trecu degetele pe deasupra manualului deschis pe pupitru, iar vocea ei aprigă, diafană, răsună peste întreaga sală:

— „Capitolul 28: Clarvăzătoare notabile.”

O imagine tridimensională spectrală a vechii Şcoli pentru Bine şi Rău apăru tremurătoare deasupra paginii cărţii, plutind în pâclă.

— Presupun că ar fi trebuit să continuăm să citim, murmură Hester către Agatha.

Decana zâmbi de sus spre elevele ei.

— **Bun venit în povestea *mea.***

Suflă asupra scenei fantomatice, care explodă în cioburi scânteietoare, pulverizându-se asupra fetelor cu foşnete sonore. Agatha îşi acoperi ochii să se protejeze de lumina orbitoare şi simţi din nou cum cade prin aer, înainte ca picioarele să îi atingă încet podeaua. Deschise ochii şi se trezi în Sala Binelui din nou, însă cele trei vrăjitoare şi toate celelalte fete din şcoala ei dispăruseră. Acum aerul din sala ca o catedrală era pâclos şi dens, ca o peliculă înnegurată care acoperea întreaga scenă; pereţii nu mai erau atât de acoperiţi de sare şi calcifiaţi, iar băncile erau pline de fete în sarafane roz şi băieţi în uniformele albastre ale Fericiţilor.

Agatha ridică încet privirea şi o văzu pe Evelyn la pupitrul de lemn, cu zece ani mai tânără, cu un chip senin şi cald. Doar că fluturii care palpitau pe rochia ei nu mai erau albaştri, ci stacojii.

— **A fost odată ca niciodată când predam aici, în Şcoala pentru Bine, în vreme ce fratele meu, August, preda la Şcoala pentru Rău, se auzea vocea ei din prezent deasupra scenei.**

Agatha se încruntă, nevenindu-i să creadă. Profesorul Sader afirmase exact opusul în cartea lui – că Evelyn predase la Rău, şi asta doar pentru că îl rugase el pe Directorul Şcolii să o lase.

— **Dar fratele meu îmi invidia de multă vreme puterile, declară vocea Decanei, şi uneltea să îmi ia şcoala pentru sine.**

Agatha se încruntă şi mai tare. „Sunt minciuni”, se gândi ea. Şi totuşi, uitându-se la viitorii prinţi, chipeşi şi atenţi, şi la chipurile zâmbitoare ale frumoaselor fecioare, absorbite de lecţie, momentul părea atât de... real.

— în scurt timp, fratele meu și-a ticluit atacul...

Ferestrele sălii se făcură țăndări și o broască maro-
niu-verzuie zbură înăuntru, făcând elevele să o zbughească din bănci. îngrozite, Fericitele țâșniră spre uși, în timp ce ceața o învălui pe Evelyn ca un lasou și o scoase pe fereastră, cu un roi de fluturi zburătăcind pe urmele ei...

— Și am jurat să mă întorc la moartea lui, promițând că într-o zi fetele vor fi la adăpost de minciunile și brutalitatea bărbaților, declară Evelyn.

Agatha strânse din maxilar, căci elevele Binelui ieșiră valvârtej din sală, țipând, iar scena devenea din ce în ce mai visceralã. Se gândi că Dovey și Lesso spuseseră amândouă în primul ei an la școală că August Sader bătea câmpii și era periculos... Să fi făcut el acele modificări în manualul țestoasei pentru a-și acoperi propria istorie? Să fi fost *el* cel care minți în tot acest timp?

în timp ce sala fermecată se umplea de pene verzi, iar Fericiții fantomatici goneau pe lângă ea, Agatha închise ochii, cu capul zvâcnindu-i, nemaiștiind ce era real și ce nu...

Până când ceva foarte real o înțepă în vârful nasului.

Deschise ochii și văzu o singură pană albă de lebădă zburând pe lângă ea prin fum și printre Fericiții care alergau înnebuniți, îndreptându-se spre peretele îndepărtat acoperit de picturi murale, al Sălii Binelui.

Agatha urmă pana albă spre pictura din mozaic în care apărea Directorul Școlii cu o mască argintie, cu Povestașul plutind deasupra mâinii sale întinse. Pana de lebădă pluti spre perete și se înfipse în Povestașul pictat, ca o peniță așteptând să fie folosită. Agatha întinse mâna instinctiv, atingând pana cu degetele... Bucata de

mozaic de sub pernă se retrase rapid în perete și dispăru. Deodată, se evaporară și piesele de mozaic din coloana de dedesubt, dând la iveală o fantă goală în perete, îndeajuns de mare încât să se strecoare prin ea. Cu inima dudуindu-i, se furișă în gaură...

...și dădu peste o încăpere slab luminată, cu o ușă de marmură albă, mai mică, așteptând-o... Agatha o deschise și dădu peste un pasaj mai întunecat și o ușă albă și meu mică, apoi peste mai multe pasaje mai întunecate și peste mai multe uși mai mici, mai întunecate, mai mici, mai mici, mai întunecate... până când în cele din urmă se târî în genunchi printr-o găurică, în beznă.

Se ridică clătinându-se într-un întuneric rece, infinit, cuprinzându-și brațele și simțindu-și pielea găină. Se concentră asupra fricii care o cuprindea și asupra degetului care începea să devină incandescent, apoi se aprinse.

— Unde sunt? îngăimă ea.

— în acea parte a memoriei sale pe care Evelyn nu vrea să o vadă nimeni, răspunse o voce cunoscută.

încet, Agatha ridică degetul incandescent ca pe un reflector.

O întâmpină chipul zâmbitor al profesorului August Sader.

Dat fiind că ultima ei șansă de a găsi Povestașul era în joc, Sophie știa că va trebui să câștige aproape toate cele cinci probe ale zilei.

Simți o mare ușurare după ce le câștigă pe primele două, căci Hort reușise să facă o magie, sfărâmând lama adversarului ei din proba de Arme, în care trebuiau să se despice cu securea, apoi distrase atenția celor prezenți, astfel încât nu văzură unde era ascunzătoarea Sophiei, în marele joc De-a v-ați ascunselea de la proba de Supraviețuire. Dar chiar și cu ajutorul lui Hort, abia reușise să îl înfrângă pe Tedros, care își recăpătase forța

pe deplin, reușind să se claseze pe locul al doilea în ambele încercări.

Când intră în sala de clasă carbonizată a profesorului Manley, concentrându-se la următoarea înfruntare, Sophie simți că prințul îi cuprinde umerii lați cu brațul.

— Iar trișezi, după cum văd, Filip.

— Poate dacă găsesc Povestașul voi pune capăt Probei voastre prostești, ripostă ea.

— Te-ai descurcat de minune aseară cu găsirea Povestașului, pufni Tedros.

— Te-am ținut în viață, nu-i așa? i-o întoarse Sophie.

— Tedros, Filip, terminați cu flirtul, mormăi Manley, intrând în urma lor.

Toți băieții se uitară la Tedros și Filip, care începeniră stânjeniți și se desprinseră unul de celălalt.

Agitată, Sophie se clasă după Tedros în următoarele două înfruntări, întrebându-se întruna dacă prințul chiar flirta cu ea sau nu...

„Bineînțeles că nu flirta", se mustră ea. „Sunt băiat, idioato. Băiat!"

— îți ia locul întâi, care ți se cuvine, Filip, spuse Hort morocănos în timp ce se îndreptau spre ultimul curs. Cel care câștigă ultima înfruntare este învingătorul zilei. S-ar putea să pierzi locul din fruntea echipei, Filip! Trebuie să îl sabotăm...

— Am spus *nu,* izbucni Sophie cu atâta forță, că Hort tresări.

Dat fiind că accesul era interzis în Pădurea Albastră până la Proba din seara următoare, cei optzeci de băieți din grupul de Condiție Fizică în Pădure se reuniră în Sala Răului și îl găsiră pe Albemarle cocoțat pe un can- delabru putred.

— O cursă simplă în jurul castelului, declamă ciocă- nitoarea, privind în jos spre ei pe deasupra ochelarilor.

Sophie se uită la o linie galbenă fluorescentă care ţâşni magic între picioarele ei, traversând duşumeaua de cărămidă, ieşind din sală şi apucând-o în jos pe scări.

— Primul care urmează drumul galben de cărămidă întorcându-se înapoi în această sală, câştigă locul întâi.

Albemarle scoase un mic registru de sub aripă şi îl scrută temeinic.

— Scorul arată că Filip are un mic avantaj asupra lui Arie şi Chaddick în întrecerea pentru ocuparea primului loc şi dreptul de a alege cel de-al zecelea membru al echipei care va participa la Probă. însă oricine poate câştiga cursa încă.

Sophie se uită la Arie, Chaddick şi la gloata de băieţi care o priveau dispreţuitor, cu toţii ghemuiţi în poziţia de start, gata să o ia la picior.

— Pe locuri... ciripi Albemarle. Fiţi gata...

Sophie simţi că Hort o strânge de biceps şi răsuflarea lui umedă i se lipi de ureche.

— Aleargă, Filip. Aleargă ca şi când ţi-ar fi *viaţa* în joc.

— Start!

Şaptezeci şi nouă de băieţi năvăliră ca o turmă de tauri spre uşă...

însă Sophie rămase pe loc, bătând darabana cu unghiile zdrenţuite până când auzi bubuitura asurzitoare. Cu nonşalanţă, se târî peste masa de corpuri care gemeau la uşă, întrebându-se cum de supravieţuiseră băieţii o vreme atât de îndelungată în natură, dacă nici măcar nu erau în stare să coboare pe rând scările. Până să îşi revină primii băieţi, se întorsese deja la linia de sosire, fără ca măcar să transpire.

— Se pare că Filip chiar vrea să fie trimis în căutarea Povestaşului, nu-i aşa? spuse Castor rânjind cu superioritate, înaintând pe urmele ultimului băiat care îşi plângea de milă.

Sophie oftă uşurată, suflându-şi părul înfoiat din ochi.

Cumva, avea să găsească peniţa aceea astă-seară. Va scoate fiecare cărămidă de la locul ei dacă va trebui...

— Dar, cu toate astea, Filip nu s-a *prezentat* să îşi facă datoria aseară, mârâi câinele turbat spre ea. Dacă crezi că altceva contează mai mult decât găsirea condeiului care ne ţine lumea în viaţă, Filip, te rog, dă-i drumul.

Sophie se îndreptă de spate.

— Nu... eu doar...

— Vex, tu ai fost cel mai aproape de uşă. *Vei prelua tu* datoria de a căuta Povestaşul, lătră Castor.

— Nu, nu, nu! strigă Sophie, îngrozită. Mă voi ocupa eu!

— Vedeţi, o va face Filip, se auzi glasul lui Vex, pe care era limpede că nu îl entuziasma câtuşi de puţin gândul unei nopţi albe de căutări.

— Nu şi dacă Filip va *conduce* echipa ce va participa la Probă, mormăi Castor, trăgând cu ochiul spre registrul lui Albemarle. Filip va avea nevoie de odihnă, cu atât mai mult dacă nu vrem să deveniţi cu toţii sclavi.

Se uită încruntat şi ameninţător la noul său căpitan de echipă, cu chip de spiriduş.

— încearcă să îţi părăseşti patul astă-seară şi te voi lega de el.

Sophie îşi înăbuşi un ţipăt, iar inima îi făcu implozie. Povestaşul! Tocmai pierduse şansa de a ajunge la Povestaş!

Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă de câine, fumegând. „Cum putem să mergem acasă?”

Adrenalina îi zvâcnea în muşchii de băiat. Trebuia să o cheme pe Agatha. Să aprindă un felinar roşu la fereastră, iar Agatha va şti că trebuia să vină acolo *imediat.* Se căzni să tragă aer în piept, cu sudoarea

şiroindu-i pe coaste. „Nu te panica, Agatha va găsi o cale!” Agatha o salva întotdeauna. Vor fugi din acest castel împreună şi se vor ascunde în Pădure până când vor fi în siguranţă să se întoarcă, până când vor putea găsi Povestaşul şi se vor putea întoarce acasă...

— încă un lucru, Filip, spuse Castor. în calitate de conducător oficial al echipei, ai câştigat dreptul de a-ţi alege un prieten care să îţi fie alături în lupta împotriva echipei Sophiei...

Sophie nu îl mai auzea pe câine... doar inima care îi bătea în piept ca un ciocan, implorând-o pe Agatha să vină...

— Toţi băieţii care cred că au fost nişte prieteni îndeajuns de buni pentru Filip încât să merite să ia parte la Probă să facă un pas în faţă, mârâi Castor.

Fericiţii, Nefericiţii şi prinţii străini începură să bolborosească şi să sporovăiască între ei, dar un singur băiat se desprinse din mulţime.

Sophie se trezi la realitate, văzând rânjetul prostesc al lui Hort.

„Bineînţeles.” Aceasta era înţelegerea pe care o voia nevăstuica.

Sophie trase aer în piept, încercând să îşi domolească inima. Să fie acceptat cretinul, nu îi păsa. Nu va lua niciodată parte la Proba aceea. Nu era nevoie decât de un felinar roşu şi Agatha avea să fie aici şi vor merge amândouă acasă. Se pregătea să încuviinţeze spre Hort, disperată să iasă din sală şi să dea alarma...

Până când mai făcu un pas în faţă încă un băiat.

— Aş dori să fiu luat în considerare şi eu, spuse Tedros.

— Domnule profesor Sader? îngăimă Agatha, iar degetul i se aprinse mai tare când se apropie de el în bezna de nepătruns.

îmbrăcat, ca de obicei, în costumul său cu trifoi, profesorul ei de istorie, cu coamă argintie și ochi căprui, privi spre ea de parcă ar fi fost încă viu.

— Nu avem decât câteva minute, Agatha, și am multe să îți arăt.

— Dar cum... cum de sunteți aici... abia reuși să șoptească ea.

— Evelyn a făcut greșeala să îți dea voie să pătrunzi în amintirile ei măsluite, răspunse el, părând să plutească în întuneric. De îndată ce te-ai îndoit că sunt adevărate, ai deschis ușa spre ce se afla în spatele lor.

— Așadar, ce am văzut în cartea țestoasei era adevărat?

— Nicio istorie nu este întregul adevăr, Agatha. Și, după timpul petrecut la această școală, ar trebui să știi că nu trebuie să ai încredere în ce găsești în orice carte. Nici măcar în a mea.

— Dar de ce l-ați făcut pe Directorul Școlii să o aducă înapoi pe sora dumneavoastră cu zece ani în urmă? Și de ce a alungat-o...

— Nu avem timp pentru întrebări, Agatha, răspunse profesorul sever. Ce urmează să vezi sunt amintirile lui Evelyn, nemăsluite, nediluate și îngropate atât de adânc, încât cu siguranță va ști când vor fi accesate. Dar trebuie să ne asumăm acest risc. Căci acesta este singurul mod în care poți înțelege de ce se află în povestea ta. Și singurul fel în care poți pricepe adevărul despre inamicul cu care te confrunți.

Agatha nu putea rosti niciun cuvânt, iar lacrimile îi ardeau ochii. Nu voia să vadă nimic. Voia doar să stea aici în întuneric cu el, unde se simțea în siguranță...

— Trebuie să plec acum, Agatha, spuse profesorul cu blândețe. Dar să știi că veghez asupra ta, asupra fiecărui pas al poveștii tale. Și mai este cale lungă până să îi găsești finalul.

— **Nu, vă rog... rosti ea gâtuită. Nu plecați!**

Profesorul Sader se transformă într-un fascicul de lumină care explodă în tăcere, iar Agatha își acoperi fața... înainte de a simți că se rostogolește printr-un spațiu alb orbitor, până când picioarele îi atinseră pământul.

Deschise ochii și se trezi în fața unui raft ticsit cu cărți, iar aerul era mai curat decât în poveștile distorsionate ale lui Evelyn, nuanțele mai bogate și mai vibrante, ca și când ceața s-ar fi ridicat în cele din urmă de pe adevăr. Se uită la cotoarele colorate de pe raft – *Hansel și Gretel,*
***Prințesa și bobul de mazăre, Copacul de ienupăr* – și știu instantaneu unde se afla.**

Se răsuci pe călcâie și îl văzu pe Directorul Școlii încovoiat deasupra Povestașului care picta în mod magic ultima pagină dintr-o carte de povești, ,pe o masă de piatră albă. Agatha se uită la Directorul Școlii care se încrunta din ce în ce mai tare în timp ce condeiul fermecat își încheia finalul. Roba albastră care îl înveșmânta flutura în aer, iar masca sclipitoare de argint îi acoperea întreaga față, mai puțin ochii albaștri strălucitori, buzele cărnoase și părul alb, des și spectral. Văzându-l atât de prezent, atât de viu, Agatha simți că i se ridică părul pe ceafa, dar știa că nu o putea vedea.

Ochii lui scăpărară cu și mai multă răutate când condeiul își încheie ultima buclă, desăvârșind imaginea în care un gigant înota în sânge, înjunghiat de un prinț care își strângea în brațe frumoasa prințesă...

— **„Sfârșit”, mormăi el, izbind cartea de perete prin- tr-o magie.**

Scoțând un fuior de fum, Povestașul făcu să apară o nouă carte din vârful peniței, întoarse coperta verde de lemn și o deschise la prima pagină, goală, în vreme ce Directorul Școlii îl privea începând o nouă poveste.

— „A fost odată ca niciodată o fetiță, numită Degețica…”

Peste pagini se revărsară umbre de fluturi, iar când
se întoarse văzu un roi cu aripi roșii plutind prin fereastră și coagulându-se în mod magic în forma lui Evelyn Sader, care avea tot cu zece ani mai puțin. Doar că, spre deosebire de Evelyn cea cu chipul senin și blând, din istoria ei falsă, această Evelyn avea aceeași malițiozitate și răutate în ochi pe care Agatha le recunoștea.

— Nu ai voie să intri aici, Evelyn, șuieră Directorul Școlii.

întinse degetul, scrijelind dungi albe, oblice pe bucata de dușumea de sub ea…

— Fratele meu te minte, spuse Evelyn calm.

Directorul Școlii își îngheță vraja, lăsând-o pe Evelyn
pe o mică lespede de piatră din podea, înconjurată de un vid alb.

— Știu că ești Rău, Directore. Rău, așa cum fratele tău era Bun, zise Evelyn, fără să-și plece ochii sub privirea lui care îi arunca căutături crunte. Și am venit să îți spun că nu ai ales profesorul Sader potrivit în mâinile căruia să îți încredințezi viitorul.

Directorul Școlii își coborî degetul încet, iar dușumeaua reveni în jurul lui Evelyn, reașezând-o cu picioarele pe pământ.

— Știu ce cauți, Directore, continuă ea, apropiindu-se de el. O inimă care să ridice blestemul aruncat asupra Răului… care să comită orice păcat în numele iubirii pe care ți-o poartă… o inimă demnă de Nefericire până la Adânci Bătrâneți…

își așeză mâna pe pieptul lui, străpungându-l cu ochii verzi.

— Iar inima aceea este *a mea.*

Directorul Școlii o privi țintă, rămânând înghețat... apoi buzele i se răsfrânseră și se întoarse într-o parte.

— Pleacă, Evelyn. înainte de a te face și mai rău de râs.

— August îți spune că persoana pe care o cauți este din Pădurea îndepărtată. De aceea ne pângărești școala cu aceste Cititoare ticăloase.

Directorul Școlii se încordă, cu spatele spre ea.

— Este o capcană mortală, Directore, rosti Evelyn. Cunosc inima fratelui meu. Te conduce nu spre adevărata ta dragoste, ci spre cea care te va ucide.

Directorul Școlii se răsuci spre ea.

— Ești doar geloasă pe puterile fratelui tău, ca un acolit de mâna a treia. Nu ai nicio putere de â vedea viitorul...

— Am puterea de a *auzi* prezentul, ceea ce este mult mai puternic, spuse Evelyn neabătută. Aud cuvinte, dorințe, secrete – chiar și pe ale tale, Directore. Știu ce caută oamenii, ce doresc, pentru ce și-ar da viața. Pot schimba cursul poveștii oricui, încheind-o cum vreau.

— Legile lumii noastre ne interzic să ne amestecăm în poveștile Povestașului fără a ne atrage propria nimicire, răspunse Directorul Școlii, făcând o grimasă către condei. Este o lecție pe care nu am intenția s-o învăț *de două ori.*

— Deoarece crezi încă în puterea condeiului. încerci să pui capăt uciderii Răului fără a acționa tu însuți, încerci să controlezi un condei care nu urmărește decât să te pedepsească pentru că ți-ai ucis fratele.

Chipul lui Evelyn se îndulci.

— Dar eu îți cunosc inima, Directore, și cu siguranță și tu pe a mea. Căci numai tu și cu mine știm de ce este capabil Răul cu adevărat... un Rău mult mai mare decât orice rău din toate poveștile. Sărută-mă și

vei avea dragostea de partea ta, o dragoste atât de plină de ură pe cât de adevărată este dragostea Binelui. O Nefericire până la Adânci Bătrâneți atât de puternică, atât de otrăvitoare, încât Binele nu va avea nicio armă pentru a ne înfrânge. Sărută-mă și vom nimici Binele, poveste după poveste... până când condeiul nu va mai avea nicio picătură de putere.

Directorul Școlii își ridică ochii albaștri strălucitori spre ea.

— Iar tu crezi fără putință de tăgadă că *ești* adevărata mea dragoste? întrebă el, aplecându-se încet... Că *ești* cea pe care o caută sufletul meu?

Evelyn roși în strânsoarea lui, pregătită să îi primească sărutul.

— Cu fiecare crâmpei din inima mea întunecată.

Buzele Directorului Școlii se opriră la un centimetru
de ale ei. Zâmbi răutăcios.

— Atunci dovedește-o.

Agathei îi îngheță inima, iar scena se evaporă în jurul ei, fiind înlocuită de un câmp larg deschis, acoperit de ierburi, din Poieniță, la ceasul prânzului. însă, în locul obișnuitei atmosfere liniștite, în care Fericiții stăteau de o parte, iar Nefericiții de cealaltă, acum aceștia din urmă priveau cu ochii cât cepele la Fericiții care se luaseră la bătaie, într-un război civil – Fericiții se pocneau și se loveau cu bețe, iar fetele se trăgeau de păr, își înfigeau unghiile în carne, în vreme ce profesorii, lupii și zânele încercau inutil să îi despartă – iar fluturi sângerii zburătăceau în roiuri deasupra scenei. Agatha o văzu pe profesoara Dovey, mai tânără, sprintând pe lângă ea și oprind-o pe lady Lesso, care tocmai ieșise din Tunelul Copacilor Răului.

— **Este Evelyn, spuse profesoara Dovey gâfâind. Fluturii ei trag cu urechea la conversațiile elevilor mei și le șoptesc zidurilor! Toate neplăcerile, insultele și geloziile mărunte sunt transmise doar pentru a declanșa haosul!**

— **Una dintre lecțiile pe care li le dau Nefericiților este că trebuie să se insulte în față unii pe alții. Să evite dramele de felul ăsta, toarse lady Lesso.**

— **Ești Decana Răului! Este responsabilitatea ta să o controlezi...**

— **Iar disciplina Fericiților este responsabilitatea *ta,* Clarissa, căscă lady Lesso. Poate că ar trebui să vorbești cu fratele ei. El este responsabil pentru că a fost adusă aici.**

— **August refuză să stea de vorbă cu ea sau să îmi răspundă la întrebări. Te rog, lady Lesso! imploră profesoara Dovey. Profesorii nu se pot amesteca în poveștile elevilor! Este doar o chestiune de timp înainte ca Evelyn să se amestece și în viața elevilor tăi!**

Lady Lesso se încruntă înspre colega de la Bine, deliberând...

Scena se topi, iar Agatha se trezi în vechea clasă înghețată a lui lady Lesso, cu Evelyn Sader stând în fața Decanei Răului, la catedra sculptată în gheață a acesteia.

— **Nu te mai rog încă o dată, spuse lady Lesso glacial. Vei înceta să spionezi elevii, de la Bine sau de la Rău, sau vei fi exmatriculată din această școală.**

Evelyn râse disprețuitor printre dinții cu strungă-reață.

— **Și te aștepți să primesc ordine de la *tine*? O decană care se furișează în Pădure pentru a-și vedea fiul pe care îl ascunde?**

Lady Lesso se albi, făcând ochii violeți mari.

— **Ce ai spus?**

— îi este dor de tine, nu-i așa? spuse Evelyn, apro- piindu-se tiptil de ea. Poate că va fi la fel de plăpând ca mama lui când va crește.

Lady Lesso păru uluită un moment înainte de a-și recăpăta tonul glacial.

— Nu *am* niciun fiu.

— Asta i-ai spus Directorului Școlii, nu-i așa? zise Evelyn și se întoarse, dându-i târcoale mai de aproape. Știi că există un blestem asupra Răului în Pădure. Ai face orice pentru a fi în siguranță aici, la școală. însă niciunui profesor al Răului nu îi este permis să aibă legături în afara acestor porți – și în niciun caz *Decanei* școlii. Așa că și tu ai jurat că îți abandonezi copilul și ți-ai pus sufletul în slujba Răului cu sânge rece.

Evelyn se aplecă amenințătoare asupra lui lady Lesso, iar unghiile ei aurite se înfipseră în catedra înghețată.

— Dar în fiecare noapte te furișezi în peștera unde îl ții. în fiecare noapte te prefaci că va avea întotdeauna o mamă iubitoare, în loc să îi spui adevărul. Dar, bagă de seamă vorbele mele, lady Lesso... într-o zi, fiul tău te va *urî* și mai mult din pricina aceasta. Căci în curând va trebui să alegi între el și tine. Și știm amândouă pe cine vei alege.

— Ieși afară! strigă lady Lesso spumegând și sărind în sus. IEȘI AFARĂ!

Dar Evelyn se îndepărta deja cu mersul ei legănat, urmată de fluturi ca de o dârâ de sânge.

Lady Lesso stătea singură, în sala de clasă rece și pustie. Obrajii i se îmbujorară și începu să tremure incontrolabil, iar ochii i se umplură de lacrimi. Auzi voci și se șterse repede la ochi, înainte să dea buzna următoarea clasă de Nefericiți...

Agatha de-abia mai putea respira când scena se dizolvă, readucând-o în turnul Directorului Școlii. De data aceasta, Directorul era singur cu August Sader.

— Lady Lesso și profesoara Dovey insistă ca sora ta să fie exmatriculată imediat, spuse Directorul Școlii. Și, având în vedere că de obicei Decanele mele nu reușesc să se pună de acord în nicio privință, niciodată, cred că trebuie să le împlinesc dorința.

Privi pe fereastră, spre școlile sale.

— Vreau să preiei orele lui Evelyn la Rău de îndată ce pleacă.

— După cum doriți, domnule, răspunse profesorul Sader în spatele lui.

Directorul Școlii se întoarse.

— Și nu ai nimic de spus în apărarea surorii tale? Tu ești cel care a insistat să predea aici.

— Poate că se află aici înainte de vreme, răspunse profesorul Sader cu un zâmbet misterios. Acum, te rog să mă scuzi, trebuie să merg la ore.

Privindu-l cu atenție, Directorul Școlii ridică degetul.

Profesorul Sader începu să dispară în dâre albe, pentru ca apoi să redevină el însuși.

— încă ceva, August, spuse Directorul Școlii, oprindu-l în loc. Cea pe care o caut... juri pe propria ta viață că nu este din lumea noastră?

Profesorul Sader nu clipi.

— Jur pe viața mea.

Directorul Școlii zâmbi și se întoarse.

— Apropo. Asigură-te că îi spui lui lady Lesso că dreptul de a călători dincolo de porțile școlii i-a fost revocat.

Profesorul Sader dispăru din turnul său în spatele lui, într-un fascicul alb, scânteietor.

Agatha își feri privirea cu mâna, până când lumina albă se subție și trase cu ochiul printre degete, văzând că Evelyn reapăruse în fața Directorului Școlii.
Evelyn privi pe după el și observă sute de elevi adunați în ferestrele Binelui și Răului, laolaltă cu profesorii ambelor școli, ca un public care aștepta o execuție.
— Și l-ai ales pe fratele meu, în defavoarea mea? spuse ea, uitându-se disprețuitor spre gloata care stătea în așteptare. Ai ales un bărbat care te va distruge, refuzând o femeie care te va salva?
— Fratele tău nu minte, spuse Directorul Școlii încet.
Evelyn se răsuci spre el.
— Ar sacrifica mai mult decât adevărul pentru a te vedea mort. Și-ar sacrifica *viața.*
Directorul Școlii privi gânditor spre Povestaș.
— Fratele meu a pus o bucățică din sufletul său în blazonul elevilor pentru a se asigura că sunt protejați de mine, spuse el în cele din urmă. Și eu prefer să nu risc fără a mă asigura.
Se întoarse din nou spre Evelyn.
— Dar mă tem că timpul tău în această școală a luat sfârșit pentru moment.
Evelyn îl apucă de umeri.
— Și dacă te înșeli? Dacă eu sunt adevărata ta dragoste? imploră ea disperată. Dacă *mori* pentru greșeala ta?
Directorul Școlii privi în jos spre mâinile ei care îl strângeau ca niște gheare.
— Cât devotament...
Rânji privind-o în ochii verzi ca iarba.
-în niciun caz nu îți pot reteza *toate* speranțele.
încet, își duse mâna la piept și scoase un fir spectral de fum albastru aprins, ca o țandără incandescentă din inima sa. O strânse în pumn și o așeză pe inima lui Evelyn, privind cum este suptă înăuntru. Ea se uită

șocată în jos, văzând că toți fluturii roșii de pe rochia ei se transformară în mod magic în albastru.
— Asigurarea *mea,* Evelyn.
Directorul Școlii o mângâie pe obraz, amuzat.
— Căci, dacă mă înșel, atunci într-o zi s-ar putea să te întorci la școala asta.
Se retrase brusc.
— Și vei aduce adevărata dragoste *înapoi cu tip,e.*
Evelyn icni...
Directorul Școlii o alungă din turn făcând-o să se dezintegreze într-o cometă albastră, care șuieră pe deasupra Pădurii și se pierdu la orizont.
Agatha privi țintă în ochii albaștri letali ai Directorului, iar scena se evaporă brusc într-un nor de fum...
Tuși, fluturând din mâini pentru a alunga ceața otrăvitoare, în timp ce pe lângă ea goneau Fericiți țipând. Se întorsese în Sala fantomatică și acoperită de păclă a Binelui... revenise în istoria măsluită a lui Evelyn...
Ceea ce nu putea însemna decât un singur lucru.
Agatha se întoarse și o văzu pe Evelyn Sader dând năvală spre ea, traversând Sala Binelui, cu chipul congestionat de mânie. Doar că această Evelyn avea cu zece ani mai mult. Fluturii acestei Evelyn erau albaștri, nu roșii. Această Evelyn nu era câtuși de puțin o fantomă și gonea nebunește spre fata care tocmai îi invadase amintirile...
— De aceea ești în povestea noastră – ne folosești cumva... strigă Agatha retrăgându-se.
— îl... îl aduci în-n-napoi...
Evelyn o săgetă cu un fulger de lumină albastră, iar sala se topi revenind în prezent. Vrăjitoarele alergară spre ea, iar Agatha se prăbuși la podea. Prea târziu pentru a o salva.
„Agatha."
„Agatha."

„Agatha.”
Sophie făcu ochii mari spre Tedros şi Hort, cerând amândoi să fie tovarăşii ei de echipă în Proba în care adversarul era chiar *ea însăşi.*
„Am nevoie de Agatha acum”, gândi Sophie, tremurând. Nici măcar nu se putea apropia de Proba aceea.
Castor îl împinse pe Hort în faţă cu laba.
— Fiecare dintre voi are o singură şansă de a-i spune lui Filip de ce *meritaţi* să fiţi aleşi de el.
Hort îi aruncă lui Tedros o căutătură atât de groaznică, de parcă urma să ia foc.
— Ar trebui să lupt cu Filip deoarece nu îi sunt prieten doar la bine şi nu am fost bun cu el doar când nu am fost biciuit.
îşi ţuguie buzele spre Sophie, iar buzele lui palide tremurară. în plus, sunt cel mai bun prieten al lui Filip. A spus-o chiar el.

— Sophie se holbă la Hort, din care se scursese toată furia și arăta ca un șobolan demn de milă.Ei bine, poate că nu sunt cel mai bun prieten al lui Filip, se auzi o nouă voce în spatele lui. Dar îl voi ține în viață.

Sophie ridică privirea încet.

— Ce am avut cu Agatha a fost cea mai profundă dragoste pe care am trăit-o vreodată, spuse Tedros, iar privirile li se înlănțuiră. Dar Filip mi-a arătat ceva și mai profund, ca o legătură cu un frate pe care mi l-am dorit întotdeauna. Nu este ca noi prinții – pripit, țâfnos și cu nasul pe sus. Este onest și sensibil, gândește mult și are sentimente reale. Băieții nu au niciodată sentimente reale... cel puțin nu din cele cărora să nu le dea cu piciorul sau pe care să nu le ascundă. Dar el este un băiat așa cum ar trebui să fie un băiat, cu onoare, vitejie și suflet. Și, poate pentru întâia oară, m-a făcut să înțeleg de ce doar moartea le va despărți pe Agatha și Sophie.

Tedros privi spre chipul uluit, ca de elf, al lui Filip.

— Pentru că nu m-am simțit niciodată atât de loial față de nimeni, băiat sau fată, cum mă simt față de el.

Nimeni din Sala Răului nu scoase vreun sunet.

Sophiei i se umplură ochii de lacrimi, privind țintă spre cel care fusese cândva prințul ei. întreaga viață nu își dorise decât ca un băiat să o dorească. Cum ar fi putut să știe vreodată că avea să fie ea însăși băiat când se va întâmpla asta?

— Tedros sau Hort, Filip? spuse Castor, interpunân- du-se între băieți.

Sophie își desprinse ochii de la Tedros. Ce făcea! Trebuia să o cheme pe Agatha chiar în clipa aceea!

— TEDROS SAU HORT? răcni Castor, încruntându-se spre ea.

Sophie își stăpâni respirația, strivind cuvintele lui Tedros care continuau să îi răsune în cap.
„Agatha va porni în curând."
„Nu contează ce spun. Nu se va întâmpla. Proba nu va avea loc."
Dar dacă va avea... dacă, cumva, va avea... prințul a cărui misiune era să o ucidă îi cerea acum *să îl accepte în echipă*
„Hort."
„HORT."
„SPUNE HORT!"
Numele ieși încet, rostogolindu-i-se pe limbă și răsuflă ușurată, arzând de nerăbdare să aprindă felinarul și să o cheme pe cea mai bună prietenă a ei...
Dar, când ridică privirea spre Hort, zâmbetul ne- văstuicii se evaporă, înlocuit de o expresie de groază și trădare atât de mare, încât Sophie știu că nu pe el îl numise.
Se întoarse încet.
Tedros îi zâmbi la rândul său celui mai bun prieten, radiind de recunoștință și afecțiune – radiind promisiunea de a o proteja pe Sophie Băiatul de Sophie Fata.
Doar că nu strălucirea lui Tedros o făcu pe Sophie să îi stea inima în loc.
Ci strălucirea de deasupra umărului lui...
...strecurându-se prin fereastra sălii băieților...
...aruncându-și săgețile de peste golf, din turnul fetelor...
...licărul unui felinar roșu, care arunca scântei de alarmă...
Și în momentul acela Sophie știu că făcuse o greșeală absolut îngrozitoare.

: CAPITOLUL 22 ³ *Ultima venită*

_ IV/I ă simt ca acasă.
XY A Apa susura sub cuvintele băiatului, precum coardele unei harfe în cântec.
Agatha deschise ochii în soarele care se revărsa peste suprafața lacului familiar, iar apa făcea vălurele și licărea

în briza caldă. Pentru o clipă rămase nemișcată, reflectându-i rochia neagră fără nicio formă și chipul palid și spectral, alături de un băiat cu păr auriu, purtând haina albastră a Fericiților.

^ — C-c-cum am ajuns
^ L ' ^ aici? îngăimă Agatha,
^ „ % ridicând privirea spre J?

— Iat-o pe prințesa mea, spuse Tedros, privind înspre apă. ^ Vechea Agatha s-ar fi înroșit ca racul, ^^^ întrebând „Unde este Sophie?”

Agatha se înroși ca racul.

— Unde e? Este în siguranță? îl repezi ea, răsucin- du-se și dând peste o lumină aurie orbitoare, care șterse totul în jurul lacului. Este aici...

— Am vrut să te întreb, spuse Tedros, aruncând un fir de iarbă în apă. Din momentul în care ne-am întâlnit, m-ai disprețuit... m-ai numit ucigaș, bun de nimic, măgar și cine mai știe ce...

Aruncă încă un fir de iarbă, iară să se uite la ea.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Nu înţeleg... unde suntem... spuse Agatha nerăbdătoare, scrutând zidurile aurii şi incandescente de lumină ce îi sorbeau înăuntru, ca zidurile negre de vânt care ascunseseră cândva fantoma prinţului ei. Ce s-a întâmplat cu povestea noastră...

— Asta încercăm să ne dăm seama amândoi, nu-i aşa? De aceea am nevoie de răspuns, Agatha, zise Tedros, continuând să privească înainte. Trebuie să ştiu ce ai văzut în mine.

Imbujorarea se evaporă din obrajii ei. Cândva, odată ca niciodată, fusese aici, pe acelaşi mal, aruncând chibrituri în loc de iarbă, întrebând-o pe Sophie ce văzuse în ea.

— A fost un moment, răspunse Agatha încet. Atâta tot.

Prinţul ei o privi în ochi în cele din urmă.

— A fost felul în care te-ai uitat la Sophie după ce te-a părăsit la Proba de anul trecut. Ţi se citea pe faţă că îţi frânsese inima. Ca şi când tot ce ţi-ai fi dorit vreodată ar fi fost să te protejeze cineva aşa cum l-ai fi protejat tu.

Tedros mormăi şi se întoarse într-o parte.

Mă faci să par o fată.Agatha zâmbi în sinea ei.
— Este ceea ce m-a făcut să văd un băiat.
Umerii prințului se încordară.
— Un băiat pe cât de vulnerabil, pe atât de puternic, spuse Agatha, privindu-l.
— Și totuși crezi că sunt îndeajuns de slab încât să te rănesc, spuse el încet. Pe tine, singura persoană care •a văzut vreodată cine sunt cu adevărat.
Tedros se întoarse cu o privire sfredelitoare, implorând.
— Pare că lipsește în continuare o piesă, nu crezi?
Zidul de aur din spatele lui se deschise, înghițindu-1 odată cu lumina, înainte ca Agatha să poată întinde mâna după el. Iarba se coloră brusc albastru-închis în jurul ei, copacii căpătară culoarea lavandei, locul fu cuprins de un foc pârjolitor, iar din flăcări se înălțau valuri...
Agatha deschise ochii în întuneric, cu capul dudu- indu-i. Stelele argintii clipiră spre ea pe cerul senin și neclintit. Se ridică, învelită în pături cu cățeluși, simțind căldura micului foc ce trosnea lângă ea și văzu chipurile umbrite a două fete care o priveau cu ochi mari, în Poienița goală și pustie.
— Te-ai trezit, ciripi Kiko. S-a trezit.
Reena se înecă cu acadeaua de ciocolată.
— V-v-voi merge să o chem pe Decană, se bâlbâi ea, iar șezutul ei mare dispăru legănându-se în întuneric.
Agatha simți cuvintele zbârcindu-se și desträmân- du-ise în gura uscată. Avea membrele reci ca gheața, iar în minte i se derulau imagini panicate... Chipul frumos al lui Tedros, implorând pe malul unui lac... Fața împietrită a Sophiei, preschimbată în băiat... Fața lui Evelyn care se repezea spre ea...
— Directorul Școlii... trebuie să îi spun lui Dovey... îngăimă Agatha frenetic, iar ultimele momente

în care fusese trează se înceţoşară din nou. îl readuce la viaţă...

— Vai de mine. Decana ne-a spus că vei bate puţin câmpii când te vei trezi, se agită Kiko, cu palma pe fruntea Agathei. Mmm, ai o febră teribilă, de parcă te-ai fi copt într-un foc.

— Este un foc chiar aici, bombăni Agatha...

— Decana a zis că ai avut o reacţie la fumul fantomă, rosti Kiko mecanic, fără să o bage în seamă. Pentru că eşti Cititoare, ai o imunitate scăzută şi toate celelalte. Hester, Anadil şi Dot băteau câmpii întruna că Decana ţi-a făcut ceva, dar toată lumea crede că şi ele au inhalat prea mult fum. Ultima dată când am văzut-o, Hester flutura un felinar roşu pe o fereastră de parcă o luase razna. Singurul lucru mai rău decât o vrăjitoare tatuată este o vrăjitoare tatuată *dusă.* Totuşi, să rămâi fără cunoştinţă o *zi* întreagă este jalnic, Agatha, că este de vină imunitatea sau nu. Ai pierdut totul: anunţarea echipei, marele festin, piesa de teatru – deşi s-a terminat devreme, deoarece podoaba pe care o purta Mona pe cap a încercat să o mănânce. Eu zic că Hester a blestemat-o, dacă mă întrebi pe m...

Agatha o înşfacă de guler.

— Ascultă, găgăuţă! strigă ea, încă ameţită şi înceată. Decana este *periculoasă*! Trebuie să le spun lui Dovey şi Lesso înainte de Probă...

— Agatha, rosti Kiko apăsat şi ferm. Proba a început acum două ore.

— Ce?

Agatha îi dădu drumul şocată.

— Dar este... este...

În voce i se citea groaza.

încet, privi în jos, dădu deoparte păturile cu căţeluşi şi se văzu înveşmântată în tunica albastru-safir a Probei, făcută din zale subţiri, şi o mantie de lână, cu

glugă, de aceeași culoare, căptușită cu brocart argintiu, în buzunarul din față al mantiei, împodobită cu blazonul cu fluture albastru, se afla o batistă albă de mătase, licărind la cusături, fermecată.

Agatha se răsuci spre porțile Pădurii Albastre care se ridicau deasupra ei, magic, luminate de flăcări, pe-cetluindu-i pe cei aflați înăuntru, în vreme ce o ceață cenușie, fermecată, învăluia arborii prin porți, împiedi-când-o să vadă ce se întâmpla în Pădure. își lungi gâtul spre tabela gigantică de pe poarta de vest, pe care licu-rici pâlpâitori alcătuiau următoarele cuvinte:

PROBA PQVEȘTH; FETE
SOPHIE
HESTER
DOT BEATRIX ANADIL MONA ARACHNE MILLICENT YARA

— Ele sunt în pădure acum, spuse Kiko. Trimit perechi o dată la zece minute: o fată, un băiat. Au intrat deja nouă perechi, a mai rămas una. Nimeni nu și-a arun-cat steguleț la pământ, nimeni nu s-a predat încă...

Dar Agatha continua să se uite cu gura căscată la tabelă.

— *Sophie?* Sophie este... *înăuntru?*

— A intrat cu prima pereche, a spus Decana. Chestia este că nimeni nu a văzut-o intrând. Dar licuricii i-au aprins numele, ceea ce înseamnă că *trebuie* să fie în Pădure! Slavă cerului, căci nu putem câștiga fără voi două. Decana nu s-a îndoit nicio clipă că te vei trezi...

— Dar cum poate Sophie să ia parte la Probă!? bolborosi Agatha și porni clătinându-se spre porți. Când s-a întors? De ce nu m-a ajutat? Trebuie să o văd pe Dovey sau pe Lesso sau...

Deasupra ei explodară aclamații.

— A-GA-THA! A-GA-THA! A-GA-THA!

Agatha căscă ochii spre balcoanele castelului albastru, ticsite de eleve care aveau o vedere directă

asupra ei printre copacii desfrunziți din Poieniță. îi urlau numele, scuturând zdrăngănitoare și aruncând confetti, fluturând pancarte colorate: HAIDEȚI, FETELOR! BĂIEȚII = SCLAVI! S&A, SALVAȚI ZIUA!

Agatha își mîji privirea spre cel mai înalt balcon al Turnului Carității, unde se strânseseră toți profesorii, cu fețele abia vizibile.

Dar zări silueta țeapănă a profesoarei Dovey și a lui lady Lesso, privirile lor îngrozite – și pe Pollux păzind ușa din spatele lor, cu capul pe un corp masiv de urs.

— Vezi, Bilious, ți-am spus că va fi gata, se auzi o voce.

Agatha se răsuci spre Decană, care se îndrepta legă- nându-se spre poarta din colțul de vest, cu profesorul Manley, cu capul ca o pară și fața ciupită de vărsat, însoțiți de două nimfe plutitoare, cu părul verde. Profesorul Manley mormăi spre Kiko, care o zbughi ca un mieluțel, înainte de a mârâi și mai amenințător când o zări pe Agatha.

— Norocul tău, făcu el disprețuitor. Exact la timp.

— Noroc, într-adevăr, spuse Decana, cu un zâmbet afectat care îi transmise Agathei că nu era câtuși de puțin norocoasă.

Manley se îndreptă hotărât spre poarta de est.

— Evelyn, dacă mai umblați cu cioara vopsită, s-a zis cu voi toate, îi aruncă el. Vom trimite ultimul băiat în două minute, fie că Cititoarea voastră este gata sau nu.

De îndată ce dispăru, Agatha se răsuci spre Decană, stacojie.

— Cum ai făcut-o pe Sophie să ia parte la Probă, vrăjitoare ce ești! I-ai întins o cursă când a venit după mine? I-ai făcut și ei o vrajă de nemișcare?

Decana se apropie tiptil de ea, iar buzele i se răsuciră într-un rânjet.

— Vezi tu, Agatha, în versiunea ta a poveștii, *eu* sunt ticăloasa. în versiunea ta, *eu* i-am pricinuit simptomele Sophiei... *Eu* am făcut-o să ia parte la Probă... *Eu* pot readuce la viață un spectru... gânguri ea. Dar nu ai învățat asta până acum?

O apucă pe Agatha de obraji, cu unghiile ei ascuțite și aurite.

— Versiunea ta a poveștii este de obicei *greșită.*

Agatha scrâșni din dinți spre ea.

— *Zău*? Spune, rogu-te, dacă nu tu faci toate lucrurile astea, cine le *face?*

Decana zâmbi întunecat.

— Cum obișnuia să spună fratele meu? Uneori răspunsul este prea aproape pentru a-l vedea. Uneori răspunsul – își lipi buzele reci de urechea Agathei – este exact *sub nasul tău.*

— Minciuni sfruntate, nimic altceva, răspunse Aga- tha mânioasă, împingând-o din cale, dar Decana rânji mai larg, ca și când ar fi savurat un secret.

— Duceți-o la porți, porunci ea.

Nimfele o apucară pe Agatha de brațe și împreună o ridicară de la pământ, făcând-o să plutească spre poarta de vest a Pădurii...

— Nu! Sophie va scăpa cu viață, mă auzi! țipă Agatha în urma ei. Vom scăpa *cu viață!*

Dar zâmbetul Decanei, precum cel al pisicii de Cheshire, dispăru, în vreme ce nimfele zburară cu Agatha pe după colț, pe lângă drugii încrucișați și arzând în flăcări de pe porți, în aclamațiile din ce în ce mai răsunătoare ale fetelor de deasupra.

Nimfele o târâră spre un roi de fluturi, care zbu- rătăceau dinadins deasupra unei porțiuni din poarta de

vest, sub tabela pe care era afișat punctajul fetelor. Zvârcolindu-se în van în strânsoarea nimfelor, Agatha ridică privirea spre castelul roșu al băieților, care se înălța deasupra Pădurii dinspre est. Văzu băieții înghesuindu-se în balcoane, în uniformele lor de piele, roșu cu negru, fluturând pancarte, iar scandările lor îndepărtate se amestecau cu cele ale fetelor. Tabela pe care era afișat scorul băieților era înclinată spre școala lor, spre poarta de est, aprinsă de licurici. „Pe acolo trebuiau să intre băieții", se gândi ea...

Deodată însemnătatea momentului o izbi în moalele capului. Asta era. Chiar se întâmpla.

Participa la Probă împotriva propriului ei prinț. Dacă îl învingea, pe el și pe toți acei băieți și prinți însetați de sânge, poate că ea și Sophie ar putea scăpa cu viață. Dacă pierdea, avea să fie executată împreună cu cea mai bună prietenă a ei.

„Nu lipsește nicio piesă", își spuse ea, scrâșnind din dinți, blestemându-și visurile șovăielnice, pline de prinți.

Ea și Sophie îl vor înfrunta pe Tedros, într-o Probă pe viață și pe moarte.

„Dar când se întorsese Sophie? Găsise Povestașul?" se gândi Agatha înnebunită, uitându-se la numele prietenei sale afișat pe tabela de marcaj. „Se opusese să ia parte la Probă?"

Și totuși... niciuna dintre fete nu o *văzuse* pe Sophie intrând, spusese Kiko. Agatha se încruntă, confuză. Să nu o fi forțat Decana pe prietena ei să ia parte la Probă, la urma urmelor?

— Ce s-a întâmplat cu Sophie? imploră ea nimfele care o duceau tot mai aproape de fluturi, sub tabela cu scorul fetelor. Ați văzut-o...

Rămase fără glas. Căci acum putea să citească numele de pe tabela de marcaj a băieților din întreaga Pădure.

Tedros Aric

Prințul de avonlea

Prințul de ginnymill

Ravan Nicholas Prințul din deșertul shazabah Prințul de foxwood

Doar că mai era un nume, care strălucea în fruntea listei.
Filip.
Agatha își înghiți țipătul.

Filip.

Filip.

Filip.

Sophie lua parte la Probă în chip de băiat.
Sophie lua parte la Probă luptând alături de aceiași băieți care voiau să o ucidă.
Groaza i se temperă și toate întrebările despre cum se întâmplase dispărură. Dacă Sophie era băiat, avea să fie în siguranță, apărată de Tedros, nu-i așa? „Atâta timp cât Sophie rămâne Filip, Tedros nu o poate găsi”, se gândi Agatha, iar pulsul îi încetini când nimfele o așezară jos, lângă fluturii care îi dădeau târcoale.
„Iar dacă nu o poate găsi, nu o poate ucide.”
Poate că prietena ei făcuse totuși o mișcare ingenioasă...
Stomacul Agathei tresăltă brusc.
„Trei zile.” Yuba spusese că vrtga lui Merlin avea să dureze doar trei zile... până la începerea Probei.
Sophie se va transforma din nou în fată dintr-o clipă în alta.

în mijlocul unei haite de băieți care o vor ucide pe loc.

Agatha simți un val de sânge pulsându-i în picioare, pregătind-o de fugă.

Trebuia să o găsească pe Sophie *acum.*

Dinspre tabela de marcaj a băieților și a fetelor se auzi o bubuitură, iar spre cer urcară jerbe roșii și albastre. Numele AGATHA scânteie animat de licurici pe • tabela fetelor, fiind ultimul combatant rămas, iar pe cea a băieților apăru VEX...

Fluturii albaștri dădură năvală spre poartă, închipuind forma unei uși peste drugii aprinși. Prin această ușă, flăcările se topiră instantaneu, preschimbându-se în apă, deschizând o mică perdea lichidă înspre Pădure. Agatha își miji privirea printre zidul de picături și zări o cărare îngustă înainte, șerpuind printre ferigile albastre scânteietoare.

Cu un an în urmă, ea și Sophie luptaseră împreună în această Probă și scăpaseră cu viață.

Anul acesta vor trebui să se găsească una pe cealaltă.

Tot ce putea să spere Agatha era ca Tedros să nu o fi găsit primul pe Sophie.

„Vin, Sophie."

Nimfele o împinseră pe poartă şi simţi o ploaie caldă, ca o îmbrăţişare. Apoi Agatha auzi mugetul flăcărilor în urma ei şi ştiu că era înăuntru. **CAPITOLUL 23** ***Moarte în pădure***

Toţi muşchii din corpul de băiat al Sophiei îngheţară când văzu numele Agathei aprinzându-se pe tabela fetelor, deasupra Pădurii Albastre.

„Este înăuntru."

„Agatha este înăuntru."

Toată teama şi ura de sine pe care le adunase Sophie în ultima zi, de când văzuse arzând felinarul roşu al prietenei sale, de când devenise prizonieră în această Probă înfiorătoare, se risipiră ca o pală de vânt şi fu cât pe-aci să cadă în genunchi. Cum, necum reuşiseră să ajungă amândouă aici; măcar erau amândouă în viaţă şi în acelaşi loc.

„Cum am putut să îl aleg pe Tedros!" se mustră Sophîe. în acel moment îngrozitor, de o absolută stupiditate, în care crezuse că s-ar putea ca el să o placă din nou, uitase două lucruri. în primul rând, Tedros voia să le ucidă, pe ea şi pe prietena ei cea mai bună. Şi, în al doilea rând... „crede că sunt băiat. BĂIAT!"

Sophie privi spre Pădurea deasă din faţa ei, luminată •pentru Probă, cu o incandescenţă de zăpadă alb-albăs- trie, precum o ţară a minunilor, psihotică şi hibernală. Voia să o strige din toată fiinţa pe Agatha, să fugă şi să se ascundă cu ea...

— Grăbeşte-te Filip, se încruntă Tedros, întorcându-se spre el, în timp ce înainta prin Tufărişul Turcoaz întortocheat, cu scutul rotund de oţel, cu sabia Excalibur

în mână și cu litera T cusută pe gulerul mantiei negru cu roșu pătat de sânge. Aproape că ne-ai omorât pe amândoi deja. încearcă să ții pasul.

Sophie se grăbi să îl prindă din urmă, cu sabia în teacă izbindu-i-se de coapsa imensă și cu inițiala F de pe uniforma ei băiețească pătată și mai rău de sânge. După douăzeci de minute de la începerea Probei, dăduseră peste o știmfă rănită, al cărei trup fără carne zăcea în Câmpiile cu Afine, cu una dintre aripile numai piele și os zdrobită. Tedros a spus să o lase în pace, căci știmfele îi atacau pe Nefericiți, nu pe prinți – ca să o vadă repezindu-se țipând la Filip și înghițindu-i scutul în întregime. Tedros a sărit în apărarea prietenului său, în vreme ce Filip urla și sărea de colo-colo ca un idiot, iar știmfa era cât pe-aici să îi mănânce pe amândoi înainte ca Tedros să o decapiteze în cele din urmă. De atunci îi arunca priviri atente prietenului său.

— Nu-i vina mea că pasărea aia e dementă, insistă Sophie pentru a patra oară, încercând să sune cât de princiar putea.

Ultima zi în Școala pentru Băieți zburase într-o ceață plină de panică. Disperată să răspundă semnalului de alarmă al Agathei, Sophie așteptase până la lăsarea serii, sperând să plece pe furiș spre castelul fetelor, dar Castor dormi în fața Camerei de Asuprire, pentru a se asigura că cel care conducea echipa băieților rămânea în celulă și se odihnea. Nu că Sophie s-ar fi putut odihni chiar dacă dorea – Tedros își petrecu toată noaptea desenând hărți detaliate ale Pădurii Albastre, ascuțind sabia tatălui său, pe care Manley i-o returnase înciudat, și făcând strategii, așa cum făcuse pe când era căpitanul armatei Binelui.

— Vom fi propriul nostru grup, Fii. Lasă-i pe Arie și pe prinți să le atace pe celelalte fete, în timp ce noi vom ținti direct spre Sophie și Agatha. Fără îndoială

luptă împreună, la fel ca noi doi, spuse el. Trebuie să le ucidem pe loc, altfel ne vor omorî ele pe noi.

— Nu putem să ne ascundem sub podul Apei Albastre până la răsărit? icni Sophie, cu perna peste părul înfo- iat de prinț.

— Asta m-aș aștepta să spună o fată, pufni Tedros.

Acum, fata aceea, prizonieră în corpul unui băiat, îl urma pe cel care avea să o asasineze, printr-un tufăriș albastru întortocheat. Tedros ridică privirea spre fiecare stejar turcoaz, scrutându-l înainte de a sări pe cel mai înalt trunchi din cele din jur.

— Ce faci? șuieră Sophie.

— Agatha tocmai a intrat pe poarta de vest, spuse Tedros, cățărându-se în copac. Primul lucru pe care îl va face va fi să traverseze Câmpul cu Ferigi pentru a o găsi pe Sophie. Haide, vom vedea bine ferigile de aici de sus.

Sophie nu se mai cățărase niciodată în copaci („Doar băieții se puteau bucura de o formă atât de josnică de divertisment", declarase ea), însă gândul că avea să o vadă pe Agatha o făcu să urce în vârful stejarului mai repede decât Tedros. își găsi un loc pe cea mai înaltă creangă, cu briza înghețată amorțindu-i fața, și încercă să își mijească ochii pe deasupra coroanelor dese ale arborilor, în timp ce prințul urca în spatele ei.

— Nu văd nimic, mormăi ea.

— Ia-mă de mână.

Sophie privi țintă la palma întinsă a lui Tedros.

— Relaxează-te, amice, nu te voi lăsa să cazi, spuse ei.

Sophie își puse mâna mare în palma lui, iar el o strânse ferm, apoi se înălță spre frunzișul mai rar, trăgându-l pe tovarășul său de celulă după el. Fața Sophiei,

pe care începea să se ivească barba, se înroşi ca racul, amintindu-şi cum era când o ţinea Tedros de mână, aşa cum făcuse cu un an în urmă, când se îndrăgostiseră prima oară... când o invitase la bal, chiar aici, în Pădure... se aplecase în lumina lunii, exact aşa... buzele lui căutându-le pe ale ei...

—Transpiri ca un porc, Filip, pufni Tedros, dându-i drumul mâinii lipicioase.

Sophie tresări şi ieşi din transă, ţipând în sinea ei, şi se apucă de o creangă, pierzându-şi echilibrul.

— Nu vezi nicio fată? întrebă Tedros. Le vezi?

Sophie privi printre frunze, la priveliştea largă a Pădurii de nord. Câmpul cu Ferigi, Tufărişul cu Pini şi Tufărişul Turcoaz erau luminate din plin, cu aceeaşi incandescenţă hibernală, dar nu putea vedea nicio uniformă safir a fetelor – doar câteva mantii cenuşii ale băieţilor furişându-se printre arbuşti. Simţi o împunsătură de tristeţe nevăzând-o pe Agatha, apoi uşurare că nu o zărea nici Tedros.

— Ea şi Sophie trebuie că se ascund speriate, spuse prinţul. Vom aştepta aici până când va mişca vreuna dintre ele...

O explozie de artificii albe se răsfiră pe cer, din Pădurea de sud, semnalând prima predare. Tedros şi Filip se răsuciră, aproape alunecând de pe creangă, şi văzură coroanele copacilor foşnind în depărtare, lângă Răzorul cu Dovleci. Răsunară strigăte, ale unui băiat şi ale unei fete, laolaltă cu ţipetele stridente ale unui monstru, în timp ce pe deasupra copacilor zburară dovleci albaştri, ca nişte mingi lovite cu piciorul, urmaţi de o jerbă de artificii roşii şi albe, într-o explozie lungă şi înspăimântătoare.

Apoi se aşternu tăcerea.

— Ce s-a întâmplat? îngăimă Sophie.

— Una dintre capcanele profesorilor, spuse Tedros. Doar că a prins copii din ambele tabere, orice ar fi fost.

Sophie se răsuci către tabelele de marcaj. „Te rog. Nu Agatha."

VEX, RAVAN, MONA și ARACHNE se întunecară toate.

Sophie oftă ușurată, apoi se încordă.

— Nu i-a ucis pe niciunul dintre ei, nu-i așa?

Tedros clătină din cap.

— Artificiile sunt diferite dacă mori, în loc să te predai. L-am întrebat pe Manley.

Sophie simți un val puternic de greață. Ideea că Tedros ar ucide-o cu adevărat nu îi intrase cu totul în cap. Dar faptul că îi pusese lui Manley întrebarea aceea simplă făcu ca lucrurile să devină reale. în desișul de sub ei se auziră pași, iar cei doi băieți priviră în jos și văzură doi prinți, unul voinic, altul slab ca un țâr, strecu- rându-se pe potecă, amândoi înarmați cu securi de luptă.

— Nefericiții sunt vai de capul lor când trebuie să lupte cu monștrii – sunt prea obișnuiți ca aceștia să fie de partea lor, spuse prințul cel voinic. Chiar și cu ajutorul nostru, Nefericiții ăia și-au aruncat steguleţele ca niște prostănaci.

— Ah, ei bine, vom avea noi mai multe șanse să găsim comoara, spuse cel slăbănog, iar dinții îi clănțăneau din pricina frigului. însă fetele alea, Cititoarele, nu se văd nicăieri, și am răscolit toată Pădurea de sud.

— Probabil se ascund sub Podul Apei ca niște lașe. Haide.

Sophie îi urmări plecând, iar inima i se strânse și mai tare.

— Filip? spuse Tedros văzând chipul prietenului său.

— Prinții se transformă în asasini? Găsirea comorii depinde de viețile a două fete?

Sophie se întoarse, palidă și speriată.

— Tu nu ești așa, Tedros. Indiferent ce crezi că s-a întâmplat, zise ea, iar vocea scăzută i se poticni. Nu ești un ticălos.

încet, fața prințului se înmuie, ca și când în cele din urmă s-ar fi văzut prin ochii prietenului său.

— Nu mă cunoști, spuse el încet.

Sophie simți că ramura se clatină, apoi își dădu seama că îi tremurau picioarele.

— Dacă toate astea nu sunt decât o greșeală? șopti ea. Dacă Sophie nu vrea decât să meargă acasă cu prietena ei?

Tedros strânse din maxilar uitându-se în depărtare, luptându-se cu sine însuși.

— Dacă nu vrea decât să își recapete finalul fericit? spuse Sophie.

Corpul lui Tedros se încordă și mai tare, ca o carapace gata să crape...

Apoi chipul i se împietri din nou ca o mască.

Sophie îi urmări privirea care trecu pe lângă ea, în- dreptându-se spre vârful unui turn din castelul fetelor, înălțat deasupra Pădurii Albastre, în linie directă cu copacul lor. Tedros își miji ochii spre acoperișul deschis din Turnul Onoarei, luminat de torțe și împrăștiind artificii pe cer.

— Vino, haide să mergem, zise Sophie repede, știind ce era pe acoperișul Onoarei...

Dar Tedros nu se mișcă, privind spre menajeria de garduri vii dedicată cândva tatălui pe care îl prețuia... acum preschimbată în imaginea mamei care îl abandonase.

— Tedros, orice ar fi, nu merită să te uiți, insistă Sophie.

Prințul rupse o frunză mare și albastră din copac și o transformă în gheață cu degetul care licări auriu și incandescent. Ridicând-o la ochi, topi magic marginile gheții până când aceasta se curbă ca lentila unui binoclu, mărind priveliștea așternută sub ochii lui.

— Tedros, te rog, repetă Sophie.

Dar deja găsise ultima sculptură de lângă balcon, încadrată de un perete de ghimpi mov. Imaginea mamei sale care își îneca prințul nou-născut cu o ură necruțătoare. O mamă care dorea ca singurul ei fiu să moară.

— Nu este adevărat, rosti Sophie încet, uitându-se prin lentila lui. Știi că nu este.

Tedros nu spuse nimic, privind țintți spre scenă și scoțând aburi cu răsuflarea sacadată.

— Vrei să știi de ce trebuie să moară fetele alea? spuse el. Din același motiv pentru care tata a lăsat un preț pe capul mamei mele.

Se întoarse spre prietenul său, cu ochi umezi.

— Pentru că este singurul final fericit rămas.

Speranța se evaporă de pe chipul Sophiei ca o lumină ce moare.

— Acum chiar că suni ca un ticălos, îngăimă ea.

Cei doi băieți se priviră încruntați, cu piepturile atingându-li-se pe creangă, și lacrimi în ochi.

Tedros se strecură pe lângă Filip și dădu să coboare din copac.

— Du-te și ascunde-te dacă vrei, spuse el. Dar eu le voi găsi pe fete.

Sophie îl privi țeapănă, iar pe spate simți cum i se scurg broboane reci de sudoare. Voia din toată ființa să o ia la goană și să se ascundă sub pod până la răsărit, să-și salveze viața.

Dar nu îl putea lăsa să o găsească pe Agatha.
Cu picioarele tremurând, îl urmă pe prinț.
Agatha știa multe lucruri despre Sophie, de la culoarea ei preferată (rozul primulelor) până la semnul din naștere în formă de căpșună de pe glezna ei și felul în care roșea întotdeauna înainte de a râde. Dar, mai ales, Agatha știa că Sophie va avea doar o singură tactică pentru a supraviețui acestei probe.

Să se ascundă sub pod.

Știind că Tedros o va vâna din momentul în care intrase în pădure – spionând-o chiar dintr-un copac, din câte îl cunoștea, Agatha se mogrifică într-un râs negru și își cără hainele în gură, furișându-se prin Câmpul cu Ferigi. Când ajunse la Apa Albastră, care bolborosea liniștită sub podul cenușiu de piatră, își reluă forma umană și se îmbrăcă ascunzându-se în tufișurile albastre de mentă, apoi se strecură pe malul umbrit al apei. Sub pod era întuneric beznă, dar nu își putea aprinde degetul de teama de a nu atrage băieții.

— Sophie? șopti Agatha, intrând în apa rece ca gheața până la genunchi, iar peștii o zbughiră speriați.

Nu avea de unde să știe dacă nu cumva Sophie se transformase într-o pisică de mare.

— Sophie, sunt e-e-eu, șuieră ea, cu dinții clănță- nindu-i...

O mână rece ca gheața o apucă de ceafa și o trase în apă. Ieși la suprafață căznindu-se să tragă aer în piept și deschise gura să strige după ajutor, când le văzu pe Hester, Anadil și Dot uitându-se la ea, cu fețele camuflate cu noroi, ascunse până la mijloc în apă, într-o scobitură din mal. Agatha s-ar fi putut prăbuși de ușurare.

— V-am spus că va veni aici, pufni Dot către vrăjitoare înainte de a-i întinde Agathei doi pumni plini cu sardine transformate în spanac și sfeclă elvețiană.

Agatha avea tendința să considere legumele mâncare pentru iepuri, dar era prea flămândă ca să îi mai pese.

— Unde este Sophie? mormăi ea cu gura plină de spanac.

— Credeam că va fi cu tine, se încruntă Anadil, iar șobolanii i se iviră de sub guler, cu fețele blănoase camuflate și ele. în schimb suntem toate aici, încercând să nu murim, pe când muierea aia a dat bir cu fugiții și luptă de *partea* cui nu trebuie.

— Nu pentru mult timp. Vraja lui Yuba își va pierde efectul dintr-o clipă în alta, zise Agatha țncordându-se. Trebuie să o găsim pe Sophie înainte să se transforme din nou în fată.

Până și demonul lui Hester părea îngrijorat acum.

— Și mai e ceva, spuse Agatha amenințător.

Cu voce scăzută, le povesti tot ce văzuse în memoria lui Evelyn, până când vrăjitoarele ajunseseră practic să gâfâie de spaimă.

— îl aduce pe Directorul Școlii înapoi? țipă Dot. Cum?

— Vorbește încet, imbecilo! o repezi Anadil. Uite, nu are sens. Nici măcar un clarvăzător nu poate aduce o fantomă înapoi din morți pentru mai mult de câteva secunde...

— Dacă nu cumva a găsit o altă cale, cugetă Hester, ridicând privirea spre Anadil. Doar că are nevoie de ajutor pentru a o face.

Agatha simți fiori pe șira spinării, amintindu-și cuvintele enigmatice ale lui Evelyn înainte de venirea nimfelor, sugerând că Decana nu era singurul Rău din această poveste. Dar cine altcineva atunci? Cine o putea ajuta să îndeplinească un plan atât de funest? Cine avea să sfârșească în rolul de *ticălos?*

Se gândi la mesajul țestoasei, care o avertizase în legătură cu această Probă... la rețeta din biroul Decanei, care dezvăluia o vrajă ce le condusese spre... spre zâmbetul malițios al lui Evelyn care știa exact unde se afla Sophie în tot acest timp...

— A vrut ca eu și Sophie să luăm parte la Probă separat, spuse Agatha, înțelegând brusc. A fost planul ei tot timpul. A vrut ca Sophie să fie în echipa băieților.

— Dar de ce? întrebă Dot. De ce ar vrea ca Sophie să lupte cu Tedros?

Hester avu privirea aceea gânditoare și preocupată din nou înainte de a se uita încruntată spre Agatha.

— Este ultima oară când te voi întreba lucrul ăsta, Agatha. Ești sigură că Sophie e Bună?

Agatha se uită spre tabela cu punctajul băieților, iar numele lui Filip licărea aprins de licurici.

— Vechea Sophie s-ar ascunde aici pentru a-și salva pielea. O știm toate, spuse ea, aproape ca pentru sine. Dar, în schimb, este în pădure, cu băieții... adăugă ui- tându-se spre Hester. Asigurându-se că nu mă găsesc.

Hester lăsă aerul să-i scape din piept, convinsă în cele din urmă.

— Atunci trebuie să o găsești înainte să se transforme din nou în fată, nu-i așa? Să o găsești pe Sophie și să te ascunzi cu ea până la răsărit. Să ne lași pe noi să luptăm cu băieții. Dacă veți câștiga proba, vom avea o nouă șansă de a găsi Povestașul. *Trebuie* să fie în turnul ăla unde...

Se opri înțepenind, mijindu-și privirea.

Agatha auzea și ea vocile acum.

— Millie, ar trebui să ne ascundem aici, zise Beatrix de pe malul de deasupra lor.

Capul ei chel apăru în raza lor vizuală când își vârî papucul albastru în apă și intră tremurând cu mantia de safir plutind în spate ca o capă.

— Băieții vor presupune că suntem aici ca niște lașe, spuse Beatrix. Dacă așteptăm sub mal, îi putem ataca primele.

Millicent veni în urma ei, cu părul roșu murdar prins în creștetul capului.

— în continuare, sunt de părere că ar trebui să ne mogrificăm și să așteptăm într-un copac.

— Și să sfârșim goale în pădure, dacă trebuie să ne reluăm forma? mormăi Beatrix cercetând malul în căutarea unui loc în care să se ascundă. Nu va fi *observabil...*

Vocea i se întrerupsese când se uită la propria ei reflexie în apa întunecată. Doar că mai era ceva reflectat lângă ea... O pereche de ochi... Nu, două perechi... Trei...

Ridică privirea icnind – Agatha îi acoperi gura cu mâna și o țintui de mal împreună cu Anadil, în timp ce Hester și Dot o imobilizară pe Millicent.

— Unde este Povestașul? mârâi Agatha, eliberându-i gura. ^

— în caz că ți-a scăpat, suntem în aceeași *echipă*, îi aruncă Beatrix.

— Unde l-ai ascuns? șuieră Agatha. De ce nu l-a putut găsi Sophie?

— în primul rând, habar nu am despre ce vorbești. în al doilea rând, de când s-a transformat Prințesa Agatha într-un acolit agresiv?

— Mantia din piele de șarpe de sub patul tău... uniforma de băiat... ai fost *în* castelul băieților...

— Singurul lucru de sub patul meu este un cufăr cu lucruri pentru machiey și extensii de păr care îmi lipsesc foarte mult, ca să fiu sinceră...

— *Minți*, rosti Agatha amenințător. Știm că Decana te-a trimis!

— Decana de-abia mă cunoaște, oricât de tare m-aș strădui să o lingușesc, răspunse Beatrix. Am fost selectată să iau parte la Probă după ce am obținut primul loc și nu mi-a acordat nici cea mai mică atenție. Mă gândesc că, dacă voi câștiga Proba, s-ar putea să învețe cum mă *cheamă.*

Agatha o privi țintă, surprinsă. Îi scrută fața lui Beatrix și în cele din urmă își slăbi strânsoarea, iar Beatrix se eliberă.

— Vino, Millie. Haide să vânăm băieți, pufni ea, înaintând prin apă, iar prietena ei pistruiată se grăbi să o prindă din urmă.

Agatha se uită cu ochi mari și sticloși în apele râului, pierdută în gânduri. Ridică privirea spre Hester, palidă la față.

— Hester, dacă uniforma de băiat nu a fost a lui Beatrix... atunci a cui a fost?

Dar Hester nu o asculta, nici Anadil sau Dot. Toate trei se uitau cu ochii cât cepele în spatele ei, paralizate.

Agatha se întoarse încet.

În aval, un prinț voinic îi pusese securea la gât lui Beatrix, în vreme ce un prinț slab o țintuia pe Millicent cu sabia. Arie stătea între ei, rânjind către Agatha și vrăjitoare, cu un pumnal ruginit și zimțat în mână.

— Lasă-le să se predea, Arie, spuse Agatha răgușit, încercând să-și păstreze calmul. Lasă-le să arunce steagul.

— Acestea sunt regulile de la Școala pentru Bine și Rău? zise Arie zâmbind spre ea, iar ochii violeți i se învolburară. Păcat că nu sunt *elev*.

— Atunci nu ai ce căuta aici, se încruntă Agatha spre el, iar vocea începu să-i tremure când Beatrix și
Millicent se smiorcăiră mai tare. Și nici prinții cu care ai venit.

— Vezi tu, mama obișnuia să-mi spună că adevărații ticăloși nu au decât un singur Potrivnic. O singură persoană care stă în calea fericirii lor.
Cu pumnalul său ruginit, Arie își pieptănă țepii de păr negru, lucind precum pliscurile de corbi.

— Doar că Potrivnicul meu, se pare, este în *școala* ta. Iar dacă războiul nu mă va aduce în fața lui, poate că un mic masacru îl va aduce pe el la mine.

— *Potrivnicul* tău? De *aceea* ești aici? spuse Agatha îngrozită, privind la securile prinților care zgâriau gâturile fetelor. D-d-dar cine? Cine din școala asta ar putea dori să rănească oameni nevinovați?

Arie se opri, privind-o țintă.

— Asta-i pericolul poveștilor.

Privi încruntat spre castelul fetelor, iar ochii lui mov se înnegurară de o tristețe ciudată.

— Uneori o poveste o deschide pe alta.

Se întoarse spre prinții săi.

— Ucideți-le.

Prinții ridicară securile. Beatrix și Millicent icniră, urmând să moară...

— *NU!* strigă Hester.

Demonul tatuat îi explodă de pe gât, umflându-se până ajunse cât un pantof și căpătând culoarea sângelui. Exact când lamele securilor atingeau gâturile fetelor, iar Beatrix și Millicent se sufocau, demonul lui Hester smulse steguleţele albe ale fetelor din buzunarele mantiilor și le aruncă la pământ. Ambele Fericite dispărură instantaneu, în vreme ce securile despicară aerul rarefiat, iar din corpurile lor evaporate se ridicară artificii albe spre cer, pâijolindu-i pe prinți și făcându-i să cadă zvârcolindu-se la pământ.

Furios, Arie își aruncă pumnalul zimțat spre Hester, însă aceasta se transformă în morcov în aer și se întoarse ca un bumerang lovindu-l în față și doborându-l la pământ.

— Fugiți! strigă Dot spre Agatha și vrăjitoare.

Fetele se răsuciră toate pe călcâie, gata să o ia la goană,

dar din Câmpul cu Ferigi dădeau năvală spre ele încă şase băieţi cu capetele acoperite de glugi şi fiuturându-şi armele. Agatha făcu ochii mari. Niciunul dintre ei nu era Filip... sau Tedros.

— Du-te şi caut-o pe Sophie! strigă Anadil spre Agatha, trăgându-se aproape de Hester şi Dot.

— Lupt cu voi! răspunse Agatha.

— Agatha, *pleacă*! spuse Dot, băieţii aflându-se la şapte metri distanţă. Sophie are nevoie de tine înainte de a fi prea târziu!

— Nu! Nu vă pot lăsa să muriţi! strigă Agatha...

— Nu pricepi! zise Hester şi se răsuci spre ea, aruncând scântei din ochi. La întrunirea vrăjitoarelor nu este loc pentru o a *patra.* Nu *te vrem!*

Simţind lacrimile înţepătoare, Agatha sprintă spre copacii albaştri, uitându-se în urmă şi văzând că Hester era cu ochii pe ea, albă de frică. Apoi Hester se întoarse, degetul îi licări roşu incandescent, dar băieţii se apropiară şi Agatha nu mai văzu nimic de ei.

Sus, în balconul profesorilor, lady Lesso şi profesoara Dovey strângeau din dinţi privind tabelele cu punctajul băieţilor şi fetelor, luminate de torţe – singurul semn care le spunea ce se întâmpla în Pădurea tainică şi întunecată.

Cu coada ochiului, profesoara Dovey se uită la fluturiii învârtejiţi deasupra profesorilor şi la Pollux care păzea uşa. Nu se vedea nici urmă de Evelyn pe vreunul din balcoane sau în Poienița de dedesubt.

Se auziră aclamaţii puternice de jos, de la şcoala băieţilor, sărbătorind dispariţia numelor lui Beatrix şi Millicent de pe tabelă. Cele două fete reapărură în Poienița, tremurând şi plângând, înainte ca nimfele să le ducă în zbor înapoi în castel, unde aveau să primească tratament magic.

în vreme ce băieții scandau fuduli din toți rărunchii, bucuroși că în echipa fetelor nu mai rămăseseră decât șase concurente, profesoara Dovey se apropie de lady Lesso.

— Scutul tău protejează poarta de sud, șopti ea repede, îl poți sparge și intra...

— Pentru ultima oară, Clarissa, dacă un profesor se amestecă în Probă, termenii stabiliți devin *nuli,* șuieră lady Lesso. Toți băieții și prinții ar lua castelul cu asalt. Ar fi un masacru.

— Numai tu poți pătrunde prin scutul acela! Dacă nu le «ouți, Sophie și Agatha vor muri!

Lady Lesso se răsuci spre ea.

— Am mai intervenit la insistențele tale până acum, din pricina lui Evelyn, rosti ea mânioasă, pe un ton acuzator. Nu vei ști niciodată ce preț *am plătit.*

Profesoara Dovey rămase tăcută un moment îndelungat înainte de a vorbi din nou.

— A atacat-o pe Agatha, lady Lesso. Exact acolo, în sala de clasă, într-o școală pe care ar fi trebuit să o protejăm. Iar acum uzurpatoarea noastră ne pune în pericol singura speranță de pace, iar tu sugerezi ca Agatha să se apere *singură*? Asta nu-i răutate, lady Lesso. E *lașitate,* spuse profesoara Dovey, pe un ton scăzut, șuierător. De data asta nu mai există Directorul Școlii să ne salveze de Evelyn Sader. Ai rămas doar tu. Și, oricare ar fi finalul lui Evelyn, merită plătit *orice* preț să îl împiedicăm.

Lady Lesso întâlni privirea vehementă a colegei sale. Apoi își drese repede glasul și se uită în altă parte.

— Exagerezi, ca de obicei, Clarissa. Agatha le are alături pe cele mai bune vrăjitoare ale mele, protejând-o. Hester și Anadil sunt niște aliate mai mult decât capabile.

Pe lângă capetele lor trecură scântei din Pădure, iar balconul lor întunecat fu scăldat în jerbele albe de lumină ale artificiilor.

Profesoarele se întoarseră şi văzură numele lui HESTER dispărând de pe tabela de marcsy, iar vrăjitoarea tatuată se materializă în Poieniţă, cu faţa şi mantia albastră murdare de sânge. încercă să se ridice, dar căzu în genunchi.

— Ce s-a întâmplat? strigă profesoara Sheeks, dând buzna pe lângă ursul mătăhălos al lui Pollux în castel, urmată de profesoara Anemone şi de câţiva dintre conducătorii grupei de pădure.

Profesoara Dovey privi ţintă spre dâra de sânge pe care o lăsa Hester pe iarba moartă, în timp ce nimfele o qjutau să intre în tunel.

Cu mâinile tremurând, se răsuci spre lady Lesso...

Dar aceasta dispăruse deja.Agatha văzu numele lui HESTER dispărând de pe tabela de marcaj, artificiile albe care semnalau că cineva se predase și simți o ușurare palpabilă. Hester era încă în viață.
Sprintă printre lalelele albastre fosforescente, numărând câte fete mai rămăseseră în Pădure...
Anadil, Dot, Yara, Sophie...
Și totuși Sophie nu se aflase în grupul de băieți care atacase vrăjitoarele... nici Tedros.
Inima Agathei bătu mai tare. Era Sophie *cu* Tedros acum? De ce ar sta în preajma lui dacă se putea transforma în fată în orice clipă?
O groază înfiorătoare i se insinuă în stomac. O ignoră.
„Bineînțeles că este cu Tedros. Se asigură că nu mă găsește", încercă ea să se convingă. „Mă protejează."
Dar acum groaza prindea rădăcini, insinuându-se tot mai adânc...
O mantie din piele de șarpe și o uniformă de băiat, făcute ghem sub pat...
încheietura plină de urme de spiricși cu două săptămâni în urmă...
O prietenă atât de disperată să o ducă acasă...
Agatha se opri ca trăznită în tufărișul cu pini.
„O vrajă roz."
Inima îi dudui în piept, amintindu-și cum se desprinsese Tedros de ea în turn, căutând înnebunit pe cineva care nu era acolo.
„Nu... imposibil..."
Nu se putea ca Sophie să fi fost acolo! Nu noua Sophie, cea mai bună prietenă, la fel de fidelă pe cât îi fusese cândva Agatha ei! Nu Sophie cea Bună, care își risca viața pentru ea în clipa de față!
Această Sophie *nu ar fi putut* să îi despartă pe ea și pe Tedros, pretinzând apoi că era de partea ei. Nici măcar Vrăjitoarea din Pădurea îndepărtată nu putea fi atât de prefăcută, atât de trădătoare, atât de... Rea.

Pe Agatha o trecură transpirațiile.

„Putea?”

în apropiere se auziră țipete de băieți, urmate de mormăitul unui căpcăun, iar deasupra Tufărișului Turcoaz explodară artificii roșii. Licuricii din CHADDICK și NICHOLAS pâlpâiră și se stinseră pe tabela de marcaj a băieților.

Agatha o apucă spre poarta de sud, mai disperată să o găsească pe Sophie decât fusese vreodată.

— Poarta de sud?

Sophie îl urmă pe Tedros printre sălciile alb-albăstrui scânteietoare, cizmele ei de băiat părând minuscule pe lângă pașii gigantici lăsați de un trol sau vreo altă creatură infernală. Cărarea era denivelată, avea gambele înțepenite, iar pantalonii strâmți îi intrau în fund, astfel că înainta poticnit ca un copilaș neputincios.

— Ce este lângă poarta de sud?

— Răzorul cu Dovleci, spuse Tedros, care era cu mult înainte, tăind câteva crengi ce le stăteau în cale. Cea mai curată parte a Pădurii. Le putem vedea pe Sophie și Agatha dacă se furișează. Asta dacă mă prinzi din urmă.

Sophie făcu o grimasă, gândindu-se cum ar putea să o protejeze pe prietena ei cea meu bună de Tedros când avea să o găsească. Va trebui să îi facă o vrajă de nemișcare înainte să apuce să o rănească pe Agatha. Va trebui să îi fure steguleț roșu și să îl arunce la pământ...

Deodată, inima porni să îi bată mai repede, văzând licărul mătăsii roșii în buzunarul mantiei lui Tedros...

Stătea cu spatele spre ea...

Era șansa ei.

Sophie simți că degetul i se încinge, roz, devenind aprins sub imboldul fricii. Cu inima duduindu-i în piept, ridică

degetul încet, îndreptându-l spre spatele lat al lui Tedros...

— Chiar dacă eşti vai de capul tău în luptă, mă bucur că eşti cu mine, Fii, spuse Tedros în faţa ei. întotdeauna mi-am dorit un prieten la cataramă cu care să fac echipă. Ştii tu. Ca fetele alea două.

Buricul degetului Sophiei păli.

Tedros se întoarse, ridicând dintr-o sprânceană.

— Dar, serios, trebuie să te car în spate?

Inima Sophiei palpită şi se grăbi să înainteze, încercând să meargă ţeapăn ca un băiat.

— Ciudat că nu am dat peste nicio capcană de-a profesorilor...

— Pff, este uşor să învingi monştri, Filip. Diavolul pe care îl *cunoşti* este cel de care trebuie să te temi.

Sophie se opri, uitându-se la Tedros mângâiat de sălciile cu ramuri lungi şi scânteietoare, ca şi când eu* fi salutat un cavaler ce pornea la război.

Prinţul simţi liniştea şi se întoarse.

— Ce mai este acum?

— Ai ucis vreodată pe cineva, Tedros?

— Ce?

Sophie îl privi încruntată, de la trei metri distanţă.

— Ai *ucis* vreodată pe cineva?

Tedros înţepeni, privindu-şi prietenul cu chip de elf şi ochi senini.

— Am ucis un gargui, pufni el.

— Atunci a fost apărare, Tedros. Acum e răzbunare, zise Sophie rece. Acum e *crimă.*

Chipul ei princiar se întunecă de durere.

— Oricât de Bun ai încerca să fii după, nu vei scăpa niciodată de asta. îţi va bântui visele şi te va face să te temi de tine însuţi. Te va urmări ca o umbră neagră urâtă, spunându-ţi că mereu vei fi Rău, până când va deveni pur şi simplu... o parte din tine.

Tedros se foi stânjenit, mutându-se de pe un picior pe altul.

— Cum să nu. De unde știi tu? Filip de pe Muntele Honora care nu poate să lupte nici măcar cu o *știmfă*.

Sophie îl săgetă cu privirea.

— Pentru că am ucis mai rău decât vei ști tu vreodată.

Tedros se holbă la prietenul său, uluit.

Lumina lunii se strecura printre copacii albaștri ca gheața, scăldându-i pe cei doi băieți într-un halou, iar aburii răsuflării lor pluteau între ei.

Tedros înclină capul, uitându-se la Filip în lumină.

— E ciudat. Fața ta arată altfel.

— Poftim?

— Pare... mai netedă, spuse Tedros curios, pășind către prietenul său. Ca și când te-ai fi bărbierit...

Sophie icni. „Vrtya!" Se obișnuise atât de tare să fie băiat, că uitase de vrqjă! Avea să se preschimbe în fată din clipă în clipă! Trebuia să se îndepărteze de el!

— E doar lumina, murmură ea, îndemnându-l pe Tedros să o ia înainte.

— Haide să mergem, până nu ne mănâncă un trol.

Deasupra capetelor lor se auzi un mormăit slab, iar Tedros se opri în loc.

— Ce a fost asta?

— Nu aud ni...

Dar se auzi din nou, un șuierat răgușit, ca un balon găurit.

Cei doi băieți ridicară încet privirea spre salcia plângătoare.

— Cine este acolo? strigă Tedros.

între crengile subțiri și frunzele albastre scânteietoare, distinseră marginile a ceva ce se ascundea sus în copac.

Tedros își mări privirea mai tare, iar ochii i se obișnuiră cu întunericul, până când văzu o umbră... o umbră umană... într-o mantie albastră ca safirul.

— O *fată,* spuse el dispreţuitor.

Artificiile explodară în spatele lor, băieţii se răsuciră şi văzură luminile dispersându-se pe cer, de pe tabela de marcaj erau şterse încă două nume de fete.

DOT.

ANADIL.

Sophie răsuflă uşurată. Cele două vrăjitoare supra- vieţuiseră îndeajuns încât să îşi arunce steguleţele la pământ.

Dar apoi văzu că ochii lui Tedros rămân ţintuiţi pe copac, scânteind întunecaţi. Căci, dacă acele două fete se predaseră, atunci era posibil ca fata prizonieră în acel copac, în clipa aceea, să fie...

— O prind eu! ţipă Sophie, sărind pe copac...

Dar Tedros fu mai rapid, sărind pe lângă prietenul său ca o panteră şi repezindu-se spre fata ascunsă. Sophie urcă grăbită printre crengi în urma lui, ştiind că trebuia să ajungă la Agatha prima. Se avântă printre crengile ascuţite şi încâlcite, trăgându-l pe Tedros de gulerul mantiei. Prinţul se dezechilibră şi rămase uitându-se cum prietenul i-o lua înainte.

— Ce faci? şuieră Tedros.

Sophie îşi adună fiecare dram de putere din corpul ei de băiat pentru a urca în copac până la fata ascunsă. Tocmai când era aproape, Tedros o prinse din spate.

— Este *a mea,* Filip, mormăi el, dându-şi prietenul deoparte.

Panicată, Sophie îi dădu un şut în dos, iar Tedros ate- riză cu faţa în jos pe o creangă de dedesubt.

Filip se grăbi să treacă pe lângă el, Tedros se întinse şi îl apucă, Filip îl plesni cu forţă, se îmbrânciră printre ramurile dese, muşcându-se şi lovindu-se cu picioarele ca animalele, până când Tedros îl aruncă pe Filip înapoi, exact când ajunseră la fata încolţită. Respirând greoi, cu obrajii stacojii, prinţul scrâşni din

dinți, își ridică sabia deasupra prăzii și îi trase gluga mârâind...

Apoi lăsă încet sabia în jos.

— Cine *ești?*

Sophie veni lângă el și se uită la fata roșcată ascunsă printre frunzele albastre, gemând încet, cu ochii abia deschiși, un nas lung și o față pistruiată de o paloare cadaverică.

— *Yara?*

— O cunoşti? întrebă Tedros făcând ochii mari.Am auzit pe cineva strigând-o pe nume în Poieniţă înainte să intre, se grăbi Sophie să mintă, amintindu-şi că niciunul dintre băieţi nu o mai văzuse pe Yara înainte.

— Ei bine, găseşte-i steguleţul alb şi aruncă-l la pământ, mormăi Tedros. Trebuie să le căutăm pe Sophie şi Agath...

Vocea i se întrerupse când observă o pată de sânge uscat pe bărbia Yarei. încet, Tedros îi desfăcu mantaua şi scoase la iveală o tăietură adâncă, cu crestături, care i se întindea pe gât şi din care sângele se scursese deja.

— Arie, şopti Tedros, uitându-se la Yara care răsufla cu greu, şuierător, cu traheea tăiată. Sunt urmele cuţitului său.

Sophie se uită la el, iar pe chipurile lor se citea aceeaşi teamă neajutorată. Yara era pe cale să moară.

Sophie îi cuprinse capul Yarei iar Tedros scotoci frenetic prin buzunarele ei, fără să găsească nimic.

— Trebuie să te trimitem înapoi la profesorii tăi, Yara, spuse el insistent. Unde este steguleţul tău?

Sophie clătină din cap, amărâtă.

— Nu vorbeşte.

— Yara, trebuie să te egutăm! zise Tedros disperat, apucând-o de umeri.

— Ţi-am spus, Tedros...

— *YARA!* ţipă Tedros.

Yara se mişcă în braţele lui, cu ochii încă închişi.

— Nu sunt... nu... Yara, şopti ea.

Sophie şi Tedros tresăriră surprinşi.

încet, Yara reuşi să-şi deschidă cu greu ochii albaştri, privindu-l pe Tedros. Zâmbi, ca şi când s-ar fi uitat la cel mai bun prieten al lui.

— v 446Nu... nu... nu am fost niciodată.

Prințul îi dădu drumul, căci chipul Yarei începu să se schimbe. Obregii i se aspriră și se acoperiră de tuleie roșcate, maxilarul îi deveni mai reliefat, cu o bărbie pătrată, nasul ei lung ca un plisc se scurtă, părul roșcat și ondulat se retrase înspre craniu până când ajunse scurt, periuță. Sophie păli, văzând destrămându-se o vrajă pe care o cunoștea atât de bine. Tedros păli și mai tare, uitându-se la băiatul pe care îl cunoștea și mai bine.

— T-T-Tristan? bolborosi Tedros, uluit. Dar este imposibil... cum se poate... cum s-a putut...

— îmi petre rău... îngăimă Tristan, redevenind băiatul care fusese. Școala lor... era așa de... *frumoasă.* Iar băieții... băieții erau așa de meschini... în afară de tine, Tedros... Erai singurul meu prieten.

Cu ochii umezi, Tedros nu putea vorbi. Se uită la Tristan, apoi la Filip, năucit cu totul.

— Tristan, avem nevoie de steguleț tău, reuși să rostească Sophie.

— M-a lăsat să stau în școala fetelor, spuse Tristan, tremurând. A spus că pot sta atâta timp cât... atâta timp cât...

— Cine te-a lăsat să stai? întrebă Tedros, încă în ceață.

— Decana... atâta timp cât îl țineam ascuns pentru ea... de aceea l-am mutat de sub m-m-masă...

— Șșșșt, zise Sophie atingându-i gâtul. Spune-mi unde îți este steguleț.

Ochii lui Tristan îi găsiră pe ai ei și deodată licăriră, recunoscând-o. O privi meu adânc și zâmbi slab.

— Tu ești.

Inima Sophiei făcu implozie.

Tedros se uită la Tristan, confuz.

— Dar Filip a venit la şcoala noastră după ce ai plecat tu. Cum de poţi să...

— Delirează, se grăbi Sophie să intervină, apoi îl strânse pe Tristan mai tare, arătându-i F‚ul de pe gulerul ei. Sunt *Filip,* Tristan. Filip de pe Muntele Honora. Şi am nevoie de steguleţul tău, *te rog...*

— Povestaşul, spuse Tristan, continuând să zâmbească spre ea. L-am... l-am ascuns în cartea voastră de poveşti... cum mi-a spus ea să fac... ştia că nu veţi căuta niciodată acolo...

— Ce tot spune? întrebă Tedros agitat.

— Habar n-am, minţi Sophie, cu inima detunându-i.

— Este în... cartea voastră... se înecă Tristan. Vine... după el... are.... nevoie de el pentru f-f-finalul vostru...

însă Tristan îşi dădea ultima suflare. Băiatul cu păr roşcat fu scuturat de convulsii, apoi rămase nemişcat. Inima îi cedă în cele din urmă, ochii i se închiseră încet încă o dată.

Centimetru cu centimetru, începu să licărească, ca un nimb, din ce în ce mai incandescent, până când căpătă culoarea aurului topit. Ca un fulger, corpul i se topi într-un fascicul de lumină şi ţâşni spre cer, iar din faţa Yarei apăru o constelaţie de stele auriu-portoca- lii, înainte ca luminile să se stingă şi să se prăbuşească deasupra Pădurii ca o ploaie de foc. Apoi numele YARA se întunecă pe tabela de marcaj a fetelor, iar Tristan dispăru.

Tedros trecu pe lângă Filip şi coborî poticnindu-se din copac. Sări în iarba albastră umbrită din spatele acestuia şi se îndoi de mijloc, venindu-i să verse.

— Cum a putut Arie să o ucidă! Cum a putut Arie să ucidă o fată! strigă el. Şi nu era o fată... era T-T-T-Tristan! Un băiat ca noi toţi... dar nimeni nu vorbea cu el, nimeni

nu se purta frumos cu el... nu-i de mirare că voia să fie în şcoala lor...
Tedros nu putea respira, prăbuşindu-se în genunchi.
— Nu voia decât să fie fericit!
Sophie îi puse mâna pe spate.
— Trebuie să îi fi fost atât de teamă, Filip, şopti Tedros. Singur în copacul ăla... murind...
îşi îngropă chipul în mâini.
— Nu mai pot vedea pe nimeni altcineva murind. Te rog. Nu aşa.
îşi trase nasul şi se şterse la ochi.
— Ai dreptate. Nu pot... nu pot face rău nimănui...
Sophie îngenunche în faţa lui.
— Nu trebuie să o faci.
— Fetele alea mă vor ucide dacă nu le omor eu mai întâi!
— Nu dacă îmi promiţi, spuse Sophie alinându-l. Promite-mi că le vei lăsa în viaţă.
Tedros ridică privirea spre ea, cu ochii umezi. Clătină din cap, ca şi când ar fi visat.
— în fiecare secundă arăţi diferit, Filip. Meu dulce, mai blând...
Se întoarse într-o parte, roşind.
— De ce îmi doresc întruna să fii prinţesă? De ce văd o prinţesă când mă uit la tine?
— Promite-mi că le vei lăsa pe Sophie şi pe Agatha să meargă acasă, imploră Sophie, cu vocea sugrumată.
Promisiunea unui prinţ.
— Cu o condiţie, spuse Tedros, iar privirile li se înlănţuiră. Că nu te vei întoarce în regatul tău, Filip. Că vei sta aici cu mine.
Sophie se înroşi ca racul.
— C-c-c-ce?
Tedros o prinse de umeri.

— Mă faci să rămân Bun, Filip. Te rog. Nu pot să sfârșesc ca Arie, furios și Rău. Ești singurul lucru care mă menține Bun.
Sophie simți că i se înmoaie întregul corp, privind țintă spre singurul băiat pe care îl iubise vreodată, care îi cerea să rămână cu el pentru totdeauna.
Ca băiat.
încet, simți că se desprinde de el.
— Ascultă-mă, Tedros, zise ea. Sophie trebuie să meargă acasă vie, cu Agatha. Este singura cale de a pune capăt acestei povești. Este singurul fel în care putem împiedica moartea altor oameni.
— Iar eu am nevoie de cel mai bun prieten *al meu,* spuse Tedros, strângând-o meu tare. Ai spus-o chiar tu, Filip. Nu vrei să sfârșești singur ca mama ta.
Ochii lui albaștri se înmuiară.
— Iar eu nu vreau să sfârșesc singur ca tata.
— Am pe cineva care mă așteaptă, Tedros, șopti Sophie. Cineva care mă cunoaște pe mine așa cum sunt cu adevărat. Cineva la care n-aș nenunța pentru niciun băiat din lume.
— Aș vrea să fii fată, spuse Tedros, iar mâna îi coborî de-a lungul spatelui prietenului său. De-asta văd mereu o fată în chipul tău.

— Promite-mi că le vei lăsa să plece, insistă Sophie, cu inima galopându-i...Eşti tot ce mi-a mai rămas, Filip, imploră Tedros. Nu mă lăsa singur. Te rog.

— Promite-mi, îngăimă Sophie.

— Şi mai ciudat, şopti Tedros, năuc. Acum ai şi voce de fată.

Sophie întinse mâna pentru a-l opri, dar Tedros i-o prinse. Sophie ridică privirea spre ochii lui mari, confuzi, când se aplecă spre ea, atingându-i buzele cu ale lui...

— O, Dumnezeule, strigă o voce în spatele lor.

Băieţii se răsuciră şocaţi.

*Era Agatha.*CAPITOLUL 24 *Demascarea ticăloşilor*

Tedros se desprinse de Filip şi sări înapoi, cu chipul roşu ca racul.

— Nu, nu, nu, nu... se bâlbâi el, întorcându-se spre Agatha. A fost un accident...

Dar Agatha ridicase degetul, care strălucea auriu incandescent, îndreptându-l spre băiatul cu chip de elf şi păr înfoiat de lângă el.

— Agatha, ascultă-mă, imploră Filip, retrăgându-se lângă o salcie albastră.

— Năpârcă, şuieră Agatha, înaintând spre el. Năpârcă mincinoasă ce eşti.

Tedros îl acoperi instinctiv pe Filip, apă- rându-l, îndreptându-şi propriul deget incandescent spre Agatha

— .Lasă-l pe Filip în pace, Agatha. Cu mine trebuie să lupți.

Dar Agatha tot nu se uita la el. Îl săgeta cu privirea pe Filip, iar degetul îi ardea tot mai tare.

— Ai încercat să îl săruți! Ai încercat să stai aici cu el și să mă trimiți acasă!

— Nu-i adevărat! strigă Filip.

Tedros se răsuci către prietenul său cu maxilarul pătrat.

— Vă cunoașteți?

— Tu ai fost în turnul Directorului Școlii în noaptea aceea. *Tu* ne-ai atacat. *Tu* l-ai stârnit împotriva mea! răcni Agatha spre Filip.

— Iar tu mi-ai promis că nu te vei vedea cu el! ripostă Filip, cu glas tremurat. Nu puteam să te pierd, Agatha! Nu fără să încerc să te recâștig!

— Așa că ai încercat să faci să ajungem acasă cu ajutorul unei minciuni? o repezi Agatha.

— De ce vorbesc prințesa mea și prietenul meu cel mai bun? făcu Tedros cu ochii cât cepele, delirând...

— Trebuia să îți arăt că dorința ta era greșită, o asaltă Filip pe Agatha, luptându-se să își rețină lacrimile. Că o prietenie adevărată înseamnă mai mult decât un băiat.

Agatha scutură din cap furioasă, gândindu-se la visele pe care le blestemase, la inima pe care o dojenise, deși încercase să îi spună adevărul despre prietena ei în tot acest timp.

— Nu vezi? spuse ea, cu glas rece. Cu cât încerci mai mult să ne oprești, cu atât dorința mea pentru el se dovedește a fi mai adevărată.

Filip făcu un pas în spate, potienindu-se, rănit de moarte.

— Chiar nu înțeleg ce se întâmplă, zise Tedros răgușit, cu ochii mari.

— L-ai alege pe el în locul meu? îngăimă Filip, iar bărbia cu gropiță îi tremură. După ce mi-am riscat viața spre a ne salva?

. — Asta făceai când îl sărutai? întrebă Agatha zeflemitor. încercai să ne *salvezi?*

— El m-a sărutat pe mine! țipă Filip.

— S-s-stați așa... a fost un moment prost, bălmăji prințul. Suntem prieteni – ca tine și S-S-Sophie.

— Ce mai prieten, răspunse Agatha, aruncându-i căutături crunte lui Filip.

— Trebuie să mă crezi, Aggie, rosti Filip apăsat. Te-am ales pe tine, chiar dacă era posibil ca Tedros să mă vrea, chiar dacă aș putea fi pentru totdeauna...

— Era foarte întuneric, iar fața lui arăta diferit... gemu Tedros, prăbușindu-se pe o stâncă. Orice băiat ar face aceeași greșeală...

— Ai spus că vrei să uiți de locul ăsta, se apără Filip. Ai spus că vrei să ne recâștigăm finalul fericit!

— *Fericit!* Din cauza ta, un băiat *a murit* țipă Agatha. Din cauza ta, am putea muri și tu, și eu!

— Am vrut doar să fie cum era înainte. înainte să fi venit aici vreodată. înainte să fi întâlnit un prinț vreodată! imploră Filip. Nu am vrut decât să ne recâștigăm prietenia, una adevărată.

— în prietenia adevărată ai voie să creşti, rosti Agatha mânioasă, cu gâtul înroşindu-i-se. Prietenia adevărată nu se pune în calea dragostei. în prietenia adevărată *nu există minciună.*

Tedros sări ca ars de pe piatra lui.

— Ajunge! o repezi el pe Agatha. Nu îmi pasă de unde vă cunoaşteţi, dacă sunteţi veri de mult pierduţi, prieteni prin corespondenţă în secret sau tovarăşi de drumeţie pe Muntele Honora, dar nu mai e nevoie să ai grijă de Filip, da? mârâi el. Aşa că du-te şi găseşte-o pe preţioasa ta Sophie înainte să mă răzgândesc şi să te omor.

Agatha făcu ochii mari spre el, înainte de a izbucni într-un hohot de râs.

— Ce este atât de amuzant? izbucni Tedros.

— Chiar nu vezi, nu? se minună Agatha. Crezi în continuare că este prietenul tău.

— Prietenul meu *cel mai bun,* replică prinţul. Şi, pentru prima oară, înţeleg, în sfârşit, de ce ai alege-o pe Sophie în locul meu. Pentru că Filip mă *cunoaşte.* îmi ţine spatele şi luptă pentru mine aşa cum nu ar putea-o face niciodată o fată. Mereu am crezut că dragostea trebuie să fie pentru o fată... dar un prieten ca Filip este mai profund decât dragostea. Aş alege un prieten atât de Bun ca el oricând în locul tău, iar şi iar.

— Dă-mi voie să îţi spun cine este *Filip,* spuse Agatha cu o privire ucigătoare. Filip este un prieten la fel de Bun pe cât a fost Lancelot pentru tatăl tău.

Tedros își dezgoli dinții și scoase sabia.

— Ce ai spus?

Agatha îi scrută chipul, înmuindu-se.

— Nu ai putut niciodată să distingi între Bine și Rău, nu-i așa?

Tedros înțepeni cu totul, traversat de groază. Se întoarse și văzu că Filip se retrage, trecând pe lângă Agatha, ieșind din iarba umbrită și sprijinindu-se de salcia lucitoare. Acum, în lumina înghețată, scânteietoare, Tedros văzu în cele din urmă chipul celui mai bun prieten al său, îngrozit, tremurând...

Doar că nu mai era o față pe care o cunoștea.

Secundă după secundă, fiecare por din trăsăturile lui Filip se transforma, suferind schimbări infinitezimale, ca o sculptură din nisip șlefuindu-se, fir cu fir. Nasul acvilin al lui Filip se îndulci și se făcu rotund și cârn, genele se îndesiră și se lungiră, urechile lui ca de elf se micșorară și se lipiră de cap, iar sprâncenele se arcuiră de parcă ar fi fost trasate cu o pensulă delicată. Schimbările se extinseră la tot corpul, din ce în ce mai repede, ca o vrajă care se desträma. Mușchii lui umflați și acoperiți de vene se resorbiră sub pielea lăptoasă, părul înfoiat îi căzu într-o cascadă de bucle aurii, picioarele lui mari se subțiară și se făcură netede, șoldurile își recăpătară rotunjimile... până când, acolo, în lumina înghețată a lunii, tremura și se zguduia o frumoasă fată blondă, într-o mantie băiețească, roșie cu negru, privind tânguioasă, ca o pisică speriată.

Tedros se prăbuși lângă un copac.

— De ce mă minte toată lumea? De ce totul este mereu o minciună?

— Nu totul, spuse Agatha încet.

Sophie se trase înapoi din fața lui Tedros, încercând să zâmbească.

— Nu m-m-mă ucide, Tedros, se bâlbâi ea. Vezi? Sunt încă Filip, sunt încă prietenul tău... doar diferit...

Văzu că Tedros o privește țintă, iar ochii lui albaștri erau impenetrabili și înghețați, ca și când ar fi retrăit fiecare moment al scenei care tocmai se întâmplase, disecând fiecare cuvânt. încetul cu încetul, fu învăluit într-un halou auriu, ca și când înăuntrul lui s-ar fi trezit o căldură, topind întunericul și asperitățile.

Sophie se relaxă, ușurată.

Dar apoi văzu că Tedros nu se uita deloc la ea. Se uita la prințesa lui spectrală, cu părul întunecat, care stătea sub o salcie scânteietoare.

— M-m-m-ai... iubit în tot acest timp? spuse el încet.

Agatha încuviință din cap, iar lacrimile i se revărsară pe obregi.

— Și tot ce ai spus în turn era adevărat? întrebă el, cu ochii umezi.

Agatha încuviință din cap, plângând și mai abitir.

— De ce nu te-am sărutat? spuse Tedros, cu glasul sugrumat. De ce nu am avut încredere în tine?

— Ești... atât de prost, răspunse Agatha plângând și scuturând din cap. De ce sunt atât de proști băieții?

Tedros zâmbi printre lacrimi.
— Poate că o lume fără prinți este o idee bună, la urma urmelor.
Agatha își înăbuși un râset, lăsându-și într-un final inima să palpite, fără a se ruși na.
Stând între ei, Sophie rămase neajutorată, uitându-se la cei doi îndrăgostiți care se regăsiseră... mai invizibilă decât fusese vreodată.
O explozie de lumină mov zbură pe lângă Tedros ca un semnal de avertizare...
Lady Lesso dădu buzna dintre copaci, cu degetul fumegând amenințător spre Tedros.
— Agatha, Sophie, îndepărtați-vă de el acum! șuieră ea, retrăgându-se spre poarta de sud.

Vă voi ascunde în Pădure până când veți fi în siguranță!Nici fetele, nici băiatul nu se clintiră.

— Ce faceți?! strigă ea spre Sophie și Agatha. Ceilalți băieți vor apărea aici dintr-o clipă în alta...

Dar acum lady Lesso făcea ochii mari, căci Agatha se îndepărta de Sophie îndreptându-se spre prinț, care o luă protector în brațe. Strânși unul în altul, Tedros și Agatha îi aruncară priviri crunte Sophiei în uniforma ei băiețească, stând la umbra copacului, singură singurică.

— Ce... ce se întâmplă... spuse lady Lesso, uitându-se când la una, când la cealaltă.

— Am crezut că este Bine să pun capăt dorinței tale, Aggie, spuse Sophie plângând, cu voce șovăielnică. Credeam că fac Bine.

Sophie văzu că până și lady Lesso se îndepărta de ea acum, iar ochii ei violeți înghețară când înțelese.

— Un băiat ucis... elevi răniți... o Probă pe viață și pe moarte... din pricina... fa?

— Haide, spuse Tedros, luându-și prințesa de mână. Las-o să se descurce singură.

— Nu am vrut să fiu ca mama. Nu am vrut să sfârșesc singură pe lume, o imploră Sophie pe Agatha, cu obrcgii uzi. Nu am vrut să rănesc pe nimeni, niciodată...

— Haide să mergem, Agatha, spuse Tedros mai apăsat.

Agatha ridică privirea spre prințul ei, la fel de pur și

devotat precum era în visul ei... apoi la Sophie, plângând în hohote, copleşită de remuşcări, de partea cealaltă a vâlcelei cu sălcii.
Fără înşelăciuni. Fără secrete. De data aceasta alegerea era serioasă.
O jerbă de flăcări roşii izbucni în mijlocul vâlcelei, fa- cându-i pe Agatha şi pe Tedros să se tragă înapoi într-un nor de fum roşu. Năuciţi, se răsuciră şi văzură artificii roşii şi albe explodând pe cer din toate direcţiile, ricoşând haotic, ca o ploaie de meteori. Instantaneu, licuricii de pe tabela de marcaj a băieţilor luară foc, pârjolind toate numele rămase, inclusiv pe cele ale lui TEDROS şi FILIP... Cu un pârâit asurzitor, tabela de marcaj se transformă într-un bulgăre orbitor de foc. De partea cealaltă a pădurii, tabela de marcaj a fetelor fu detonată de o nouă explozie asurzitoare, ridicând fuioare negre de fum deasupra porţii de vest.

— Ce se întâmplă? şopti Agatha, cu urechile ţiuindu-i.

Ea şi Tedros auziră o zarvă camuflată în spatele lor
începând să crească... mai tare... şi mai tare...

Pălind, ridicară încet privirile. Pâcla fermecată de deasupra castelelor se destrămă ca pulberea, scoţând la iveală şcoala băieţilor şi pe cea a fetelor, asaltate de corpuri care urlau şi coborau ca nişte roiuri de furnici. Fetele dăduseră năvală sărind din balcoane pe Podul de Mijloc, care era rupt, fluturând arme deasupra capului şi ţintind cu degete incandescente, strigând la marginea prăpastiei. De partea cealaltă a golfului,

sute de băieți turbați și prinți mercenari tăbărâră pe Pod din cealaltă direcție, înarmați și gata să ucidă, urlând însetați de sânge.

— Știu că sunt aici, spuse o voce în spatele Agathei și al prințului ei.

Agatha se uită spre lady Lesso, care țintuia castelele cu privirea ei violetă.

— Am încălcat termenii, șopti răgușit profesoara ei. Proba s-a încheiat.

Agatha înghiți în sec.

— Ce înseamnă asta?

Se uitară în sus la cele patru sute de băieți și fete care dădeau năvală să se ucidă unii pe alții, despărțiți doar de o gaură într-un pod.

— Război, spuse Tedros. înseamnă război.

Deasupra capetelor lor, crengile sălciei porniră să licărească mai intens, ca o betelă albastră, până când licărirea explodă ca un nor de furtună, măturând cerul de deasupra copacilor. în văpaia lunii, văzură că scânteile erau fluturi, mii de fluturi albaștri, care făcuseră ca sălciile să capete incandescența aceea de neon. Ca niște lăcuste, roiră prin vâlcea, într-o vijelie violetă. Agatha își acoperi fața, pe când Tedros își flutura în van sabia spre ei, poticnindu-se și căzând la pământ...

Se auzi un icnet sonor în spatele lor, iar Agatha se răsuci și o văzu pe lady Lesso ridicată de la pământ de un nor de fluturi.

— Evelyn... spuse lady Lesso îngrozită. A auzit totul...

— Așteaptă! strigă Agatha încercând să o țină.

Panicată, lady Lesso își lipi buzele de urechea Agathei
în timp ce fluturii o târau după ei.
— Sărută-l, Agatha! șopti ea. Sărută-l când va veni timpul!
Apoi fu smulsă, iar fluturii o duseră cu forța spre școală, ultimele ei strigăte către Agatha fiind înecate de răcnetele războiului.
Agatha îngheță în vâlceaua luminată de lună, căznindu-se să tragă aer în piept.
— Ce a spus? se auzi o voce.
Agatha privi în jos spre Tedros care se ridica clătinându-se, cu părul auriu răvășit.

— Agatha? zise o altă voce.

Agatha se întoarse și văzu ultimele fuioare de fum roșu infernal dispersându-se printre copaci, iar în spatele lor se ivi Sophie.

— Ce a spus lady Lesso? întrebă prietena ei, cu chipul încordat.

Agatha se uită țintă la Sophie, de partea cealaltă a vâlcelei cu sălcii, ca o scenă luminată de lună, urletele de război ale băieților și fetelor răsunând în depărtare ca un refren.

Deasupra capetelor lor, coroanele copacilor începură brusc să foșnească și să se legene, un trosnet năprasnic gonind către ei...

Agatha se zgudui șocată văzând turnul argintiu al Directorului Școlii prăbușindu-se printre sălcii. Turnul mobil alunecă în lumina lunii și se opri brusc, crăpând pământul cu forța sa – îl trânti pe Tedros într-o parte, pe Sophie în cealaltă, de-a lungul unei fisuri lungi, care despica pământul în

zigzag, prinzând-o pe Agatha între ei, cu un picior de o parte și de cealaltă a faliei.

De la fereastra turnului, un roi imens de fluturi zburătăcea în urma celor trei studenți, întrupându-se când atinseră pământul. Ca o actriță la un semnal, Evelyn Sader apăru în lumina de reflector din Poieniță, strângând cu unghiile ei lungi o carte roșie din lemn de cireș, pe care Agatha o cunoștea.

Era povestea ei și a Sophiei.

— Proba, gânguri Decana. Ce cuvânt delicios. Câte sensuri relevante. Un experiment în slujba unei concluzii, de pildă. Sau o testare a încrederii și a forței. Sau un moment dificil din viața cuiva. Și totuși... prefer definiția mai formală.

Făcu o pauză teatrală, uitându-se la Sophie și la Tedros aflați în părți opuse, cu sprâncenele întunecate împreunate deasupra ochilor verzi ca frunzele pădurii.

— O judecată întrunită în fața martorilor, pentru stabilirea *vinovăției.*

Ochii i se mutară înspre Agatha care se afla în mijloc. Decerna zâmbi misterios.

. — Acum începe *adevărata* Probă.

Cu unghia ei eiscuțită, Evelyn desfăcu cusătura de pe cotorul cărții. Povestașul țâșni strălucitor, aruncând văpăi aprinse, iar *Povestea Sophiei și a Agathei* pluti meigic de sub mâinile Decanei, desfășurându-se sub lumina lunii. Condeiul deschise cartea plutitoare cu peniță de oțel ascuțită ca o lamă, revărsând cerneală pe peigini și așternând scene colorate în spațiile

goede din poveste, în cele din urmă, se opri la ultima peigină, pictând-o meticulos pe Agatha între Tedros şi Sophie...

Doar că această Sophie nu arăta precum Sophie pe care o avea Agatha dinaintea ochilor în clipa aceea.

Sophie de pe pagină era o cotoroanţă de vregitoare, cheală şi plină de negi.

Sub vrăjitoare, condeiul scrise un singur rând:

„Ticăloasa a rămas ascunsă în tot acest timp."

Agatha şi Tedros ridicară încet privirile spre Sophie, chipul ei bălan şi frumos era scăldat de lumina lunii ce se revărsa asupra vâlcelei.

— Vezi tu, Agatha, ai crezut că eu am invocat simp- tomele Sophiei. Că *eu* sunt ticăloasa.

Evelyn se eişează pe o buturugă, în capătul întunecat al vâlcelei.

— Când nu ereun eu nici pe departe, nu-i aşa?

— Agatha, nu sunt vrăjitoare... ştii că nu sunt vrăjitoare... pufni Sophie.

Dar Agatha se îndepărtă cu un pas de prietena ei, trecând de partea vâlcelei în care se afla Tedros.

Chipul Sophiei se înroşi de surprindere.

— Crezi că încă pot fi Rea? şopti Sophie. Că ţi-aş putea face rău?

Agathei îi tremurau mâinile.

— Vrăjitoarele distrug poveştile, Sophie. Vrăjitoarele mint pentru a dobândi finalul dorit.

Sophie apelă la Tedros.

— Ți-am fost un prieten bun, nu-i așa? Un astfel de prieten nu ar putea fi niciodată vrăjitoare! Spune-i!

— Un *prieten* bun? Un prieten construit pe minciuni nu este prieten, strigă Tedros furios peste prăpastie. Directorul Școlii a mers până la capătul pământului pentru a găsi pe cineva la fel de Rău ca el. Acum înțelegem de ce te-a ales pe tine, Sophie. Vei fi *mereu* Rea, cât trăiești.

— Nu sunt R-r-r-rea! *Încerc* să fiu Bună! Nu vezi? încerc! strigă Sophie. Directorul Școlii s-a înșelat! S-a înșelat în privința mea!

Agatha se uită țintă la cotoroanța îngrozitoare din cartea de povești, trăgându-se mai aproape de Tedros.

— Povestașul nu minte, Sophie...

— Nu, Aggie, te rog, spuse Sophie. Știi adevărul...

Disperată, alergă spre Agatha de-a lungul vâlcelei sfârtecate... dar o durere arzătoare în gât o făcut să strige, înainte să simtă noi junghiuri în încheietură și antebraț.

Agatha și Tedros se retraseră din fața ei, cu ochii mari, iar Sophie simți că îi îngheață stomacul. își ridică încet brațul și văzu că pe el îi apăruseră doi negi negri înfiorători. Aceștia fură urmați de alți negi, iar pielea începu să i se rideze ca laptele care se încheagă, acope- rindu-se cu pete maronii.

— Nu... ea este... e Decana... se sufocă Sophie, dar nu o putea vedea pe Evelyn la marginea vâlcelei. Ea îmi face asta!

Agatha se retrase alături de Tedros și ridicară amândoi degetele spre Sophie, cu același licăr auriu incandescent, în vreme ce părul blond al acesteia cădea în șomoioage, spatele i se încovoie, acoperit de o cocoașă, iar picioarele i se transformară în două bețe schiloade.
Agatha scutură din cap, sfâșiată între milă și mânie.
— Tu ai fost de vină, Sophie. Tu ai fost mereu.
— îmi pare rău... pentru tot ce am făcut... hohotea Sophie, zvârcolindu-se de durere. Dar nu sunt *așa!*
— Nu mai poți rămâne aici, Sophie, spuse Agatha, cu ochii umezindu-i-se. Nu vom fi fericite decât departe una de alta.
Tedros se uită la prințesa sa, uluit.
— Agatha, *nu!* țipă Sophie.
Povestașul se învăpăie deodată, înroșindu-se mai tare, simțind Sfârșitul.
Agatha ezită, în timp ce dinții prietenei sale se înnegriră și se dizolvară, iar părul îi cădea din ce în ce mai repede. Chipul Agathei se înmuie de durere...
— Vom fi fericiți toată viața, Agatha, insistă Tedros. Dar trebuie să o facem acum.
Agatha încuviință, cu lacrimi în ochi.
— TREBUIE SĂ MĂ CREZI! imploră Sophie.
— Nu pot, Sophie, răspunse Agatha, ținându-l de braț pe Tedros. Nu te mai pot crede.
— NU! strigă Sophie, repezindu-se spre ea, dar valul de durere o făcu să se încovoaie.

Agatha îl strânse pe Tedros mai tare, pe când Sophie se micșoră cu un răcnet, cu capul acoperit de negi scânteind, și chipul contorsionându-se, preschimbându-se în cel al unei cotoroanțe bătrâne și Rele...

— Acum, Agatha, spuse Tedros, căci Sophie se târa spre ei peste falie.

— Agatha, nu vreau să fiu ca ea, imploră Sophie. Nu vreau să sfârșesc ca mama!

întinse mâna smochinită spre singura ei prietenă... Agatha o privi în ochi, cu o suferință adâncă și înfiorătoare. Apoi se întoarse într-o parte.

Sophie se zgudui, uitându-se la Agatha în brațele lui Tedros.

— Nu... nu asta... îngăimă Sophie...

Ochii albaștri ai lui Tedros îi săgetară pe ai Agathei, cu o promisiune.

— Pentru totdeauna.

Agatha își auzi dorința pentru el, răsunând mai tare cu fiecare bătaie a inimii, implorând-o să aibă încredere în ea.

De data aceasta o ascultă.

Se dărui prințului ei.

— Pentru totdeauna.

Tedros îi cuprinse obrajii și o sărută, iar buzele li se atinseră pentru întâia oară. Agatha simți că o cuprinde amețeala, iar vinele îi erau străbătute de un curent incandescent orbitor. în vreme ce căldura lui se revărsa prin ea, Agatha auzi țipătul animalic al Sophiei topin- du-se încet în urma ei, până când se așternu tăcerea.

Strângându-l pe Tedros mai aproape, simți că inima îi plutește, timpul se dilată, frica se face scrum, ca și când și-ar fi găsit, în cele din urmă, Fericirea până la Adânci Bătrâneți, ca și când ar fi găsit, în sfârșit, un final care nu îi putea fi luat...

Buzele li se dezlipiră în cele din urmă, iar prințul și prințesa se desprinseră unul de celălalt, încercând să-și recapete suflarea. Ridicară privirea spre cartea lor de povești, deschisă în lumina lunii: pe toată pagina se vedea imaginea sărutului lor pecetluitor, iar vrăjitoarea pierise din povestea lor... Dedesubt, era scris un cuvânt...

SFÂRȘI

Vârful degetului lui Evelyn Sader se afla sub penița ascuțită a condeiului, iar sângele îi curgea de parcă s-ar fi înțepat într-un fus...

T-ul rămăsese nescris.

Agatha plecă încet ochii spre pământul din fața ei. O vrăjitoare chelă și ofilită se uita cu ochii căscați la ea și Tedros din iarbă, cu fața devastată înecată în lacrimi. Apoi, la fel de repede pe cât se întâmplase, Sophie își re- căpătă pielea tânără și frumoasă, iar vrăjitoarea dispăru, în locul ei rămânând fata trădată și cu inima frântă.

Agatha își simți inima în gât, privind cu ochii cât cepele spre prietena pe care o lăsase în urmă... încă acolo. O prietenă care tocmai asistase la un sărut ce nu reușise să o alunge acasă, singură și lipsită de dragoste.

Dar în ochii Sophiei nu se citea nicio rugăminte, nicio iertare. Doar o distanță goală, ca

și când nu ar mai fi cunoscut-o pe prințesa cu păr negru din fața ei.
Odată osânda ridicată, Agatha privi spre Decană.
— Unii ar putea considera că invocarea unor simp- tome de vrăjitoare, pentru ca apoi să le pui în spinarea unei biete fete nevinovate, nu este o purtare demnă de o Decană. Dar, pe de altă parte, am o slăbiciune pentru *fi- naluri* bune, zâmbi Evelyn cu prefăcătorie, în timp ce un roi de fluturi îi luară din dreptul degetului Povestașul care se zbătea și îl imobilizară în aer.
își supse sângele de pe vârful degetului, uitându-se la condeiul nemișcat.
— Curioase lucruri finalurile astea, vezi tu. Povestea nu se încheie cu adevărat până când Povestașul nu scrie „Sfârșit”. Și, după cum vezi, *lipsește* o literă. Ceea ce înseamnă că nu am ajuns la „Sfârșit” deloc.
Evelyn zâmbi spre Agatha.
— Iar acum că *ți*-ai primit finalul, dragă prințesă, pare că Sophie ar trebui să aibă șanse egale, nu crezi? La urma urmelor, este și povestea ei.
Sophie ridică privirea spre ea, cu ochii mari ca niște smaralde.
— Dă-ne *condeiul,* porunci Tedros, scoțându-și sabia...
Evelyn îl săgetă cu degetul, iar o salcie îl înșfăcă magic cu crengile, izbindu-l de trunchiul său.
Tedros se zbătu furios.
— Ce faci... zise el, însă o ramură îi înfundă gura.
— Vezi tu, Agatha, fluturii mei v-au condus din nou spre școală deoarece am auzit o dorință

demnă de a încheia povestea voastră. Dar nu a fost dorința *ta,* spuse Decana, dându-i târcoale Agathei. A fost a Sophiei.

— C-c-c-ce? bălmăji Sophie.

— O, da, și tu ți-ai pus o dorință, draga mea, spuse Decana. Nu îți amintești?

Un fluture se desprinse din rochia ei și se auzi o voce iară trup, în timp ce aripile sale pulsau ca un neon, la fiecare cuvânt:

— *Aș vrea să o pot vedea din nou,* răsună ecoul vocii Sophiei. *Aș face orice.* Orice.

Agatha își aminti cuvintele... rostite lângă un mormânt... în vreme ce se țineau în brațe una pe cealaltă...

— M-m-mama? șopti Sophie, înseninându-se brusc.

Apoi lumina i se scurse de pe chip.

— Dar mama este moartă... nimic nu o poate aduce înapoi...

— Și totuși, ești în propria ta poveste, draga mea, îi răspunse Decana. Dorințele sunt lucruri puternice, dacă ești dispusă să faci orice pentru ele.

Agathei îi stătu inima în loc. Se uită țintă la Decană, iar ochii ei mari și rotunzi se făcură și mai mari.

— *Ticălosul a rămas ascuns în tot acest timp.*

Dar nu era Sophie. Sau Evelyn. Era...

— NU!

Agatha se aruncă spre Sophie.

— Sophie, nu! Te folosește...

Brațele sălciilor o înhățară, închizându-i gura cu un căluș și țintuind-o de trunchiul copacului, alături de prințul ei.
Sophie ignoră strigătele chinuite ale Agathei. Ridică din nou privirea spre Decană.
— Ce trebuie să fac?
Evelyn se aplecă, mângâind fața Sophiei cu unghiile ei ascuțite.
— Nu trebuie decât să fii fidelă dorinței tale, Sophie. Să fii dispusă să plătești orice preț pentru a o vedea din nou.
Agatha țipă prin căluș, dar nu putu rosti cuvintele...
— Ce preț? se încruntă Sophie.
— Agatha a sărutat un prinț, Sophie. A încercat să te alunge pentru totdeauna și te-a făcut să *privești* toate acestea, spuse Evelyn pe un ton grav. Nu mai ai pe nimeni. Nici prinț. Nici prietenă. Nici tată. Nimeni la care să te întorci. Nimeni în care să ai încredere.
Sophie o privi în ochi, descurajată.
— Nu merită să plătești orice preț pentru a o vedea pe singura persoană care te iubește? insistă Evelyn.
Sophie nu se mișcă, ascultând țipetele înăbușite ale Agathei în spatele ei.
— O pot vedea cu adevărat din nou? întrebă Sophie.
— Dorința ta poate pune capăt poveștii voastre la fel de bine ca dorința Agathei, răspunse Evelyn. Nu trebuie decât să fii convinsă cu adevărat.

Agatha se izbea de salcie, iar ramurile îi sfârtecau brațele...

— Sunt gata, încuviință Sophie din cap, înghițind în sec.

Evelyn zâmbi dându-și la iveală strungăreață. Ducându-și mâna la piept, își scoase în mod magic din inimă un fascicul albastru incandescent, care lumină cerul nopții. Atunci, fluturii de pe rochia ei se făcură stacojii...

Agatha răcni îngrozită, dar Sophie rămase cu ochii pe lumina albastră, care se răsuci coagulându-se într-o sferă hipnotică, plutitoare.

— Acum, închide ochii și rostește-ți dorința cu voce tare, o îndemnă Decana.

— Sophie închise ochii.Aş face orice să îmi revăd mama, şopti ea, încercând să ignore ţipetele Agathei.

— *Spune-o din tot sufletul,* zise Decana cruntă. Dorinţa nu funcţionează decât dacă o rosteşti din tot sufletul.

Sophie scrâşni din dinţi.

— *Voi face orice să-mi văd mama din nou.*

Apoi se aşternu liniştea, căci până şi Agatha tăcu.

Sophie întredeschise ochii şi văzu sfera rotindu-se în aer, emanând o peliculă de lumină albastră stranie. Centimetru cu centimetru, lumina contură şi sculptă, creând dimensiuni, până când Sophie se trase înapoi clă- tinându-se, văzând o fantomă umană prinzând formă. Două picioare spectrale goale, delicate, plutiră deasupra ierbii bleumarin. Ochii Sophiei urcară încet în susul veşmintelor albastre, peste braţele subţiri ca nişte beţe şi palide, ieşind îndoite de sub mâneci, spre gâtul lung şi alb ca de lebădă... până ajunse la chipul care ar fi putut fi o oglindă, cu o piele fără vârstă, precum vanilia, un nas mic şi rotund şi ochi verzi reci. Fantoma îi zâmbi afectuos, iar Sophie căzu în genunchi.

— Mamă? şopti ea. Chiar tu eşti?

— Sărută-mă, Sophie, spuse mama ei cu voce distantă şi înceţoşată. Sărută-mă şi adu înapoi o viaţă. Acesta este singurul preţ pe care îl cer.

— **Să aduc înapoi o v-v-viață? se bâlbâi Sophie.**

în spatele ei, Agatha țipă până când vocea i se frânse...

— **Așa cum ai fost readusă la viață cândva de sărutul prietenei tale. Un sărut al iubirii, spuse mama Sophiei. Dar finalul acela nu a durat, nu-i așa? Acum este rândul tău să îți găsești, *în realitate,* adevărata dragoste.**

— w-, 470Dar nimeni nu mă iubește, șopti Sophie. Nici măcar Agatha.

— Eu te iubesc, Sophie. Dar nu trebuie să sfârșești ca mine, o alină mama ei. Există cineva care te iubește mai mult decât te-a iubit vreodată Agatha. Cineva care te iubește pentru ceea ce ești cu adevărat.

Agatha rodea disperată călușul din scoarță de salcie...

— Tu ești? Tu ești adevărata mea dragoste? o întrebă Sophie pe mama ei cu ochi mari.

Mama ei zâmbi.

— Va trebui să ai încredere în mine.

— Am încredere în tine, răspunse Sophie, cu lacrimile șiroind. Ești singura care știe cine sunt.

— Atunci sărută-mă, Sophie, și nu te opri, o avertiză mama. Dacă întrerupi sărutul, vei pierde ultima șansă de a avea parte de dragoste.

Agatha mușcă mai tare din creanga care îi înfunda gura, încercând să o rupă...

Sophie păși spre fantoma mamei sale, cu inima dudduindu-i.

Agatha simți că salcia cedează...

— Sărută-mă *acum,* Sophie, spuse mama ei. înainte de a fi prea târziu.

Agatha scuipă călușul.

— SOPHIE, NU O FACE! țipă ea.

Dar în lumina lunii care scăpăta, Sophie își lipi buzele de ale mamei sale, iar chipul i se înmuie, radiind încrederea că avea să vină fericirea... că acest prim sărut al ei îi va aduce în cele din urmă finalul pe care îl merita...

însă apoi sărutul deveni mai rece, mai aspru, iar Sophie văzu fantoma mamei zbârcindu-se și putrezind, de parcă ar fi avut o mie de ani, cu pielea atârnând pe un craniu acoperit de viermi și mâncat de vărsat. Alarmată, Sophie vru să se desprindă, dar, amintindu-și avertismentul mamei sale, rămase cu buzele lipite de răceala de gheață, rugându-se să aibă parte de o dragoste care să nu o părăsească niciodată, o dragoste mai adâncă decât a unui prinț sau a unei prietene. încet, pielea începu să se întindă și să se întărească, de parcă ar fi fost marmură albă, iar fața își pierdu licărul fantomatic, devenind netedă și tânără... până când Sophie tresări recunoscând-o și se trase înapoi poticnindu-se, desprin- zându-se de buzele adevărate ale unui băiat.

Picioarele goale, ca fildeșul, pășiră pe pământ, iar iarba de un albastru-închis i se prinse între degete. Directorul Școlii ridică creștetul, fără mască, în toga sa albastră, cu chipul tânăr sculptat și fără pată, palid și spectral, cu părul des și alb.

Agatha și Tedros se cutremurară, lipiți de copaci, găsindu-și mâinile pe sub legături.

Sophie se uită la Directorul Școlii, readus la viață, mai frumos decât orice băiat pe care îl cunoscuse vreodată.

— Tu... tu ai făcut toate astea...

— Pentru tine, șopti Directorul Școlii.

îi atinse obrazul cu degete lungi și glaciale.

— Ți-am spus, Sophie. Mereu vei fi a mea.

— Nu îl vrei pe el! țipă Agatha de lângă copac. Este Rău, Sophie! Răul absolut! Poți să te retragi încă! Nu acesta este Sfârșitul!

Sophie se uită în cele din urmă la ea, cu lacrimile șiroindu-i pe față. Când întâlni ochii speriați ai Agathei, în care se reflecta o ticăloasă veninoasă, momentul deveni brusc real. Clătină din cap, cu inima frângându-i-se. Agatha avea dreptate... trebuia să oprească toate acestea, trebuia să se lepede de acest Rău, trebuia să ia totul înapoi...

Dar apoi văzu mâna mică a prietenei sale în palma puternică și caldă a unui prinț.

Și știu că Agatha nu mai exista.

Când Directorul Școlii o trase aproape, strângând-o cu asprime și glacial, Sophie nu se clinti.

Agatha se albi la față surprinsă.

— Dar cu mine cum rămâne? spuse o voce.

Directorul Școlii se întoarse spre Evelyn, care roși nerăbdătoare.

— Ți-am adus adevărata dragoste înapoi, se lăudă ea. Exact așa cum mi-ai cerut, stăpâne.

— într-adevăr. Neîndoielnic, fratele tău a prevăzut că vei fi utilă pentru acest scop.

Directorul Școlii rânji, iar ochii lui albaștri și înghețați îi întâlniră pe ai ei.

— Că te vei asigura că adevărata mea dragoste îmi va fi readusă teafără și nevătămată.

Evelyn îi întoarse zâmbetul, plină de mândrie. Dar apoi fața i se schimbă... iar ochii Directorului Școlii de- veniră roșii, incandescenți, sfredelindu-i orbitele. Evelyn își duse mâna la inimă, ca și când

ar fi încetat să bată, înecându-se cu o ultimă suflare vană.

— Iar acum scopul acela a fost îndeplinit, spuse Directorul Școlii, strângând-o pe Sophie mai tare.

Evelyn căzu la pământ, spărgându-se într-o mie de fluturi roșii morți. Roiul care ținea Povestașul prizonier se zbârci și se prăbuși în același fel, iar condeiul căzu în mâinile Directorului Școlii care îl așteptau gata pregătite.

Ridică privirea spre Agatha și Tedros legați împreună de copac.

— Ei bine, unde rămăsesem?

Dădu drumul Povestașului din strânsoare, uitându-se cum acesta sălta spre cartea suspendată, ștergând ultimul cuvânt neterminat de sub sărutul Agathei și al lui Tedros. Instantaneu dădu la iveală o nouă pagină, pe care se întindea o imagine strălucitoare, în care Sophie și Directorul Școlii se sărutau, rescriind dedesubt cuvântul așternut în tușe groase...

SFÂRȘI...

— Sophie, nu\ urlă Agatha.

Povestașul caligrafie ultima literă, inconfundabilă, iar cartea de povești se închise, căzând încet în iarbă, iară să scoată vreun sunet.

Agatha ridică ușor ochii și îl văzu pe Directorul Școlii uitându-se disprețuitor la ea, cu brațul pe după mijlocul Sophiei.

— Unu...

Cele două școli de deasupra pădurii putreziră deodată, înnegrindu-se, fără ca vreuna să se mai deosebească de cealaltă, amândouă mai

întunecate și mai înspăimântătoare decât Răul de pe vremuri...

— Doi...

Spărtura din Podul de Mijloc dispăru instantaneu, iar băieții și fetele se repeziră unii la alții, cu armele ridicate, precipitând războiul...

Directorul Școlii rânji spre Agatha.

— Trei.

Agatha începu imediat să scânteieze, gata să dispară.

— *Așteaptă!* țipă Tedros în căluș.

— Mă trimite acasă! strigă Agatha către prințul ei, corpul estompându-i-se tot mai iute. Sărutul Sophiei! Mă trimite înapoi acasă...

Se răsuci spre Sophie, auzind bătaia unui orologiu din oraș, apropiindu-se din ce în ce mai mult...

— Sophie, ajută-mă să rămân! Ia-mă de mână și ajută-mă să rămân.

Dar Sophie rămase alături de Directorul Școlii, cu ochii umplându-i-se de durere.

— El m-a ales pe mine, Agatha, zise ea încet. Iar tu nu.

Agatha urlă îngrozită, cu corpul aproape transparent acum...

— Cred, într-adevăr, că îi datorez dragii tale prietene o favoare, zâmbi Directorul Școlii, desprinzându-se de Sophie. La urma urmelor, Agatha mi-a luat adevărata dragoste cândva.

Directorul Școlii scoase sabia lui Tedros din pământ. Terifiat, prințul se zbătu să scape din legături.

Agatha icni șocată...

— **Exact ce trebuie, găsi de cuviință Directorul Școlii să spună, cercetând-o pe Excalibur. Să mori ucis de sabia tatălui tău.**
O ridică sus deasupra capului și o înfipse, cu ochii aruncând flăcări roșii.
— **NU!** **țipă Agatha, făcându-se țăndări de lumină.**
Lama săbiei tăie cămașa lui Tedros, Agatha își prinse

prințul de mână, sabia tăie în gol, iar Tedros scânteie teafăr în brațele Agathei.Volatilizându-se către casă cu prințul ei uluit, Agatha se uită la Directorul Școlii care îi aruncă un rânjet bat-jocoritor și o strânse pe Sophie cu mâna lui rece, de piatră. Se desprinseră de la pământ, îndepărtându-se spre turnul lui din cer. Privirile Sophiei și ale Agathei se întâlniră pentru ultima oară, dar niciuna nu țipă după cealaltă.

„ Cândva iubindu-se cu adevărat, cele două fete se despărțiră acum ca niște străine, fiecare în brațele unui băiat, Binele cu Binele, Răul cu Răul... împlinindu-li-se dorințele amândurora.Cuprins

Capitolul 1 Sophie își pune o dorință 13

Capitolul 2 Agatha își pune și ea o dorință 31

Capitolul 3 Firimituri 46

Capitolul 4 Glugile roșii 61

Capitolul 5 Cealaltă școală 83

Capitolul 6 Numele ei este Yara 104

Capitolul 7 Vrăjitoarele ticluiesc un plan 121

Capitolul 8 Neiertată 141

Capitolul 9 Simptomele revin 162

Capitolul 10 îndoiala 180

Capitolul 11 Drumuri întretăiate 197

Capitolul 12 Oaspetele nepoftit 213

Capitolul 13 Clubul de lectură din Sala pentru Cină 241

Capitolul 14 Vraja pierdută a lui Merlin 261

Capitolul 15 Cele cinci reguli 280

Capitolul 16 Un băiat pe orice alt nume *296*
Capitolul 17 Două şcoli, două misiuni *311*
Capitolul 18 Istoria secretă a lui Sader *333*
Capitolul 19 încă două zile 349
Capitolul 20 Un pas înainte.....366
Capitolul 21 Lumina roşie 384
Capitolul 22 Ultima venită 412
Capitolul 23 Moarte în pădure *423*

Capitolul 24 Demascarea ticăloşilor

45

Cândva cele mai bune prietene, Sophie şi Agatha au crezut că finalul lor a fost pecetluit odată ce au pornit pe drumuri diferite, dar povestea lor e pe cale să fie rescrisă.

Citește un fragment din *Școala pentru Bine și RăuM Ultimul până la Adânci Bătrâneți*.

CAPITOLUL 1 – *Directorul Școlii și regina*

E firesc să te îndoiești de adevărata ta dragoste, când nu știi de-i tânăr sau bătrân.

„Arată fără îndoială tânăr”, se gândi Sophie, uitân- du-se pe furiș la băiatul zvelt, cu pieptul gol, care privea pe fereastra turnului scăldat în lumina palidă a soarelui. Sophie îi cercetă pielea albă și spână, pantalonii negri strâmți, părul des și aspru, alb ca neaua, brațele cu vene pronunțate, ochii albaștri glaciali... Nu părea să aibă nicio zi în plus peste șaisprezece ani. Și totuși, undeva în adâncul acestui străin frumos se afla un suflet mai vârstnic de șaisprezece ani – mult, *mult* mai vârst- nic de-atât. Astfel că, în ultimele trei săptămâni, Sophie îi refuzase inelul. Cum se putea lega de un băiat în care sălășluia Directorul Școlii?

însă, cu cât îl privea mai mult, cu atât mai puțin reușea să îl întrezărească pe Directorul Școlii. Tot ce putea vedea Sophie era un tânăr eteric cerându-i mâna, cu pometi proeminenți și buze pline – mai chipeș decât un prinț, mai

puternic decât un prinț și, spre deosebire de Prințul-Știți-Voi-Care, acest băiat era *dl ei.*

Sophie se îmbujoră, amintindu-și că era complet singură pe lume. O părăsiseră cu toții. Toate eforturile ei -disperate de a fi Bună fuseseră pedepsite prin trădări. Nu avea familie, nu avea prieteni, nu avea viitor. Iar acum, acest băiat încântător din fața ei era ultima speranță pe care o putea nutri de a se bucura de dragoste. Panica îi ardea mușchii și îi usca gâtul. Nu mai avea de ales. înghiți și păși încet spre el.

„Uită-te la el. E de o vârstă cu tine", se alină ea. „Băiatul visurilor tale." întinse degetele tremurătoare spre umărul lui gol... până când îngheță cu mâna în aer. „Băiatul ăsta a prins viață doar prin magie", se gândi ea, trăgându-și mâna la loc în mânecă. „Dar cât durează magia?"

— Îți pui întrebarea greșită, se auzi o voce caldă. Magia nu cunoaște timpul.

Sophie ridică privirea. Băiatul nu se uită la ea, stătea cu ochii țintă la soarele palid, care se căznea să străpungă ceața dimineții.

— De când îmi poți citi gândurile? spuse Sophie netulburată.

— N-am nevoie să citesc gânduri ca să cunosc mintea unei Cititoare, răspunse el.

Sophie se așeză alături de el, învelită în mantia ei neagră, simțind fiorul de gheață al pielii lui albe ca marmura. Se gândi la pielea lui Tedros, mereu asudată și bronzată, caldă ca blana unui urs. Un fulger arzător îi traversă corpul – furie,

regret sau ceva între. Se forță să se apropie de băiat, atingându-i pieptul palid cu brațul.

El nu se uită la ea nici de data aceasta.

— Ce este? întrebă Sophie.

— Soarele, răspunse el, privindu-l pâlpâind prin pâclă. în fiecare zi răsare mai vlăguit decât în ziua precedentă.

— Dacă ai avea puterea să faci şi soarele să strălucească... murmură ea. Ar fi sărbătoare în fiecare zi.

Băiatul îi aruncă o privire cruntă şi posomorâtă. Sophie înlemni, amintindu-şi că, spre deosebire de cea mai bună prietenă a ei, aflată de partea Binelui, noul ei pretendent nu era nici Bun, nici prietenos. îşi întoarse cu iuțeală din nou privirea spre fereastră, înfiorată de adierea înghețată a vântului.

— O, pentru Dumnezeu, sorii îşi pierd puterea iama! Nu trebuie să fii vrăjitor pentru a şti asta.

— Poate că-i nevoie de o Cititoare pentru a explica şi acest lucru, răspunse el.

Păşi spre masa de piatră albă din colț, unde o peniță lungă, ascuțită ca un pumnal, semănând cu o croşetă, plutea deasupra unei cărți de povești deschise. Sophie se întoarse spre carte, zărind culorile de pe ultima pagină: imaginea ei, sărutându-l pe Directorul Şcolii şi redându-i astfel tinerețea, în vreme ce buna ei prietenă dispărea acasă cu un prinț.

Sfârşit

— Trei *săptămâni* de când Povestaşul ne-a scris Nefericirea până la Adânci Bătrâneţi, spuse băiatul, în câteva zile ar fi trebuit să înceapă o nouă poveste, cu dragostea de partea Răului acum. Dragoste care va nimici Binele, poveste după poveste. Dragoste care preschimbă penița în arma Răului, nu în blestemul său – îşi miji ochii până deveniră ca nişte fante. în schimb, redeschide cartea pe care tocmai a închis-o şi *stă* pe loc, plutind deasupra Sfârşitului ca o piesă de teatru peste care nu mai *cade cortina.*

Sophie nu-şi putu desprinde privirea de la pagina cu Agatha şi Tedros, îmbrăţişându-se drăgăstos în timp ce dispăreau. Simţi un ghem în stomac, iar faţa i se încinse...

— Poftim, mârâi ea, trântind coperta peste ei şi aruncând cartea de poveşti de culoarea cireşii lângă *Prinţul Broscoi, Cenuşăreasa, Rapunzel* şi restul poveştilor încheiate de Povestaş.

Pulsul i se linişti.

— Cortina a căzut.

Numaidecât, cartea ricoşă de pe raft şi o lovi peste faţă, izbind-o de perete, înainte de a zbura pe masa de piatră, deschizându-se din nou la ultima pagină. Povestaşul scânteia sfidător deasupra ei.

— Nu-i câtuşi de puţin un accident, rosti băiatul îndreptându-se spre Sophie care îşi freca obrazul lovit. Povestaşul ne menţine lumea în viaţă scriind poveşti noi şi, momentan, nu are nicio intenţie să treacă mai departe de povestea *ta.* Şi,

atâta timp cât penița nu trece la o poveste *nouă,* soarele se stinge de la o zi la alta, până când peste Pădure se va aşterne întunericul şi va fi Sfârşitul pentru noi *toţi.*

Sophie ridică ochii spre el, o umbră în lumina slabă.

— Dar... dar ce aşteaptă?

El se aplecă şi îi atinse gâtul, cu degetele înghețate pe pielea ei de culoarea piersicii. Fata tresări, lovindu-se de raftul cu cărţi. Băiatul zâmbi şi se apropie mai mult, blocând soarele.

— Mă tem că se îndoieşte că sunt adevărata ta dragoste, îngăimă el. Se îndoieşte că eşti devotată Răului. Se îndoieşte că prietena ta şi prinţul ei au dispărut pentru totdeauna.

Sophie ridică încet privirea spre umbra neagră.

— Adică *tu* te îndoieşti, spuse Directorul Şcolii, întinzând mâna.

Sophie privi în jos şi văzu inelul de aur în mâna lui rece şi tânără, în care se reflecta faţa ei îngrozită.

Cu trei săptămâni în urmă, Sophie îl sărutase pe Directorul Şcolii, transformându-l în băiat şi alungân- du-şi prietena acasă. Pentru moment, simţise uşurarea victoriei când Agatha dispăruse în tăcere cu Tedros. Chiar dacă prietena sa alesese un prinţ în locul ei, nu existau prinţi în Gavaldon. Agatha va rămâne o fată obişnuită până la moarte, alături de un băiat obişnuit, în vreme ce ea se va bucura până la Adânci Bătrâneţi, departe, foarte departe.

în braţele adevăratei ei iubiri, urcând spre turnul lui argintiu din cer, Sophie aşteptase să se simtă fericită, îşi câştigase povestea, şi victoria ar fi trebuit să îi aducă fericire.

Dar când aterizaseră în încăperea lui întunecoasă, de piatră, Sophie începuse să tremure. Agatha se evaporase. Prietena ei cea mai bună. Sufletul ei pereche.

Şi odată cu ea, luase un băiat de care Sophie se apropiase în atâtea feluri: când fusese fată, când băiat, când Tedros fusese adevărata ei dragoste, când doar prietenul ei. Agatha îl câştigase pe Tedros, singurul băiat pe care Sophie îl cunoscuse vreodată cu adevărat; Tedros o câştigase pe Agatha, singura persoană iară de care Sophie nu crezuse niciodată că va trăi. Iar Sophie câştigase un băiat frumos despre care nu ştia nimic, în afară de adâncurile întunecate ale răului său. în vreme ce Directorul Şcolii se apropia de ea, tânăr ca un prinţ, cu un zâmbet trufaş, Sophie ştiu că făcuse o greşeală.

Doar că fusese prea târziu ca să mai dea înapoi. Pe fereastră, Sophie zărise tăciunii Agathei dispărând, castelele întunecate putrezind cu repeziciune, băieţii şi fetele năvălind într-un război necruţător, profesorii aruncând vrăji asupra elevilor sau unii asupra celorlalţi... Uluită, se răsucise spre Directorul Şcolii şi îl văzuse pe băiatul cu părul de chiciură într-un genunchi, în faţa ei, cu inelul în mână. „Ia-1", spusese, „şi un război de doi ani va înceta. Nu va mai fi Bine împotriva Răului. Nu vor mai fi Băieţi împotriva

Fetelor. în schimb, va rămâne doar Răul de netăgăduit: Directorul Școlii și regina sa. la inelul", spusese băiatul cel chipeș, iar ea avea să își primească în cele din urmă finalul fericit.

Sophie nu-l luase.

Directorul Școlii o lăsase singură în turn, zăvorând fereastra ca să nu poată evada. în fiecare dimineață, când bătea ora zece, venea și o ruga din nou, cu trupul viguros inexplicabil înveșmântat în haine diferite – într-o zi o cămașă cu șireturi, a doua zi o tunică cu falduri, o vestă strâmtă sau un guler cu volane – și părul alb ca norii la fel de capricios, fie lins, fie răvășit, fie creț. îi aducea și daruri: rochii elegante împodobite cu pietre scumpe, buchete bogate, parfumuri de lavandă, flacoane de creme, săpunuri și ierburi, anticipându-i mereu următoarea dorință. însă Sophie clătina din cap de fiecare dată, iar el dispărea fără o vorbă, încruntat și bosumflat ca un adolescent. Ea rămânea acolo, prizonieră în camera ei, în compania bibliotecii sale de cărți de povești, a vechilor lui robe albastre și a măștii argintii, abandonate ca niște relicve, atârnând în cârligele de pe un perete. Mâncarea apărea magic de trei ori pe zi, în momentul în care îi era foame, exact ce poftea, în porții perfecte, pe farfurii din os – legume înăbușite, fructe înăbușite, pește înăbușit și, din când în când, câte un bol de costiță și fasole (nu scăpase de poftele de pe vremea când fusese băiat). La căderea nopții, în încăpere se materializa un pat gigantic, cu așternuturi de catifea de culoarea sângelui și un baldachin de

dantelă albă. La început, Sophie nu putea să doarmă, împietrind la gândul că va veni pe întuneric. Dar nu se întorcea niciodată, până a doua zi, când reluau ritualul tăcut al inelului și refuzului.

Fragment din *Școala pentru Bine și Rău: Ultimul până la Adânci Bătrâneți* de Soman Chainani, traducere din engleză de Mihaela Sofonea, Editura Arthur